

САНДРА БРАУН ГОРЕЩО УТРО

Част 2 от „Семейство Коулман“

Превод от английски: Невяна Рашкова, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Мъжът скочи, непохватно извади пистолета си и се прицели. Набитите му бедра закачиха ръба на масата, тя се раздруса и пълните с напитки чаши върху нея потрепериха. Една от тях се разплиска. От пепелника се търкулна цигара и прогори малка дупчица в плъстеното покритие.

Джейк Лангстън действаше уморено. Той беше дошъл за една-две игри възбуждащ покер, за една-две чаши силно уиски и може би, за няколко гмуркания в леглата на горния етаж — просто, за да запълни часовете до тръгването на влака. Но тук беше въввлечен в спор за една ръка на покер с един мръсен гуляйджия на име Кермит, или нещо такова, който, надяваше се той, боравеше с плуга по-добре, отколкото с пистолета.

— Наричаш ме измамник? — попита фермерът. Непривикнал на повече от една случайна чаша бира в събота вечер, той не беше съвсем трезвен и въпреки, че беше стъпил здраво на крака, се клатеше като моряк на кораб в бурно море. Месестото му лице беше потно и зачервено. Пистолетът, насочен право в гърдите на Джейк, се люлееше в несигурната му ръка.

— Само казах, че бих искал да видя всичките онези аса, които държиш в ръкава си, за да ги играеш в удобен момент.

С презрително безразличие Джейк се пресегна за шишето, стоящо близо до дясната му ръка, ръката, с която обикновено вадеше пистолета си, и лениво отпи.

Фермерът хвърли нервен поглед към бара, внезапно забелязал, че е станал център на внимание. Никой в голямата стая не помръдваше. Музиката беше спряла още при първите признаци на скандала. Събралите се около масата за покер предпазливо се отдръпнаха, подобно на вълни, разбягващи се от хвърлен камък върху спокойната повърхност на езеро.

Той направи всичко възможно, за да изглежда заплашителен:

— Лъжеш. Аз не съм измамник. Аз печеля.

— Добре.

Всичко стана толкова бързо, че по-късно само онези, които бяха най-близо, можаха да кажат какво се беше случило. С едно-единствено ловко движение Джейк беше станал от стола, извадил пистолета и с широк замах на другата си ръка беше отклонил ръката на фермера, запращайки пистолета му на пода.

Адамовата ябълка на Кермит изпъкна от усилието да преглътне ужасния възел в гърлото си. Очите, които го гледаха, бяха така студени и остри, като хрущящите ледени висулки, спускащи се от покривите в мразовития януарски ден. Те плашеха много повече, отколкото зеещото дуло на пистолета до върха на носа му. Виждаше тяло, по-слабо от неговото с четиридесет паунда, но то заплашително го държеше под контрол.

— Вземай половината от печалбата тук. Имам предвид, че това си спечелил съвсем справедливо.

Ръцете на фермера се запипкаха с монетите и банкнотите, докато ги натикваше в джобовете си. От него се излъчваше безумието на лисица, готова да прегризе крака си, за да се измъкне от капана.

— А сега вдигай пистолета и се махай оттук.

Кермит се подчини. Пистолетът по чудо не гръмна в треперещите му ръце, когато той пусна предпазителя и го прибра.

— И те съветвам да не се връщаш, докато не се научиш да мамиш без да те хващат.

Фермерът се чувстваше унижен, но изпитваше значително облекчение, че сърцето му все още бие и че кръвта му не изтича от дълбока огнестрелна рана и още, че няма да се прибере без пукната пара при мърморещата си жена.

Той излезе, заричайки се, че повече никога няма да стъпи тук.

Пианистът поднови скокливата, весела мелодия. Останалите играчи се върнаха по масите, клатейки доволно глави. Барманът начаса се зае да налива чашите отново.

— Извинете за прекъсването. — Джейк приветливо се обърна към останалите играчи и събра своята част от печалбата. — Разделете си останалото — каза той за парите, които фермерът благодарумно беше оставил на масата.

— Благодарим, Джейк.

— До скоро.

— Ти можеше да го убиеш, задето ти извади пистолет.

— По дяволите, наистина трябва да ти се отплатим.

— Проклет пияница.

Джейк сви рамене и отмина, оставяйки ги да говорят. Той извади тънка пура от джоба на ризата си, отхапа края и го изплю на пода. Драсна с нокът кибрита, за да запали пурата и като се промъкваше между масите, се насочи към дъбовия бар, разположен по дължината на стаята. Говореше се, че бил докаран парче по парче от Сейнт Луис до Форт Уърт и старателно сглобен. Беше гравирен с дърворезба и украсен с огледала. Бутилките и наредените в редица чаши се поддържаха винаги лъснати. Собственицата не понасяше да има прах. По протежението на бара стратегически бяха поставени медни плювалници. Плюенето по пода в „Райските градини“ на Присила Уоткинс беше забранено. Така гласяха и написаните на ръка табелки около бара.

Джейк се усмихна. Подът, излъскан до пълен блясък, сега беше осквернен от връхчето на пурата му. Той изпита перверзно удоволствие, уверявайки се, че шпорите на ботушите му нанасят лъскавия под на заведението, с което Мадам така се гордееше. Ехидна усмивка сви ъгълчетата на тънките му устни. Присила. В момента, в който в съзнанието му изникна нейното име, той я забеляза, застанала на последното стъпало на извитата стълба, блестяща като принцесата на Шеба. Облечена в ярко пурпурен сатен, гарниран с черна дантела, тя можеше да привлече окото на всеки мъж. Както винаги.

Когато Джейк я срещна за пръв път преди около двадесет години, тя ходеше с износена, но чисто изпрана басмена рокля. Но след нея се обръщаха даже и тогава.

Пепеляворусата ѝ коса беше събрана във висок кок, украсена с единствено щраусово перо, което се извиваше край бузата ѝ, преплитайки се във висящите обеци от ахат. Тя държеше главата си царствено изправена.

И наистина — нейният публичен дом беше нейното царство. Тя го управляваше като деспот. Ако някой посетител или наемател не харесваше реда, той биваше набързо изхвърлян. Но всички в Тексас знаеха, че „Райските градини“ във Форт Уърт в този момент, 1890 година, е най-хубавият публичен дом в щата.

Присила протегна крак, обут в чехъл и слезе от последното стъпало. Гордо тръгна към бара, оставяйки след себе си мускусния дъх на френски парфюм в момента, когато Джейк поднасяше към устните си чаша с уиски.

— Току-що ме лишихте от един клиент, мистър Лангстън.

Без дори да обърне глава, Джейк направи знак на бармана да му налее отново.

— Мисля, че можеш да си позволиш да загубиш един-двама, Прис.

Тя се вбесяваше, когато той я наричаше така. Това му доставяше също такава голямо удоволствие, както и да съсипва с крака пода на нейния салон. Само стар приятел като Джейк можеше да прави такива неща.

А бяха ли те приятели? Или врагове? Тя не беше съвсем сигурна.

— Защо нещата могат да вървят чудесно в продължение на месеци и в момента, в който ти дойдеш, става скандал?

— Така ли?

— Винаги.

— Този пияница извади оръжие. Какво очакваш да направя? Да си подложа и другата буза?

— Ти го предизвика.

— Той лъжеше.

— Не ми трябва повече разпавии. Шерифът беше тук вече два пъти тази седмица.

— По работа или за удоволствие?

— Сериозно, Джейк! Целият град е на нокти, искат да ме съсипят. Винаги, когато стане скандал...

— Е, добре, извинявай.

Тя вдигна брадичка и се засмя.

— Съмнявам се. Ти или вдигаш скандал, или причиняваш неразбории сред моите момичета.

— Как така?

— Те ще се избият за теб и ти дяволски добре го знаеш — подхвърли тя.

Чак сега той се обърна да я погледне, безсрамно ухилен:

— Така ли правят? Проклет да съм.

Тя харесваше красотата му и тази привлекателна арогантност, която беше придобил с годините. Това вече не беше неловкото момче, а мъж; мъж, с който и мъже и жени трябваше да се съобразяват.

— Пречиш ми на работата — тупна го тя с ветрилото си по гърдите. Навеждайки се, той прошепна поверително:

— Тогава как става така, че винаги си толкова доволна, когато ме видиш?

Присила с раздражение сви устни, но отстъпи пред подкупващата му усмивка.

— Имам по-хубаво уиски в кабинета си — тя отпусна ръка върху неговата. — Хайде!

Хората обръщаха глави, докато двамата прекосяваха стаята. Не можеше жив мъж да остане безразличен към Присила. Нейната привлекателност беше неприлично възбуждаща, а разказите за това, на което е способна да прави с мъжете, я бяха направили жива легенда. Дори ако се отчете склонността на мъжете към преувеличение, когато става дума за сексуални подвизи, историите за Присила бяха твърде широко разпространени, което не оставяше съмнение в тяхната правдоподобност. Мъжете не искаха да виждат в очите на съпругите си този зноен, безсрамен блясък, но със сигурност го желяеха у своите любовници.

Голяма част от желанията им не бяха свързани със спомен, а по-скоро бяха породени от любопитството и фантазията. Малцина можеха да се похвалят с благосклонността на Присила.

Тя беше претенциозна.

Дори когато бяха готови да ѝ предложат по-висока цена отколкото тя вземаше, на пръсти се брояха избраните, които влизаха във вътрешната стаичка, зад вечно заключената ѝ врата. Тя пазеше примамливи тайни.

Всеки мъж в стаята завиждаше на Джейк в този момент. Но докато мъжете го гледаха с ревност, жените го изпращаха с копнеж. Пръснатите из стаята проститутки, забавляващи вечерните посетители, бяха работещи жени. Те знаеха цената на парите. Трябваше да бъдат практични, защото времето им беше пари. Те упражняваха прелъстителното си изкуство върху клиентите, но всяка една от тях би заменила няколкото долара за възможността да прекара един свободен час с каубоя Джейк Лангстън.

Той беше строен, с тесен ханш, с гъвкавата грация на дива котка и също толкова риж. Тесните панталони прилепваха плътно към дългите му бедра като втора кожа. Коланът, на който висеше пистолетът, опасваше хълбоците му, подчертавайки неговата мъжественост. Умението, с което боравеше с пистолета, внушаваше уважение у мъжете, а за жените правеше присъствието му още по-вълнуващо. Това добавяше елемент на опасност, който някои уважавани жени признаваха за твърде стимулиращ. Имаше широки рамене и гърди, но не толкова, че да прикриват общото впечатление за слабата му фигура. Джейк не просто ходеше, а се движеше, сякаш е на разходка. Момичетата, имали щастието да ги посетят в стаите, се кълняха, че всичко което прави е така дръзко, както самоуверената му походка и че вълнообразното движение на хълбоците му не е умение, което се свежда само до ходенето.

Присила извади ключ от дълбоко изрязаното си деколте и отключи вратата на личната си стая. Влизайки, тя пушна ветрилото си на един модерен въртящ се стол и се запъти към малката масичка, за да налее на Джейк питие от масивното кристално шише.

Той затвори вратата с характерното изцракване. Присила повдигна очи, за да срещна неговите. Изпитваше негодувание заради ускореното биене на сърцето си. Дали ще бъде тази вечер...?

Гостната би могла да принадлежи на коя и да е изискана дама, с изключение на голия портрет на Присила, нарисуван от клиент, платил достатъчно, за да го направи. Нямаше съмнение, че е неин любовник, уловил я на платното в поза на лениво доволство. Непростимо запуснат, портретът в позлатената си рамка украсяваше стената зад покрито със сатен канапе, което се допълваше от възглавнички, поръбени с копринена бродерия. Драпериите на прозорците бяха моаре, и не по-лоши от тези, които можеха да се намерят в най-изисканите къщи на времето. Масичките бяха покрити с покривчици, красиви като паунови пера. Сигурно бяха бродирани от нечия баба.

Газовите лампи представляваха големи, кръгли глобуси с нарисувани цветя. Няколко висящи като капчици призми се полюшваха, докосвани от всеки лек полъх. По-голямата част от пода се криеше под дебел килим. В единия ъгъл стояха високи вази с паунови пера. Дръзка порцеланова пастирка от седемнадесети век с голи гърди държеше в постоянно терзание пламенен пастир.

Джейк бавно огледа стаята. Беше идвал тук много пъти и тя все още го очароваше. Присила се беше издигнала дотук от положението си на непокорна дъщеря на деспотична майка и плах баща. Джейк, когото всички тогава наричаха Буба, я беше имал сред цветни поляни и кални корита на рекички, но когато се стигнеше до това, мястото вече нямаше значение. Проститутката си оставаше проститутка независимо къде практикува занаята си.

Присила, без да подозира размирните му мисли, се приближи до него и му подаде чашата уиски.

Той извади пурата, която държеше с устни и бавно пое въздух, оставяйки дима да напълни дробовете му преди да го издиша на дълга, бавна струйка.

— Благодаря.

— Аз не давам на момичетата да пушат, така, че не мога да им влияя зле. Да отидем в спалнята. Трябва да се преоблека за тълпата довечера.

Той я последва в другата стая. Тя беше с дантели, неприкрито женствена и някак странно не ѝ подходеше. Беше доста твърда жена, за да се впише в тази украсена стая, но той разбра, че това е част от илюзията, предназначена за клиентите.

— Моля те, Джейк, помогни ми — каза тя, като обърна към него гърба си. Той бутна пурата обратно в устата си, хващайки я с равните си бели зъби, и присвивайки очи от дима, остави чашата. После внимателно откопча редицата копчета на гърба ѝ. Когато свърши, тя го погледна над голото си рамо и каза:

— Благодаря, скъпи.

Джейк се ухили, отпускаяки се на брокатения стол; вдигна краката си на него, без да обръща внимание на шпорите, да не говорим за калта, размазана по обувките му.

— Къде беше напоследък?

Присила се измъкна от разкопчаната рокля с твърде леко движение, за да не е отрепетирано. Джейк издуха съвършено кръгче дим и посегна към уискито:

— Работих в Пенхендъл. Правих ограда до второ пришествие.

Тя изкусно изви вежди, изритвайки от краката си пурпурните чехли. Дори не си направи труда да ги вдигне след себе си. Начина, по който пускаше дрехите си там, където ги е съблякла, внасяше известна

развратност на действието. Мъжете предпочитат жените да не се суетят твърде с оправяне, особено когато отиват в леглото. Подобна небрежност правеше техния платен секс като че ли по-спонтанен. С лека ирония в гласа тя го попита:

— Станал си щипка?

Така наричаха каубоите, които след като са се отказали от дългите пътувания, се виждат принудени да потърсят работа. Често се налагаше да опъват такива огради от бодлива тел, да поправят счупени печки и да ги пригаждат за работа.

— Е, добре. Привикнах към това — каза Джейк спокойно. Очите му не изпуснаха нито едно от съблазнителните ѝ движения.

Дантеленят ѝ корсет беше силно пристегнат. Той повдигаше бюста ѝ и го избутваше навън така, че прозрачната блуза едва го побираше. Открай време си беше добре надарена в това отношение. Джейк си спомняше тези едри, твърди гърди. Отмятайки фустата си, тя седна на малко кръгло столче пред тоалетната масичка. Отстрани висяха огледала и тя се оглеждаше в едно от тях така, че да може да нагласи останалите, за да се изучи от всеки ъгъл. С меко пухче напудри врата, гърдите и раменете си.

— В отпуска ли си?

От гърдите на Джейк се изтръгна нисък смях:

— Не. Омръзна ми да гледам само колове и прах. Напуснах.

— И какво смяташ да правиш?

Какво смята да прави ли? Да се скита докато излезе някаква работа. Можеше да печели малко пари на родео, достатъчно за да живеят той и конят му, достатъчно, за да посещава понякога игрални домове и да се наслаждава на възстановяването на жизнените си сили, което места като „Райските градини“ на Присила осигуряваха.

— Колко пътувания си направил досега, Джейк? Вече не мога да преброя колко пъти си се връщал във Форт Уърт, след като ходи по Севера.

— Аз също. Пътувах до Канзас няколко пъти. Веднъж изминах целия път до Колорадо. Не ми хареса. Иначе хубаво място, но безбожно студено — той скръсти ръце зад главата си, като се наслаждаваше на гледката на щръкналите зърна на гърдите ѝ. Тя взе оцветен крем от малка кутийка на масичката и го сложи върху гърдите си. Размазваше го леко, почти любовно.

— А ти, Присила? Откога имаш това заведение?

— От пет години.

— И колко ти струваше?

„Часове по гръб“ — искаше ѝ се да каже. Часове наред с потни, дебели фермери, които се оплакваха, че жените им не искат повече деца и им отказват съпругеските права, с груби каубои, носещи миризмата на обор със себе си.

Отначало беше работила в Джеферсън. Последната спирка на границата. Но когато железопътната линия пресече града и го отвори за търговия, Присила се премести във Форт Уърт — там се пресичаха пътищата на целия щат. Той беше шумен град, пълен с каубои, които нямаха търпение да изхарчат парите, спечелени от добитък.

Присила се погрижи реномето ѝ да е на висота. В онези дни тя даваше на клиентите си еквивалента на това, което плащаха. Понякога даваше и повече. Тя беше популярна. Спести пари. Когато спечели достатъчно, отиде при един банкер, неин клиент, и тайно подписа полица за покупката на салона. Накупи всичко необходимо и го превърна в място за удоволствия от висока класа, което привличаше не само буйните каубои, но и собствениците на добитък, които ги наемаха. Не се поскъпи да направи разумна инвестиция и се разплати с банкера за две години. Като се изключи оскърблението за „приличното“ общество, установяването на Присила в района, известен като „Дяволското място“ не ѝ създаваше особени финансови проблеми.

— Ако се нуждаеш от работа, винаги можеш да получиш тук — да раздаваш карти, или като охрана.

Джейк се засмя и постави празната си чаша до гравюрата.

— Не, Присила, благодаря. Аз съм каубой. Не обичам стени около себе си. Между другото, ако непрекъснато съм тук твоите момичета ще стоят като хипнотизирани. Не можем да си позволим това, нали? — подразни я той.

Присила се намръщи, обличайки черна сатенена рокля. Пурпурното перо в косата ѝ сега беше заменено с черно блестящо перо с кристална закопчалка. Джейк Лангстън беше станал твърде едър за бричовите си. Тя сподави усмивката си, поправяйки се мислено. Джейк Лангстън винаги е бил твърде едър за брича си — никога не е страдал от дефицит, когато е ставало дума за мъжката му надареност. Тя

незабелязано го погледна, докато слагаше черни дантелени ръкавици, покриващи пръстите и китките. Беше успял да стане дяволски привлекателен. Нищо чудно, че е толкова самодоволен. На времето косата му беше с цвят на коноп. Сега беше просветляла, но не много. Тези светлоруси кичури приличаха на маяк, привличащ жените като пеперуди към светлината на фенер. Кожата му беше загоряла. Дългите часове на слънце ѝ бяха придали меден оттенък, който подчертаваше сините му очи. Около тях и в ъгълчетата на устните му се бяха образували ситни бръчици. Но вместо да развалят вида му, следите на възрастта добавяха нови достойнства към неговата привлекателност, които липсваха в младостта.

Той беше суров, твърд и потенциално опасен. Изглеждаше така, сякаш криеше някаква тайна зад ленивата си усмивка. Тя загатваше, че тайната е ясна и той умира да я сподели. Видът му на самец го правеше предизвикателство, на което никоя жена не можеше да се съпротивлява.

Присила си спомни момчето, на което беше открила секса. Техните отношения бяха горещи и чисти, огнени и силни. А как ли би било сега? От години искаше да узнае това.

— Ще поостанеш ли във Форт Уърт?

— Пътувам за Източен Тексас довечера. Ще взема късния влак. Помниш ли Коулманови? Дъщеря им се омъжва утре.

— Коулман? Един от кервана? Рос, нали? — тя добре знаеше за кого говори той, но искаше да го провокира, така както той винаги правеше с нея. Това беше игра, която играеха всеки път, когато се срещнат. — А как се казваше жена му? Тази, за която той се ожени от милосърдие.

— Лидия — отвърна кратко той.

— О, да, Лидия. Тя нямаше фамилия, нали? Винаги съм се чудела какво скрива. — Изваждайки запушалката на кристалното шише с парфюм, тя напарфюмира ушите, врата, китките, гърдите си.

— Чух че добре са се наредили с това ранчо с коне.

— Да. Майка ми живее в тяхното имение. А също и по-малкият ми брат Мика.

— Дебеланчото.

— Сега е пораснал. Един от най-добрите коняри, които съм виждал.

— А какво стана с бебето на мистър Коулман? Това, което Лидия кърмеше преди да се оженят?

Той се замисли за момент, търсейки злоба у Присила. Накрая отговори:

— Лий. Те с Мика са един дол дренки. Постоянно правят щуротии.

Присила съзерцаваше отражението си в огледалото и побутвайки косата си, попита:

— И те имат дъщеря, достатъчно голяма да се омъжи?

Джейк меко се усмихна:

— Почти. Когато я видях последния път, тя беше още с плитки и гонеше Лий и Мика да я вземат на обядването на диви жребци.

— Мъжкарана? — попита Присила доволна. Тя помнеше как Джейк Лангстън гледаше Лидия Коулман с блеснали очи. Всички мъже от кервана бяха очаровани от нея, въпреки нежеланието на съпругите си да я приемат в началото. Ако Лидия не беше омъжена за Рос Коулман, Присила би ревнувала безумно. Искаше ѝ се да мисли за дъщеря ѝ като за несръчна, или източена мъжкарана.

— Мисля, че щом ще се омъжва, сигурно се е променила откакто я видях.

Присила вдигна ветрилото си и го разпери пред него.

— Е?

Горната част на роклята ѝ беше силно прибрана в талията. Деколтетото, широко и ниско изрязано, едва прикриваше бюста с дантела, фина като тази на ръкавиците ѝ. Материята не скриваше твърдите зърна отдолу. Полата отпред откриваше изкусителни черни сатенени чехли и се спускаше в къс шлейф отзад. Модерният безпорядък допринасяше за грациозната ѝ фигура. Сините му очи я гледаха нагло.

— Много добре. Винаги съм казвал, че си най-хубавата проститутка, която съм виждал.

Той гледаше ядния блясък в очите ѝ. Засмя се леко, взе ръката ѝ и я притегли към себе си на шезлонга. Ветрилото леко падна от ръката ѝ на пода. Перото в косите ѝ се уви, но Присила нямаше нищо против, че Джейк Лангстън я търкулна под себе си.

— Ти се перчиш цяла вечер заради мене, нали Прие? Хм? Е, май е време да ти дам това, което си искаш.

Той наклони устни към нейните. Те жадно се отвориха за езика му. Момичетата ѝ не преувеличаваха. Той знаеше какво прави. Джейк възбуждаше с целувката си всички чувствени места по тялото ѝ и те реагираха. Тялото му беше твърдо и стегнато. Тя се изви под него, докато пръстите ѝ се ровеха в гъстата, руса коса на тила му. С привично движение ръката му си проправи път под полата върху бедрото ѝ, точно над дантеления жартуер. Достигна топла, трептяща плът. Тя вдигна колене.

— М-м, да, Джейк, Джейк — шепнеше тя, докато устата ѝ се движеше върху неговата. Той прокара свободната си ръка между телата им. Тя си помисли, че се занимава с дрехата си и го погледна глупаво, когато го видя да провесва джобен часовник пред очите си и да гледа колко е часът.

— Извинявай, Прис — каза той фалшиво, цъкайки с уста. — Трябва да хващам влак.

Тя гневно го отблъсна:

— Копеле!

Смеейки се, Джейк се търкулна от шезлонга.

— Така ли се говори със стар приятел?

Присила направи нещо, което рядко правеше — изпусна нервите си.

— Ти, глупав селяндур! Безчувствен пън! Наистина ли си помисли, че искам да се любя с теб?

— Да, мисля си го наистина — намигна той и се отправи към гостната. — Съжалявам, че те разочаровах.

— Не съм ли вече достатъчно добра?

Той се обърна:

— Достатъчно добра си. Твърде добра. Най-добрата. За това не те искам. Защото си най-добрата проститутка в околността.

— Ти през цялото време си спал с проститутки. Ти въобще си спал само с такива.

— Но ако не ги познавам, мога да считам, че е различно. Мога да претендирам, че съм единственият мъж. Ти си проститутка откакто те познавам. Десетки мъже са минали през леглото ти. Това унищожава романтиката.

Лицето ѝ се изкриви и той осъзна колко злобна може да бъде.

— Заради брат ти, нали? Откакто той умря ти никога повече не си бил с мен.

— Млъкни!

Той каза това толкова спокойно, че тя се ужаси. Присила отстъпи назад, но не омекна.

— Ти си същият, какъвто си беше — селяк. О, ти се научи да говориш по-добре. Избухливият ти характер ти спечели уважението на мъжете. Ти знаеш как да доставиш удоволствие на жените. Но зад всичко това ти си си още Буба Лангстън, глупав селянин.

Той спря до вратата. Очите му вече не светеха злобно, а бяха студени и твърди. Лицето му изглеждаше обтегнато, а бръчиците около устата му — по-дълбоко врязани.

— Не, Присила. Онова момче, Буба, изчезна много отдавна.

Яростта на Присила утихна. Тя го изгледа с присвити очи.

— Ще ти докажа, че още ме искаш. Обещавам. Някой ден ще си спомниш как беше с нас. Бяхме още деца. Прелъстителни, горещи, умиращи да го направим. Би могло да е така отново.

Тя отметна глава и сложи ръце на гърдите си.

— Ще те имам, Джейк!

Той добре помнеше първия път, когато бяха заедно. Целият следобед се беше запечатал завинаги в съзнанието му.

— Не разчитай на това, Присила.

Той затвори вратата на стаята и за момент остана в размисъл. Бизнесът ѝ процъфтяваше. Вечерните развлечения бяха в пълен разгар. Оскъдно облечени момичета се разхождаха из салона и игралните зали, дразнейки, флиртувайки и показвайки прелестите си на посетителите. Някои поглеждаха към него затаили дъх в очакване.

Той се усмихна, но не ги окуражи. Не че нямаше нужда от това. Джейк беше прекарал няколко седмици без жена. Той не пожела Присила, но не беше от дърво. Разсъблеченият ѝ вид, дъхът на женска плът бяха силни дразнителни. Може би още една чаша уиски? Или един час в някоя от стаите горе, един момент на забрава?

— Здравей, Джейк.

Една от проститутките се доближи до него.

— Здравей, Шугар.

Шугар Далтън беше наета от Присила, откакто Джейк идваше тук.

— Как си?

— Не мога да се оплача — отговори тя, усмихвайки се на лъжата си.

Линиите, пресичащи тежкия ѝ грим, му показаха колко са зле нещата и колко много ненавижда живота си. Но тя патетично се подчиняваше и се стремеше да е доволна. Джейк винаги я беше съжалявал.

— Мога да те накарам да се почувстваш добре тази нощ, Джейк — каза тя с надежда. Заради нея той почти беше готов да отиде горе. Но вместо това отрицателно поклати глава.

— Но можеш да ми донесеш шапката и торбата. Ето билета ми — той бръкна в джоба си за него и тя се отдалечи. Когато се върна, той ѝ даде петдесет цента — много повече от необходимото за тази поръчка, която лесно би свършил сам.

— Благодаря, Шугар.

— За теб винаги, Джейк.

Тя го гледаше с открита покана. Трябваше ли да бъде благосклонен към нея и добър към настървеното си тяло? Не. Преди да е променил решението си, той се запъти към външната врата. Трябваше да хване последния влак довечера. Щяха да го очакват в Ларсен утре сутринта. Бенър Коулман се омъжваше.

I ГЛАВА

Беше сватбеният ден на Бенър Коулман.

Тя се чувстваше булка с всяка своя частица, докато стоеше зад църквата, скрита зад параван от цветя и гледаше хората, които идваха на сватбата ѝ с Грейди Шелдън.

Почти всички в Ларсен бяха поканени. И ако се съдеше по тълпата, която плътно запълваше пейките в църквата, то онези, които бяха получили покани, бяха облекли неделните си премени и бяха дошли.

Бенър леко раздвижи крака, наслаждавайки се на шумоленето на копринената рокля. Полата беше модно набрана, в унисон със сатенените обувки. Останалият плат беше събран в меки дипли отзад, които падаха в къс шлейф. Тюлената яка, отваряща се високо под брадичката, приличаше на лилев цвят и бе обшита с малки перлички, прозрачна до мястото, където се срещаше с коприната над лекия хълм на гърдите. По начина, по който прилягаше на добре оформената ѝ фигура, моделът беше предизвикателен, но едновременно с това изглеждаше сладко девствен. Дантеленят воал, който покриваше тъмните ѝ коси и лицето беше донесен направо от Ню Йорк. Обикновено Бенър предпочиташе живи цветове. Сватбената рокля с цвят на слонова кост контрастираше с черната ѝ като нощ коса. Лицето ѝ грееше с розовината на кайсия, защото тя обичаше да се излага на слънце, вместо да се прикрива с чадърче, както правеха почтените дами. Беше наследила от майка си луничките около носа. Дамите от висшите кръгове старателно прикриваха тези петънца.

„Малката е толкова хубава, само ако беше по-внимателна със слънцето“.

Бенър много отдавна се беше примирила с лицето си. То не беше класически красиво, но тя харесваше своята необикновеност. И не можеше да се тревожи за нещо така незначително, като няколко лунички, още повече че и мама ги имаше, а мама е красива. Тя беше взела очите и на двамата си родители. Бащините ѝ бяха зелени, а

мамините — с цвят на уиски. Нейните бяха нещо между тях — златно проблясваше в зеленото. „*Котешки очи*“ — казваха някои, но не бяха съвсем прави. В тях нямаше сиво, а дълбоко в зеления цвят искряха топаз и злато.

Тълпата се увеличаваше неспокойна и очакваща. Чуваше се тихо мелодията на църковния орган. Щастието кипеше у Бенър и придаваше на бузите ѝ прасковен оттенък. Тя знаеше, че е красива. Знаеше, че е обичана и се усещаше булка.

Всички места в църквата бяха заети. От централната част изискваха учтиво от хората да се съберат плътно един до друг, за да се намали тълпата. Пролетният бриз, който проникваше през високите внушителни прозорци, по шест от всяка страна на църквата, леко подухваше в лицата през този горещ следобед. Мъжете отпускаха вратовръзките, стегнали плътно яките им. Дамите, с развяващи се ръкави, люлееха дантелени ветрила и изящни кърпички. Аромат на свежо отрязани рози изпълваше въздуха. По листенцата блестяха още капчици роса. Тъй като нямаше любим цвят, Бенър беше избрала от всеки цвят — от рубинено червено до снежно бяло. Шаферките, които се бяха събрали на няколко крачки пред нея бяха облечени с широки шлейфове в пастелни тонове. Те изглеждаха така крехки, като цветята, украсяващи църквата. Това беше най-съвършената сватба, която Бенър Коулман можеше да си представи.

— Готова ли си, Принцесо?

Тя обърна глава и погледна през воала към баща си. Не беше чула да се приближава.

— Татко, изглеждаш толкова хубав!

Рос Коулман ѝ отпрати усмивка, която много пъти беше карала сърцата на жените да спират. Възрастта само подчертаваше неговата привлекателност. Сега сребърни нишки пронизваха слепоочията и гъстите му мустаци. На петдесет и две, той беше все така висок и широкоплещест, както в младостта. Усилената работа го беше запазила слаб и стегнат. Носеше тъмен костюм и бяла риза с широка яка, и беше така строен и хубав, както булката би искала да бъде.

— Благодаря — поклони се леко той.

— Не се учудвам, че мама се е омъжила за теб. Така хубав ли беше и на сватбения си ден?

Той отдръпна очи за момент от нея.

— Доколкото мога да си спомня, не.

Тогава валеше. Той си представи отново измокрената група преселници, събрани пред фургона, изплашеното лице на Лидия, която сякаш щеше да избяга всеки момент и себе си, съпротивляващ се и ядосан. Той не искаше да се ожени за нея и беше разярен. Нямаше и най-малка представа, че това ще се окаже най-хубавото нещо, което е направил в живота си. Той започна да променя мнението си, когато пасторът каза: „*Сега можете да целунете булката*“, и той я целуна за първи път.

— Вие сте се оженили по време на пътуването, нали?

— Да.

— Мисля, че мама не е имала нищо против, че не си бил така добре облечен.

— Мисля, че не — отговори той малко по-твърдо. Той заоглежда предната част на църквата, докато погледът му се спря върху жената, която беше придружил до първия ред преди няколко минути.

— Изглежда красива днес — каза Бенър, проследявайки погледа му.

Лидия беше облечена в рокля от нежна коприна на точки. Един слънчев лъч, промъкнал се през прозореца, хвърляше червеникави отблясъци по косата ѝ.

— Да, красива е.

Бенър го побутна с лакът и го подразни:

— Ти винаги си мислил, че е красива.

Очите на Рос се обърнаха към дъщеря му.

— Винаги съм мислил, че и ти си красива.

Той внимателно я изучаваше, гледаше роклята и воала, които я правеха някак недосегаема. Скоро тя щеше да принадлежи на друг. Той нямаше да бъде вече най-важният мъж в живота ѝ. Гърлото му се сви при мисълта, че от утре техните отношения ще се изменят завинаги. Искаше тя отново да бъде малко момиченце, неговата малка принцеса.

— Ти си хубава булка, Бенър. Ние с мама те обичаме. Не можем лесно да те дадем дори на такъв чудесен мъж като Грейди.

— Знаем, татко — очите ѝ се замъглиха, от сълзи. Повдигайки се на пръсти, тя отметна воала и го целуна по твърдата буза.

— И аз ви обичам. Знаеш колко много трябва да обичам Грейди, за да се реша да ви напусна и да се омъжа за него.

Те погледнаха напред точно когато вратата зад хора се отвори, тържествено излязоха един след друг и заеха местата си под арката от гирлянди и цветя. Сълзите на Бенър пресъхнаха моментално и устните ѝ се разтегнаха в откровено доволна усмивка. Грейди изглеждаше много красив в тъмния си костюм. Кестенявата му коса беше изчеткана до блясък. Той стоеше висок и строен, макар и малко вдървен. Позата му много напомняше на Бенър първия път, когато го видя. Беше на погребението на баща му. Тя не познаваше Шелдънови. Майката на Грейди беше умряла преди да се преместят в Ларсен и да започнат бизнеса си с дървен материал. Смъртта, а не мистър Шелдън беше причината за тяхната среща. За Бенър не беше повече от едно безпокойство, когато родителите ѝ казаха, че трябва да ги придружи на погребението. Това означаваше да прекара деня облечена в рокля, вместо в панталона, който носеше в ранчото, и да отиде в църквата, вместо да гледа как каубоите укротяват непокорна кобила. Беше на четиринайсет. Ясно помнеше, че беше впечатлена от Грейди, тогава на двадесет години, който твърдо стоеше пред гроба. Сега той беше съвсем сам в света. За Бенър, заобиколена от хора, които я обичат, такова нещо беше просто немислимо. Най-лошото за нея беше човек да остане самотен и без любов. Връщайки се назад в спомените си, тя си помисли, че е започнала да обича Грейди тогава заради смелостта му. Винаги, когато можеше, тя придружаваше Рос до дъскорезницата. Беше около година преди Грейди да я забележи. В деня, когато тя отиде в склада на дъскорезницата с Лий и Мика, той я помисли за момче. Тя носеше мъжки дрехи и той зейна от учудване, когато тя свали шапката си и водопад от черни коси се спусна по раменете и над гърдите ѝ, които придаваха форма на иначе безформената памучна риза.

Скоро Грейди я покани на следобедна разходка с неговия кабриолет в неделя, канеше я на танци, на забави, седеше до нея на църковните събрания. Той беше един от многото младежи, които се домогваха до нейното внимание. Скоро стана ясно на всички кандидати, че Грейди е предпочетеният.

В деня, в който той попита Рос дали може да я ухажда, тя го следваше от къщи, яздейки Дъсти по път, където кобилата не беше яздена преди.

— Грейди — извика тя, скачайки от седлото и без да се срамува се затича към него, докато той спираше кабриолета си. Когато скочи долу, тя се отпусна в прегръдките му със светнали очи и порозовели бузи.

— Какво каза той?

— Той каза да.

— О, Грейди, Грейди — притисна се силно тя към него. Но след малко съзнавайки, че не се държи като дама, да не говорим за срамежливост, тя се отдръпна и го погледна през гъстите си тъмни ресници.

— Мисля, че след като официално сме годеници можеш да ме целунеш, ако искаш.

— Аз..., може ли? Сигурна ли си?

Черните ѝ къдрици подскочиха, когато тя нетърпеливо кимна с глава. В действителност, тя си мислеше, че ще умре, ако той не я целуне. Всяка част от нея копнееше да почувства устните му върху своите. Той наведе глава и я целуна целомъдрено по бузите.

— Това ли е всичко?

Той се отдръпна и прочете в лицето ѝ изумление и разочарование. Тъй като тя не правеше никакво движение, за да се отдели от него, той притисна устни към нейните. Беше хубаво, но все още някак разочароващо. Това не беше целувка, за каквито беше чувала от Лий и Мика да шепнат разгорещено, когато не знаеха, че тя е наблизо. Целувките, които те мъчително описваха с най-малки подробности, бяха определено по-интимни. Там участваха и езиците, майка ѝ и баща ѝ не се целуваха с плътно затворени устни и без да допират телата си.

Бенър, подтиквана от любопитство и порив, обви с ръце врата на Грейди и изви тялото си върху неговото. Той изненадано изстена, преди ръцете му да я обгърнат завладяващо. Но все още не беше отворил уста. Останал без дъх, той лекичко я отблъсна от себе си след няколко секунди опиянение.

— Господи, Бенър! Какво се опитваш да направиш с мен?

Тя силно се изчерви. Няколко части от тялото ѝ, които едва беше забелязвала преди, сега я изгаряха. Би желала да можеха да се оженят още същия следобед, желаше този бавен огън да гори в нея, докато... е добре, докато стане жена.

— Извинявай, Грейди, знам, че не подобава на една дама да се държи така. Това е, защото те обичам толкова много!

— И аз те обичам.

Той я целуна благочестиво още веднъж преди да се качи в кабриолета си и се сбогува.

Въпреки, че Лий и Мика я дразнеха, тя започна да прекарва по-малко време навън около оборите и работниците, и повече в къщата с Лидия и Мама Лангстън, която я учеше да бродира. Тя се трудеше с болезнено усърдие над калъфките за възглавници и кърпите, които внимателно гладеше, сгъваше и подреждаше в куфарите си. Преди винаги се беше ужасявала от седенето в къщи и го избягваше, когато можеше. Но сега започна да помага на Лидия и дори направи предложение за разместване на мебелите в гостната, за смяна на пердетата.

Времето, което прекарваше с Грейди, беше изпълнено с очарование и романтика. Тя беше щастливо влюбена.

Когато той поиска от Рос ръката ѝ, те се носеха на облак от щастие, на което тя все още беше пленница.

Сега гледаше Грейди с любовта, довела я до венчалния олтар. Сърцето ѝ трептеше при мисълта за идващата нощ. С всеки ден беше все по-трудно да потисне копнежа, който предизвикваха целувките между тях. Само преди няколко вечери, когато отиде с него до кабриолета му, спрял под ореха в двора, Грейди загуби контрола, който си беше наложил. Обгърнали се един друг с ръце, те се олюляваха заедно. Бузата ѝ почиваше на гърдите му и тя чуваше сърцето, което биеше като нейното.

— Още пет нощи и ние вече няма да си казваме лека нощ и да се разделяме. Ще можем да си пожелаваме лека нощ в нашето собствено легло.

Той изпъшка:

— Бенър, мила, не говори така.

— Защо?

Той отметна една заблудена къдрица от бузата ѝ.

— Освен заради другото, затова, че ме караш да те искам още повече.

— Искаш ли ме, Грейди?

Не можеше и дума да става, че тя не знае какво иска той. Тя не можеше да порасне в ранчото без да добие знания за чифтосването. Пък и такива претенции биха противоречали на натурата ѝ. Никога не би ѝ хрумвало да се преструва, че не разбира.

— Да — каза той, — искам те.

Устата му твърдо се допря до нейната. Устните ѝ се разтвориха. Той се поколеба само за миг преди да докосне устните ѝ с език.

— О, Грейди!

— Извинявай, аз...

— Не! Не спирай. Целувай ме така още.

Той ѝ показа нов начин на целуване, такъв, че я караше да остава без дъх, стопляше я и замаиваше главата ѝ. На вместо това да облекчи копнежа на тялото ѝ, той се усиливаше. Тя се притисна до него.

— Бенър — въздъхна той. Ръката му се спусна от рамото към талията, но по пътя си се натъкна на изпъкналите ѝ гърди. Той остана върху тях и ги притисна. Усещането, което прибяга по тялото ѝ, беше нещо повече от това, което очакваше да получи. Уплашена от напирателната сила, тя се дръпна.

Грейди присви очи за част от секундата, после наведе глава и се загледа в обувките си засрамен и презирайки се.

— Бенър — започна той.

— Моля те, Грейди, не се извинявай — мекият ѝ глас го накара да вдигне отново очи към нейните. Аз поисках да ме докоснеш. И още го искам. Но знам, че не бива момичетата да издават, че им е приятен, ъ-ъ-ъ, основния аспект на семейния живот. Не искам да си мислиш лошо за мен. Затова те спрях.

Той стисна ръцете ѝ в своите, поднесе ги към устните си и ги целуна горещо.

— Аз не мисля лошо за теб. Обичам те.

Тя се засмя със своя гърлен, малко хриплив смях, който беше карал не един каубой, нает в ранчото, да губи съня си нощем мислейки какво ли би било да е с Бенър Коулман.

— Няма да имаш срамежлива булка, Грейди. Няма да трябва да ме примамваш в леглото си.

Когато по-късно тя се прибра вкъщи, дочу Лидия и Рос да си говорят тихо в гостната.

— Мислиш ли, че е готова да се омъжи? Та тя е едва на осемнадесет години — казваше Рос.

— Тя ни е дъщеря, Рос. През целия си живот е гледала как се обичаме. Не мисля, че семейният живот крие някакви тайни за нея. Готова е. Колкото до възрастта, повечето нейни приятелки са вече омъжени. Някои вече имат деца.

— Те не са ми дъщери — изръмжа той.

— Ела тук и седни. Ще изтъркаш килима от ходене.

Бенър можеше да чуе движенията им, докато баща ѝ сядаше близо до майка ѝ на канапето. Тя можеше да си представи неговата ръка, прегърнала Лидия, която се притискаше в него интимно.

— Заради Грейди ли се безпокоиш?

— Не — каза Рос неохотно. — Мисля, че той е такъв, какъвто изглежда — стабилен, амбициозен. Вижда се, че обича Бенър. Господи, дано да се държи добре с нея, иначе ще си има работа с мен.

Тя почти виждаше как майка ѝ успокоително прокарва пръсти през косата му.

— Ако има нещо, Бенър ще се справи. Тя е твърдоглава малка жена. Или не си го забелязал?

— Чудя се от кого ли го е взела? — усмихна се Рос нежно. Последва тишина. Бенър знаеше, че се прегръщат по начин, който удивляваше приятелките ѝ — те никога не бяха виждали родителите си да се докосват. Тя чу шумоленето на дрехите им, когато се настаняваха по-удобно, след като целувката свърши.

Рос проговори пръв.

— Искам толкова много за нашите деца! Много повече, отколкото ти и аз сме имали като малки.

— Не помня нищо до деня, в който те срещнах.

— Не, помниш — меко отрече той. — Аз също. Не се безпокоя много за Лий. Той може сам да се грижи за себе си. Но Бенър — той въздъхна. — Ще убия всеки мъж, който я нарани. Предполагам, че се отървах от опасността най-големият от страховете ми да се осъществи.

— Кой беше той?

— Че някой нещастен каубой ще дойде един ден и ще я отведе.

— Тя не се впечатлява от каубоите. Израснала е с тях.

— Но никога досега не е била на осемнайсет години и не е имала този поглед. Той е откакто стана на шестнайсет.

— Какъв поглед?

— Такъв, какъвто ти добиваш всеки път, когато започна да си разкопчавам ризата.

— Рос Коулман. Ти, самодоволен...

Речта на майка ѝ секна и Бенър не се съмняваше, че устните на баща ѝ са причината за това.

— Нямам никакъв поглед — слабо възрази тя, след няколко минути.

— О, имаш го. Всъщност — Рос понижи глас, — имаш го и сега. Ела тук, моя женичке — прошепна той, преди да е настъпила следващата пауза.

Усмихнатата, Бенър изгаси лампата в коридора и се качи в стаята си. Погледна се в огледалото над масата и притисна нос в блестящата повърхност, изучавайки очите си.

Притежаваше ли тя „онзи поглед“? Затова ли Грейди беше дръзнал да я докосне на едно от онези забранени места, за които нейните приятелки си шепнеха? Беше ли лошо, защото искаше да бъде докосната? И беше ли Грейди лош, че я иска? Ако за нея беше трудно да се съпротивлява, какво ли му беше на бедния Грейди, който беше мъж и му беше по-трудно да се контролира.

Тя си легна и се опита да заспи. Главата ѝ тежеше от въпроси, а тялото — от желание да изпита непознатото.

Е, нямаше да чака още дълго, помисли си тя, като гледаше групата шаферки на централната пътека в църквата, както беше отрепетувано предния ден.

— Наш ред е, Принцесо — покани я Рос. — Готова ли си?

— Да, татко.

Тя беше готова. Беше готова за мъжка любов, готова тлеещият огън в тялото ѝ да бъде запален и след това изгасен. Беше готова да принадлежи на мъж, да има някого, когото да държи в нощта и той да държи нея. Беше уморена да се чувства виновна за откраднатите целувки и моментите, когато страстта заплашваше да премине границите на приличието.

Рос я поведе. Те тръгнаха по пътеката и музиката на органа се издигна след драматична пауза.

Всички станаха и гледаха как тръгва този бавен марш. Море от приятелски лица, повечето от които познаваше от дете.

Банкери, търговци, занаятчии, адвокати, фермери от съседните ранчо със семействата си бяха дошли на сватбата на Бенър.

С необичайна смелост за булка, Бенър се усмихваше на всички.

Лангстънови стояха непосредствено зад Лидия. Първо Мама, обляна в сантиментални сълзи. До нея Анабет и съпруга ѝ. Мика беше между Маринел и Лий. Нейните мъчители.

Даже сега, когато им отправи дълъг поглед, тя беше сигурна, че те едва се сдържат да не избухнат в смях, твърде неподходящ за случая.

Помрачените погледи на мама и Рос бяха единственото, което стоеше между нея и радостта.

Момчетата бяха станали големи приятели, откакто Мика, заедно с майка си, се премести в Ривър Бенд. Отначало Бенър ревнуваше от Мика, който я раздели от единствения ѝ другар. Той и сега ѝ напомняше за времето, когато беше сложила репей под одеялото на седлото му. Конят го хвърли, но за щастие не последва сериозно нараняване или смърт, за които шестгодишната Бенър егоистично се молеше. Тя все се мъкнеше след момчетата, готова да участва в белите, които замисляха. Те понякога я допускаха, но главно като изкупителна жертва, ако ги хванат.

Независимо от караниците, тя горещо обичаше и двамата. Днес те изглеждаха толкова хубави един до друг. Лий, с тъмната си коса и блестящи кафяви очи, наследени от майка му, Виктория Джентри Коулман, и Мика — светъл като всички Лангстънови.

Бенър отмести очи към последния човек от реда. Той посрещна светлата ѝ усмивка.

Джейк.

Джейк, когото тя обожаваше отдавна, откакто се помнеше. Живо си спомняше всяко от редките му посещения в ранчото. Той я вдигаше високо над главата си и я държеше така, смеейки се в лицето ѝ, докато тя започваше да рита и да моли за помощ, като същевременно се надяваше той да не я пусне.

Нямаше друг толкова висок като Джейк. И толкова силен. И никой — толкова рус. Никой — толкова смел. Никой не можеше да хвърля ласо по-изкусно и никой не можеше да разказва толкова добре истории за призраци.

Той беше нейният герой, нейният рицар в блестяща броня. Дните, когато идваше в Ривър Бенд бяха най-щастливите дни от живота и, тъй като присъствието му караше и всички останали да се чувстват щастливи. Мама Лангстън, Лидия, Рос, Лий и Мика, старият Мозес, преди да умре — всички очакваха посещенията на Джейк. Единственото лошо нещо беше, че те свършваха твърде бързо и бяха твърде нередовни.

Когато тя порасна и осъзна колко рядко идва той, мисълта за заминаването му често засенчваше радостта, че е с тях. Тя не можеше да изпита пълно задоволство от присъствието му, защото знаеше, че той ще си отиде и ще измине цяла вечност преди да го види отново.

Ето защо настъпи такова вълнение, когато тази сутрин Мика и Лий дойдоха за закуска и Лий съобщи:

— Гледайте какво намерихме в плевнята тази сутрин.

Той побутна Джейк през задната врата, който веднага се оказа заобиколен от смеещи се и бърбещи хора. Всички говореха едновременно.

— Джейк!

— Сине!

— Е, дявол да те вземе.

— Рос, мери си приказките. Има деца!

— Защо си спал в плевнята?

— Когато снощи слязохме от влака, на коня му влезе камъче под копитото.

— И ние пътувахме с влак, чичо Джейк.

— Да, и нея я беше страх, а мене — не.

— Не ме беше страх.

— Откъде? От Форт Уърт ли?

— Да, от Форт Уърт. Беше късно и не исках да ви безпокоя.

— Ти не би могъл да ни обезпокоиш.

Майка му го прегърна силно, притискайки го към едрото си тяло и присви очи, просълзени от умиление. След като възбудата премина, тя веднага започна да му чете лекции, че е много слаб.

— Седни. Ще ти донеса малко бисквити и сос. Този собственик на ранчо в Пенхендъл не храни ли добре работниците си? Виждала съм змии по-дебели от теб. Изми ли си ръцете? Маринел, вдигни носа

си от книгата и налей на брат си малко кафе. Анабет, успокой децата. Вдигат повече шум от падащи камъни.

Джейк седеше и на всеки крак държеше по едно хлапе Дръмънд. Третото беше взело шапката му и си я мереше. А това, което още не можеше да ходи, пълзеше между краката му и удряше с лъжица тока на обувката му. Анабет заобиколи децата, за да целуне брат си по бузата и промърмори в ухото му:

— Мама се поболя по теб.

След това издърпа децата от Джейк и ги изпрати навън, като натовари най-голямото да се грижи за бебето. Лидия се спусна към разтворените обятия на Джейк.

— Толкова се радвам, че дойде. Безпокояхме се дали ще ти бъде възможно.

— Не мога да изпусна това — каза той, докато сините му очи се местеха от едно любимо лице върху друго.

— Здравей, Рос — каза той, протягайки се през Лидия, за да разтърси ръката му. — Как си?

— Чудесно, чудесно, Буба, а ти? — все още понякога го наричаше с детското му име. — Средна хубост, предполагам. Как е работата?

— Напуснах.

— Напусна? — Мама се връщаше с чиния горещ сос в ръцете.

Джейк сви рамене, очевидно не искаше да проваля хубавото настроение, говорейки за своите неуредици.

— Дошъл съм да видя булката, нали? Къде е тя, впрочем?

Очите му внимателно обиколиха стаята над главите на групичката около него, търсейки Бенър. Тя се беше оттеглила назад, защото искаше да има цялото му внимание, когато го поздравява.

— Джейк Лангстън, знаеш, че аз съм булката — тя се спусна в ръцете му. Той обви талията ѝ и я повдигна. Завъртя я два пъти преди да я пусне.

Отблъсквайки я от себе си, той каза:

— Не може ти да си булката. Бенър Коулман, която аз познавам има плитки, обелени колене и дупки на чорапите си. Дай да видя чорапите ти, за да се уверя.

Той се наведе да повдигне полата ѝ. Тя изпищя и се замята в ръцете му.

— Повече никога няма да ги видиш, нито дори дали коленете ми са обелени или не. Вече съм голяма, или ти не го забеляза?

Тя зае дръзка поза, която ясно да покаже, че е пораснала. Сложи едната си ръка на хълбока, а другата изви около силно отметната си назад глава.

Лий захихика, Мика невъзпитано подсвирна и плесна с ръце. Джейк преценяващо огледа дъщерята на Коулманови, която познаваше от люлката.

— Да, разбира се, че си — отбеляза той сериозно, — съвсем си пораснала.

Той положи ръце на раменете ѝ и се наведе да я целуне с уважение. После, за неин ужас, отворената му длан се приземи върху задника ѝ със звучно шляпване.

— Но за мен си още сополанка. Намери ми стол да си изям бисквитите преди да са изстинали.

Тя беше твърде щастлива, за да обърне внимание на това което стана, въпреки, че всички ѝ се смееха. Сега сърцето ѝ подскочи, когато срещна очите му. Тя толкова се гордееше с него. Гордееше се, че този висок мъж със светлоруса коса и брилянтно сини очи принадлежи към нейното семейство. Е, почти.

Той беше заменил каубойските си дрехи с бяла риза и черно кожено елече. Вместо червеното шалче, което винаги носеше, сега имаше тънка черна вратовръзка. Но пистолетът му и сега висеше на хълбока. Бенър предполагаше, че някои навици е трудно да бъдат забравени.

Предполагаше, че поведението му няма да издържи един по-критичен поглед. Вероятно беше направил някои неща, за които беше по-добре хората на закона да не знаят. Тя беше сигурна, че пие, играе покер и се занимава с такива жени, за които тя дори не трябва да знае. Но никое от тези неща не можеше да я накара да спре да го обича. Дръзката и опасна атмосфера го правеше още по-привлекателен. Нищо чудно, че девойките от сватбения офис искаха да му бъдат представени. Едно от тези кристално сини очи, заобиколено със слънчеви мигли, се затвори, отправяйки към Бенър бързо и тайно намигване. Тя му намигна в отговор, спомняйки си всички случаи, когато той ѝ беше казвал тайни, за които се кълнеше, че не знаят дори Лий и Мика. Тя му вярваше, защото искаше да му вярва. Дружбата

между тях ревностно се пазеше. Всяка дума, която беше прошепнал за нея беше съкровище. Тя беше свирепо ревнива към всичко, към което неговото внимание се концентрираше.

Бенър знаеше, че има нещо, което го свързва с родителите ѝ и особено с майка ѝ, нещо тайно, свещено. Те никога не говореха за това. Но с детската си интуиция тя винаги го беше усещала. Каквото и да беше то, тя беше доволна, че го има, защото задържаше Джейк в живота им.

Бенър погледна към майка си, когато те с Рос дойдоха до първия ред.

— Обичам те, мамо — прошепна тя.

— Аз..., ние също те обичаме — отвърна тихо Лидия, включвайки и Рос в ласкавото си твърдение. Сълзи напиреха в очите ѝ, но тя се усмихваше.

Бенър се усмихна преди да се обърне към свещеника, а Рос зае място между нея и Грейди.

— Кой дава тази жена за омъжване?

— Майка ѝ и аз.

Рос погледна лицето на дъщеря си. Зелените му очи бяха замъглени. Стисна ръката ѝ и я постави в ръката на младоженеца. После се присъедини към Лидия на първия ред.

Бенър чу шумоленето на тълпата, когато всички седнаха. Тя гледаше лицето на жениха, изпълнена от мисълта, че в този момент няма по-щастлива жена в света от нея. Грейди беше мъжът, с когото щеше да прекара целия си живот. Щяха да се обичат както майка ѝ и баща ѝ. Тя щеше да го прави щастлив през всеки един ден от живота му, без значение какво би ѝ струвало това. Когато Грейди я погледна, тя прочете в очите му същата любов.

Пасторът започна церемонията. Патетичните думи приемаха за Бенър нов смисъл. Да, фразите изразяваха точно това, което чувстваше...

„Тряс“.

Грохот разтърси безметежното спокойствие на църквата. Вибрациите връхлитаха Бенър като падащи парчета стъкло.

Викове.

Силен тропот се разнесе откъм събралата се тълпа.

Бенър обърна глава. Грейди се свлече до нея. На тъмния му сватбен костюм се отвори зееща червена дупка.

II ГЛАВА

— Грейди!

Бенър падна повлечена от тежестта му. Тя с мъка се повдигна да седне и взе главата му в скута си. Инстинктивно започна да разхлабва яката и вратовръзката му. Очите му се отвориха, гледайки стреснато. Той напразно движеше устни — от тях не излизаше никакъв звук.

Но беше още жив! Бенър отправяше благодарствени молитви, докато закриваше раната с гола ръка, за да спре кръвта.

В мига, в който стана това, Джейк извади пистолета си и го насочи към мъжа, изправен зад най-близкия прозорец. Мъжът държеше пистолет, насочен към предната част на църквата.

— Булката е следващата.

Предупреждението беше изречено с рязък и заплашителен глас. То беше съпроводено с красноречиво движение на пистолета по посока на олтара.

Не само Джейк, но и работниците от Ривър Бенд, които бяха дошли на сватбата, извадиха пистолети. Изплашени, жените заровиха глави в скутовете си. Мъжете се наведоха надолу към редовете, за да запазят децата от заплахата, източникът на която оставаше все още неустановен.

— Всички да хвърлят оръжието! — изкрещя мъжът.

— Рос? — попита Джейк.

— Прави каквото казва.

Още при първия изстрел Рос инстинктивно се наведе и посегна за колта си, за да открие, че той не е у него. Кой би помислил, че ще има нужда от пистолет на сватбата на дъщеря си? Той тихо и злобно изруга. Джейк с нежелание хвърли пистолета си на пода. Работниците от Ривър Бенд последваха примера му. Едва тогава мъжът на прозореца прехвърли единия си крак през ниския парапет и стъпи в църквата. Той издърпа след себе си млада жена и я избута напред.

— Аз съм Доги Бърнс, а това е моето скъпоценно момиче Уанда.

Двамата нямаха нужда от представяне. Доги Бърнс беше известен като най-добрият контрабандист в Източен Тексас. Той имаше клиенти, които биха пропътували мили, за да се уредят при него. Някои му отделяха много време и пари, за да им свърши работа.

Той и дъщеря му бяха мръсни. Мишокафявата коса на Уанда се спускаше в безпорядък чак до раменете. Под мишниците на Доги личаха тъмни, кръгли петна от изпотяване. Те оскверняваха Божия храм, украсен великолепно за случая.

— Много мразя да прекъсвам служба — каза Бърнс саркастично, сваляйки шапка на Лидия и нахлупвайки я отново върху мръсната си коса, — но като баща съм длъжен да спра тази сватба.

Грейди изпъшка от болка и ужас.

— Моля ви, някой... — извика Бенър — помогнете му.

Тя беше отметнала воала си. Очите ѝ се взираха в лицето му. Лидия подаде кърпичка, за да запуши кървавата дупка в рамото му.

— Няма да умре, момиче — каза Бърнс, прехвърляйки гадно стиска тютюн от едната в другата си буза. Кафяви поточета от сока потекоха около устата му. — Ако имах намерение да го убия, той нямаше и да усети куршума, който го прониза. Всичко, което искам е, да прекратя сватбата, заради това, което това копеле направи на момичето ми.

Сега вече тълпата разбра, че нищо не я заплашва. Наведените глави се изправиха. Хапливият език на Бърнс предизвика ропот и няколко ветрила се залюляха.

— Какво искаш? — попита свещеникът. — Как дръзваш да обиждаш Бог в неговия дом?

— Успокой коня, отче. Ще са нужни много и мръсни думи, но те ще бъдат към тях двамата.

Лидия се беше изправила при звука на изстрела и Рос я беше прегърнал покровителствено. Сега той дръпна ръката си и пристъпи напред.

— Е, добре, Бърнс, ти привлече вниманието на всички. Какво искаш?

— Вижте корема на моето момиче — той посочи изпъкналия корем на дъщеря си. — Тук е бебето на Шелдън.

— Не е истина! — изхриптя Грейди.

— Защо правите това, не разбирам — извика Бенър, внезапно забелязала какво става около нея. Досега цялото ѝ внимание беше заето с Грейди и болката му. — Защо дойдохте тук и развалихте сватбата ми?

Всички в църквата бяха покъртени. Такава драма никога не се беше разигравала в малко градче като Ларсен. Това щеше да бъде разказ, който обикаля клюкарските среди с десетилетия. Тълпата поглъщаше всяка дума.

— Справедливост! — каза Бърнс и лицето му цъфна в отвратителна усмивка. — Не е честно и правилно той да се жени за теб, след като е направил дете на моята Уанда, нали?

Грейди се раздвижи и въпреки възпиращите ръце на Бенър, се опита да стане. Клатушкайки се като пиян, той спря поглед върху Бърнс.

— Тя не е бременна от мен.

Същите тези думи, казани на глас, изтръгнаха от наблюдателите нова вълна на ропот.

Бенър стана, взе Грейди за ръка и мрачно погледна бащата и дъщерята, които направиха всичко възможно, за да развалят прекрасния ѝ сватбен ден, бъдещето ѝ, живота ѝ. Тя даже не беше забелязала, че отпред красивата ѝ рокля е цялата на червени петна от кръвта на нейния годеник. Не обърна внимание и на тихите коментари, които се дочуваха откъм тълпата.

Няколко мъже виновно наведоха очи. Лий неудобно пристъпваше от крак на крак. Той нито искаше да срещне яростните очи на Доги Бърнс, нито погледна към мрачната, мълчалива Уанда. Мика конвулсивно преглъщаше. Мама Лангстън го гледаше с такъв изпитателен поглед, който можеше да накара и архангел да се почувства грешник.

— Е, Уанда казва, че си ти — каза Доги с насмешка. — Не беше ли така, Уанда?

Той я избута напред, за да могат всички да видят издутия ѝ от бременността корем. В очите ѝ не личеше никакъв срам, докато хората лукаво я оглеждаха. Устата ѝ беше самодоволно нацупена. Всички мъже, които бяха съгрешили и допринесли за мръсната репутация на Уанда, проклинаха деня, в който са я докосвали и благодаряха на Бога,

че тя беше посочила Шелдън. Няколко обета за въздържание се издигнаха към небесата.

— Да, негово е! — каза Уанда намусено. — Той се навърташе около мен, когато татко не беше вкъщи. Той... той...

— Продължавай, Уанда, продължавай, детето ми, кажи какво ти стори.

Тя направи театрален жест, наведе брадичка към гърдите си. Вдигна част от роклята си и промълви:

— Той направи онова нещо с мене.

— Проклетата лъжа! — извика Грейди над развълнуваните редици.

Бърнс пристъпи напред, размахвайки пистолета отново:

— Ти наричаш сладката ми дъщеря лъжкиня?

— Да, щом казва, че съм я насилвал.

Грейди побледня повече, отколкото от загубата на кръв и шока от болката. Той осъзна, че се беше хванал в капана. Очите му се плъзнаха първо към Бенър, бледа като роклята си, после към Рос, който изглеждаше мрачен като самия дявол.

— Аз, е... исках да кажа...

Рос го стисна за реверите и го дръпна така, че застанаха очи в очи.

— Ти си правил компания на тая мръсница след като си бил сгоден за дъщеря ми! — прогърмя гласът му.

Джейк с бързо движение, сякаш беше от живак, се озова до Рос. Докато Грейди мрънкаше с болка объркани думи за грубото отношение на Рос, Джейк се наведе и вдигна пистолета си. Бърнс не каза нищо. Всеобщото внимание беше насочено в друга посока. Събраната в църквата тълпа като един обърна пренебрежителен поглед от Бърнс към Шелдън. Джейк зареди колта и размаха дългото му смъртоносно дуло под меката брадичка на Грейди.

— Е, господине, чакаме.

Грейди хвърли към тримата мъже безизразен поглед.

— Може и да съм бил с момичето няколко пъти — кокалчетата на ръцете на Рос побеляха над тъмния костюм на младоженеца. В гърдите му отекна хриптене. Грейди продължи да мълчи. — Почти всички мъже в града спяха с нея. Това можеше да бъде и всеки един от тях.

— Дъщеря ми се омъжва за теб, а не за друг. — Той освободи Грейди толкова рязко, че той за малко не падна отново на пода.

— Как можа? — попита Бенър в последвалата напрегната тишина.

Грейди мъчително преглътна и, олюлявайки се, тръгна към нея.

— Бенър — каза той, посягайки умолително.

— Не ме докосвай! — тя отскочи. — Не мога да понеса мисълта да ме докоснеш със същите ръце, с които... — тя се обърна и погледна Уанда Бърнс, застанала с ръка на хълбок и злорадо изражение на лицето.

Бенър се завъртя на пети и с твърда крачка напусна църквата. Сега държанието ѝ беше войнствено, надменно и гордо. Също така безстрашно, майка ѝ я последва навън. Лангстънови събраха каубоите от Ривър Бенд и подобно на малка армия излязоха един по един и плътно се наредиха до тях, докато те впрягаха конете.

Рос все още стоеше пред църковния олтар. Очите му блестяха от гняв. Пред целия град, в присъствието на свещеника и всички, които можеха да чуят, той предупреди:

— Ако само се доближиш до дъщеря ми, ще те убия! Ясно ли е? И преди да те довърша, ще се молиш да умреш.

Той се обърна и напусна църквата. Джейк задържа за малко върху Грейди ледения си поглед. После свали пистолета и го прибра в кобура.

— С удоволствие бих те убил в този момент!

Подрънкването на шпорите му беше единственият звук в църквата, докато преминаваше по пътеката.

Когато излезе, Бенър седеше в кабриолета обгърната от успокояващите ръце на майка си. Плачът ѝ беше сърцераздирателен. Всички бяха потиснати. Никой не смееше да погледне другите в очите.

Джейк се метна на седлото на коня, който беше наел. Тъй като първата грижа на Рос беше дъщеря му, Джейк пое ролята на водач.

— Мика, Лий, вървете отзад. Ако някой тръгне след нас, предупредете ме. Останалите — навън. И си отваряйте очите!

Всички последваха заповедите му без въпроси и направиха това от феодална вярност към семейството.

Джейк пришпори коня си към кабриолета начело на другите. Рос, с лице като гранит, оправяше юздите, докато Бенър и Лидия седяха

прегърнати и тихо хлипаха. Рос погледна към Джейк, когато той се приближи.

— Благодаря.

Джейк кимна кратко. Думите бяха излишни. Ривър Бенд беше украсен за сватбата, която не се състоя. Разстоянието от реката до къщата беше първият удар по чувствата на Бенър. Всеки един от белите стълбове на оградата грееше в ленти и цветя. Мъката ѝ се усили при вида на къщата. Парапетите около портата бяха накичени с гирлянди от разцъфнали камбанки. Клонки от жълти храсти бяха използвани за украса на растенията в саксиите. Дълги маси се ширеха на двора, готови да поемат отбраните ястия и напитки, приготвяни дни наред за многото гости, които никога нямаше да дойдат. Напомняше детска стая, редена за бебе, което се беше родило мъртво.

Рос скочи от кабриолета и помогна на Лидия. Джейк слезе от коня и подаде ръка на Бенър. Тя седеше като парализирана, толкова вцепенена от шока, че дори не забеляза Джейк, докато той не докосна леко ръката ѝ, тихо произнасяйки името ѝ. Тя го погледна и видя съчувственото изражение върху лицето му. После се усмихна изтощено, приемайки ръката му. Сложи другата си ръка на рамото му и го остави да я свали долу. Каубоите се отправиха към градината. Обикновено весела и шумна група, сега те бяха необикновено мрачни. Едно от децата на Анабет мрънкаше, че е жадно. Хектор го плесна малко по-силничко. Тихо и унило като на погребение, те влязоха вътре.

За Бенър имаше и друг удар. Лидия беше украсила предната гостна с кошници с цветя. Сватбените подаръци, все още неотворени, бяха струпани на една маса с дантелена покривка.

Бенър се разтърси от ридания. Рос отиде при нея и сложи ръце на раменете ѝ:

— Принцесо, аз...

— Моля те, татко — каза тя бързо, като не искаше да се разплаче пред всички. — Искам да остана сама.

Тя повдигна поли по начин, който им напомни доскорошното ѝ момичешко държане и се затича по стълбите. След няколко секунди те чуха хлопването на вратата.

— Кучи син! — процеди Рос през зъби. Съблече сакото си, отпусна вратовръзката. — Трябваше да убия това копеле с голи ръце.

Лидия дори не му направи забележка за езика.

— Не мога да повярвам, направо не мога! О, Рос, това ще разбие сърцето на Бенър, аз... — тя се хвърли в прегръдките на мъжа си и се разрида. Рос я въведе в гостната.

Мама действаше практично.

— Анабет, заведи децата в кухнята и им отрежи от оня фантастичен кекс, който сладкарят изпрати вчера. Няма смисъл да го оставяме така. Лий, Мика, кажете на момчетата да се справят с него.

— Маринел, ти налей пунш. Мисля, че всеки може да пийне малко. Хектор, ти се потиш повече от всички мъже, които съм виждала. Махни си сакото и връзката, докато не си се разтопил.

Сватбата на Бенър беше предоставила случай на Лангстънови да се съберат заедно. Семейството беше пропътувало от Тенеси до Тексас с Рос и Лидия и нито времето, нито разстоянията можеха да повлияят на дружбата между тях. Мама Лангстън запълваше мястото на баба за Лий и Бенър. Все още висока и силна, тя беше забележителна жена, здрава телом и духом, но нежна. Нейните караници бяха шумни, но винаги изпълнени с любов. Зик Лангстън беше починал толкова отдавна, че Бенър даже не си го спомняше. В продължение на няколко години след неговата смърт Мама се беше заела да създаде свое стопанство в хълмистата местност Остин. По това време две от децата бяха починали по време на епидемия от скарлатина. Анабет, най-голямата дъщеря на Лангстънови, се беше омъжила за земеделец с ранчо — Хектор Дръмънд. Той беше вдовец с две момичета, а те имаха две момчета. Той беше уредил земя за Лангстънови до своята. Имаше малка ферма, която се надяваше да разшири. Маринел напусна дома, за да посещава училище. Беше работила като сервитьорка в ресторанта на Санта Фе на железопътната линия, за да може да плати обучението си. Тя не се омъжи и когато я питаха, отговаряше, че няма такива намерения.

Рос и Лидия бяха убедили Мама да дойде да живее с тях в Ривър Бенд, когато Хектор пое и тяхното стопанство. Но не се съгласи безусловно. Отказа гостоприемството на Коулманови. Щеше да работи, също както и най-малкият Лангстън, който беше нает като каубой. Рос построи за нея малка барака. Тя оформи зад нея градина и садеше и отглеждаше всички зеленчуци, които ядяха в Ривър Бенд. Освен това шиеше за семейството и работниците, тъй като Лидия не беше много сръчна с иглата. Лангстънови и Коулманови бяха близки като роднини.

Мама не се колебаеше да заповядва, когато обстоятелствата го изискваха. Никой и не помисляше да задава въпроси и всички ѝ се подчиняваха.

В гостната Джейк наливаше уиски на Рос. Той му го подаде безмълвно. Когато първоначалният изблик на сълзи у Лидия пресъхна, тя вдигна глава от рамото на мъжа си.

— Трябва да поговоря с нея, но не знам какво да ѝ кажа.

— Да пукна, ако и аз знам.

Лидия стоеше и пригладдаше полата си. Насочи се към вратата, но преди да излезе, отиде до Джейк и го погали по бузата.

— Винаги можем да разчитаме на теб, нали?

Той задържа ръката ѝ със силната си длан:

— Винаги.

Изглеждаше съвсем естествено, че роклята ѝ е покрита с кръв. Тя усещаше тупането на сърцето си. Гледайки отражението си в огледалото, не можеше да повярва, че само преди няколко часа се беше гледала щастлива, чиста, невинна. Не можеше повече да понася присмеха на тази безполезна одежда. Струваше ѝ се, че ще закрепци, ако не я свали веднага. Не искаше да чака някой да ѝ помогне и започна да се бори сама с редицата кукички на гърба си, откъсвайки ги, когато нервните ѝ пръсти не можеха достатъчно бързо да ги разкопчат. Накрая захвърли роклята. Булчинското ѝ бельо също беше с кървави петна. Съблече се гола и безмилостно започна да се търка с вода от легена. Но много преди да се усети чиста, дъжд от сълзи закапа по бузите ѝ. Как можа той да стори това? Болката от откритието беше вторична. Убиваше я мисълта, че той е имал друга жена. Как е могъл да отиде при това мръсно момиче, когато обичаше нея? Това беше най-жестоката, недостойна измяна. Докато я убеждаваше в обичта си, той беше удовлетворявал долната си страст с Уанда Бърнс. От мисълта за това ѝ се повдигаше. Тя чу как вратата леко се отваря и затваря. Обърна се. Лидия пристъпи към леглото. Без да каже дума, тя приседна на ръба и взе Бенър на гърдите си. Дълго стояха прегърнати и леко се полюляваха, докато сълзите на Бенър пресъхнаха. Тя зарови глава в скута на Лидия. Майка ѝ прокара пръсти през косата ѝ, тъмна като на

Рос, но жива като нейната. Гледаше потока от вълни, които се спускаха непокорно и не се подчиняваха на гребен и фиби.

— Знаеш, че ние с татко ти бихме поели всяка болка върху себе си, за да ти спестим това.

— Да, мамо.

— И ще направим всичко, всичко, което ще ти помогне да го преживееш.

— Сигурна съм — тя избърса носа си с опакото на ръката си.

— Защо го направи? Как може да ме измами по този начин?

— Той не е искал да те нарани, Бенър. Той е мъж и...

— И това обяснява нещата?

— Не, но...

— Не очаквам младоженецът да е девствен като булката. Не съм толкова наивна. Но след като е признал любовта си и ме е поискал за жена, не е ли това обвързващ залог?

— И аз мисля така. Както и повечето жени. Но голямата част от мъжете — не.

— Толкова ли не можеше да се въздържа? Не заслужавах ли това?

— Той не те сравнява с това момиче, Бенър. Очевидно е.

— Аз исках това толкова, колкото и той — обясни тя.

Много майки биха припаднали, ако чуят дъщерите си да казват тези думи. Лидия не помръдна. Тя разбираше сексуалното желание и се надяваше дъщеря ѝ да се наслаждава на тази страна от живота така, както самата тя. Не мислеше, че това е нещо тайно и срамно.

— А ако аз бях отишла при друг мъж? — попита Бенър. — Как би се чувствал Грейди? Би ли ми простил?

Лидия кимна:

— Не. Но така е устроен светът. Мъжете искат да имат своите... приключения. Грейди го хванаха. Той ще си плати. Но ти също ще платиш. Това не е честно — тя потупа Бенър по бузата.

— Дали съм раздражителна и нетолерантна? Трябва ли да му простя? — Бенър седна и погледна майка си право в очите. — Имал ли е татко други жени, след като те е срещнал?

Лидия си спомни нощта, когато Рос беше помагал на мадам Ла Рю и нейните проститутки с фургона. Той стоя до късно и се върна пиян. Миришеше на парфюма на проститутките. И тогава, и по-късно

той се кълнеше, че въпреки че е бил във фургона им не е могъл да извърши това. Лидия му вярваше.

— Рос е имал много жени преди мен, но след като ме срещна — не. Мога да разбера колко си огорчена.

— Предполагам, че Грейди не ме обича така, както татко обича теб.

— Но някой ще те обикне, скъпа.

— Не мисля, мамо — това донесе нов порой от сълзи.

Когато най-после Лидия я остави, Бенър се просна в леглото, гледайки невиждащо тавана. Тя трябваше да погледне на историята безпристрастно. Как се чувствуваше? Наранена или ядосана? Беше ли се разрушила любовта ѝ към Грейди в момента, когато осъзна предателството му? Беше разгневена, че навлече не само на себе си, но и на семейството такъв позор. Хората в Ларсен дълго нямаше да забравят този ден. В човешката природа беше да се интересуват от чуждото нещастие. Нямаше значение, че всички Коулманови бяха невинни. Грейди беше опетнил и тях заедно със себе си.

Тя беше ядосана и това надделя над общото чувство. Повече не искаше този мъж. И страдаше заради родителите си, а не заради него. Сам си го беше постлал. Няма по-вярна поговорка.

Кой знае, може би не беше го обичала толкова, колкото си мислеше. Неговата лъжа не би била разкрита, ако не беше слабият му характер. Тя щеше да остане в опасна неизвестност. Щеше да бъде негова любяща жена завинаги. В това беше сигурна. И заради това избухна гневът ѝ. Дълго лежа така, без дори да забелязва как часовете изтичат, докато в стаята не притъмня и тя разбра, че слънцето е залязло.

Ставайки рязко от леглото, тя си обеща, че няма да се спотайва като грешница. Проклетата да е, ако позволи Грейди Шелдън и слуховете да я разстроят. Изми лицето си със студена вода, за да успокои подпухналите си очи.

Облече се в проста памучна рокля и като приглади косата си, слезе долу в кухнята за вечеря. Когато я забелязаха на вратата, разговорите рязко секнаха. Всички очи почтително се обърнаха към нея. Дори децата на Анабет бяха необичайно тихи. Какво очакваха те? Да остане в стаята до края на живота си? Да стане инвалид? Да се

скрие зад сиви мрачни дрехи? И да развие мании като някоя съсухрена стара мома?

— Гладна съм — обяви тя.

Всички стояха стихнали като рисунка върху коледна картичка. Сега изведнъж бързо се раздвижиха, помествайки се, за да й направят място на масата. Подадоха чиния и прибори, преместиха пълни купи с ястия към нея. Заговориха необикновено високо. Усмивките им бяха твърде широки, а очите — твърде блеснали.

— Ти ни разказваше за новите си биволи, Хектор — каза Рос толкова гръмко, че бебето на Анабет заплака.

— Ъ-ъ-ъ, да, е аз, ъ-ъ-ъ, аз...

Бедният мистър Дръмънд, помисли си Бенър като наведе глава над чинията. Той беше и без това достатъчно нервен, за да сложат точно него на топа на устата да води нормален разговор. Тя не говори много, но и не държа поглед забит в чинията. Не беше гладна, но се насили да изяде поне половин чиния.

Някой, навярно Мама, се беше погрижил да се свали цялата украса от къщата. Докато пиеха плодовия пунш не беше останал и помен от сватбената наредба. Лидия беше изнесла от стаята изцапаната сватбена рокля и Бенър се надяваше, че вече са я изгорили. Кошниците с цветя липсваха, дворът беше почистен. Лидия й беше казала да не се безпокои за връщането на сватбените подаръци, — тя щяла да поеме тази досадна грижа. Бенър предположи, че вече е започнала, тъй като опакованите кутии не се забелязваха никъде.

С изключение на необикновено големия брой хора на масата, вечерта с нищо не се отличаваше от коя да е друга пролетна вечер. На Бенър й се струваше, че тя е много по-спокойна от останалите. От време на време тревожно я поглеждаха, сякаш всеки момент очакваха да започне да си скубе косите.

Щом децата се нахраниха, Маринел предложи да ги изведе на разходка. Лий и Мика излязоха, промърморвайки нещо за игра на покер в спалнята на работниците. Мама Лангстън се зае да мие чиниите.

— Ти си стой! — строго заповяда тя на Лидия, която се повдигна от стола. — Ще го свърша за две минути.

Анабет отиде да й помогне. Хектор и Рос обсъждаха проблемите на фермерството. Лидия ги слушаше, загледана в Рос. Джейк кротко си

пиеше кафето, гледайки Лидия. Бенър не мислеше за нищо и това беше нормално.

— Мисля да изляза на верандата — каза тя, отмествайки стола си.

— Нека всички да излезем — предложи бързо Лидия. — Там е по-хладно. Джейк, Хектор, вземете си кафетата, ако не сте свършили още.

Когато кухненската работа приключи, Маринел заведе Мама до нейната барачка. Анабет и Хектор тръгнаха да приспиват мрънкащите деца. Бенър пропускаше накъсания разговор край ушите си, но накрая излезе в двора.

— Бенър?

— Просто отивам да се поразходя, татко — каза тя през рамо, забелязала безпокойството в погледа му.

Отиде до оградата, която отделяше едно от жребчетата от пасбището и буйния пролетен храсталак.

— Изглежда, ще бъде много пъргав.

Тя се обърна и видя Лий и Мика, които приближаваха.

— Ще бъде. Не е ли Спартанец баща му?

— Да. Той е един от най-добрите.

— Действително. Страхотен е!

— Вие двамата да обсъждате разплода ли излязохте? А аз си мислех, че покерът е в разгара си.

— Обраха ни — сви рамене Мика и обърна джобовете си. Лунната светлина правеше косата му да изглежда светла, почти като на Джейк. Но не съвсем.

Бенър сложи ръце на хълбоците.

— Кой се хвалеше тия дни, че може да бие всички на карти?

Майк я тупна по брадичката.

— Никога нищо ли не забравяш? — те се опитваха с тези познати закачки да разсеят неудобството. След напускането на църквата на никого не беше лесно да води непринуден разговор.

— За какво всъщност излязохте? — попита Бенър.

Лий погледна Мика, който окуражително му кимна.

— Е, тъкмо искахме да си поговорим с теб за това, което се случи в църквата.

Тя кръстоса ръце върху един от коловете на оградата и се приведе:

— Е, и какво?

— Ами Бенър, Грейди може би не е единственият виновен.

— Какво искаш да кажеш?

Лий преглътна и погледна приятеля си за подкрепа. Той беше изцяло погълнат от понито и никаква помощ от него не можеше да се очаква.

— Искаме да кажем, че, ъ-ъ-ъ, много от момчетата, които познаваш, ъ-ъ-ъ, са били с тази малка курва. Тя можеше да посочи който и да е мъж.

— Да, така е — внезапно се намеси Мика. — Можеше да е всеки от петдесетината момчета в града. Но Шелдън е прекрасна плячка, като се има предвид, че притежава и дъскорезница, и всичко. Разбираш ли?

— Не означава, че детето е негово, само защото е бил с нея. Това се опитваме да ти кажем — подзе Лий колебливо. — Може би това ще те накара да се почувстваш по-добре.

Гърлото на Бенър се сви от вълнение.

— Това, което ме кара да се чувствам по-добре е, че вие двамата се грижите за мен — тя прегърна първо Лий, а след това Мика, който също ѝ отговори несръчно. Той беше не просто каубой, а истински член на семейството. Закачаше се с Бенър, откакто тя започна да носи плитки, но през последните няколко години и той беше забелязал промените в нея, които дори брат ѝ не забелязваше. Мика не беше застрахован от тях, но беше достатъчно умен да пази дистанция. И не защото се плашеше да не предизвика гнева на Лидия или Рос, домогвайки се до Бенър. Тя беше недостъпна за каубоите, към които принадлежеше и той. Това беше неоспорим факт, известен от край време. Имаше много момичета на този свят. Бенър може да е от най-красивите, но за никоя жена не си заслужаваше да пожертва приятелство за цял живот.

— Оценявам това, което се опитвате да направите — каза меко Бенър. — Грейди може и да не е баща на това бебе, но е виновен, че е бил с нея. Още повече, че го призна. Във всеки случай, той ме предаде.

— Да, сигурно е така — съгласи се Мика.

Знаеше, че ако той бе сгоден за Бенър Коулман, би бил достатъчно умен да не рискува да я загуби, независимо от това колко твърда ставаше предницата на панталона му. Той познаваше много глупаци, но този Шелдън се оказа най-големият в околността.

Лий ровеше земята с тока на обувката си.

— Жалко за момчето, хванаха го за нещо, което всички ние... исках да кажа, за нещо, което много други правят. Но в същото време бих му размазал физиономията.

Бенър хвана ръката му.

— Благодаря ти все пак, но недей да го правиш.

Лий обърна глава и се усмихна на сестра си.

— Бенър, отворили са нов галантериен магазин в Тайлър. Сигурно е нещо добро. Аз и Мика мислим да отидем някоя от следващите съботи, веднага щом тези кобили родят жребчетата си. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Благодаря. С удоволствие — кимна тя, отправяйки усмивка към двамата.

Те я оставиха, отстъпвайки в тъмнината и приглушения им разговор се долавяше дълго след като сенките ги погълнаха. Тя тръгна обратно към къщи. Спря под ореха и обгърна с очи мирната картина пред себе си. Силуетът на къщата се очертаваше бял в тъмнината. Газените лампи вътре изпращаха през прозорците златисти отблясъци, топли и уютни. Няколко млади лози вече бяха започнали да се катерят по шестте клона, по три от всяка страна на входната врата. От камината в кухнята все още се виеше дим. Нищо не издаваше трагедията, която беше преживяло семейството. Но спокойствието беше измамно.

Когато Рос и Лидия дойдоха за първи път в това имение, те заживяха във фургона на Мозес. Веднага щом стана възможно, Рос построи набързо къщичка, която се състоеше от една кухня и няколко помещения за спане, разделени от малко хол че. Тя беше малка и грубо скована, но Лидия не обръщаше внимание на това. Тя разбираше, че за тях най-важното е първо да укрепят бизнеса си. Бенър беше родена в тази набързо скована къщичка и навърши десет години преди да построят новата къща. Дори за стандартите на град тя имаше великолепна конструкция. На горния етаж се намираха четири спални, въпреки, че Лий най-често спеше във в бараката. На долния етаж се

ширеше голяма гостна и неофициална гостна и дневна, които използваша рядко, тъй като имаше достатъчно място за хранене в голямата кухня. В дъното на къщата, близо до задната врата, беше кабинетът на Рос.

Очите на Бенър се замъглиха от сълзи, когато се потопи в уюта на своя дом. Тя не се беше поколебала да се омъжи и да го напусне, тъй като си мислеше, че отива в къща, изпълнена с повече любов — нейната и на Грейди. Сърцето ѝ се сви от болка за това, което никога нямаше да се осъществи.

Рос и Лидия седяха един до друг на плетения диван. Джейк стоеше в ъгъла на верандата, опрял рамо на колоната. Пламъчето на пурата му хвърляше червеникави отблясъци. Бенър усещаше аромата ѝ както стоеше под дървото. Той изглеждаше толкова самотен там, настрана от двойката на дивана. Докато Бенър гледаше, Рос обгърна с ръце главата на Лидия и я притегли към рамото си. Наведе се и положи нежна целувка върху косата ѝ. Тя го погали по бедрото. Две сълзи се търкулнаха от очите на Бенър. Ето това беше, което искаше тя, за такава любов копнееше! Докосванията, разговорът на погледите, при което останалият свят престава да съществува. Това беше начинът, по който тя мечтаеше да общува с мъжа си. Разочарованието ѝ беше толкова дълбоко, че изпита болка от него. Отчаянието я разтърси. Безнадеждността я обгръщаше като покров. Бързо напусна скриващата я сянка и се изкачи по стълбите на преддверието. Набързо пожела лека нощ и се запъти към стаята си. Приблужи се до куфара, където държеше част от чеиза си и извади нощницата, специално приготвена за сватбената нощ. Чувстваше нужда да го направи, макар че с това си причиняваше болка. Нощницата беше от прозрачно-бяла батиста с оголен врат и дълги ръкави, стегнати в китките. Деколтетото беше украсено с бродирани жълти рози, поръбено с тясна дантела. Семпла, елегантна и съблазняваща. Когато я облече върху голото си тяло, фигурата ѝ се очерта под тънката материя. Отиде в леглото си сама.

Това, което тази нощ трябваше, но нямаше да стане, не ѝ даваше покой. Тя лежеше в леглото и се чувстваше по-чужда и самотна, отколкото когато и да било. Всеки си имаше някого в тази нощ. При Мама Лангстън се бяха събрали децата и внуците ѝ. Рос и Лидия имаха себе си. Лий и Мика бяха свързани с приятелство. Дори Маринел имаше книгите за компания.

Единствено булката беше сама. Тя чу как родителите ѝ се качват и затварят вратата след себе си. Сърцето ѝ болезнено се сви. Това не беше справедливо. Тя беше измамена. Защото Грейди не можеше да я обича с такава любов, каквато имаха родителите ѝ. Той ли правеше изключение от правилата или те? Тялото ѝ копнееше за това, за което в съзнанието си беше вече готова. Тя мечтаеше за топлината на друго тяло до себе си. За мъжко тяло. За мъжки ръце, обвити около нея, докосващи нежно. За мъж, който да я обича. Сърцето ѝ плачеше да се слее с друго сърце. Неспокойна, тя повдигна леката материя и отиде до прозореца. Ветрецьт разхлади лицето ѝ, но не и страстта в нея. Нощта беше красива, окъпана в сребърния блясък на луната. Звездите блещукаха върху тъмното небе. Детелините от пасището изпращаха своя аромат. Всички сетива на момичето бяха отправени към природата.

Тя забеляза движение. Червена точица проблесна в преддверието и изчезна като светулка. Пурата на Джейк. Няколко секунди по-късно той си тръгна. Дочуваше се само лекото подрънкване на шпорите му, докато прекосяваше двора на път за най-старата конюшня в ранчото, където беше пострадалият му кон.

Джейк.

Тя не беше единственият самотен човек. Джейк също беше самотен. И тя осъзна, че винаги е бил такъв. Дори сред Коулманови и Лангстънови, Джейк беше някак отделен. Той разговаряше и се смееше както всички други, но всъщност беше самотен. Бенър си помисли, че знае причината за самотата му и това я накара да се натъжи още повече.

Тя го видя да влиза в конюшната. Секунди по-късно забеляза слабата светлина на фенера в прашните прозорци. Тази нощ трябваше да бъде сватбената ѝ нощ, но тя беше отхвърлена. Получи най-тежкия удар, който можеше да бъде нанесен на една жена. Булка, стояща на прага на едно брилянтно бъдеще. Внезапно я обзе бясна ярост. Тя беше публично унижена. Самочувствието ѝ на жена трябваше да бъде възстановено. Тази нощ. В противен случай то можеше никога да не се възвърне. Тя отчаяно се нуждаеше от някой, който да я подкрепи, да ѝ каже, че е красива, да я увери, че може да бъде поне толкова желана, колкото Уанда Бърнс. Нуждаеше се от любов, но не родителска любов, не роднинска любов. Имаше нужда да бъде обичана от мъж. Сърцето ѝ

заби силно. Подобно на семе в плодородна земя, мисълта беше намерила почва в мозъка ѝ и не спираше да покълва. Тя се запъти към тоалетката си и се загледа в отражението си. Опита се да си представи каква би я видял един мъж, мъж също толкова самотен тази нощ.

Преди да е променила решението си, тя наметна шала на раменете си. Никой не чу, когато се спусна по стълбите и излезе през външната врата.

III ГЛАВА

Старата конюшня миришеше на сено, коне и кожа. Бенър обичаше този аромат. Тя го вдъхна докато влизаше безшумно, отваряйки и затваряйки вратата след себе си. Топлият въздух с дъх на мускус я обгърна като одеяло. Всичко беше тихо, но гъмжащо от скрит живот. Кобилите, натежали от бременността си почиваха. Щурците свиреха в скривалищата си. Беше съвсем необичайно да седи по нощница тук в този час. Често ѝ бяха разрешавали да остава, когато някоя кобила имаше трудно раждане. Но беше неестествено да бъде в такъв вид сама с мъж, макар и мъж, който беше част от спомените ѝ откакто се помнеше. Тя почувства първите вълни на колебание. Това, което се канеше да направи, беше дързост. Само преди двадесет и четири часа то беше немислимо. Но тогава тя не знаеше, че съдбата ще вземе такъв жесток обрат и че бъдещето може да се промени така драстично. Решението беше взето. Тя беше отишла твърде далеч и нямаше връщане назад. Сеното бодеше босите ѝ крака когато се насочи към слабата светлина, идваща от отделенията във вътрешността на конюшнията. Конете бяха толкова привикнали с нейната миризма, че дори не помръднаха, когато премина между редовете. Широкополата шапка на Джейк висеше на пирон на един от подпорните стълбове. Тя докосна периферията и усмихвайки се в тъмнината, забърса с пръст праха по нея. После надникна през високата до раменете ѝ стена, която разделяше отделенията. Джейк беше приклепнал до коня. Той беше сложил копитото на коляното си и оглеждаше раната от камъка.

Бенър беше доволна, че има малко време да го огледа без той да я забележи. Беше израснала, виждайки в негово лице верен приятел. Тази нощ идваше да го възприеме по съвсем нов начин. Той вече нямаше да бъде неин герой, доверен приятел на родителите ѝ, идол на Лий и Мика, нито син на Мама Лангстън.

Отпъждайки от съзнанието си всички представи за Джейк Лангстън, Бенър го възприемаше единствено като мъж, като непознат мъж. Това, което видя ѝ достави огромно удоволствие. Какво, че цял

живот беше обичала по друг начин. Всеки фин кичур от бяло-русата му коса улавяше блясъка на фенера. Косата му беше толкова жива, колкото и самият той — неуправляема, неподдаваща се на никакъв контрол. Навел глава, тя виждаше как къдриците му израстват като корона и падат в непокорни вълни, пръскайки се привлекателно. Изобщо не можеше да си представи косата му намазана с помада така, както понякога правеше Грейди с кафявите си къдрици. Не, Джейк никога не би подчинил която и да е част от тялото си на подобни ограничения. Той носеше косата си дълга, но дали от небрежност, или за красота? Тя се опираше в яката на ризата му и леко се къдреше около добре оформените му уши. Бакенбардите, с цвят на узряла пшеница стигаха до средата на ухото. Тя искаше да ги докосне, да усети твърдостта им върху кадифената мекота на кожата. Веждите му бяха в същия невероятен светлорус цвят. Тя изпитателно гледеше лицето, познато от детството ѝ, сега приведено над нараненото копито. Челото му беше леко издадено напред, скулите — изпъкнали, а бузите леко хлътнали. Само забележителната му физическа сила го предпазваше да не изглежда хилав. Челюстта беше добре оформена без смекчаващи контури. Имаше вид на човек, готов да хвърли предизвикателство на всеки, независимо колко заплашително изглежда той. Ако би си пушал брада, нямаше съмнение, че тя също щеше да бъде руса, но сега леко набола, тя засенчваше долната част на лицето. Чудеше се как би изглеждал с гъсти мустаци като баща ѝ, но незабавно отхвърли мисълта. Устата му беше широка. Долната устна беше малко по-пълна от красиво оформената му горна устна. Стана ѝ смешно. Реши, че би било престъпление да се скрие такава уста с мустаци.

Вероятно се бе преоблякъл веднага след като се върнаха от църквата. Той беше все още в това, което беше носил на вечеря — мека памучна риза в бледосиньо и джинси. Обувките му бяха стари и ожулени. Имаше изтъркано червено шалче около врата. Той не носеше кобура със своя колт, нито кожените кании, които беше забелязала. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите. Бенър забеляза колко гъвкави са мускулите му когато се движи. Кожата му беше силно загоряла, покрита с фини руси косъмчета, които блестяха на светлината на фенера. Ръцете му се движеха ловко, но успокоително, докато преглеждаше наранения крак. Пръстите му бяха дълги и тънки, но силата им личеше докато ги свиваше и разпускаше около

нараненото копито. Гледайки ловкия масаж, Бенър усети в стомаха ново, непознато преобръщане. Тя не беше забелязвала такава открита, зряла мъжественост в него. Любопитството ѝ беше неоправдано, доколкото цял живот беше заобиколена от мъже. Рос, Лий и Мика, работниците в ранчото. Но тя никога не ги беше изучавала така, както сега изучаваше Джейк. Нито си мислеше, че щеше да бъде впечатлена, ако го бе сторила. Той беше мъжествен по начин, който спираше дъха ѝ. Грубата му мъжественост леко я плашеше. Но странното беше, че по някакъв начин привличаше нейната женска природа. Това я накара да заговори преди да се е измъкнала незабелязано от конюшната и после цял живот да се чуди какво ли щеше да ѝ донесе тази нощ, ако имаше смелостта да остане. Можеше да има много неща, за които да съжалява през този ден, но нерешителността да действа, когато почувства необходимост, нямаше да е между тях.

— Как е конят ти?

Джейк вдигна глава.

— За Бога, момиче! Не знаеш ли друго, освен да се промъкваш така при хората? Почти те взехме за призрак със Сторми.

Той се вгледа в босите крака и ръба на нощницата, които се виждаха под дългите ресни на шала. Тя беше скръстила ръце, увита в шала си като индианец в одеялото си.

— Каква работа имаш да се разхождаш наоколо? Мислех, че всички са вече в леглата си.

Очите му наистина бяха невероятно сини. Защо не им беше обръщала внимание преди? И ако някой беше попитал какъв цвят са те, тя автоматично щеше да отговори „сини“. Но тази нощ те сякаш светеха право в нейните, докато я гледаше приклепнал на пода.

Цветовете ясно се открояваха. Бялото беше съвсем бяло. Сините ириси грееха лазурни като небето по време на късен листопад. Зениците приличаха на ебонити, в които се отразяваше нейния образ. За първи път тя забеляза, че миглите му са тъмни в основата си, а извитите краища — избледнели от слънцето. Бяха интересни очи и тя имаше желание да се вглежда в тях и да ги изучава без той да знае. Но не можеше. Той я гледаше очаквателно, надявайки се тя да обясни защо не е кротко завита в леглото си.

— Не мога да заспя — внезапно засрамена, тя наведе глава.

— А — каза Джейк, изправяйки се в цял ръст и потривайки Сторми по гърба. Той потопаи ръцете си в леген с вода, изми се, избърса ръцете си с кърпа. — Е, разбираемо е. След това, което стана днес.

Бенър вдигна глава и го погледна. Каквото и да се канеше да каже той, то беше моментално пренебрегнато сякаш току-що го бяха ударили в зъбите.

— Ъ-ъ-ъ — забърка се той. Погледът му се плъзна по лицето ѝ, после с мъка го отмести и премигна. Беше забелязал облеклото ѝ. — Можеш да си навлечеш неприятности, ако се разхождаш в тъмното така.

Тонът му беше малко сърдит.

— Така ли?

Лицето на Джейк придоби израз на дълбоко изумление. Устните му леко се разтвориха, но той веднага ги стисна в строга черта.

— Да, можеш да си сигурна, по дяволите! Ела, ще те придружа до къщата.

Той посегна да хване ръката ѝ, но тя я отмести и я прокара по гърба на Сторми.

— Не ми каза как е Сторми.

— Отлично.

— Наистина ли?

— Ще трябва да пазим копитото няколко дни и това е всичко. Хайде сега...

— Какво му е? Това, което стана с Епъл Джек?

— Епъл Джек? — повтори Джейк. Лицето му се озари от спонтанна усмивка. — Той беше истинско пони, нали? Той знаеше какво искам от него още преди да го пришпоря с крака. Обичах да казвам, че мога да спя по цял ден върху седлото, без Епъл Джек да изгуби пътя. Той беше дяволски добър кон. Но стъпи в дупка на прерийни кучета и си счупи крака. Наложил се да го застрелям. — Той наклони настрана блестящата си глава. — Как се сети за Епъл Джек?

— Сетих се — тя все още галеше с ръка бляскавата червеникава козина на Сторми. Както всички каубои, Джейк се грижеше повече за своя кон, отколкото за себе си.

Неизвестно защо Джейк не можеше да свали поглед от ръката, галеща широкия гръб на Сторми. Шалът ѝ се беше спуснал към

лакътя. Ръкавът на нощницата беше прозрачен и той можеше да види очертанятията на ръката ѝ през него.

— Когато бях на дванадесет години ти дойде да ни видиш. Беше прескочил за няколко дни и си отиваше този ден следобед. Мама беше приготвила царевичен хляб, печено пиле и ябълков пай. Всички любими ястия. Но аз не ядох нищо. Бях сърдита, че си отиваш отново, въпреки че татко те молеше да останеш. Татко ми каза да се изправя и да се държа прилично или да напусна масата. Аз си отидох в стаята нацупена и отказах да кажа довиждане. От прозореца гледах как яздиш, излизайки от двора.

Тя се обърна към него, а после погледна коня.

— Но не можах да издържа. Хукнах по стълбите да те настигна. Гоних те до пътя край реката и те виках, докато ти най-после ме чу и задържа коня. Когато те настигнах, ти ме вдигна на Епъл Джек и ме прегърна. Каза ми да не плача, защото ще дойдеш пак за Коледа — очите ѝ, стоплени от чист смарагдов блясък, го погледнаха с укор. — Но не дойде!

— Сигурно нещо се е случило, Бенър.

— Ти не дойде в продължение на две години.

Едва сега тя осъзна значението на този ден за своето юношество. След като той беше заминал, тя лежа дълго в леглото си и горчиво плака. Беше разбрала интуитивно, че ще измине много време преди да го види отново и това късаше сърцето ѝ.

Трябваше да е хлътнала по него. Той беше висок и хубав. Галантен и вълнуващ, пълен с чудесни истории за разказване. Той я дразнеше, но не по този неприятен начин, по който я дразнеха Лий и Мика. Неговите закачки я караха да се чувства голяма.

Тя вдигна глава, направи смела стъпка така, че краят на нощницата докосна върха на обувките му.

— Ти позволи да пояздя с теб Епъл Джек. Това беше специално сбогуване, защото останалите от семейството не се тълпяха наоколо. Имах те само за себе си.

Тя улови погледа му. Отметна глава назад и тъмен облак коса се разсипа по раменете и гърдите ѝ.

— Тогава ти ме целуна.

Това беше братска целувка по бузата, но тя никога не я забрави. При тези тихо прошепнати думи Джейк подскочи като ударен. Той

грубо изви ръката ѝ със силните си пръсти и я избута към вратата.

— Време е да отиваш в леглото. Имаш нужда от един хубав сън.

Тя нарочно затътри крака след забързаните му стъпки.

— Къде се каниш да спиш? В бараката?

— Не, искам да наглеждам Сторми още една нощ. Ще спя, както и снощи тук, в конюшнията.

— Няма да е твърде удобно — каза тя, освобождавайки ръката си от него.

— Добре ми е, Бенър. Хайде сега...

— Къде спиш? Имаш ли някакви постелки?

— Постелки ли? — той почти викаше, но не можеше да разбере какво го дразни. — Говориш с човек, прекарал повече нощи навън, на земята, отколкото в легло.

— Е, това не значи, че трябва да спиш така, когато не е необходимо — възрази му тя с твърдост, подобна на неговата.

Преди да успее да я спре, тя се завъртя и провери всички прегради докато намери багажа му. Погледна го с ръце на хълбоците.

— Джейк Лангстън, какво ще си помислят хората, ако разберат, че Коулманови от Ривър Бенд карат гостите си да спят като конете?

При движението шалът се разтвори на гърдите ѝ. Пред него се разкри бродираното деколте на нощницата, както и това, което беше под нея. Тя почти изпусна нервите си и събра шала, готова да побегне, но не се помръдна от мястото си, давайки си вид, че е ядосана от него.

— Добре, Бенър — каза той кратко. Мускулите на челюстта му бяха стегнати. — Ако сега си отидеш отук, ще легна в това легло така, както си е.

— Не, няма! Или поне не докато не го направя по-удобно. Подай ми няколко одеяла. Те са чисти. В края на краищата, мога да ги постеля под твоето.

Той нетърпеливо прокара ръка през косата си преди да тръгне за одеялата. Като ги донесе, подаде ѝ ги и нервно каза:

— Побързай! Късно е и ти не трябва да бъдеш тук.

Без да обръща внимание на навъсеното му изражение, боейки се да помисли какво означава, тя захвърли настрана неговото одеяло и с повече движения от необходимото разгъна във въздуха първото одеяло преди да го постеле върху сеното. После повтори същото с останалите три преди да сложи неговото върху тях и коленичи да изпълне гънките.

Дори да беше забелязала, че шалът ѝ се бе смъкнал от едното рамо заедно с ръкава на нощницата, тя не направи никакво движение, за да го оправи. Гърдите ѝ се движеха под прозрачната тъкан и тя можеше да усети тяхната тежест. Когато протягаше ръце, приготвяйки постелята му със затисната с колене и силно опъната дреха, тя почувства нежната ласка на батистата върху зърната си. Бледата светлина от фенера разхубавяваше кожата ѝ. Тя ли пораждаше тези сенки? Беше ли забелязал Джейк, че тя не е вече дванадесетгодишно момиче с размазано от сълзи лице? Събирайки цялата си смелост, тя стана и го погледна.

— Е, така е много по-добре!

Джейк изтри длани в панталоните с. Бръчиците около устата му личаха. Една вена пулсираше на слепоочието му.

— Да, така е много по-добре. А сега, лека нощ, Бенър. Той рязко се обърна и започна да подрежда нещата от торбата си върху един сандък, служещ за шкаф.

— Но на мене не ми се спи.

— При всички случаи отиваш в леглото.

— Не искам.

— Но аз искам.

— Защо?

— Защото не трябва да бъдеш тука по... в този вид.

— Защо?

— Защото.

Той се изгърби като при самозащита. Движенията му бяха бързи и несръчни. Отне му доста време, докато подреди принадлежностите си върху тесния шкаф.

— Джейк?

Той изпъшка в отговор.

— Джейк, погледни ме!

Ръцете му прекъснаха ненужните движения и застанаха за момент върху сандъка. Бенър видя как гърдният му кош се повдига при дълбокото вдишване. След това той се обърна. Не погледна към нея, а се втренчи в пространството над главата ѝ. Тя здраво стисна ръцете си, привлечени сякаш от много силен магнит. Стоеше твърдо изправена, със силно притиснати един до друг крака.

— Джейк, искам да ме любиш!

Секундите течаха в тишината. Въздухът се сгъсти от напрежение, неизказани мисли, удари на сърцата. Никой от тях не помръдна. Най-накрая един от конете изпръхтя. Джейк погледна нататък, а след това забодя поглед в краката си, поклащайки единия на пета и разглеждайки обувката си, сякаш не я беше виждал преди. Той пъхна ръце в джобовете на панталона си, но бързо ги извади, сякаш беше докоснал нещо горещо, и скръсти ръце. Погледна към реда ясли и след това вдигна поглед към мигащата светлина на фенера. Най-после очите му се върнаха към Бенър.

— Мисля, че най-добре ще направиш ако си тръгнеш веднага и забравиш, че изобщо си го казвала.

Тя поклати глава преди още той да завърши.

— Не, казах го. И това е, което искам. Затова съм дошла. Моля те, Джейк, люби ме.

Той нежно се усмихна, малко поуспокоен и поклати глава.

— Бенър, любима, скъпа, не искам да ти се смея, но...

— Да не си посмял да ми се смееш! — каза тя остро. — Бог е свидетел, че всички тази нощ в града правят това.

Усмивката, която тя би могла да приеме като израз на желание, изчезна от лицето на Джейк.

— Никога не бих ти се присмял. Но това, което предлагаш, е наистина смешно и ти го знаеш.

— Защо?

— Защо? — той се намръщи, защото въпросът му беше стреснал няколко коня. Джейк им даде време да се поуспокоят и понижи глас до пресипнал шепот.

— Това е смешно. Аз съм... Ние сме... ти си... ти си твърде млада.

— Достатъчно съм голяма, за да се омъжа.

— Но не и за мен! Бенър, аз съм два пъти по-възрастен от теб.

Тя не обърна внимание на аргумента му.

— Тази нощ трябваше да бъда булка, Джейк, да позная мъжката любов. Бях лишена от това. Помогни ми. Нуждая се от теб. Направи го за мен.

— Не мога — въздъхна той.

— Можеш!

— Не мога.

— Правиш го през цялото време!

— Ужасни думи за една млада дама.

— Но е истина. Нали? Чувала съм мъжете да говорят за твоите подвизи.

Той строго посочи с пръст към нея.

— Бенър, веднага спри тези мръсни приказки. Отивай в леглото или така ще те нашляпам отзад...

— Престани да ми говориш като че ли съм дете.

— За мене си.

Тя дръпна шала от раменете си и той се смъкна в сеното с тихо шумолене.

— Погледни ме, Джейк. Вече не съм малко момиче. Аз съм жена.

— О, Исусе!

Вътрешностите му се обърнаха. Е, добре, тя беше жена. Красива, привлекателна жена. Това беше факт, който той напразно се опитваше да отхвърли, но тялото му го беше забелязало. Кога бе престанала да бъде скъпата малка Бенър? Кога беше престанала да бъде скъпата дъщеря на най-добрите му приятели? Кога беше израснала от момиченце с остри лакти и рамене и объркани плитки до тази нежна женственост? От момичешка слабост до крехка мекота и закръглена съблазнителност. Беше ли ставало постепенно през годините, когато не я беше виждал, или се беше случило в последните двадесет секунди?

Косите ѝ бяха черни като нощта и се спускаха на меки къдрици около продълговатото лице. Мъжките ръце можеха да се загубят в такава коса. Джейк си представи как я навива около пръстите си, как я усеща върху лицето си, върху устните си, върху корема си.

Винаги беше знаел, че тя е хубаво дете, но сега към него не гледаше дете с кадифени очи и уста, за която той внезапно си помисли, че ще умре, ако не я опита. Лицето ѝ беше чувствено и предизвикателно. То би могло да принадлежи на жена без морал, жена, която знае как да се държи с мъжете и какво да направи, за да ги възбуди. Но лицето принадлежеше на едно сладко невинно момиче, което той познаваше от малко и това беше една от най-жестоките шеги, които Господ можеше да си направи с него. Очите ѝ бяха достатъчно огнени, за да пазят чистотата ѝ от насилие. С извиващите се над тях тъмни вежди, заобиколени от твърди, черни ресници, те бяха твърде

дръзки, твърде интригуващи и приканващи. Нейната честност и откритост бяха опасни.

Един поглед към чувствената ѝ уста беше достатъчен да изкара всеки мъж извън границите на приетото. Кой можеше да си помисли, че такава стара дружба като тяхната можеше да предложи такава изпитание. Облачето от лунички около носа ѝ придаваше предизвикателен вид. Кожата изглеждаше като сатен и мека като прясно мляко. Той не дръзна да си представи какъв би бил вкусът ѝ. Тя ухаеше така, сякаш току-що бе изкъпана със сапун, дъхащ на цветя. Искаше му се да зарови лицето си в този букет.

Тя беше гола под прозрачната девствена нощница. За него беше грях дори да си помисли за голото тяло на Бенър Коулман. Изобщо не се съмняваше, че Рос би застрелял всеки, който би допуснал такава мисъл. Но кой мъж с биещо сърце и дишащи гърди би могъл да не мечтае за това стройно тяло, очертало се под мекия плат, кой не би пожелал да го обгърне със своето? Кой мъж би могъл да остане сляп за пълнотата на гърдите ѝ, докосвани от дрехата всеки път, когато тя си поемаше дъх? И, по дяволите, след като той можеше да види тъмните кръгчета на тях...?

О, Господи! За стройните крака и тази тъмна сянка между бедрата ѝ той дори не можеше да мисли — или би полудял, или би направил нещо, за което можеше да бъде обесен. Но привличането идваше не само от предизвикателното ѝ лице и съблазнителното тяло. Душата ѝ първа грабваше мъжкото въображение. За нея беше безумие да се моли да бъде обладана от някого, който имаше достатъчно смелост да опита. Пламенната ѝ натура беше предизвикателство, което всеки мъж, който знае цената си би искал да опита. Ако не да я прекърши, то поне да я подчини на волята си. Това олицетворение на женствеността беше дошло при него и със смелост, от която той само можеше да се възхищава, беше поискала да вземе девствеността ѝ.

Но независимо колко съблазнителна изглеждаше тази мисъл, той я отхвърли. Обичаше я заради самата нея. Не можеше да пожертва двадесетгодишно приятелство заради двадесетминутно удоволствие. Той ругаеше себе си, че не взе една от проститутките на Присила. Тогаво тялото му нямаше да е толкова гладно. Би било по-лесно да каже „не“ на Бенър. Джейк изобщо не се съмняваше в отговора си. Той

трябваше да я отпрати. Но внимателно. Без да рискува да я нарани. И без да нанася на гордостта ѝ още един удар.

— Знам, че си жена, Бенър. Аз съм шокиран като виждам каква истинска жена си станала.

— Тогава, люби ме.

— Не. Това само ще влоши нещата. Тази нощ ти си наранена, чувстваш се отхвърлена заради друга жена. Разбирам го. Ти си отчаяна. Това е естествена реакция на стореното от Шелдън. Сега се опитваш да възстановиш наранената си гордост. Този кучи син те обиди и ти искаш да си върнеш самочувствието, но не това е начинът.

— Това е — упорстваше тя.

Той поклати глава. Пристъпи напред и постави ръце на раменете ѝ. Това беше рискован жест, но той чувстваше, че е длъжен да го направи. Необходимо беше да убеди себе си, че може да я докосва и да мисли за нея по начин, по който мислеше и преди. Трябваше да убеди и нея, че така я приема.

— Бенър, нека да не говорим повече за това. Моля те да се върнеш къщи. Утре сутринта нещата ще изглеждат различни. Обещавам ти. Ще отидем заедно да яздим и...

— Джейк, не ме ли искаш? — проплака тя тихо.

— Бенър — изпъшка той, затваряйки очи.

— Ако бях някоя друга жена щеше ли да ме искаш?

— Но ти не си!

— Толкова ли голямо значение има това?

— Само това има значение. Ти си Бенър, момиченцето на Рос и Лидия. Помня, когато се роди.

Сърцето ѝ нервно туптеше. Тя сложи ръце на гърдите му и го погледна в лицето.

— А ако не си спомняше всичко това?

— Но аз го помня.

Той се отмести и ѝ обърна гръб. Наведе глава и обхвана слепоочията си. О, само да можеше да не вижда, да не вдъхва аромата ѝ, да не чувства, само да можеше всичките му сетива да спрат да работят, но вместо това те реагираха яростно. Той винаги можеше да контролира нагона си. Сега се презираше. Невероятно беше, че бе се възбудил. Нали тя бе малкото момиченце, което той обичаше да вдига

високо, докато то пицеше. Дяволско нещо! Как? Как тялото му можеше да не му се подчинява?

— Ти искаш мъж тази нощ, Бенър — каза той грубо. — Е, аз мога да ти съчувствам и да те разбера, но все още считам, че не това е лекарство за разбито сърце. — Той замълча да си поеме дъх. — Но, кълна се, че не съм този, който ти искаш — каубой, от когото фермерите крият дъщерите си. Правил съм неща, които могат да те ужасят. Не поемам ангажименти. Аз съм скитник, който не притежава нищо друго освен това, което може да опакова в торбата си. Когато спечеля няколко долара ги изхарчвам за уиски, карти и проститутки. Притежавал съм много от тях. Ръцете ми не са достатъчно чисти, за да те докоснат. Помисли за това.

— Обичам те независимо от това какъв си и какво си правил. Винаги съм те обичала.

— И аз те обичам, Бенър. Но ние говорим за нещо различно.

Той отпусна ръце край тялото си с недвусмислена категоричност.

— Не съм аз *мъжът*, когото ти искаш тази нощ, Бенър.

— И аз не съм жената, която ти искаш, Джейк. Ти искаш майка ми.

Той рязко се обърна.

— Какво каза?

Лицето му беше твърдо. Веждите му се свъсиха над очите, които търсеха нейните.

— Казах, че искаш майка ми — произнесе отчетливо Бенър.

Той гледаше към нея твърдо и ядосано. Тя повдигна брадичка.

— Ти я обичаш, Джейк.

— Не се чуваш какво говориш!

— Предполагам, че винаги съм го знаела, но едва напоследък ми стана ясно. — Той продължаваше да се взира в нея. — Мисля, че майка ми също го знае и затова никога не настоява да останеш тук. Нали? И затова ти никога не си оставал за дълго — защото не можеш да понесеш да гледаш нея и татко заедно.

Вълна от чувства премина през лицето му.

— Рос е най-прекрасният човек, когото някога съм срещал. Той е най-добрият ми приятел.

Бенър се отпусна и се усмихна.

— Знам това, Джейк. Ти вероятно обичаш татко също толкова, колкото и нея, но по друг начин. Недей да отричаш, че обичаш мама, аз го знам.

Той отново се отдръпна, но тя го виждаше в профил. Джейк прекара пръсти през косата си. Лицето му се изкриви от разкаяние. Сърцето на Бенър се сви от съжаление. Тя беше изиграла последния си коз и той се оказа печеливш. Но победата не ѝ донесе радост. Тя винаги беше подозирала причината за това, че той е толкова затворен и самотен. Сега подозренията ѝ се потвърдиха. Тя се притисна в него, обвивайки ръце около кръста му както беше правила като дете. Но този път беше съвсем различно. Беше изненадана колко приятен е допирът на телата им. Той беше по-висок, строен и силен от Грейди. Нещо в нея се разтърси, нещо чудесно и забранено. Още по-чудесно именно за това, че беше забранено.

— Всичко е наред, Джейк. Не го казах, за да те огорча. Майка ми и аз вероятно сме единствените, които сме се досетили, но няма да кажем на никого. Не можеш да направиш нищо срещу това, че я обичаш.

Тя повдигна глава от гърдите му.

— След като не можеш да притежаваш нея тази нощ, вземи мен.

Косата ѝ се разпиля по рамената и гърба ѝ. Той още беше потресен от откритията на Бенър за чувствата, които бе таил към Лидия през всичките тези години от момента, когато за пръв път я видя да лежи като мъртва в дъждовните гори на Тенеси.

— Ти си самотен, Джейк. Копнееш за жената, която си обичал с години. Но тя обича друг, принадлежи му и винаги ще му принадлежи. Аз трябваше да стана жена тази нощ. Съмнявам се, че някога ще се влюбя в мъж, след като Грейди ме унизи по този начин. Но имам нужда да знам, че мога да спечеля мъжката любов. Върни ми увереността.

Тя вдигна ръце и докосна лицето му. Връхчетата на пръстите ѝ го галеха и тя усещаше докосванията с всяка частица от себе си. Тя задоволи любопитството си и усети, че бакенбардите му са толкова твърди, колкото очакваше. И ушите толкова меки! Проследи строгите линии, които се извиваха около устата му.

— Аз и ти сме точно това, от което всеки от нас се нуждае. Нека си дадем радост и любов тази нощ, Джейк.

Нежните ѝ докосвания го бяха събудили от забравата, в която беше потънал. Те придаваха смисъл на думите ѝ. Той я обгърна с ръце и я придърпа към себе си. Зарови лице в косите ѝ, толкова приличащи на косите на Лидия и въздъхна, когато тялото ѝ се изви под неговото.

— Не можем да направим това, Бенър.

— Можем.

— Аз съм последното нещо, от което се нуждаеш.

— Ти си единственият, от когото мога да поискам това.

— Ти си девствена.

— Да.

— Ще те нараня.

— Не можеш.

— Ще съжаляваш за това после.

— Ще съжалявам повече, ако не го направиш. — Устните ѝ докоснаха шията му там, където ризата се разтваряше. Кожата му беше топла. Той трепна и я стисна леко за раменете.

— Това е грях.

— Как би могло да бъде грях? Ти целуваше драскотините и белезите ми, за да ми минат. Целуни ме сега, Джейк. Махни тази ужасна болка от мен. Дори ако трябва да си представиш, че това е майка ми.

Устата му срещна нейната преди тя да е довършила думите си. Нежно докосване на устните. Размяна на дихание. Мекота. Но наелектризираща. И още веднъж, този път по-дълго. След това той притисна устни към нейните и ги задържа там. Ръцете ѝ нежно се обвиха около врата му. Той чувстваше връхчетата на гърдите ѝ и почти забрави, че не трябва да бърза. Устата му жадно се движеше върху нейната и я притисна, когато устните ѝ не се разтвориха. Той проникна с език вътре.

Тя рязко пое дъх. Усети тласък в тялото си, което се изпъна и се притисна в неговото така, сякаш някой я беше дръпнал рязко за главата.

Той се загуби. Безнадеждно се загуби в нея, във вкуса ѝ, в аромата ѝ, в мекотата ѝ. Секунди по-късно те паднаха върху леглото от сено.

— Бенър, Бенър — дишането му беше неравномерно. — Спри това. Не мога сега. Това не трябва да става.

— Моля те, Джейк. Люби ме.

Когато той смъкна нощницата от рамото ѝ и докосна шията ѝ с отворена уста, всичките му възражения бяха поразени като мишени на стрелбище. Плъзна ръка между телата им, отстранявайки дрехите. Голата ѝ кожа погали неговата. Той беше погълнат от женственост.

Мека и отдаваща се женска плът. Пътят към ада е постлан с коприна.

— О, Боже, о, Боже, помогни ми да не правя това — молеше се той.

Но Господ изглежда беше зает и не чу трескавата молитва на Джейк Лангстън.

Той лежеше по гръб втренчен в тавана и слушаше тихото ѝ хлипане. Обърна глава към нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Бенър — името го задави.

Тя лежеше на една страна, с лице отвърнато от него. При докосването му се сви на кълбо и притисна с ръцете лицето си. Джейк седна и погледна към нея, наричайки се с всички гадни имена, които можеше да измисли. Изправи се, закопча панталона си и излезе от конюшнията, за да ѝ даде време да остане сама, от което вероятно се нуждаеше.

Бенър го чу да излиза. Тя се обърна по гръб и затърка очите си, докато изсъхнаха. Седна, опирайки се бавно на лакти, като спря за момент да си поеме дъх. С треперещи ръце приглади косата си, в която се бяха заплели сламки. Вдигна шала, изтръска го, уви го около себе си и се помъчи да стане. Ръцете ѝ изтриха нов порой сълзи, когато забеляза кървавото петно на одеялото. Виеше ѝ се свят от унижение. Тя се опря на стената, опитвайки се да възстанови равновесието си преди да започне дългия път към вратата. Хладният въздух навън поуспокои пламналата ѝ кожа. Но облекчението беше временно. С крайчеца на окото си забеляза движение и погледна нататък в сянката. Джейк се беше подпрял на стената на конюшнията. Веднага щом я видя, той напусна прикритието си и колебливо пристъпи.

— Бенър?

Той се вираше в разстроените ѝ черти, подчертавани от слабата светлина. Видя призрачното изражение на очите ѝ и сълзите, блестящи в тях. Влажните следи по бледите ѝ бузи показваха, че тя не можеше да ги задържи. Устните ѝ бяха напукани и подпухнали. Тя притисна шала

към себе си, сякаш се страхуваше, че той може да го смъкне и да я вземе отново.

Обърна се бързо и изтича към къщата, изчезвайки в сенките на преддверието.

Джейк се отпусна. Главата му се блъсна в бялата стена и той отправи злобен поглед към небето.

Лайно.

IV ГЛАВА

Бенър мислеше, че вчерашният ден е най-лошият в живота ѝ. Но се излъга. Оказа се днешният. Днес тя трябваше да презира не само Грейди Шелдън, но също и себе си заради снощния позор. Обръщайки тялото си, сякаш разкъсвано от болка във вътрешностите, тя легна и сви колене към гърдите си. Какво я беше накарало да стори това? Мотивите ѝ бяха ясни. Тя си мислеше, че тази драстична крачка ще я освободи от отчаянието. Джейк беше прав. Това само задълбочи срама ѝ.

Джейк, Джейк, Джейк. Какво ли си мисли сега за мен? Той винаги беше боготворил Лидия, поставяйки я на пиедестал сред останалите жени. Бенър интуитивно усещаше, че затова той не бе се оженил, заради това стоеше далеч от порядъчните жени, които хората си вземаха за съпруги. Той не нараняваше любовта си като беше с проститутки, защото сърцето му не участваше. Простено беше да задоволява плътта си, след като сърцето му оставаше предано на Лидия. Той обичаше Бенър като дъщеря на Лидия. Джейк щеше да знае, че тя не е по-добра от Уанда Бърнс. Беше се хвърлила в обятията му, молейки за любов. Изразът на лицето му, когато най-напред го доближи, се откри в съзнанието ѝ. Той беше шокиран, може би отвратен. Ако не преди, то със сигурност после, когато те... Не, тя не можеше да мисли за самия акт. Срамът ѝ пулсираше дълбоко при тази мисъл. Спомените ѝ се върнаха към тези силни моменти и това как се беше извърнала от него, за да скрие лицето и голото си тяло от погледа му. Поведението ѝ сигурно беше унищожило всяка обич и възхищение, които беше изпитвал преди към нея. Той не я поставяше по-високо от проститутките, с които е бил преди. Тя не беше нищо друго за него, освен една от многото. И не заслужаваше повече уважение заради поведението си.

— Бенър?

Тя подскочи и седна в леглото, като бършеше насълзените си очи. Нервно пооправи коси и плъзна ръка по гърдите си, за да опъне

нощницата. Дали изглеждаше различно? Щеше ли майка ѝ да разбере какво е направила? Стана и наметна халата си, сякаш нощницата щеше да издаде тайната ѝ.

— Да, мамо!

Лидия отвори вратата и влезе. Тя беше положила специални грижи за стаята на дъщеря си. Тук беше вложила всичко, което липсваше в младостта ѝ. Металното легло беше боядисано в бяло. Лидия и Мама Лангстън бяха прекарвали часове в бродирането на покривката, която го застилаше. Двата прозореца бяха украсени с бели набрани перденца. Первазите — отрупани с възглавници с дантели. Дебел килим покриваше пода. Навсякъде личеше докосването на любящи ръце. За мъжко момиче, каквото беше Бенър, тази женственост не беше излишна.

Лидия замислено се намръщи. Бенър стоеше пред един от прозорците. Стойката ѝ беше горда, но си личеше, че е прекарала по-голямата част от нощта в плач. Лидия затвори вратата след себе си.

— Вече започнахме да се тревожим за теб. Обяснявам си защо не дойде на закуска, но вече е почти обяд. Ще слезеш ли долу, или да го донеса тук?

Нежната загриженост на майка ѝ предизвика нов поток от сълзи, които Бенър се опитваше да задържи. Какво биха си помислили родителите ѝ, ако можеха да я видят лежаща под Джейк? Срамът я окъпа отново като дъжд.

— Наистина не искам нищо, мамо, но ти благодаря. Мисля просто да си остана днес в стаята.

Лидия стисна ръката ѝ.

— Снощи ти слезе долу. Толкова ли ужасно беше?

Тя се надяваше, че Бенър веднага ще се върне в живота, както каубой скача обратно на седлото, след като е бил свален.

— Не, не е това — отвърна Бенър. — Искам през днешния ден да помисля какво ще правя по-нататък.

Лидия взе дъщеря си в прегръдка и погали косите ѝ.

— Не исках да ти споменавам това вчера, тъй като раните ти бяха още твърде пресни. Но сега искам да ти го кажа, а ти го приеми правилно — тя замълча за момент, внимателно подбирайки думите си. — Изпитвам облекчение от това, че не се омъжи за Грейди.

Бенър се отдръпна така, че да може да вижда майка си.

— Защо? Мислех, че го харесваш.

— Харесвах го, даже много. Винаги съм мислила, че е хубав. —
Очите ѝ се замъглиха. — И може би затова, че беше твърде хубав.
Нямам доверие на мъж без никакви недостатъци.

Бенър почти забрави нещастията си и се засмя.

— Мамо, ти си някакво противоречие. Всяка друга майка би се
радвала дъщеря ѝ да се омъжи за такъв млад и неопетнен човек като
Грейди.

— Не, че щях да бъда нещастна, просто мислех, че не е
достатъчно твърд, или поне не достатъчно за теб.

Грейди винаги бе изглеждал на Лидия твърде мекушав. Не беше
достатъчно силен за дъщеря ѝ. Тя се страхуваше, че Бенър ще се
отегчава с него, а Лидия не можеше да си представи нещо по-ужасно
за семейния живот. Тя и Рос се бореха, обичаха се и се смееха. Скуката
никога не е била част от живота ѝ с него, и тя не искаше такова
съществуване за дъщеря си. Погали бузата ѝ.

— Мисля, че можеше да направиш нещо по-добро. Сигурна съм,
че наистина някой прекрасен човек те очаква. Преди да срещна Рос, аз
си мислех, че животът ми е свършен. Така се чувстваше и той, когато
Виктория умря и го остави с новороденото бебе. Не предполагаме, че
ще имаме още един шанс. А погледни какъв добър живот живеем
заедно.

Гърлото на Бенър се сви от вълнение. Тя прегърна майка си, за да
не види срама, ясно изписан на лицето и. Дори и да имаше прекрасен
мъж, който да я очаква, той нямаше вече да я има. Тя беше опозорена,
но не от Джейк, а от себе си. Джейк беше мъж. Мъж. Дори и да имаше
някакви съмнения, те се бяха разсеяли онази нощ. Тя го беше
предизвикала повече, отколкото той можеше да понесе. Той не беше
виновен за това, което се случи. Искаше ѝ се да прехвърли част от
тежестта на този грях и на него. Ако не друго, поне част. Беше
получила точно това, което искаше и трябваше да си плаща.

— Говорихме с Рос за теб — каза Лидия. — Мислим, че може би
е по-добре да заминеш за малко. Да направиш пътешествие. Избери си
някое вълнуващо място. Сент Луис или Ню Орлеанс, където и да е.

— Не, мамо — отрицателно поклати глава Бенър. — Това не е за
мен. Никога няма да избягам и да се скрия. Позорът е на Грейди, а не
мой и аз няма да му позволя да ме накара да напусна дома и хората,

които обичам — тя си пое дълбоко дъх. — Смятам да поема собствеността си. Искам да се преместя отвъд реката и да живея в ранчото, както бяхме планирали.

Лидия смаяно погледна дъщеря си.

— Но, скъпа, така щяхме да направим, ако се бяхте оженили с Грейди. Така не може да живее сама жена.

Бенър беше осъзнала в ранните часове на сутринта, че сега има само един начин да се спаси и той беше да работи до изнемогване, да се хвърли в проект, който щеше да я погълне умствено и физически и да възвърне самоуважението ѝ.

— Трябва да го направя, мамо. Нима не разбираш?

Лидия кимна.

— Аз разбирам, но не съм сигурна, че баща ти ще разбере.

Бенър хвана ръцете ѝ.

— Убеди го, мамо. Не мога да стоя така и да чакам напразно някой да се появи. Това свърши. Не го искам. Ако не правя нищо и остана бедната, нещастна дъщеря на Рос и Лидия, чиято женитба се е провалила, ще полудея. Имам нужда да го направя.

— Ще говоря с него — увери я нежно Лидия. — Ти си почивай. Сигурна ли си, че си добре? Изглеждаш бледа.

— Добре съм, мамо. Но предай на татко какво съм казала. Копнея за нови планове. И колкото по-скоро имам работа, толкова по-добре.

Лидия я целуна по челото.

— Ще видя какво мога да направя. А ти се пази от импулсите, Бенър. Не вземай никакви прибързани решения.

Защо майка ѝ не каза това вчера? Дали щеше да приеме съвета? Съмняваше се.

— Знам какво правя, мамо — каза меко тя, като се надяваше, че е вярно.

— Само не искам да ти бъде толкова тежко. Искане време за лекуване на сърдечните рани.

Лидия се беше върнала към темата за Грейди.

След миналата нощ спомените за това, което се беше случило в църквата бяха избледнели.

Когато Лидия си тръгна, Бенър отиде до гардероба, свали халата и остави нощницата да се спусне по тялото ѝ на пода. Тя потопи кърпа

в хладката вода и изтри лицето си, притискайки парещите си подути очи. Когато вече нямаше как да избегне това, се погледна в огледалото. Не се беше изменила забележимо, макар да се чувстваше непоправимо променена. Всичко в нея сякаш беше извадено навън, преобърнато, преподредено и върнато обратно в същата форма. Но нищо не беше същото. Тя докосна с пръсти устните си, припомняйки си първия път, когато Джейк ги беше докоснал. Докосна шията си, мъничката следа, толкова лека, че дори майка ѝ не забеляза, и спомените размахаха криле, силни като ураган. Това беше неправилно. Спомените ѝ бяха грешка. Джейк не я беше докосвал, целувал, обладал по начина, по който помнеше. Не. Но тя лъжеше себе си. Тялото ѝ го каза. Затваряйки очи, все още можеше да почувства стоманения му натиск в себе си, милувката на дъха му по кожата и сладкия напор на устните му върху нейните. Колкото и да се опитваше да забрави, не можеше. Колкото и силно да искаше да блокира този спомен в съзнанието си, огънят в кръвта нямаше да ѝ позволи.

— Хей, Джейк.

Той влезе в бараката.

— Какво? — обърна се той, след като си наля силно кафе.

— Рос иска да те види веднага след като закусиш — осведоми го един от каубоите. — Помоли ме да ти кажа.

Чашата спря на половината път към устата му.

— Каза ли какво иска?

— Не.

— Благодаря.

Джейк не би се изненадал, ако бъде посрещнат тази сутрин от дулото на пистолета на Рос. Това беше сигурно. Ако Рос разбереше какво се бе случило в конюшната снощи, той би го убил, застрелвайки го в гърба без дори да има угризения. Преди години Лий беше дочул изказването на един от каубоите за съблазнителната фигура на Бенър. Лий се сби с него, за да защити честта на сестра си. Когато Рос ги разтърва, каубоят беше принуден да повтори грубия си коментар. Рос беше толкова разярен, че щеше да пребие до смърт младия човек, ако Джейк и още няколко работници не го бяха спрели. Никоя от жените не разбра за инцидента, но работниците около Ривър Бенд никога не го

забравиха. Те уважаваха Рос като работодател и човек, но го отбягваха, когато нервите му се отприщваха. От този ден те не правеха грешката да поглеждат към Бенър, независимо колко привлекателна беше тя. Всички наети по-късно бяха предупреждавани от другите, че дъщерята на шефа е забранена територия.

Джейк седна до дългата маса и изпи кафето си горещо. Той поклати отрицателно глава, когато един от работниците му предложи чиния с бисквити и бекон. Не, Рос не знаеше за миналата нощ. Ако знаеше, Джейк щеше вече да бъде мъртъв. Дори приятелството не би го запазило от гнева му, предизвикан от това, че се е докоснал до Бенър. И, по дяволите, можеше ли да го погледне сега? Как? Как човек можеше да погледне приятеля си, след като току-що е насилил дъщеря му? Той я беше обезчестил. Малката, сладка Бенър. Отвратен от себе си, той за малко не повърна кафето.

— Чух, че идваш от Форт Уърт, Джейк?

— Да — лаконично отговори той.

— Посети ли „Райските градини“? — попита друг от зяпналите каубои.

Лий и Мика, за които той беше легенда, бяха разпространили репутацията му и сред работниците в Ривър Бенд. Повечето от тях бяха твърде млади за дълги пътешествия, а каубоите, които ги бяха правили, се бяха върнали вече.

— Бях там за кратко.

— Е, как беше?

— Страхотно.

— Така ли? Бил си в „Райските градини“? Чувал съм, че проститутките на мадам Присила са най-добрите. Тренирани са в Ню Орлеанс. Така ли е?

— Ню Орлеанс ли? — Джейк се ухили на младежите. Имаше ли смисъл да ги разочарова? — Да, предполагам, че поне някои от тях.

— Спа ли с някоя?

— Дявол да го вземе, сигурно — каза друг, надсмивайки се на своя приятел. — Сигурно даже с всички. Джейк е бил за тях като тоник. Чувах, че докато не си тръгнал, мадам Присила не е могла да изтрие усмивките от лицата им. Изглеждали съвсем сочни. Ухилени като маймуни.

Всички около масата се разсмяха. Джейк само сви рамене и отпи от кафето. Той не се гордееше особено с репутацията си на женкар, въпреки че беше направил всичко необходимо, за да си я спечели. Беше свикнал със закачките за подвизите си в леглото. Тази сутрин беше твърде разтревожен за срещата си с Рос, за да се обръща внимание на познатите подмятания. Сексът и всичко свързано с него беше обичайна тема за разговор между самотните каубои, които често биваха лишени от компанията на жени в продължение на месеци. Нямаше женска история или похождение, които Джейк да не беше повтарял стотици пъти около лагерните огньове. Те вече не го впечатляваха, както по-младите мъже, които бяха готови да ги приемат за чиста монета. Леки подигравки и преувеличения се разменяха, докато един от каубоите каза:

— Как се справи в такава нощ като миналата? Или успя да доведеш някоя в конюшната?

Джейк скочи от стола, измъквайки пистолета си толкова бързо, че смехът заседна в гърлата на всички. Оръжието се оказа на сантиметри от носа на нещастния каубой, когато Джейк попита през зъби:

— Какво искаш да кажеш?

Каубоят се смрази от страх. Беше чувал, че Джейк Лангстън може да бъде опасен, когато нервите му пламват и нямаше мъж, който да може да му се противопостави. Сега той се убеди в това и се проклрнаше, че не си беше затъкнал устата с бисквитите на Коки, защото изречените думи можеха да му струват живота.

— Н-нищо, Джейк, нищо. Само се пошегувах.

Джейк разбра, че мъжът казва истината и беше смутен, че е загубил самообладание дотам, че да вади пистолет. Но само ако беше проронил и дума, само да беше намекнал, че е видял Бенър да влиза в конюшната, Джейк би го застрелял преди да позволи да я компрометира. Той спусна предпазителя и прибра пистолета в кобура.

— Извинявай. Сигурно нямам настроение за жени тази сутрин — засмя се той дружески, но непринудеността на масата не можа да се възстанови.

Постепенно хората върнаха чиниите си на Коки, който се занимаваше в кухнята, взеха си шапките, ръкавиците и възетата и тръгнаха на работа.

Джейк изпи още една чаша кафе. Когато нямаше вече как да отлага, той стана и се запъти към къщата. Анабет и Лидия седяха отпред, наглеждайки малките, които играеха в двора.

— Добро утро — каза Джейк.

— Здравсти, Буба — отвърна Анабет.

Лидия му се усмихна.

— Добро утро. Нямахте те на закуска.

— Разходих Сторми. Все още не е добре с копитото.

— Ял ли си?

Той кимна, въпреки, че не беше.

— Да, в бараката. Къде са останалите?

— Хектор помага на Мама — усмихна се Анабет. — Децата играят, а Маринел учи, както винаги.

— Как е... Бенър? — това беше съвсем нормален въпрос. Нито сестра му, нито Лидия можеха да заподозрат нещо в него, или да забележат напрежението, когато го зададе.

— Преди малко се качих да я видя — каза Лидия. — Очите ѝ са подути. Трябва да е плакала цяла нощ — Лидия гледаше как най-малкият Дръмънд се опитва да се изкачи на гърба на сестра си и не забеляза разкаяние в ъгълчетата на устните му. — Говорихме. Мисля, че е време да се оправи.

Вината се беше загнездила у Джейк и не си отиваше. Бенър можеше да се възстанови от предателството на Шелдън. Но да се възстанови от миналата нощ? Не. Нямахше измъкване от това, което той ѝ стори. То беше завинаги.

— Вкъщи ли е Рос? Един от работниците ми каза, че искал да ме види.

— Да — потвърди Лидия и очите ѝ внезапно светнаха. — В кабинета си е.

Джейк се поклонил на двете жени и се упъти към портала.

— Безпокоя се за него — прошепна Анабет, когато той се отдалечи.

— Безпокоиш ли се? Защо?

— Откакто татко почина и той отиде на това пътуване за добитък, се държи странно. Погледни как живее. Каквото изкара го прахосва и не мисли за нещо по-добро. Искан ми се да се ожени и

установи, да има деца и да престане да скита. Той вече е възрастен мъж. Не може да се държи така.

— И Мама се тревожи — отбеляза Лидия. — Аз също.

— Знаеш ли какво? — продължи Анабет. — Мисля, че той никога не можа да превъзмогне убийството на Люк. Знаем, че звучи налудничаво. Минаха двадесет години, но оттогава той не е същият. Може би, ако убиеца беше открит и наказан, Джейк нямаше да го приема така тежко.

Лидия сведе очи. Джейк знаеше кой е убил брат му. Нейният заварен брат — Кланси Ръсел. И той сам му беше определил присъдата — смърт. Беше на шестнадесет, когато пое вината за убийството на Люк. Лидия беше единственият човек на света, с който той сподели тайната си. Това беше връзката между двамата и тя никога нямаше да я прекъсне.

Джейк мина през сенчестия вестибюл и като стигна до дъното, почука на вратата. Той се чувстваше толкова неудобно, както когато се срещна за пръв път с Рос. Изминаха години и неизбежното възмъжаване на Джейк заличи разликата във възрастта. Но греха, който беше извършил, го караше да изглежда като момче, което се бои от възрастните.

— Рос?

Рос вдигна тъмната си глава. Той изучаваше купчината книжа на бюрото си.

— Влез, Джейк. Да не те отвличам от нещо?

— Не — той седна срещу бюрото и се опита да се държи както обикновено, като кръстоса крака. Свали шапката си и я метна на кожения диван до стената.

— Мисля да остана днес повече с Мама.

— Добре — каза Рос тържествено. — Ти й липсваш.

— Да, знам — потвърди той. Не беше справедливо, че я напусна веднага след смъртта на баща си. Но не можеше да понася повече фермерския живот. Би полудял, опитвайки се да създаде порядъчен урожай върху каменистата земя, на която беше накарал родителите си да отглеждат добитъка. Но всичко, от което те разбираха, беше фермерството и нямаше никакъв начин да ги разубеди. Чувстваше се виновен, че е изоставил майка си. Като най-голям син, той трябваше да поеме отговорността за семейството. Винаги, когато му плащаха, той

изпращаше вкъщи пари, но знаеше, че те се нуждаят от него повече, отколкото от парите.

Беше сторил зло. Сега срещна очите на човека, когото беше наранил.

— За какво си искал да ме видиш, Рос?

— Както обикновено — за това, за което искам да те видя всеки път, когато идваш в Ривър Бенд — за работа.

— Отговорът ми е същият — не.

— Защо, Джейк?

Джейк се размърда неудобно на стола. Досега причината беше Лидия. Бенър беше уцелила много точно снощи. Той не можеше да остане, защото я обичаше прекалено много. Рано или късно това щеше да проличи и то би разрушило приятелството му с нея и Рос. Не си струваше риска. Но сега имаше нова причина. Той не можеше да погледне Бенър отново. Още повече, че единствено той беше виновен. Да, тя беше дошла при него. Да, тя го беше предизвикала. Но той ѝ беше отговорил. И без особено усилие от нейна страна. Той беше отговорил твърд, горещ, гладен. Той беше по-възрастен, разбираше по-добре. Тя беше наранена, с разбито сърце, нуждаеща се от покой и увереност. Беше дошла при него за едно, а искаше друго. И все пак, знаейки това, знаейки, че прави грешка, знаейки, че жертва приятелството си с Коулманови, той я беше взел. Господи, тя сигурно го презира сега. Беше се отдръпнала със страх от докосването му. Едва го погледна, а когато го направи, очите ѝ приличаха на хванато в капан животно. Толкова ли много я беше наранил? Не можеше ли да прояви малко повече нежност? О, не, не и Принца от палатите на удоволствията. Беше се отнесъл с нея като дивак. Веднъж влязъл в нея, той беше забравил, че е девствена и неопитна. По дяволите! Тя сигурно си мисли, че той е животно. Колкото по-скоро излезе от нейния живот, толкова по-добре. След като прекара малко време с Мама трябваше да изчезне. Днес, ако Сторми беше достатъчно добре за отпътуване, щеше да напусне.

— Не мога да остана — каза той на Рос.

— Бих искал да го обсъдим преди да вземеш окончателно решение.

— Както искаш. Пилееш твоето време, а не моето.

— Малко кафе?

— Не, благодаря.

— Уиски?

— Не — ухили се Джейк. — Какво се опитваш? Да ме подкупиш?

Рос също се засмя.

— Ако това ще те накара да останеш. Знаеш, че искам да работя с теб още от времето, когато пристигнахме в Джеферсън и се разпиляхме.

— Тогава беше невъзможно заради нашите. Сега също.

— По дяволите, защо? — Рос удари с юмрук по бюрото. — Имаш ли друга работа, която да те чака. Каза, че си напуснал Пенхиндъл.

— Да.

— Тогава?

— Ще намеря нещо друго.

— Защо, когато аз ти предлагам работа направо тук? Страхотна работа.

Рос стана и заобиколи бюрото. Като се изключат сребърните нишки в тъмната му коса, той си беше останал същият човек, от когото Джейк винаги се бе възхищавал. Стомахът му се присви от нов спазъм на отвращение. Ако знаеше Рос какво беше направил с Бенър, сега би го погребал, вместо да го моли да остане.

— Искам да станеш управител в ранчото на Бенър. Отвъд реката. Главата на Джейк трепна при споменаването на името й.

— Ранчото на Бенър? Какво ранчо?

Рос беше окуражен от внезапния интерес на Джейк.

— Отделих малко земя за двамата — за Лий и Бенър, преди няколко години. Взех я евтино, парцел по парцел на различни места. В по-голямата си част е необработена. Щях да дам на Бенър и Грейди нейния дял като сватбен подарък. — Зелените му очи забележимо се втвърдиха. — Да знаеш как исках да убия това копеле вчера.

— Знаем. И аз усетих същото.

Джейк беше видял Рос вбесен. Той знаеше достатъчно за миналото му, за да е уверен, че Рос може да бъде смъртно опасен... в буквалния смисъл. Джейк не се съмняваше, че Рос е способен да убие и беше благодарен на providението, че го предпази от убийството на

Шелдън. Това нямаше да донесе нищо повече от нови неприятности на семейството.

— Бих убил всеки, който стори нещо на Бенър — казваше Рос. — Шелдън практически не ме удовлетворяваше за съпруг на Бенър, но си мислех, че всеки баща счита, че няма мъж достатъчно добър за дъщеря му. Мислех си, че това е безопасен избор. В нищо не мога да упрекна Шелдън. Откакто тя порасна достатъчно и взе да привлича вниманието на мъжете, все се страхувах, че някой недодялан каубой ще се появи и тя ще си изгуби ума по него.

— Имаше право да се боиш от това.

— Той щеше да се ожени за нея и нямаше да ѝ донесе нищо освен деца и нещастия, докато изхарчи парите ми по проститутки, хазарт и пиене.

Джейк се усмихна мрачно.

— Шелдън поне имаше свой бизнес и положение в обществото. Не се безпокоях за морала му. — Той изруга мръсно. — Това показва колко зле познавам хората.

— Все пак — продължи той, прокарвайки пръсти през косата си, сякаш за да изтрие мислите за Грейди Шелдън — построихме малка къща за нея и Грейди на онази земя. Бенър вече му беше съобщила, че не иска да се мести в града. Сега Лидия ми каза, че тя въпреки всичко иска да отиде да живее в тази къща и да създаде ранчо. Без Грейди. Сама.

Джейк нервно прекъсна обясненията на Рос.

— Това е лудост. Тя не може да го направи.

Рос само изпъшка, с което искаше да каже, че никой не може да ѝ обясни това.

— Обещах ѝ конюшня и двойка коне за начало, но тя иска да опита с отглеждане на биволи на едно от по-малко богатите пасища.

— Какво, по дяволите, разбира тя от добитък?

— Абсолютно нищо. Аз също не разбирам повече от това как трябва да е сготвен бифтека ми. — Очите му пронизаха Джейк, — но ти разбираш. Това е най-добрият участък от имението, Джейк. Можеш да направиш чудеса с него.

Всеки друг път Джейк би подскочил при такъв шанс. Той би бил в стихията си. Би могъл да управлява ранчото както си знае. Господи,

какво изкушение — като зрял плод, готов да бъде откъснат. Но беше невъзможно да приеме, така, че нямаше нужда да спорят.

Той стана и отиде до прозореца, пъхайки ръце с дланите навън в задните джобове на джинсите си.

— Съжалявам, Рос, не мога.

— Изтъкни, по дяволите, поне една нормална причина защо.

— Бенър — каза Джейк като се обърна. Тя би побесняла, ако чуеше разговора им. Той беше сигурен, че тя не иска и помен от него, а какво остава за това да види как нейният прелъстител управлява ранчото й. — Тя ще иска да си наеме собствен управител. Сигурно вече си е набелязала някого.

Рос се подсмихна приятелски.

— Може и да е така, но факт е, че собствеността е още моя. Не мисля, че тя би искала да си играе, още повече, че Лидия ми каза, че бърза да се премести. Но — каза той, сочейки с пръст тавана — ще види земята друг път, ако си мисли, че ще я оставя да си живее там сама и да си управлява ранчото. Първо, това физически не е възможно. Бенър е амбициозно момиче, но не е по силите й да върши тази работа. Някоя жена няма да се справи.

— Можеш да наемеш работници.

Рос сви вежди.

— Каубои, които само чакат да сложат лапи на дъщеря ми?

Джейк бързо се обърна към прозореца.

— Ъхъ. Когато всички чуят за вчера, ще плъзнат слухове. Знаеш как говорят мъжете за жените. Ще считат, че Бенър толкова е възбудила Шелдън, че той е бил докаран до нуждата да потърси някоя като оная кучка Бърнс.

— Тя е красива млада жена, Рос — каза внимателно Джейк. — Може би ще са прави.

— Може би — изръмжа Рос. — Но ние сме я възпитавали правилно. Тя не го е възбудила над точката на скъсване нарочно, кълна се. И ако му се е втвърдявал понякога, би могъл и да потърпи. Във всеки случай, не искам тълпа от каубои, които се наемат само за да й хвърлят поглед. Това ще я безпокои още дълго. Лидия и аз адски се тревожим. Точно сега е много уязвима. Тя ще се опитва да възвърне самочувствието си. Някой нещастен каубой може да се появи и да използва това. Ще го убия на място, но това сигурно би я съсипало.

Родителите ѝ я познаваха добре. Джейк сви юмруци на перваза. Искаше му се да разбие с тях стъклото, да си причини болка, да си наложи напълно заслужено наказание. Вината горчеше като жлъчна отрова в гърлото му. Тя не го оставяше, разяждаше го подобно язва. Той изпитваше болка от нея и Рос неволно я засили повече.

— Ти си единственият човек, на когото ние с Лидия можем да се доверим, Джейк. Моля те, направи това за нас. Приеми работата. Това би било чудесно за Бенър и за теб.

Джейк стоеше със затворени очи, желаейки да може да затвори и ушите си. Накрая бавно се обърна. Той се взира дълго в пода под краката си преди да каже:

— Не мога, Рос. Съжалявам.

— Сто и петдесет долара на месец.

Това беше съдба.

— Не става въпрос за парите.

— Тогава за какво?

— Не мога да стоя на едно място. Аз съм скитник.

— Това са глупости.

Джейк се усмихна унило.

— Сигурно. Пълен съм с тях. Ти не искаш стар нехранимайко като мен да управлява ранчото на Бенър, нали?

— Не, искам, по дяволите. Ти си най-добрият коняр, когото съм срещал, след мен, разбира се — той се ухили самодоволно преди отново да стане сериозен. — Не мога ли да променя решението ти?

Джейк поклати глава.

— Помисли си още докато си тук.

Джейк взе шапката си и се запъти към вратата. Беше я дръпнал вече, когато Рос го спря:

— Джейк?

— Да?

— Дори и аз да приема отказа ти, Лидия не би го приела, а знаеш каква е, когато си науми нещо.

Намери го да лови риба на брега на реката още същия следобед. Без да поздравя, тя се отпусна на тревата до него.

— Хвана ли нещо?

Очевидно не беше. И също така беше очевидно, че не го е грижа за това.

— Случайно ли си тук? — попита той с пура между зъбите.

Бяха поне на половин миля от къщата. Тя му се усмихна точно като двадесетгодишната жена, която за пръв път бе грабнала юношеското му сърце.

— Мама ми каза къде си.

— А тя откъде знае? Нейната способност да ме открива точно когато не искам, е страхотна. Веднъж ме намери, когато оправях Присила Уоткинс в потока. Мислех, че ще ме скалпира. Тогава бях на шестнадесет години — той издуха облаче синкав дим. — Сега съм на тридесет и шест, а тя все още се бърка в работите ми.

— Тя те обича.

— Знам — отвърна той загрижено. — Това е ужасно. Отидох при нея за обяд. Всички бяхме там. Мама, Анабет и челядта ѝ, Маринел и Мика. Но и толкова много от нас липсваха. Татко, бебетата, които никога не пораснаха, Атланта и Самюъл, Люк — Джейк се загледа във водата.

— Той все още ми липсва, Лидия.

Тя сложи ръката си върху неговата.

— Винаги ще ти липсва, Буба.

Той поклати глава и се засмя леко.

— Толкова отдавна беше. Но има дни, когато ми се струва, че чувам смеха му. Знаеш ли, понякога се хващам, че се оглеждам да го видя.

— Старият Мозес ми липсва по същия начин. Чернокожият мъж беше присъединил силите си към тях, когато керванът се разпадна. Неговият работодател, Уинстън Хил, беше убит и той нямаше къде да отиде.

Мозес беше приятел и защитник на Лидия по време на онези първи тежки седмици на женитбата им с Рос. Когато се установиха на земята и Рос беше зает със строежа на къщата, а тя с Лий, помощта му беше неоченима. Тя още го считаше за един от най-скъпите си приятели.

— В деня, когато го погребвахме си спомних как носеше тялото на Люк между фургоните. И как плачеше с достойнство, когато убиха

Уинстън. Той беше един от най-състрадателните хора, които съм познавала.

Джейк притисна ръката ѝ върху своята.

— Това лято промени всички ни, нали?

— Рос и мене със сигурност. — Тя се взираше в профила на Джейк. Възрастта му все още я изненадаваше. Винаги, когато го поглеждаше, очакваше да види момчето с конопена коса и кръгли сини очи, което я намери в гората. — И теб, Джейк. Мисля, че то промени най-много теб.

Той трябваше да признае това. Неговата невинност беше изчезнала през това лято. През тези няколко месеца той преживя повече нещастия, отколкото човек за цял живот. Буба Лангстън израсна много бързо. Човек не можеше да възмъжее така рязко без това да остави трайни следи.

Лидия вдигна колене, обгърна ги с полата си и подпря брадичка на тях.

— Говорих с Рос.

— И той ти каза отговора ми.

— Надявам се да променя решението ти.

— Не разчитай на това, Лидия. Не разчитай на мен за нищо.

— Но аз разчитам. Разчитам на приятелството ни.

— Да, но...

— Нуждаем се от теб сега. Помогни ни, за да може Бенър да преживее тази беда.

— Не съм аз човекът за тази работа.

— Ти си! Имаш опит, какъвто се иска за това.

— Не говоря за работата, а за... Бенър.

Лидия се засмя.

— Признавам, че е трудно понякога да се справи човек с нея. Тя е своенравна, поривиста и непостоянна. Вече е голяма, но ние с Рос не можем да я оставим да направи грешка, за която след това ще съжалява.

— Не съм полицаи — подхвърли той.

— Аз и не очаквам да бъдеш. Очаквам това, което винаги си бил за нея — приятел, съюзник. Ще сме спокойни, ако е с теб.

По дяволите, той би искал да престанат да го повтарят! Чувстваше се като в ада от това. Дали щяха да продължават да му

напомнят за измяната му?

— Ще си намерите някой също толкова способен и може би повече заслужаващ доверие. За нула време ранчото ще заработи.

— Не разбираш, Джейк. Рос няма да ѝ позволи да го направи, ако ти откажеш да се занимаваш с ранчото ѝ.

Русата му глава се обърна.

— Не е честно. Той ще накаже Бенър за моето решение.

— Той е твърд в това отношение. Каза ми след разговора си с теб, че няма да ѝ позволи да се премести, ако ти не останеш.

— По дяволите!

Той стана и започна нервно да се разхожда напред-назад. Пурата му изгасна с шипене, когато я запрати в ленивото течение на реката. Извади пръчката на въдицата от калта, където я беше закрепил и я захвърли настрана.

— Това е изнудване — каза той. — Бенър също няма да го приеме спокойно. Рос трябва да разбере колко важно е това за нея. Особено сега.

— Той знае. Но е упорит като магаре. Мисли, че това е най-доброто за нея. Никакви сълзи и изблици на гняв не могат да го накарат да си промени мнението.

Джейк се приближи до водата и се загледа в мрачните ѝ дълбини. Раменете му се раздвижиха под ризата, сгърчвайки се внезапно. Той беше притиснат до стената и това не му се нравеше. Дори никак. Може би можеха да заставят Бенър, но не и него. Той не обичаше да му слагат юзди. Не можеше да ги търпи. Дяволите да го вземат! Какво им дължи? Раменете му увиснаха и престанаха да се движат. Дължеше им всичко след миналата нощ. Не можеше да им върне целомъдрието на Бенър, но можеше да опита да оправи нещата като остане, щом това се иска от него.

— Трябва да останеш тук все пак, Джейк — каза Лидия, — Мама остарява. Не искам да те тревожа, но тя вече не е така силна както беше. Ако ти заминеш и отсъстваш пак с години, може и да не я завариш жива.

Петите му издълбаха дупки в мократа земя, когато се обърна и се взря в Лидия със синия си поглед. Тя виновно наведе очи.

— Мама е здрава. Ти също ме шантажираш, Лидия.

Тя се изправи с ловкост и грация непривични за възрастта ѝ. Приближавайки се до него, Лидия отметна глава назад и срещна открито погледа му.

— Е, добре. Не играя честно. Но аз се боря за дъщеря си, за живота ѝ, а щом се отнася за нея, аз нямам гордост. Тя има нужда от теб. Аз те моля, Джейк, моля те, остани този път. Не, ни напускай.

Той погледна лицето, което винаги изпълваше съзнанието му. Беше го обичал толкова дълго, че почти не помнеше времето преди това. Усети как неговата съпротива намалява, разплитайки се като старо въже. Можеше ли да откаже, когато Лидия го молеше за нещо? Веднъж бе убил заради нея. Беше я освободил от заварения ѝ брат, който ѝ беше донесъл само нещастие и позор. Това, че Кланси беше убиецът на Люк беше само съвпадение. Той би бил доволен да отстрани Кланси Ръсел от живота на Лидия независимо от всичко.

— Не ми отговаряй сега — каза тя, нежно стискайки ръката му. — Премисли го тази нощ. Утре ще ни кажеш.

Тя се изкачи по склона, спускащ се към реката и изчезна зад билото му. Джейк закрачи по брега. Тревата под обувките му беше буйна и зелена. Короните на дърветата бяха избуяли с нови листа, а във въздуха се носеше дъх на диви цветя. Но той не забелязваше нищо. Какво да прави? Дължеше това на Рос и Лидия, защото дълги години беше техен близък приятел. Но дори да работеше за тях всеки ден отсега нататък, той нямаше да може да изкупи миналата нощ. Те бяха прави, че той е най-подходящ за работата. Дявол да го вземе, как можеше да я върши! Нямаше колебание за това. Но можеше ли да вижда Бенър ден след ден? Майка му се нуждае от него. Бе я изоставил. Никога не го беше молила, но би била доволна, ако той се установи на едно място. А Бенър? Мисълта му непрекъснато се връщаше към нея. Тя се нуждаеше от силен гръб, от защита. Аргументите на Рос тежаха. Всеки селяк, на когото му се прииска, ще се влачи след нея сега. Джейк трябва да направи всичко, за да я запази. Нямаше да позволи да я докосне мъж, преди да го е убил. Той беше изненадан от дълбочината на своето собственическо чувство. Предполагаше, че това е свързано с факта, че тя е дъщеря на Лидия и това няма нищо общо с начина, по който нейната уста му отговаряше, с това, колко сладко се притискаше тя в прегръдката му и колко хубаво се чувстваше той обгърнат от нея. Плътно, и топло, и... По дяволите!

Ще престанеш ли да мислиш за това и да се върнеш на въпроса? Ако той не остане, Бенър нямаше да получи земята си. Рос можеше да бъде толкова упорито убеден, че прави това в неин интерес. Лишавайки я от девствеността ѝ, щеше ли да ѝ отнеме и земята? Бенър се нуждаеше от ранчото сега, за да се отвлече от мислите за Шелдън. Тогава какъв ще бъде неговият отговор?

Щеше да остане. Само докато тя се изправи на крака и нещата потекат гладко. Тя няма да е доволна. Ще бъде ужасно. Той беше свидетел на някои от нейните избухвания и знаеше, че е наследила характера и на двамата си родители. Разбира се, той ще изясни още отначало, че трябва да забравят миналата нощ и да се държат така, сякаш никога не е съществувала. Той ще я убеди, че остава за нейно добро. Независимо от това дали тя иска, той ще бъде неин управител.

Мис Бенър Коулман ще трябва да приеме идеята Джейк Лангстън да е около нея.

V ГЛАВА

— Моля?

Точно както Джейк беше предполагал, очакваха я големи неприятности.

— Какво каза?

— Казах, че Джейк е нает за твой управител.

Когато Рос произнесе тези думи, бузите на Бенър пребледняха, а после пламнаха в ярко розово. Тя сви юмруци и се стегна. Изглеждаше така, сякаш косата ѝ хвърля искри от възмущение.

Баща ѝ я повика в кабинета си веднага след закуска. Винаги досега го беше въртяла около пръста си. Тази сутрин, когато бъдещето ѝ зависеше от неговото решение, тя с вълнение приближи вратата му.

Още повече се смути, когато завари вътре Джейк. Той стоеше с гръб към вратата и гледаше през прозореца. Димът от пурата се виеше над главата му. Дали родителите ѝ знаеха? Беше ли признал Джейк? О, Господи, моля те, не. Родителите ѝ, които толкова я обичаха, щяха да бъдат разочаровани, ако разберат какво е направила. Сигурно Джейк не им е казал — израженията на лицата им бяха съсредоточени, но не строги. Лидия събра смелост и се усмихна:

— Това ли е новият ти панталон? Харесва ми. И блузата подхожда идеално.

— Добро утро, Принцесо. — Рос пристъпи и нежно я целуна по бузата. — Още си бледа. Защо не излезеш днес? Поупражнявай Дъсти.

Той я заведе до кожения диван и я сложи да седне така, сякаш беше направена от фин кристал.

— Моля ви, престанете да се суетите около мен — каза тя, показвайки отчасти предишния си дух. — Ще оживея.

Толкова дълбоко беше облекчението ѝ, това, че той не знае за Джейк, та можа да си позволи да се обиди на шега.

Но Джейк беше все още в стаята и присъствието му ѝ действаше тягостно. Бенър се бореше за всяка глътка въздух. Тя го виждаше за пръв път откакто... оттогава.

Тя забеляза неща, които не беше виждала преди — колко тесни са панталоните му и как добре очертават и отделят формите. Винаги ли раменете му са били толкова широки, стойката така свободна, бедрата — толкова мускулести? Беше висок и слаб, тънкият му силует се открояваше срещу прозореца. Тя помнеше всяка част от тялото му, когато я притискаше. Спомни си неща, които само любовник може да знае и от мисълта ѝ стана горещо, въпреки че трепереше. Струваше ѝ се, че ще припадне, ако той погледне към нея.

— Не искаме да се суетим около теб, Бенър — каза Лидия дипломатично. — Само мислехме, че е нужно...

— Отивам отвъд реката днес — прекъсна я Бенър, останала без дъх. Дългите пръсти на Джейк въртяха пурата. Те се движеха първо в едната посока, после в другата. Тя бързо отвърна поглед, сякаш беше забелязала някакво интимно действие.

— За това исках да поговорим тази сутрин — беше казал Рос. — Майка ти ми каза, че искаш да поемеш собствеността си върху ранчото.

— Да, татко, искам.

Рос погледна Лидия, след това дъщеря си. Надяваше се, че постъпва правилно. Тя изглеждаше така крехка, така разстроена.

Нямаше да позволи на този кучи син да съсипе живота на дъщеря му. Може би Лидия е права. Може би Бенър се нуждае от шанс да вкара живота си в релси. Тя беше своенравна, енергична млада жена и нямаше да търпи забрани. Тяхното съгласие я учуди.

— Добре, имаш разрешението ни.

Очите на Бенър се напълниха със сълзи на признателност. Беше мислила, че обича Грейди повече от всичко друго. Сега разбра, че не го е обичала повече от тази земя. Загубата ѝ за нея би била по-голяма от загубата на Грейди.

— Благодаря, татко.

— Джейк е съгласен да бъде твой управител.

На това място Бенър беше скочила от дивана като при внезапен удар. Тя накара Рос да повтори това, което току-що беше казал. Когато ужасните думи бяха изречени, тя се обърна към човека, стоящ безмълвно до прозореца. Той не помръдна. Сякаш беше глух и сляп за всичко, което ставаше зад гърба му. Бенър погледна пак към родителите си:

— Не ми трябва управител.

— Разбира се, че ти трябва — възрази Рос. — Не можеш да се справиш сама.

— Мога.

— Не можеш. Но даже и да можеш, няма да ти позволя да живееш там сама.

— Та това са само няколко мили.

— Знам колко са — повиши леко глас Рос. — Да свършваме.

— Не, татко — Бенър отговори също с повишаване на гласа. — Това е моя земя. Ти ми я даде. Аз ще решавам!

— Земята е твоя при това условие.

— Не е честно.

— Може да не е честно, но ще бъде така.

— Бихте ли се успокоили, вие двамата — прекъсна ги строго Лидия. — Чуйте се само!

Бенър и Рос млъкнаха, но непокорната им кръв продължи да кипи под повърхността. Бенър посрещна бляскащите зелени очи на баща си със също толкова огнени очи и повдигната упорито брадичка.

Лидия умиротворително подзе:

— Бенър, мислех, че ще си доволна. Нима не искаше точно това? Не може да имаш нещо против Джейк. Винаги си го обичала и го молеше да остане всеки път, когато си тръгваше.

Бенър хвърли бърз поглед към Джейк, който продължаваше да стои до прозореца, сякаш разговорът им не го засяга.

— Нямам нищо против Джейк. Разбира се, че не е това причината. — Бенър наивно облиза устни и настоя: — Нямам нужда от никого да се грижи за мен. Не съм дете. Не мислите ли, че съм способна да върша добра работа?

— Ние с майка ти ти имаме доверие — каза Рос.

— Тогава ме оставете да ръководя ранчото както искам.

— Джейк няма да ти пречи — възрази Рос. — Джейк, не сме чули теб. Каниш ли се да правиш нещо, което Бенър няма да хареса?

Джейк бавно се обърна с лице към тях, но Бенър не го видя. Тя бързо наведе поглед към пода. Само с усилие на волята се сдържа да не стисне ръцете си от ужас.

— Знам какво трябва да се прави — започна Джейк бързо. — Също и Бенър. Виждам съвместната ни работа като чудесна. Но няма

да приема, ако тя не ме иска. — Той млъкна многозначително.

— Е, Бенър?

Тя просто не можеше. Не можеше да погледне в тези очи и да съзре насмешка. Но нямаше избор. Родителите ѝ очакваха нейния отговор. Тя бавно вдигна глава и погледна Джейк.

Лицето му беше невъзмутимо. Очите му лъхаха студ — нито обвиняващи, нито самодоволни. Изглеждаха празни — така пусти, както се чувствуваше тя през последните два дни. Искаше ѝ се да продължи да се взира в тях, да се опита да прочете мислите му зад неразгадаемата маска, но беше длъжна да каже нещо.

— Това е мое ранчо — каза бързо тя. — Би трябвало да имам право да наема свой управител.

Устните на Джейк се свиха и очите му блеснаха, сякаш смъртоносна болка премина през лицето му.

— Не мислиш ли, че аз съм достатъчно квалифициран?

Тя внезапно почувства гняв към него. Ако не беше проклетата му близост с Рос и Лидия, тя щеше да го постави на място. Отбранителният му тон само я разгневи още повече.

— Знам, че си квалифициран. Но ти си нает от родителите ми да ми бъдеш бавачка. Не се нуждая от това.

— Бавачка! — възкликна Джейк, като направи няколко войнствени крачки напред, докато се озоваха лице в лице.

— Мислиш, че ще прекарвам времето си да те храня с лъжичка? Познай как, млада лейди! Знаеш ли колко е трудно да се правят кошари, да се опъват телени мрежи и да се събира сено? Питай Рос какво превиване на гръб и късане на червата се иска, за да направиш такова място. Ти не помниш кървавата пот и усилията, които родителите ти вложиха в Ривър Бенд, но аз помня.

Очите ѝ опасно просветнаха.

— Не съм глупачка, Джейк Лангстън, и не желая да ми говориш така.

— Добре тогава, недей да мислиш, че по цял ден ще стоя на задни лапи да те забавлявам, защото няма да стане.

— Да ме забавляваш... — промърмори тя.

Рос праметна крак върху крак, скръсти ръце и се приведе над бюрото си, наслаждавайки се на спектакъла. Джейк беше виновен за разглеждането на Бенър, колкото и всички останали. И сега най-добре

се виждаше противоречивият ѝ характер. Вместо нейната надменност да накара Джейк да се откаже от работата, Рос мислеше, че тя ще го амбицира.

Лидия седеше кротко на дивана, пригладваше полата си и наблюдаваше това, което става като в театър. Бенър явно показваше вироглавието си. Тя не беше вече разплаканата нещастна булка. Промяната доставяше удоволствие на майка ѝ.

— Не очаквам никой да ме забавлява.

— Е, добре, щом го разбираш.

— Смятам да поема своя дял от работата — с нервно движение Бенър отметна косата си над рамото.

— Дяволски си права — ще я поемеш. — Джейк подсили твърдението си като размаха пръст пред носа ѝ.

Тя го отмести.

— Значи, разбрахме се за това. И престани да ми викаш.

— Само не искам да припаднеш като отидем там.

— Никога в живота си не съм припадала.

— Защото ще има работа не само по ранчото — продължи той, сякаш тя нищо не беше казала. — Ще има всекидневни грижи като готвене, вадене на вода и носене на дърва.

— Ще успея да се изхраня, мистър Лангстън, но не си мисли, че ще си губя времето около печката, когато мога да бъда навън.

— Но, Бенър, ти ще трябва да готвиш и за Джейк!

Бенър погледна учудено майка си. Тя отвори уста, но не каза нищо. Беше твърде объркана.

— Но... но няма ли той да се храни в бараката с другите работници?

— Би било неестествено — обади се Рос — Той ще бъде там с теб. Смятаме, че ще може да спи в онази пристроена стаичка зад плевнята.

Очите на Бенър невярващо сновяха между двамата ѝ родители. Накрая тя погледна Джейк.

— Ти си съгласен да спиш... да живееш там? — Въпросът беше от огромно значение за Бенър и Джейк. Те почти се бяха примирили да работят заедно на ранчото. Дейностите им щяха да бъдат различни и почти нямаше да има случай да се сблъскват един с друг. Но да бъде

той там всяка нощ, да спи толкова близо до къщата, да се храни с нея беше нещо съвсем друго.

— Това е част от работата — думите с труд се откъснаха от плътно стиснатите му устни.

Бенър се обърна. Вероятно тя щеше да приеме условието той да ръководи ранчото. Но да живее толкова близо до него, знаейки че всеки път, когато я погледне, той ще си спомня онази нощ? Никога.

Тя погледна баща си и гордо отметна глава.

— Не приемам условието. Както казах преди, искам да бъда независима. Не искам да ме наглеждат като дете.

— Тогава само си губим времето — отсече твърдо Рос — защото няма да живееш там сама.

Бенър се усмихна с онази усмивка, която в детството винаги й носеше по още една захарна пръчка.

— Ще промениш решението си, татко.

— Не и този път, Бенър. Ако не приемеш Джейк заедно с имението, лишаваш се от него.

Тя потрепера от категоричния му тон.

— Не искаш да кажеш това.

— Напротив — изрече Джейк със спокойна настойчивост, достатъчна да върне погледа на Бенър към себе си. — Отначало аз не исках тази работа. Не я исках повече, отколкото ти ме искаш. Но той няма намерение да ти даде земята, ако ти не спазиш условието.

Секундите минаваха, а те се гледаха един друг. Бенър първа извърна поглед.

— Мамо?

— Не мога да споря с Рос, Бенър. За твоё добро е. Ти се нуждаеш от закрилата на Джейк.

Иронията на тези думи разсмя Бенър, но тя потисна смеха си. Боеше се, че ако започне, няма да може да спре. Дали е пред пристъп на истерия? Колко хубаво би било да крещи, да плаче, да загуби контрол над себе си. Но не можеше да рискува да се отпусне, защото можеше да не успее да се вземе в ръце отново.

Очите на Джейк бяха празни. Какво ли мисли? Какво се таи в дълбините на тези очи? О, небеса! Нима той приема работата от жалост към нея? Защо? Защото я бяха злепоставили пред целия град,

или защото се беше злепоставила, опитвайки се да го съблазни? Такава аматьорка ли е?

Тя леко повдигна брадичка. Беше дяволски сигурна, че няма да приеме подобно благоволение от скитник като Джейк и предложението му дълбоко я възмути.

— Ще си помисля и ще ви кажа — и тя излезе с вдигната глава.

Веднага щом хлопна вратата, Джейк изруга.

— Дявол да го вземе! Казвах ви, че тя няма да одобри идеята. Да се откажем още сега.

Рос се подсмихна:

— Ще приеме, Джейк. Прекалено много иска тази земя. Сега просто се инати. Това, от което има нужда, е един хубав бой, да се научи на уважение. Тя е разглезена и е свикнала да става нейното. Лидия не е достатъчно строга с нея.

— Аз? — Лидия погледна към мъжа си с ръце на кръста. — И това го казваш ти, Рос Коулман? Ти, който винаги си бил като глина в ръцете ѝ. Между другото, от теб е наследила упоритостта, да не говорим за характера.

Той я сграбчи за колана на полата и я притегли към себе си.

— И привлекателността от теб — промърмори, търсейки устните ѝ.

— Рос, престани. Веднага. Вече е почти обяд и аз трябва да...

Той притисна устни върху нейните в нежна целувка. Тя се съпротивлява не повече от миг, преди да склучи ръце около врата му и да наклони глава, за да задълбочи целувката.

— Трябва да изведа малко Сторми — заекна Джейк, като си взе шапката от закачалката до вратата и я нахлупи на главата си. Той затръшна вратата след себе си, но Лидия и Рос дори не забелязаха.

След като всички обядваха заедно, Дръмъндови си тръгнаха. Маринел щеше да отиде с тях до Остин. Сред бъркотията преди заминаването си пожелаваха довиждане, разменяха си целувки. Бенър се стараеше да не поглежда към Джейк, но без особен успех. Даже и да се тревожеше относно решението ѝ, Джейк не го показваше. Той си играеше с племенниците, разговаряше сериозно с Хектор за цените на

фуража и дразнеше Маринел, че ще остане стара мома, докато тя не го замери по главата с една чашка.

Веднага щом изпрати компанията, Бенър се оплака от главоболие и се оттегли в стаята си. Явната незаинтересованост на Джейк я дразнеше, особено сега, когато самата тя беше объркана. Когато и друг да беше посочил баща ѝ, но Джейк...

Тази мисъл доведе до вцепенение възбуждения ѝ мозък. Но кой друг, ако не Джейк? Ако можеше да върне времето с две денонощия и да изреже от миналото си онзи един час в конюшната, Джейк би бил идеалният управител за ранчото. Но собствената ѝ вина правеше положението непоносимо.

Как ли я вижда той сега?

Дали в обикновена бяла блуза и моряшка пола? Или завинаги се е запечатала в съзнанието му с онази прозрачна нощница, която не представляваше никакво препятствие за ласките му?

Помнеше ли той как веднага, след като се възстанови от шока, когато почувства езика му в устата си, тя я беше отворила по-широко, за да го приеме? Самата тя никога нямаше да забрави стремителните, влажни тласъци на езика му, нито бавните, чувствени движения, които я пронизваха и разтърсваха.

О, Господи, въздъхна тя. Дали той помнеше как ръцете ѝ сами се движеха по бляскавата му коса? А когато започна ритмично да се движи в тялото ѝ, спомняше ли си как тя мълвеше името му като някаква ритуална молитва?

Да, разбира се, той помни. Щом нейните спомени бяха достатъчно живи, за да накарат сърцето ѝ да се разтупти така, сякаш всичко става сега, нима с Джейк не беше същото?

Тя покри лицето си с ръце. Щеше ли да пожертва мечтата си за собствено ранчо заради една безразсъдна нощ? Нямаше ли да плати скъпо за гордостта си?

Тя сгреши и трябва да понесе последствията. Но няма да облече власеница през останалата част от живота си. Джейк очевидно беше готов да забрави това, което се случи между тях и да продължи да живее. Нямаше ли и тя тази смелост? Завинаги ли ще се смразява като го види? Проклетата да е, ако му направи това удоволствие!

Тя изтича до дивана пред прозореца и се хвърли на него развълнувана. През стъклото едва се забелязваше праха от каруцата,

която откарваше семейството на Анабет и Маринел към гарата в града. Бенър имаше други проблеми по време на посещенията им и не можа да им се порадва както друг път. Тя се замисли за тях с тъга и нежност. Те бяха едно семейство, въпреки че не бяха кръвни роднини.

Като дете винаги се беше чудила защо няма братовчеди, баби и дядовци. Когато тръгна на училище и откри тази липса в собствения си живот, беше питала родителите си къде са нейните баба и дядо, чичовци, братовчеди.

Отговорите, които получаваше бяха мъгляви и неубедителни. Когато стана достатъчно голяма, за да разбере, че Рос и Лидия съзнателно си премълчаваха, тя тактично престана да пита. Изглеждаше така, като че ли те нямаха минало до деня, в който са се срещнали в Тексас. Даже подробностите от съвместното им пътуване само бегло се споменаваха.

Този пропуск в родословието ѝ винаги я беше глождил. Дали Рос и Лидия криеха някаква тайна? Затова ли се усмихваха един на друг така, че се изолираха от целия останал свят? Това беше нещо само тяхно, където дори Лий и тя не можеха да проникнат. Не знаеше защо изпитва необходимост да си отговори на въпросите. Нещо я караше да открие кои са нейните родители, откъде са дошли, какъв каприз на съдбата ги беше събрал.

Ако имаше някой, който да държи ключа към загадката, то това беше Джейк. Те щяха да прекарват заедно много време. Всекидневният живот допринася за опознаването. Може би той ще заговори пред нея. Би могъл по невнимание да ѝ даде някаква информация, която да запълни липсващите късчета от мозайката. Но струваше ли тази цена осветляването на миналото на родителите ѝ?

Плюсовете натежаха над минусите. Ако не се счита неудобството от това, че ще вижда Джейк всеки ден, всичко останало беше в полза на назначаването му.

Нямаше да бъде лесно, но последните два дни я бяха научили да се справя с трудностите. Не беше ли това закъснел урок? Беше живяла щастливо, неподозираща, че светът не е така розов и изпълнен с любов. Невинността не можеше да продължава безкрайно. Беше дошло време да се сблъска с грубата реалност. Бенър почака докато стане време за вечеря, за да слезе долу, капризно искайки да остави Джейк да се поизпоти за решението ѝ. Без семейство Лангстън и

Дръмънд кухнята изглеждаше голяма и празна. Лий се хранеше в бараката с работниците. Джейк изчезна и никой не спомена къде е. Само Лидия и Рос седнаха на масата с Бенър.

Тя не отвори дума за ранчото, докато не изнесоха чиниите за миене. Рос, видимо безгрижен, си пиеше кафето.

— Реших да се преместя в ранчото, колкото е възможно по-скоро — внезапно обяви Бенър.

Рос учудено повдигна вежди. Тя преглътна остатъка от гордостта си и добави:

— И да взема Джейк за управител.

Тя не пропусна доволните погледи, които си размениха родителите ѝ. Рос изрече само:

— Добре — и отпи с безразличие от кафето. — Има два жребца и пет кобили. С един кон повече, отколкото ние с майка ти имахме.

— И малко пари опериращ капитал — добави Лидия. Тя стоеше пред мивката и бършеше ръцете си.

— Опериращ капитал? — попита той.

Лидия хладнокръвно посрещна познатото мръщение.

— Да, опериращ капитал.

Устните на Рос изгънаха под мустаците, а зелените му очи блеснаха. Последва безмълвно противопоставяне на сили. Накрая го чува да измърморва:

— И малко опериращ капитал — преди отново да отпие кафе.

— Благодаря, татко. Ще ти върна парите с лихва само за една година.

Бенър царствено стана, като че ли не тя, а той е трябвало да отстъпи.

— Моля, кажете на Джейк, че...

— Хм, ти му кажи. Твой управител е. Ти искаше време да обмислиш, иначе щеше да е назначен още тази сутрин. След като така или иначе го забави, ти ще трябва да му съобщиш добрата новина.

— Но... — тя задържа възраженията си, тъй като двамата я гледаха с любопитство. Тя не искаше те да узнаят защо няма желание да говори с Джейк насаме. При това тя също можеше да си наложи и да се обърне към него по работа.

— Добре.

Токчетата ѝ рязко потракваха, докато излизаше от кухнята. Гърбът ѝ беше изправен, главата — високо вдигната. Но вътрешно беше изстинала. Спря в хола да се погледне в огледалото. Косата, преди сресана, се беше накъдрила от пролетния ветреца и се виеше причудливо. Изглеждаше бледа след двата дни, прекарани вътре. Живинката на бузите поправяше малко впечатлението.

Тя въздъхна. „*Е, ще трябва да го направя.*“

Отвори външната врата и прекоси верандата с ентузиазма на осъден, когото водят на бесилката. Какво очакваха от нея — да почука на вратата на бараката и да попита за него? Щяха да я закачат безмилостно. Още повече, че бараката беше едно от местата в ранчото, недостъпни за жени.

Може би първо трябваше да провери дали не се занимава със Сторми? Тя забави крачка. Не мислеше, че някога ще може да отиде пак в конюшната. Спомените за това, което се случи там, бяха твърде пресни.

Тя стоеше на двора в нерешителност. Когато се обърна, съдбата ѝ се усмихна — тя видя Джейк да седи на оградата, която отделяше най-близкото пасбище. Токовете на обувките му бяха закачени на долната преграда. Беше леко приведен напред. Седеше и гледеше към хоризонта съвършено неподвижен. Профилът му се очертаваше в падащия мрак. Държеше пура между устните си.

Бенър се приближи безшумно. Той не я чу, докато тя почти не го докосна. Тогава внезапно извърна глава. Тя стреснато отскочи назад. С едната ръка се хвана за гърдите, сякаш искаше да задържи сърцето си да не изскочи.

Наруга се, че се държи като безмозъчна глупачка.

— Аз... аз... трябва да говоря с теб, Джейк.

Той скочи от оградата и свали шапката си с плавно движение, но осъзнал, че сигурно изглежда смешно, я сложи отново на главата си и я бутна с палец назад. После облегна рамене на оградата в безгрижна поза. Само ако знаеше Бенър, че неговото сърце бие също толкова трескаво като нейното, не би била така нервна. Но той изглеждаше напълно овладян, неподвижен, недосегаем, хладен, отчужден.

Смелостта ѝ отлетя така бързо, както дъхът ѝ в топлия вечерен въздух. Тя обърна глава и погледна натам, накъдето само до преди миг се беше загледал той. Профилът ѝ ясно се отпечата на фона на

тъмнеещото виолетово небе. Южният бриз флиртуваше с косите ѝ, като разрошваше черните къдри отпред върху бузите и ги издухваше обратно.

Тя облиза устните си. Очите на Джейк уловиха несъзнателното движение — толкова невинно и така провокиращо. Той затвори очи, за да прогони желанието, което го прониза. Отвори ги точно навреме, за да срещне нейните очи, когато тя отново погледна към него.

— Бих искала да станеш мой управител.

— Искаш?

Тя направи нетърпелив жест с ръце:

— Нямам избор.

— Имаш, Бенър. Само ми кажи да си взема нещата и да се пръждосвам и никога вече няма да ме видиш.

— Какъв избор е това? — запита тя — Всички ще помислят, че сме се скарали. Ще разберат, че нещо между нас не е наред, щом те отпъждам, вместо да те моля да останеш, както правех преди. И какво ще стане? Ти ще си отидеш, а аз ще остана да давам обяснения — завърши тя развълнувано, обърна се бързо и опря лице на ръцете си, склучени върху оградата. След миг чу подрънкването на шпорите му и разбра, че се е приближил. Но ушите не бяха единствените сетива, които ѝ помогнаха да почувства близостта му. Тя усети топлината на тялото му да лъхва гърба ѝ. Беше хвърлил пурата си, но от него все още се носеше мирисът на тютюн. Мирис на кожа. И на мъж. Вътрешностите ѝ олекнаха, после станаха непоносимо тежки и сякаш се устремиха между бедрата.

— Бенър? — попита меко той — Добре ли си?

Тя вдигна глава и го погледна:

— Какво искаш да кажеш?

Очите му се впиха дълбоко в нейните, отхвърляйки всякакви преструвки между тях двамата, колкото и мъчително да беше:

— Точно това, което казах. Дали си добре? Има ли някакви... неприятни последици, някаква болка?

Внезапно ѝ се прииска да го накаже. Да се хвърли към гърдите му и да заудря с юмруци. Искаше да му извика, че е кървяла и страдала в мъчителна агония след това, което той ѝ беше сторил. Но не можеше. Защото не беше така. Джейк не беше направил нищо, за което тя да не го е молила. И поклати глава, преди отново да отмести погледа си.

— Не.

Усети как той се отпусна облекчено. Не беше дори движение, само внезапно отслабване на напрежението на тялото, сякаш беше задържал дъха си дълго време.

— Господи, поболях се от безпокойство. Искях да те попитам тази сутрин, но... е, просто нямаше възможност да поговорим.

Неспособността ѝ да отговори го подтикна. Той отчаяно искаше да изясни нещата. Искаше тя да му каже, че не трябва да се тревожи повече. Да каже, че е добре и му прощава.

— Предупредих те, че това ще те нарани, Бенър.

— Очаквах го.

— Значи те е наранило?

— Малко.

— Трябваше да бъда по-внимателен.

— Всичко е наред.

— Не исках да те боли.

— Моля те, Джейк — прошепна тя, като наведе глава и запуши ушите си, за да не чува това, което той ѝ напомняше. За нещастие, нямаше какво да я предпази от думите, които ехтяха в главата ѝ.

„Не исках да те боли, Бенър.“ „Ще те нараня.“ „О, Господи, колко си сладка!“

После тялото ѝ беше разкъсано сякаш от последно издихание — то проехтя отново и отново. Дори сега в нея оживя онзи миг на великолепна болка, мигът, в който той напълно я завладя.

Джейк я гледаше. Чувстваше се безпомощен и се ядосваше на себе си. Тя изглеждаше толкова крехка и беззащитна! Редицата копчета отзад на роклята само подчертаваха грацията ѝ. Той искаше да положи там ръка и да я успокои, но не можеше да я докосне.

Преди никога не се беше замислял над това. Често я беше докосвал, сграбчваше я в мечешка прегръдка, карайки я да пици от престорена болка, дърпал я бе за непокорните кичури коса. Не беше ли я плеснал в деня на сватбата по задника? Той не можеше да си представи подобно нещо сега. Бяха се лишили от възможността за такива игри.

— Не искам да говорим за това — каза Бенър грубо, като свали ръце от ушите си.

— Трябва да поговорим. Няма да смеем да се срещнем, ако има нещо между нас, което да ни измъчва.

Тя гневно го погледна:

— Защо не помисли за това преди, Джейк? Защо ме постави в положение да избирам? Защо просто не отказа работата и не замина?

— Опитах се, но не можах.

— Защо?

Тя вече не беше смутена, нито кротка. Отново пламтеше, цялото ѝ тяло трепереше от скрито разочарование.

Как можеше да я иска отново? Как, след като би направил всичко, би дал всичко, за да върне онова, което вече се беше случило? Как можеше да желае да подчини това нежно тяло на своето, пак да опита сладостта на устата ѝ? Само още един път...

Спомените не го оставяха на мира. Те стояха в съзнанието му, готови да му напомнят, да го измъчват, сякаш развяваха червен плат пред разярен бик. Сега вече той знаеше колко жива е косата ѝ, когато се навива около пръстите му. Познаваше вкуса на кожата и мекотата на ухото. Против волята очите му се спускаха към гърдите ѝ, които сега потрепваха от гняв. Наистина ли беше ги обгръщал с ръце, или само му се искаше да си мисли, че е било така?

Джейк вдигна поглед към лицето ѝ, и го спря върху устата. Той я беше осквернил, насиллил с езика си. Даже някои долнопробни проститутки не позволяваха да ги целуват толкова интимно. После той се намрази за това и се чудеше защо Бенър не го спря. Но всичко, за което можеше да мисли в момента, бе да го направи отново. Искеше му се за втори път да опита сладостта, която се криеше зад устните ѝ. И още повече се намразваше.

Той рязко се обърна, при което удари лакътя си в оградата. Силно стисна ръце пред устата си и почука с ноктите на палците си по предните зъби. Челюстта му беше твърдо очертана.

— Ще остана, защото знам, че ти го дължа.

— Дължиш ми го?

— Да, дължа ти го. По този начин искам да възмездя това, което взех.

— Недей да правиш самопожертвувателни жестове. Не си взел нищо, което аз да не съм ти предложила.

Мускулите на ръцете му се стегнаха.

— Ти ми го предложи, но аз трябваше да те напердаша и да те изпратя вкъщи — очите му пробягаха по тялото ѝ — но не го направих. Дълга ти това, за да мога да доведа ранчото до едно добро начало. Може би тогава ще си отида с чиста съвест.

— Не искам съжалението ти!

Той обърна глава и студеният блясък в очите му я сепна.

— Аз не те пожалих онази нощ, нали? Дяволски сигурно е, че не го направих от състрадание — той пристъпи напред и я хвана за раменете. — Аз те исках... Просто те исках. Ти ме възбуди, Бенър. Толкова много, че нищо не можех да направя със себе си. Но след като реших да го направя, не можах ли да те взема бавно, а не като някакъв...

По-късно той не можа да си обясни какво спря потока от думи. Внезапно устните му останаха без думи, а съзнанието — празно. Бенър го гледаше. Очите ѝ бяха прозрачни, устните — леко разтворени.

Той сведе поглед, очарован от мекия израз на лицето ѝ. Те прочетоха с поглед мислите си, съживявайки онези моменти на огнено обладание, когато телата им бяха слети. Споменът за това отказваше да бъде погребан в подземията на съзнанието като нещо мъртво. Той беше прекалено жизнен. Бушуваше в тях като нещо живо, почти осезаемо. Обгръщаше ги невидим, безшумен и разтърсваше до дъно душите им, така както тялото на Джейк се беше разтърсило във върховия момент.

После всичко свърши.

Бенър първа отклони поглед. Джейк спусна ръце от раменете ѝ. Тишината продължи безкрайно. И двамата бяха смутени. Бенър трескаво се молеше той да не усеща копнежа ѝ по онова непознато нещо извън нея. Джейк се питаше дали тя знае как отчаяно иска той отново да се повтори всичко...

— Защо оставаш?

— Имам нужда от работа.

Говореха тихо, без да се гледат. Това беше нещо, което трябваше да бъде казано. То трябваше да бъде изяснено сега — в противен случай щеше да остави горчилка между тях.

— Винаги можеш да намериш работа като каубой.

— Да, но това не е живот, или поне не за моята възраст. Имам нужда от спокойствие, Бенър.

— Виждам. — И тя имаше нужда. — И това е единствената причина?

— Трябва да бъда близо до мама — той изтъкна същия аргумент, който беше използвала Лидия пред него. А майка му наистина беше стара и кой знае кога щеше да удари и нейният час.

— Разбирам те.

— Но аз все пак отказах първото предложение на Рос.

— Защо?

— Защото знаех как би се чувствала с мен след... след онази нощ.

— А защо промени решението си?

— Заради упоритостта на баща ти. Той нямаше да ти даде това, което искаш, докато и аз не бъда включен.

— И двамата знаем, че аз можех да променя решението му. — Тя го погледна.

Не искаше да му зададе този въпрос, но трябваше да знае:

— Защо оставаш, Джейк Лангстън?

Той открито срещна погледа ѝ:

— Защото Лидия ме помоли.

Бенър безмълвно кимна. Обърна се и закрачи бавно през тревата към къщата. Е, добре, тя беше попитала и той ѝ беше отговорил.

Беше изненадана и малко уплашена, че толкова много я заболя от това.

VI ГЛАВА

— Това ли е всичко?

Уанда Бърнс, мръсна, както винаги, сложи ръце на кръста, изправяйки се пред съпруга си. Тя ровеше в една от кутиите, донесена от него в колибата, където живееше с баща си. Върху голите дюшеци без чаршафи бяха разхвърляни бельо, шапки, ръкавици, обувки.

— Всичко? — изръмжа Грайди. — Не е ли достатъчно? Не можеш да носиш нищо от това, докато хлапето ти не се роди.

Той я погледна с явно отвращение. Беше мръсна. Лицето ѝ беше подпухнало, ръцете и краката — също. Тялото ѝ беше неприлично натезало от бебето, което той не признаваше за свое. Защо го беше накарала да ѝ купи нови дрехи? Може би това беше нейният начин да поставя условията си и да премахне всякакви съмнения относно това, че тя е истинската мисис Шелдън.

— Искам да бъда облечена като истинска дама, когато ходя в града с теб — каза тя.

Грейди мислеше, че по-скоро ще умре, отколкото да отиде някъде в нейната компания и особено в града, където шушуканията го следваха като сенки по улиците.

Беше се изсмял на искането ѝ за нови дрехи, но зловнатата усмивка на Доги, когато докосна дулото на пистолета, промени мнението му. С неподозирана готовност обеща да донесе някои неща, когато пак дойде. Колибата се намиреше навътре в боровата гора. Но не само разстоянието правеше мястото да изглежда далеч от цивилизацията.

Тези Бърнс го правеха на глупак, а той не обичаше това. Трябваше да измисли нещо. Скоро. Но какво? И кога?

— Тези неща изглеждат съвсем прилично, Уанда — каза Доги, докато идваше откъм вратата. Той пристъпи, носейки две мъртви катерици и ги хвърли на грубата маса, въпреки че още кървяха. — Добре ли се отнася съпругът ти с теб, скъпа?

— Мисля, че да, татко — отвърна тя мрачно. — Но той още не иска да ме заведе в страхотната си къща в града.

Тя наду устни към Грейди и той се чудеше как изобщо е могъл да намира тази противна уста дотолкова привлекателна, че да я целуне.

В нощта, когато я видя за първи път, тя изглеждаше доста хубава. Беше отишъл за уиски, но Доги го нямаше, а с работата се занимаваше Уанда. Огромна есенна луна, увиснала ниско над върховете на дърветата, осветяваше вечерта. Въздухът беше кристално чист и хладен. Уанда, току-що изкъпана в близкия поток, изглеждаше спретната. Тясната ѝ избеляла рокля прилепваше върху влажната ѝ кожа и той можа да види, че тя не носи нищо отдолу. Беше направила всичко възможно той да забележи прелъстителното ѝ тяло, като се извиваше гъвкаво и се докосваше до него. Говореше шепнешком, сякаш вече бяха споделили помежду си прекрасна тайна. Той трябваше да се приближи, за да я чуе и да наведе глава към нейната. Но усилието си струваше — всяка нейна дума галеше самолюбието му.

Той е толкова висок.

Тя харесва къдрави коси.

Тя дори демонстрира слабост при вдигането на един от варелите и благодарно изгука, когато той го пренесе на гръб вместо нея. Какъв простак е бил! И това беше по вина на Бенър. Ако не беше разпенила кръвта му до такава степен, той нямаше да е така настървен за жена. Ако невинните ѝ целувки не обещаваха толкова страст, той нямаше да копнее да опита устата на Уанда. След като веднъж я целуна и усети топлата покана на тялото ѝ, той вече не можеше да спре. Плътта ѝ беше податлива и великолепа.

След това се беше почувствал чудесно. Уанда беше викала от удоволствие като пантера. Повтаряше му, че е хубав, че никой мъж не може да се сравни с него като любовник.

Тя каза всичко онова, което той искаше да чуе. Често се дразнеше, че човек като Рос Коулман ще му бъде тъст. Ревнуваше от него. Но беше готов да плати цената да живее в сянката му, за да може да има Бенър и всички облаги, които щеше да му донесе женитбата им. Тази земя, например. Той никога не ще може да се мери с Рос Коулман нито в очите на хората, нито дори в очите на Бенър.

Уанда Бърнс беше върнала на Грейди самочувствието. Тя беше използвала тялото си като сребърен поднос, за да му го сервира. След

тази първа нощ той идваше често тук. Всеки път, когато правеха любов, тя беше мръсна и необузdana. Изтощаваше го физически, но той се чувстваше горд, че е достатъчно мъжествен, за да задоволи жена с такива сексуални апетити. Беше говорил за това с някои мъже в града. Репутацията на Уанда не беше тайна за него. Това я правеше безопасна. Правеше нещо, което всички считаха за редно, когато съпругите им не бяха разположени. По дяволите, той би запазил Уанда даже след женитбата си с Бенър.

О, той достатъчно обичаше Бенър. Тя изглеждаше дяволски хубава жена и тялото ѝ несъмнено беше толкова живо, колкото загатваше. Брачното им легло нямаше да бъде стерилно. А Грейди беше твърде прагматичен, за да се интересува от любов, макар на думи да признаваше, че я обича.

Бенър беше подходяща. Като негова съпруга тя щеше да го издигне в обществото, тъй като семейство Коулман бяха много уважавани. Това, че е хубава и известна в града, бяха допълнителни преимущества. Да не говорим за имота, който щеше да му донесе.

Бенър беше споделила с него идеята си за ранчото. Той знаеше всичко за конете и добитъка, които тя се канеше да развъжда. Беше слушал с привиден интерес това, докато в същото време се отегчаваше до сълзи.

Неговите идеи за земята бяха различни. Щеше да ѝ остави някой и друг кон и даже крава, но той искаше тези акри, тъй като бяха на границата на една от най-гъстите гори в щата. Беше планирал да построи дъскорезница и да я присъедини към тази в града. За една година щеше да организира производството.

Разбира се, той не спомена това на Бенър. След медения месец щеше да има достатъчно време.

Но сега нямаше да има меден месец. И всичко заради тази мръсница. Сега стоеше пред него и се перчеше под едно чадърче за слънце, което ѝ беше донесъл след дълги настоявания.

Той се върна към въпроса, който тя беше повдигнала преди малко:

— Обясних ти защо не можем да се преместим в къщата. Предложих я за продажба, когато се сгодихме с Бенър. Тя искаше да живее на ранчото си.

Уанда се изсмя поривисто:

— Никога няма да забравя как изглеждаше тази префърцунена мис Коулман. — Тя тръгна към него с превзета походка. — Винаги се разхожда из града с вирнат нос.

Грейди изпита някаква извратена наслада от смешното ѝ кривене. Винаги беше смятал, че Коулманови са прекалено сигурни в себе си и имат нужда да им се поналегнат малко парцалите. Особено Рос. Проклет да е, че го направи на глупак в деня на сватбата. Как посмя да заплашва живота му? Грейди никога нямаше да забрави и да му прости това.

— Те си получиха своето на сватбата, нали скъпи? — Уанда се прокрадна до него и спусна ръка по предницата на панталона му. Той я отместа.

— Всички тези Коулман ще запомнят Бърнс, нали Грейди, миличък? И те, и оня русокос мъж, дето насочи пистолет към гърлото ти. — Тя се изкикоти, когато той почервеня от възмущение. — Как каза, че му е името?

— Лангстън, Джейк Лангстън — той отиде до масата и без да обръща внимание на отвратителните катерици, наведе дамаджаната и отпи голяма глътка от парещото уиски на Доги.

— Джейк Лангстън — повтори Уанда замечтано. Тя бавно прокара език по устните си, като гледаше Грейди с присвити очи. — Хм, той сигурно е приятел на Коулман, но харесвам тези каубои.

Доги се спусна към нея и я плесна така силно, че главата ѝ отлетя назад.

— Престани с тези мръсни приказки. Сега си съпруга и ще спреш с проститутските си номера или ще ти сменя физиономията, с която толкова се гордееш.

Тя се сви и избърса кръвта, избила по устната ѝ:

— Не исках да кажа това, татко.

— Гладен съм. Отивай да оправиш катериците. Грейди, оставаш за вечеря.

— Не мога, аз...

— Казах, оставаш — Доги говореше тихо, но този пресипнал глас съдържаше по-голяма заплаха, отколкото ако беше викнал. Очите му, святкащи под гъстите вежди, гледаха с маниакална неподвижност. По устните му се стече тютюнев сок, докато се усмихваше злобно. Той побутна дамаджаната към Грейди.

— Пийни си още и ми кажи защо Уанда да не може да живее в града.

Грейди се отпусна в паянтовия стол гневен и разочарован.

— Има едно семейство, което иска да купи къщата. Не можем да се нанесем, ако сделката стане.

— Не я продавай — привидно меко каза Доги, като избърса уста с юмрука си, след като сръбна от дамаджаната.

— Не е толкова просто.

Доги сложи дамаджаната обратно върху лепкавата, засъхнала кръв, останала от катериците. Уанда ги беше изнесла на порутената веранда, за да ги одере. Тя хвърли вътрешностите на глутница дръгливи песове, които се сборичкаха за месото.

Грейди преглътна отвращението си. По дяволите, не може да живее с тази човешка измет. Но оставаше ли му друг избор, освен да се ожени за Уанда? Пасторът беше там, а пистолетът на Доги опираше в гърба му. Сега се опитваше да избегне преместването в къщата, но извиненията му вече се бяха изтъркали. Трябваше да направи нещо преди да му бяха отнели нормалния облик, както на всичко останало. Той беше един отчаян човек, готов на отчаяни действия, за да се освободи от тези паразити.

Веднъж взела решението, Бенър се зае с изпълнението му. На другия ден заедно с Лидия опаковаха всичко, което смятаха за необходимо за домакинството. Сандъците бяха натоварени на каруци и прекарани през реката.

— Няма нужда това да бъде пазено — каза Бенър, слагайки куп калъфки за възглавници и кърпи, старателно избродирани за чеиза. — Мога да ги пусна в употреба.

— Бенър, какво изпитваш към Грейди сега? — попита Лидия. — Знаеш, че са го заставили да се ожени за онова момиче на Бърнс. Така се говори в града. Баща ти вчера беше там...

Бенър въздъхна и се отпусна на пода, където майка ѝ опаковаше ароматизираните с лавандула чаршафи в една кутия. Тя си играеше с украсения ръб на една калъфка.

— Не чувствам нищо, мамо. Не е ли странно? Мислех, че го обичам. Предполагам, че продължавам по свой начин. Съжалявам, че

така се разруши животът му. Отначало бях ядосана. Сега усещам само празнота в себе си.

Лидия стисна ръката ѝ.

— Правилно постъпваш. Не можеш да се виниш за нещо, за което не си виновна. Гордея се, че си моя дъщеря.

— О, мамо — погледна я Бенър. Не беше загадка защо Лидия е обичана от двама мъже. Тя не беше хубава в онзи, класическия смисъл. Красотата ѝ беше в нейната неповторимост. Цветовете ѝ бяха пламенни, фигурата — предизвикателна. Много преди да разбира защо, Бенър беше виждала как каубоите спират работа и се заглеждат след майка ѝ, когато тя минаваше през двора. Ако Бенър можеше да си избира майка, не би взела никоя от префинените дами от града, които изглеждаха малокръвни в сравнение с Лидия. Тя би избрала тази, с която беше благословена.

Тя се наведе и целуна майка си по бузата.

— И аз се радвам, че си ми майка. Винаги съм се гордяла с теб.

Лидия отпъди нахлуващото вълнение:

— По-добре да се върнем към работата, преди да сме започнали да сантименталничим.

Работиха усърдно през целия ден и вечерта, така че когато дойде време Бенър да си легне, тя беше твърде уморена и изтощена, за да я споходат спомени.

На другата сутрин се събуди свежа и отпочинала. Когато влезе в кухнята, Рос, Лидия и Лий бяха вече там.

— Е, мисля че това е последната ни сутрин заедно — обади се Лий.

— О, — простена Лидия — не го казвай така категорично.

— Моля те, недей — въздъхна Рос. — Тя плака почти цяла нощ.

— Ти също — върна му го Лидия.

Рос леко я плесна, когато тя мина покрай него на път за печката.

— Наистина ли, татко? — попита Бенър с усмивка.

— Ти си моята принцеса, нали?

— Разбира се.

Рос ѝ намигна:

— Яж си закуската. Казал съм на всички да се съберат в осем часа на двора.

Един час по-късно Бенър хвърли последен поглед на стаята, за да провери дали не е оставила нещо важно. За момент изпита пристъп на носталгия, но го потуши веднага. Тя мечтаеше за свой дом. Искаше го съвсем определено.

Бенър се спусна по стълбите и след миг беше навън. Мама Лангстън седеше в каруцата с юздите в ръце.

— С нас ли идваш, Мама? — попита зарадвана Бенър.

— Хм... — изсумтя тя. — Мисля, че трябва да дойда да видя дали всичко е в ред.

— Ще идваш често да ме виждаш, нали?

— Поканена ли съм?

— Разбира се.

Възрастната жена се усмихна:

— Тогава ще идвам.

Лидия излезе забързана с кошница в ръка.

— Донесох малко сандвичи — тя се присъедини на седалката до Мама.

Рос, Лий и Джейк влязоха на коне в двора, придружени от трима от работниците в Ривър Бенд. Рос представи каубоите на Джейк:

— Питър, Джим и Ренди. Добри момчета, избирал съм ги за себе си. Момчета, това е новият ви началник — Джейк Лангстън. Сигурно сте чували за него.

Тримата потвърдиха и Джейк каза кратко:

— Радвам се, че ще работя с вас.

Предишната вечер Рос му спомена имената на хората, които щяха да работят с него. Той незабелязано беше попитал Мика.

— Какво знаеш за тях?

— Пит е най-възрастният, с посивялата коса. Не говори много. Добър работник. Твърд като желязо. Не че е нещо лошо, но никога не съм го виждал да изпуска нервите си.

Джим е този с белега на лицето. Той казва, че бодлив тел се е изплъзнал и му е отнесъл половината уста. Вероятно е така, макар че някои говорят друго. Разправят, че е получил белега от нож при бой с команчи. Опасен човек, но е доброжелателно настроен. Най-добрият въжар, когото някога съм виждал.

Ренди дойде едва преди няколко месеца, но не е създавал никакви проблеми. Обича уискито, но си оставя пиенето за събота

вечер, затова пък тогава се напива като свиня. Лъже на покер, но ако го хванат само се смее. И ъ-ъ-ъ, Джейк, бих го държал под око, когато е около Бенър.

Джейк го слушаше без коментар. При тази забележка обаче, той обърна глава и леко свъси русите си вежди.

— Това защо?

— Казват, че името Ренди^[1] му подхожда.

Джейк се замисли за минута:

— А ти какво казваш?

Джейк разбираше, че Мика не иска да очерня каубоя, който го смяташе за приятел, но настоя:

— Е?

Момчето прехапа устни:

— Казвам, че вероятно са прави — отговори той неохотно — той е известен в града. Постоянно е усмихнат. Няма никакъв проблем да си намери жена, нали знаеш какво имам предвид?

Джейк разглеждаше мъжете изпод периферията на широкополата си черна шапка и реши, че изглеждат добри каубои. Ако работеха здраво през цялата седмица, него не го интересува дали се напиват в събота, или се сбиват с индианците. Но със сигурност, за тях ще е по-добре да стоят настрана от Бенър.

— Всички ли са готови да тръгваме? — извика Рос, когато се събраха.

И той пришпори коня си към портата.

Лий го последва. Мама изцъка с език и леко подкани конете с юзди. Бенър се отправи към Дъсти. Буйният ѝ скопен кон беше завързан за кол пред верандата. Джейк още не беше я погледнал открито, макар че я забеляза. Утринното слънце заблестя в косите ѝ като в тъмно огледало преди тя да ги покрие с широкополата си шапка. Бялата ѝ блузка ярко контрастираше с черния панталон. Носеше черен кожен колан със сребърна катарамма — Рос ѝ беше донесъл колана от Мексико, когато отиде там да купува коне преди няколко години. Джейк си спомни как тя гордо му го показваше при едно от посещенията му в Ривър Бенд. Коланът плътно обгръщаше талията ѝ и подчертаваше женствената извивка на ханша. Панталонът прилягаше плътно по бедрата преди да се разтвори точно под коленете. Черните

кожени обувки за езда бяха меки и гъвкави и следваха формата на прасците ѝ.

Той гледаше как тя слага левия си крак върху стремето и посяга към извивката на седлото. Повдигнатото коляно опъна плата и разкри заоблеността на ханша ѝ. Тя скочи на седлото и се настани така, сякаш се беше научила да язди, преди още да може да ходи. Тази безукорна стойка беше отчасти виновна за спиращата сърцето, пресушаваща устата, навлажняваща дланите и дразнеща слабините гледка на нейните гърди. Но не беше само от позата — те не се нуждаеха от нищо. Джейк знаеше, че са високи, кръгли и...

— По дяволите — промърмори той и дръпна юздите на Сторми, за да го обърне. Сторми се оказа глава до глава с коня на Ренди. Каубоят се беше привел на седлото. Блесналите му очи пронизваха Бенър, също както очите на Джейк преди миг.

— Какво си зяпнал така? — въпросът на Джейк прозвуча заплашително, така че по-добре би било отговорът да бъде достатъчно задоволителен.

— Н-нищо. Нищо, Джейк, сър.

— Тръгвай тогава. Вие тримата ще преведете конете през моста.

Ренди нахлупи шапката си и пришпори коня да настигне останалите. Бенър приближи Дъсти до Джейк.

— Ренди изглежда, като че дяволът е влязъл под опашката на коня му. Какво му става?

— Нямах ли нещо друго да облечеш? — запита Джейк бързо.

Тя го погледна смаяно:

— Какво?

— Да облечеш, имам предвид дрехата, в която си — каза той нетърпеливо.

Тя се погледна недоумяващо, без да има представа за какво говори той.

Джейк се почувства несигурен и това го вбеси още повече.

— О, по дяволите, няма значение. Но нека още сега да сме наясно, Бенър. Не искам никакви неприятности с тези мъже. Ще имам достатъчно грижи и без да трябва да разтървавам юмручни сбивания. Стой настрана от тях.

Очите ѝ гневно блеснаха:

— Единственият човек, от когото ще гледам да стоя настрана, си ти — тя срита Дъсти и той отскочи. Копитата му изчаткаха по каменната настилка, но вместо да излезе през портата, Бенър прескочи оградата.

— Разглежена хлапачка — изсъска Джейк с пура между зъбите. След това намръщен и със стиснати устни пришпори Сторми да се присъедини към останалите.

— Като че ли това е всичко — каза Мама, като сгъна една кърпа и внимателно я постави на сушилника.

Очите на Джейк обходиха кухнята:

— Всичко е хубаво. Зная, че Бенър ще ти е благодарна за помощта при разопаковането.

— Започнах вечерята — каза тя, като посочи с глава към блестящата желязна печка в ъгъла.

— Мирише вкусно.

Мама погледна проникателно най-големия си син. Той не беше видял нищо от работата ѝ в кухнята, освен че беше усетил миризмата на боб и свински джолан. Нещо го тревожеше. Тя винаги усещаше кога е обезпокоен. Той се затваряше дълбоко в себе си, но сякаш нещо не го оставяше да си намери място — движеше се неспокойно както сега и играеше с ръкавицата.

Дори когато беше малък, той се въртеше около нея, докато привлече вниманието ѝ. След това не беше нужна голяма настойчивост от нейна страна, за да го накара да си каже какво го измъчва. В повечето случаи беше признание за някое малко прегрешение, каквито той си умираше да прави.

Тя ясно си спомни един случай. Беше се върнал от второто си пътуване до Канзас. След вечеря остана на масата. Тя беше намерила повод да изпрати всички навън, за да останат сами с Джейк. Заразпитва го за живота му като каубой. Отговорите му бяха откъслечни.

Накрая попита направо:

— Направил ли си нещо, от което да се срамуваш? Очите му бяха срещнали нейните и тя разбра, че нейният Буба вече не е момче. Беше мъж и носеше на плещите си тежестта на света.

— Направих нещо, което беше необходимо, мамо.

Тя го привлече на гърдите си и той се разплака като дете. След това никога не попита какво е било това „необходимо“ нещо. Струваше й се, че е по-добре да не знае. Но скърбеше за момчето, превърнало се внезапно в мъж.

Сега погледът му беше същият. Мрачен, безнадежден. Като че ли иска да каже нещо, но не може да се застави да заговори.

Тя, разбира се, винаги е знаела, че той обича Лидия Коулман и страдаше от това заедно с него. Подозираше, че и Лидия знае. Двете винаги споделяха тайните си, дори и най-съкровениите, но до тази тема не се докосваха. Сякаш се страхуваха, че ако го изрекат на глас, нещата между тях вече никога нямаше да бъдат същите. И бяха прави.

Джейк вдигна очи от ръкавицата, с която си играеше. Мама му беше наляла чаша кафе, но тя стоеше недокосната.

— Нищо не каза за това, че оставам.

Тя седна на един стол срещу него:

— Не си ме питал.

— Сега те питам.

Тя пое дълбоко дъх и едрите й гърди станаха още повнушителни.

— Радвам се, че се установяваш някъде. Не обичам всяка вечер, когато си лягам, да се чудя къде си. Сигурно е егоистично, но ви искам всички около себе си през цялото време.

Той тъжно се усмихна:

— Ти загуби толкова много от нас.

Тя сбърчи нос и пропъди мислите си.

— Много жени са погребали мъже, или деца. С мен не е различно.

Той беше хвърлил настрана ръкавицата и въртеше в ръка чашата с утайката от кафето, рисувайки с нея нови и нови фигури. Мама знаеше, че още не е свършил. Каквото и да тревожеше съвестта му, то беше още в него.

— Мислиш ли, че ще излезе нещо от това — аз и Бенър да работим заедно?

Мислите на Мама се стегнаха около думите му, подобно на железен капан около подмамено животно. Бенър. *Бенър*? Възможно ли е? Тя гледаше Джейк отблизо без той да забелязва. Той се въртеше на

стола, сякаш имаше мравки в панталона си; пръстите му неспирно се движеха по чашката с кафе. Налице бяха всички симптоми. Да, това е. Нещо, свързано с Бенър.

Момичето много приличаше на майка си. Беше привлекателно по онзи прелъстителен начин, който мъжете не можеха да не забелязват. Но Джейк и Бенър? Беше трудно да го възприеме. Разликата във възрастта им е 17, не — 18 години. Той винаги се е отнасял с нея като с малка сестричка. Странни неща ставаха.

— Мисля, че ще стане — изрече Мама небрежно. — Тя ще има много работа и няма да прави грешки — и стана да разбърка боба, който къкреше на печката.

— Това момиче го глезеха в Ривър Бенд, включително и аз. Тя преживя първото си голямо разочарование в живота. Не ми харесваше много този Шелдън. Ако питат мен, стана най-доброто, което можеше да стане. Все някога трябваше да научи, че животът не винаги ще изпълнява всички нейни желания. Мис Бенър Коулман... Може да не е прозвучало добре, но ти знаеш, че я обичам като своя сестра.

— И все пак, зная че е упорита и твърдоглава — като буре с динамит, готово да се възпламени. И мъжът, който направи това, или ще съжалява до края на дните си, че е подпалил фитила, или ще бъде дяволски доволен. Зависи от човека.

Тя видя как адамовата му ябълка подскочи преди да се върне на мястото си. Беше Бенър, добре. Мама се обърна да посоли боба.

— Откъде знаеш, че точно мъж ще я... ъ-ъ-ъ, възпламени?

Мама се засмя:

— Тя е дъщеря на майка си, затова. И на баща си. И израсна, усещайки топлината между тях. Пътищата на мъжа и жената не са й чужди. Знаеш ли какво мисля?

— Какво? — попита Джейк с глас, който сякаш не беше негов.

— Не че толкова много ѝ се искаше да се омъжи за този Грейди, колкото просто да се омъжи. И никакви „ако“, „и“ или „но“ по този въпрос.

— Не знам нищо за това — Джейк се изправи внезапно и отиде до мивката. Зае се да изпомпва вода и да налива и излива чашката. Той погледна през прозореца. Бенър се прощаваше със семейството си. Лий се наведе и я целуна по бузата, а тя лекичко го тупна. Той я боцна в

корема и двамата се разсмяха. Рос и Лидия, прегърнати през кръста, им се усмихваха с обич.

— Но ще ти кажа нещо — подзе отново Джейк навъсено като се обърна, изненадвайки майка си с възбуждения си вид. — Рос ми даде работа. Дяволски добра работа и аз съм доволен, но тя ще е свързана с много тежък труд. Нямам намерение да търпя никакви глезотии от страна на Бенър. Абсолютно съм сигурен, че няма да понасям никакви нейни капризи. И колкото по-скоро това ѝ влезе в главата, толкова по-добре.

С тези думи той си взе шапката и се измъкна през задната врата.

— Хубав ли е царевичният хляб?

— Да, много.

— Е, можеше да кажеш нещо.

— Току-що казах. Хубав е.

— Благодаря — Бенър дръпна чинията пред него и бързо я отместил настрана.

Дланите на Джейк се свиха в юмруци, така както си бяха на ръба на масата, докато той бавно преброи до десет със здраво стиснати очи, опитвайки се да се овладее. Това беше първата им вечеря заедно. Първата от многото, които предстояха. Коулманови и Мама си бяха отишли. Каубоите напуснаха скоро след тях. Те нямаше да се върнат до другата сутрин. Дотогава той и Бенър щяха да бъдат сами.

От тази първа вечер зависеше как ще протичат останалите. Ако те преживееха тази нощ, може би имаше шанс да работят заедно.

Когато отвори очи, тя стоеше с гръб към него до мивката и миеше чиниите. Беше се преоблякла след пристигането. Вместо панталон и риза сега носеше басмяна рокля на цветя. Роклята повече прикриваше фигурата ѝ, но от друга страна я правеше по-мека и достъпна.

Но той не можеше да я докосне. Така че трябваше да си избие тази мисъл от главата. Бутна назад стола и отнесе чинията си до мивката.

— Не си длъжен да го правиш — срязал го тя, когато той я остави на плота.

— Знам, че не съм. И ти не си длъжна да ми готвиш, но това е част от споразумението. Искам да ти помогна, затова повече недей да спориш.

Той ѝ говореше с ласкавия тон, с който се обръщаше към нея, когато беше малко момиче. Този тон винаги безотказно беше прекъсвал цупенето ѝ. Но лицето, което се обърна към него, не беше на малко момиченце. Беше лице на жена. Смекчено в светлината на лампата, леко влажно от това, че беше държала ръцете си в горещата вода. Розово и обсипано с лунички от дългите часове, прекарани на открито. Очите ѝ бяха забележителни. Той винаги беше мислил така за очите на Лидия, но очите на Бенър бяха дори по-интересни. Можеше да види отражението на лицето си в златисто-зелените им дълбини и почти беше готов да се засмее на глупавото си изражение. То имаше смаяния израз на човек, току-що натъкнал се на невидима стена.

Но той не би могъл да си представи, че ще се засмее, дори ако животът му зависеше от това. Още повече пък да си представи, че има сили да отмести поглед.

Стените на стаята ги обгръщаха като нежна длан. Това беше малка къща, само с една стая отпред, спалня от едната страна и тази кухня от другата. Беше планирана и построена с идеята по-късно към нея да се достроява. Но сега с миниатюрните си размери сякаш ги притискаше плътно един към друг. Надвисналата тишина допринасяше за интимността.

— Ти си толкова обидчива, Бенър — прошепна той. Дали се страхуваше, че ще разруши очарованието, ако заговори високо?

— Ти също.

— Обиждаш се от всичко, което кажа. Не можем да продължаваме да се дразним така.

— Не.

— Не мога да се отнасям с теб както преди.

Тя пое дъх в кратка, накъсана въздишка.

— Знам. Нещата никога не могат да станат такива, каквито са били.

— Съжаляваш ли за това?

— Да, а ти не съжаляваш ли?

Той кимна.

— Трябваше да помисля преди да те помоля да... — тя прехапа долната си устна и я задържа така, преди да продължи. — Тази нощ ще бъде бариера между нас отсега нататък. Винаги ще я помним.

О, Господи, той я помнеше. Помнеше я с всяка мъжка клетка от тялото си. Очите му, скандално неподчиняващи се на разума, се бяха спрели на идеалната форма на нейните устни. О, само да можеше да забрави леките ѝ въздишки, когато езикът му за първи път опита устата ѝ. Само да можеше да забрави срама ѝ, когато устните ѝ сами се научиха да му отговарят.

Без да съзнава, той се беше навел към нея, докато топлината на телата им се смеси и те се съединиха. Той усещаше биенето на сърцето ѝ в основата на шията, докато отново и отново я притискаше с устни. Още усещаше сладостта върху езика си.

Гърдите ѝ го накараха да спусне надолу очи. Зърната ѝ се открояваха под роклята. Той ги забеляза и закопня за тях.

Беззвучна въздишка завибрира в гърдите и гърлото му. Под копчетата на панталона беше напрегнат и твърд като камък.

Отмести очи и разгледа лицето ѝ, черния облак непокорна коса, която го обграждаше и я пожела до болка.

— Бенър...

— Да...

Внезапно той осъзна, че се кани да я целуне отново. И ако го направи... Ако го направи, нямаше да може да спре дотук. Щеше да сведе глава и да целува гърдите ѝ направо през дрехите. Да поеме с устни сладките връхчета, да обгърне с ръце бедрата ѝ и да ги придърпа силно към себе си, както беше сторил преди, премествайки я върху твърдия си член.

Той беше готов да повтори немислимото отново. Преди да се е поддал на изкушението, отстъпи.

— Ще се видим утре сутринта. Ако имаш нужда от нещо, повикай ме.

— Къде отиваш?

Беше още твърде рано за сън.

— Отивам да проверя онази временна кошара, която направихме днес. Ренди не може да забие и един пирон.

— Мисля, че добре се справи като за първи ден.

Нейното внимание към каубоя беше катализаторът, от който се нуждаеше, за да избухне. Той показа разочарованието си, като изрече нервно:

— Е, не забелязах да е чак толкова добър. Ако не се справя с работата, ще си отиде.

С тези думи той затръшна външната врата.

[1] Ренли — разгонен, похотлив (англ.) — Б.пр. ↑

VII ГЛАВА

Ноцта беше невъобразимо тъмна. Бенър не съзнаваше колко уединена е малката ѝ къща, докато мракът не я обгърна.

Откакто се беше родила, тя спеше в дом с други хора. Тази нощ за първи път в живота си щеше да бъде съвсем сама. Сънят не идваше да прогони самотата. Ушите ѝ долавяха всеки звук. Шумовете на населената къща никога не я бяха плашили в Ривър Бенд в спалнята ѝ с первази и плетени пердета. Звуците там бяха познати и успокоителни. Тя познаваше всяка сянка под прозорците.

Но тази нощ дори шепотът на листата беше ужасяващ. Чуваха се жалостните въздишки на новите дъски. Сенките бяха чужди и враждебни.

Не сгрещи ли като напусна дома и семейството си? Тя не разбираше как Мама Лангстън може да живее сама в барачката. Лидия и Рос често я бяха канили да заеме една от стаите на горния етаж. И тя винаги непреклонно отказваше. Бенър не можеше да си представи как може да предпочетеш самотата пред това да си заобиколен с хора, които те обичат.

Тази самота беше ужасна. Дали не беше постъпила импулсивно като се премести да живее сама? Ами ако трябваше да изживее дните си тук, без да има някого, с когото да споделя нощите? Да остарее, живеейки сама? Каква полза да създаде добре работещо ранчо, ако няма с кого да го сподели?

Като продължи да си задава такива въпроси, споходена от всякакви глупави мисли, тя отхвърли завивките и отиде до прозореца. Най-накрая се появи слабата светлина на луната. Тя погледна към конюшната. Изглеждаше необживявана, почти неестествена с новотата си. Нямахме ги острите миризми на коне както в Ривър Бенд, където тя и Лий си играеха на криеница преди. Тази беше чужда.

Но един от прозорците процеждаше слабата светлина на фенер с намален фитил. Джейк беше тук, достатъчно близо, за да може да го

извика, ако обкръжаващата я тъмнина и плашещата самота станеха твърде непоносими.

Неговото присъствие я успокои и тя успя да заспи, след като се върна в леглото. Още с изгрева стана и облече работни дрехи.

Ясната слънчева светлина проникваше скъпернически през прозорците, когато Бенър се залови със закуската. Стаята придоби уютен вид и бързо прогони духовете, витаещи в тъмните самотни часове на нощта. Тя даже си затананика, докато режеше бекона и пукаше тънките парченца в тигана.

Но тананикането ѝ секна, когато видя Джейк да се задава откъм конюшната. Всичко в нея застина. Парченцата бекон безволно провиснаха в пръстите ѝ. Устните ѝ леко се разтвориха. Той идваше, прокарвайки пръсти през косата си, която блестеше, сякаш разбъркани златни нишки привличаха ясните слънчеви лъчи. Широката му прозявка разкри равни бели зъби. Е, долният ред беше леко изкривен отпред, но недостатъкът почти не се забелязваше.

Той преплете пръсти и вдигна ръце високо над главата си, протягайки се с гъвкавостта на дива котка.

Късчето бекон се изплъзна от безжизнените ѝ пръсти.

Той беше с панталон и обувки, но... панталонът му още не беше закопчан с колана. И не толкова това, което можеше да види, заинтригува Бенър, а това, което не можеше.

Тя изпитваше удоволствие да гледа необикновено мускулестото му тяло, докато той се протягаше доволно с разтворени крака и извит гръб. Устатата ѝ пресъхна, докато друга част от тялото ѝ реагира по противоположен начин. Не че не беше виждала и преди мъж без риза. Виждала беше баща си, Лий, Мика. Но Джейк... Въпреки, че се опитваше да съди безпристрастно, според нея тялото му беше впечатляващо.

Раменете — широки, с гладки заоблени мускули. Меки гнезда от светлокафяви косми запълваха мишниците му. Мрежичка от къдрави, златисти косъмчета покриваше гърдите, светлеещи на фона на медния оттенък на кожата. Почти скрити от русите косми бяха плоските кафяви зърна на гърдите, настръхнали под целувките на хладния утринен въздух.

Бенър преглътна и стисна здраво колене.

Мускулите по гърдите на Джейк бяха като изваяни от скулптор. Беше слаб, но всяко сухожилие ясно се открояваше.

Гърдите му преминаваха в твърд плосък стомах и още по-стегнат корем. Гладка ивица косми свързваше гъсталака на гърдите с мястото, където космите се извиваха като водовъртеж около пъпа. Там те бяха по-гъсти и тъмни. Бенър ги проследи с поглед до там, където изчезваха във V-образната цепка на панталона. Любопитството ѝ се възбуди. Защо беше закопчал панталона си толкова високо?

„Странно“, помисли си тя, — беше спала с този мъж, а досега не го беше виждала по друг начин, освен напълно облечен. Сърцето ѝ се изпълни с гордост. Той беше великолепен, красив, строен и блестеше като позлатен. В края на краищата, нямаше да се срамува от факта, че първият ѝ, и може би единствен любовник, е някой, който не възбужда желаниа.

Джейк отпусна ръце и ги разтърси, за да възстанови кръвообращението си. После отиде до помпата за вода между къщата и плевнята и се наведе, за да може струята да се плисне върху главата и врата му, докато я изпомпва. Когато се изправи, той закри лицето си с ръце и потрепери. Тръсна бодро глава и капчиците се разлетяха наоколо като дъжд от диаманти, които улавяха с всяка от призмичките си слънчевите лъчи.

Той се върна в конюшната, за да си вземе ризата и излезе, обличайки я по пътя. Малко след това изчезна от погледа на Бенър.

Тя остана още няколко мига така, загледана в мястото, където го видя за последен път. После, сякаш излизаше от транс, примигна с очи и пое дълбоко дъх. Един по един мускулите ѝ се отпуснаха и напрежението в крайниците ѝ спадна. С учудване забеляза, че парчето бекон лежи на пода.

Равновесието ѝ не се беше напълно възстановило, но тя се застави да довърши приготвянето на закуската. Всеки момент Джейк може да дойде, очаквайки горещо кафе и топла храна.

Дали бузите ѝ пламтяха така, както ѝ се струваше?

Знаеше ли той, че го беше наблюдавала? „И какво, ако знае?“ — помисли си тя, внезапно ядосана. Защо се разхожда така полугол! Тя със сигурност не беше искала да го гледа — беше случайно. Нито пък жадуваше да докосне... нещо. И разочарованото присвиване в стомаха ѝ не е, защото той беше с риза онази нощ, когато се любиха. Със

сигурност, не! Вероятно нямаше да ѝ е приятно да усеща всички тези косми до гърдите си. Тя се изкашля, усетила внезапно буца в гърлото си.

Когато той почука, тя скочи като уплашен заек и се обърна точно в мига, в който влизаше.

Той веднага забеляза вълнението ѝ и попита:

— Какво се е случило?

— Нищо — отвърна тя, останала без дъх.

— Сигурна ли си?

— Да, разбира се. Какво може да се случи?

— Не знам, затова питам.

Тя се обърна с гръб към него.

— Седни. Закуската е готова.

Той я погледна озадачено, но послушно придърпа един стол и седна. Тя бързо се приближи, носейки каничка с кафе. Протегна ръка през рамото му, да му налее.

— Добре ли спа? — попита той и се обърна да я погледне.

И двамата замръзнаха.

Така наведена с протегнати ръце, гърдите ѝ се оказаха точно пред лицето му. Бяха толкова близо, че само да протегнеш устни, щеше да ги докосне. Тя почувства дъха му върху зърната си, които необяснимо защо се бяха втвърдили, въпреки че в кухнята не беше студено. Всъщност, Бенър никога досега не се беше така неприятно разгорещавала. Тя наля кафето и бързо се отдръпна.

— Да, добре спях. А ти?

— Добре, добре — той беше стиснал зъби и лекичко се поклащаше на стола. Гледаше право пред себе си, като че ли имаше намерение да остане така завинаги. Урок номер едно: Никога, никога не си обръщай главата, когато Бенър ти сервира. Той се изкашля. — Тази стая е станала доста уютна.

Лъжец. Той не беше мигнал. Беше се мятал и въртял с мисълта, че тя е в къщата, питаше се дали е заключила вратата, дали не ѝ е студено, или горещо; дали не е гладна; не я ли е страх. Хиляди пъти се опитваше да се убеди, че трябва да провери, макар да беше дяволски сигурен, че не е нужно.

— Няма да е много горещо в твоята бърлога през лятото, май?

Тя усещаше, че е необходимо да води лек, неангажирана разговор, за да прикрие нервността си, докато сервира.

— Ако е горещо, мога да спя отвън. Правил съм го често.

Той беше споменал за този си навик онази нощ в конюшната. Защо, по дяволите, го повтаря и й напомня? Може би тя е забравила? Но когато погледът му се плъзна и срещна нейния, той разбра, че тя помни. Бузите ѝ порозовяха и тя бързо се извърна.

По дяволите! Нима си мисли, че той ще може да преглъща бърканите яйца, приготвени точно както ги обича, докато тя шета наоколо, обува в този проклет тесен панталон? Такива панталони трябва да бъдат забранени със закон. Защото, ако преди той можеше да размишлява върху формата на бедрата ѝ, сега за него те не бяха тайна. Бяха дълги и стегнати и възбуждаха апетитите на мъжете. Джейк беше танцувал с момичета с прозрачни панталони, но никоя не беше толкова предизвикателна, както Бенър в своите плътно прилепнали, избелели джинси. Само преди няколко дни я беше плеснал по задника без да се замисли. Е, сега мислеше за това. Мислеше толкова усилено, че дланите го засърбяха. Ако ръцете му отново се докоснеха до тази закръглена плът, това нямаше да е игриво плясване, а нежна ласка.

Когато всичко беше сложено на масата, тя седна срещу него. Джейк въздъхна с облекчение. Но това не продължи дълго. Тя беше като магнит за очите му. Беше облечена с проста памучна риза, съвсем обикновена, каквито носят всички работници. Но Бенър значително променяше формата ѝ. Тя не би могла да сложи нещо в джобовете, дори да иска. Те вече бяха запълнени от щедростта на гърдите ѝ.

— Малко сос?

— Какво? — той отмести очи към питащото ѝ лице.

— Не си опитал моя сос още. Не смееш ли? — наклони Бенър глава.

Шегата беше храбър опит да върне нещата в нормалното русло. Джейк се държеше също толкова странно, колкото и тя. Той вероятно още е разстроен от спора им миналата вечер и сигурно това е причината за напрежението, което личеше около устата му.

Тя копнееше за дните, когато бяха добри приятели и се доверяваха един на друг. Не беше ли той притиснал главата ѝ на гърдите си веднъж, когато тя плачеше за изгубеното си котенце? Тогава

тя не усещаше горещите присвиващи пристъпи на вълнение в стомаха. Защо не можеха да върнат онова приятелство?

Какъв безсмислен въпрос! Тя знаеше защо. Нещата никога нямаше да бъдат същите между тях, но те можеха да се преструват, че нощта, онази нощ в сеното, не съществува. Тя поне щеше да се опита.

— Не мога ли да готвя според теб?

Той цъкна с език и намаза огромно количество от гъстия сос върху бисквитата, която беше забравил.

— Имам железен стомах, иначе нямаше да оживея, след като съм ял отвратителната храна при пътуване. Струва ми се, че ще мога да преглътна и твоето ядене.

Той отхапа, затвори очи и задъвка, съсредоточавайки се във вкуса. Чак след като преглътна с комично преувеличение, той отвори очи и каза, облизвайки се:

— Прекрасно!

Тя се усмихна. Сега се чувстваше кой знае защо по-спокойна.

— Мисля за името на ранчото.

— Не знаех, че е без име.

Тя отпи от кафето и поклати глава:

— Не искам то да бъде просто продължение на Ривър Бенд. Искам да е нещо различно. Имаш ли някакви предложения?

— Хм. Не съм мислил за това.

Тя остави вилницата и се опря на лакти.

— Какво ще кажеш за „Плъм Крийк“?

— „Плъм Крийк“?

— Това е името на потока, който минава през залесения край на имението и се влива в реката.

— Ранчо Плъм Крийк — размишляваше Джейк на глас, бърчейки вежди. — Звучи някак... — той търсеше точната дума — женствено.

Тя искаше лицето му да светне от споделен ентузиазъм и изпита досада, че това не стана.

— Е, добре, аз съм жена.

Той вдигна очи към нея и веднага ги спусна отново към гърдите ѝ. Сега те леко се повдигаха от негодувание. Ръцете му жадуваха да усетят трептящото им вълнение. Беше дяволски сигурен, че не може да ѝ оспори женствеността.

Изпълнен с непоносимо неудовлетворение, той я погледна отново в лицето и рязко каза:

— Ранчото е твое и можеш да го наречеш както си искаш.

— Много благодаря за разрешението — подхвърли тя с открит сарказъм. Отмести стола, стана и започна да трака с чиниите, докато ги събираше.

Джейк също се изправи.

— Мисля, че на работниците няма да им е приятно да работят на ранчо с такова префърцунено име.

— Това е само предложение. Още не съм решила.

От една чиния се изплъзна нож и тя се наведе да го вземе. Движението подчерта мекотата на ханша ѝ. О, господи, изпъшка Джейк. Нарочно ли иска да ме подлуди?

Той се запъти към вратата:

— Хората скоро ще дойдат. Трябва да започвам работа.

— Какво ще правите днес?

— Ще започнем постоянните кошари.

— Ще изляза да погледна по-късно.

В този панталон, с разпуснатата си буйна коса, тя би съблазнила и евнух. Само това му липсваше — група похотливи каубои, които вместо да си гледат работата зяпат Бенър.

— Добре, но преди да излезеш, махни този панталон.

— Какво?

— Чу какво казах.

— Защо?

— Защото задачата ми да те пазя ще е дяволски по-лесна, ако не парадираш с този тесен панталон.

— Да парадирам!

— Той е... неприличен.

— Неприличен! — извика тя ядосано.

Но Джейк вече прекосяваше двора.

— О, Присила, скъпа.

Очите на Дъб Абърнати блестяха от желание. Челото му влажнееше. Сивата, рядка коса, всеки косъм от която беше много ценен за него, се беше сплъстила върху мокрия му череп. Пръстите му

бясно сновяха около копчетата на жилетката. Той беше хвърлил самото веднага, щом влезе. Винаги го събличаше, преди да вземе чашата с най-хубавото уиски на Мадам.

Жени и уиски — това бяха забранените удоволствия, които той си позволяваше във вторник и четвъртък следобед, а понякога и в събота, ако Присила имаше желание и той можеше да си подреди графика.

— Хм — въздъхна той, като се освободи от досадната жилетка и я захвърли на пода. Грабна чашата от малката трикрака масичка и отпи.

— Хайде, продължавай до край.

Присила стоеше пред него по корсет и камизола, с чорапи и обувки на високи токове. Корсетът избутваше бюста ѝ напред и нагоре, което правеше талията ѝ да изглежда по-тънка и подсилваше естествената закръгленост на ханша. Жартиерите се спускаха по бедрата и придържаха черни прозрачни чорапи, които шокиращо контрастираха с бледата ѝ като слонова кост кожа.

Присила обичаше да възбужда Дъб до краен предел. Желанието му беше така очевидно. Той беше така безсрамно развратен, без морални задръжки в леглото. Затова го харесваше — невъзмутим в страстта си, отдавна разбрал, че тя нямаше нищо общо с любовта, той не беше жертва на мъжки идеали. Хората не са способни да обичат друг, освен себе си, но те можеха да си доставят един на друг удоволствие. Това правеха те с Дъб. Този бавен стриптийз беше една от еротичните им игри за начало.

Дъб Абърнати беше един от постоянните клиенти на Присила през последните няколко години; един от няколкото, които тя обслужваше лично. Нито едно от условията между тях не беше нарушавано. Тя обичаше тези игри, а Дъб беше готов на приключения. Той също не се скъпеше да ѝ доставя удоволствия. Беше ценен приятел по няколко причини, и не на последно място заради общественото си положение. Абърнати може да беше един от най-ревностните поддръжници на „Райските градини“, но той беше и уважаван бизнесмен във Форт Уърт. Беше член на директорския съвет на една от градските банки и председател на дяконите на първата баптистка църква, а освен това работеше в градското консулство. И беше измамник.

Това беше другата причина, поради която Присила го харесваше. Живееше като почтен гражданин, а беше порочен. Тя обожаваше да подкопава такива стълбове на обществото.

Присила бавно вдигна ръце и извади фибите от косата си. Една блестяща къдрица падна на рамото ѝ и се изви примамливо върху гърдата, така сякаш беше научена да го прави.

Същите устни, които отправяха молитва към Бога всяко неделно утро, сега богохулно изричаха Неговото име. Присила се усмихна със самодоволството на котка.

Тя наклони глава назад и я разтърси, така че косата ѝ се разсипа по гърба — знаеше, че Дъб обича да я гледа в този вид.

— Докосни се — бързо прошепна той. Тя постави дланите си върху гърдите.

— О, боже, о, боже, о, боже! — пъшкеше Дъб.

Той откопча панталона си със замах. Дълбоко в сивата консервативна натура на банкера се криеше неудържимо желание. Присила тържествуваше. Тя притисна ръце към гърдите си и бавно започна да описва кръгове, като се поклащаше чувствено. Дъб задиша учестено. Като награда, че толкова дълго я бе чакал, Присила съблече камизолката и откри гърдите си.

— Направи ги твърди за мен.

Това беше също обичайно, но не преставаше да възбужда Присила. Този мъж направо щеше да получи удар, толкова я желаше. Той можеше и да има влияние върху консулските гласове, или да разяснява ужасите на ада в неделното училище, но в тази стая беше под нейна власт. И тази власт беше най-силният възбудител.

Пръстите ѝ започнаха да разтъркват зърната на гърдите и отначало бавно, после все по-бързо в ритъма на тежкото дишане на Дъб. Тя ги притискаше с пръсти, като се наслаждаваше на стонове му.

Най-накрая той каза:

— Сега ми ги дай.

Тя приближи с олюляващата походка, която го хипнотизираше. Когато беше само на няколко крачки от него, той я сграбчи през кръста и я притегли към себе си, падайки назад. Разгорещените му устни обгърнаха едната ѝ гърда. Присила обви ръце около главата му, както

той обичаше и притисна слепоочията му. После разтвори крака и го възседна.

Устните му трескаво преминаваха от едната сочна гърда на другата, като почти ги нараняваше. Тя плъзна ръце в яката му и диво впи нокти във врата му. Ритмичните ѝ движения ставаха все по-буйни.

Тогава бизнесменът, притежаващ контролните акции на няколко предприятия, който красноречиво председателстваше неделните събрания, започна да вие като агонизиращо животно, губейки сили между бедрата на най-отявлената проститутка в Тексас.

Понеже той също я беше довел до екстаз, Присила му прости отпуснатата уста, която сега се лигавеше върху гърдите ѝ.

Тя грациозно стана и отиде да се оправи зад паравана.

Когато се върна, Дъб лежеше гол на леглото, очаквайки традиционното измиване.

Тя избърса голото му тяло с топъл пешкир.

— Още едно питие? — покани го тихо. Той си играеше с гърдите ѝ.

— Не, по-добре, не. Имам събрание след обяд.

Тя остави кърпата. Легна до него в леглото, подпря се на възглавниците и притегли ръката му към гърдите си, какъвто беше ритуалът им... Това беше най-ценната част от връзката им. Тя изпитваше наслада от секса, но информацията, която получаваше след това, не можеше да се научи от никъде другаде.

— Как са моите железопътни вложения?

— Инвестициите ти вече са се удвоили — промърмори той между целувките по шията ѝ. — Точно както ти казвах. Тази стоманодобивна компания работи добре. Би ли искала да вложиш в коне?

— Звучи забавно.

— Ще наблюдавам тренировките и ще ти кажа. — Той се повдигна, за да я вижда по-добре. Късият му пръст рисуваше кръгчета около едната ѝ гърда. — Като говорим за коне — не ми ли каза веднъж, че познаваш Коулманови от Ривър Бенд, близо до Ларсен.

Пръстите ѝ, които лекичко подраскваха гърба му, притихнаха.

— Да. И какво за тях?

— Чух някои слухове оня ден. Изглежда, имат дъщеря.

— Да, знам. Тя току-що се е омъжила.

Дъб изцъка:

— Щяла е да се омъжи. Но сватбата е била прекъсната от един от белите боклуци — контрабандист на ракия. Той замъкнал бременината си дъщеря в църквата и твърдял, че младоженецът е бащата.

Очите на Присила светнаха като си представи любопитната сцена.

— Не!

— Кълна се, че така се говори. Един от клиентите ми е бил поканен на сватбата. Той ми го каза, а няма защо да ме лъже.

— Какво се е случило?

Дъб ѝ разказа каквото знаеше.

— Този, за когото се е омъжвала, май Грейди или Брейди се казваше, е бил принуден да се ожени за дъщерята на оня контрабандист, вместо за Коулмановото момиче.

— Какво са направили Коулман?

— Отишли са си вкъщи заедно с приятелите и другите гости.

Джейк Лангстън, помисли си Присила. Не беше приятно, че той е отседнал у Коулман, но пък тя беше доволна да разбере, че дъщерята на Лидия не е съумяла да си задържи мъжа.

— Благодаря, че ми каза, — загука тя на Дъб. За компенсация, прокара ръка надолу между телата им.

— Исусе, да ме убиеш ли се опитваш, момиче? — попита той задъхано, когато пръстите ѝ го обхванаха.

— Не ти ли харесва? — облиза с език ухото му.

На него му харесваше и не беше нужно много време, за да се върне желанието му. Този път беше по-силен и по-потентен от преди. Той се отпусна върху нея тържествуващ. Всеки път, когато беше с Присила, той се издигаше в собствените си очи. Неговата съпруга, толкова спретната и порядъчна, не можеше да си представи, че хората могат да правят това, което той и Присила правеха. Мисис Абърнати никога не го беше задоволявала и той ѝ беше направил само една, и то не особено очарователна дъщеря.

Нима човек не заслужава това удоволствие, което Присила му предоставяше, след като работи толкова много? По този начин той се опитваше да се оправдае, но и това беше достатъчно за малкото съвест, която беше останала у Дъб Абърнати.

Присила му помагаше за сакото, когато той подхвърли нещо, от което и двамата се интересуваха:

— Сладурче, трябва да те предупредя, за да знаеш.

— За какво?

— Женската асоциация организира движение, което иска да заличи от картата „Дяволското място“.

Присила взе една четка и я прокара енергично през косата си.

— Опитвали са се и преди — каза спокойно тя. — Винаги се провалят.

Дъб се намръщи:

— Може би този път няма да се провалят. Имат подкрепата на новия свещеник.

Тя остави четката и се обърна.

— Мисля, че няма да допуснеш да дойде тук.

Той сви рамене.

— Опитах. Неразбран е. — Дъб постави ръце на раменете ѝ. — Държи си на работата, Присила. Фанатик е и има много поддръжници. Хората вземат неговата страна.

— Може би фермерите и глупавите...

— Не, бизнесмените.

Тя се измъкна от ръцете му и закрачи напред-назад.

— По дяволите, ние носим добро на обществото на Форд Уърт. Ако ни затворят, това ще се отрази върху цялата икономика. Каубоите ще спрат да идват тук да си харчат парите. Кръчмите не са единствените места, които извличат полза от тях, знаеш това. Всеки бизнес в града е облагодетелстван от трафика, който ние осигуряваме.

Тя взе ветрилото, прокара пръсти по коприната и го захвърли отново на тоалетката.

Без съмнение, беше раздразнена.

— Те се молят, говорят високопарно и крещят срещу нас, но от години е ясно, че протестът им е показан. Доволни са, че ни имат.

Дъб се ядоса, че тя не искаше да погледне истината в очите.

— Така е било преди, но сега бизнесът върви добре и без каубоите. Заселват се все повече семейства. Те искат да направят града по-безопасен за порядъчните хора.

Присила изруга грубо, но Дъб настоя:

— Форт Уърт вече не е земя на каубои, място, където да проиграят парите си, да пийнат и да получат някой и друг удар.

Тя го погледна.

— Направи нещо, Дъб. Успокой ги. Може би, някой щедър жест, за да ги задоволиш, както правеше преди. Спомни си пикетчиците миналата година. Почти всеки ми е бил клиент. Те организираха този протест, за да успокоят жените си и това свърши работа. И пак ще свърши.

Той не беше имал намерение да я раздразва. Виждаше края ѝ, независимо, дали тя го виждаше, или не. Дните на „Райските градини“ бяха преброени. Присила вече беше богата. Тя имаше достатъчно доходни вложения, за да се осигури до края на живота си. Но Дъб знаеше, че ѝ беше приятно да е най-известната Мадам в щата. За нея това беше въпрос на чест. Никой нямаше да ѝ отнеме титлата без борба.

Той я прегърна и я потупа по гърба.

— Не исках да те безпокоя. Просто трябва да знаеш какво се крои. Може да стане напечено.

— Но винаги може да ги охладим — тя плъзна ръка под сакото му и го притисна по-силно. — Докато приятели като теб са на моя страна, аз съм защитена. Вярно ли е?

— Вярно е — той я целуна бързо преди тя да е забелязала двуличието му.

Дълго след като той си беше отишъл, Присила остана да седи и да обмисля бъдещето си. Мразеше да я контролират.

VIII ГЛАВА

Те преживяха две седмици, без някой от тях да извърши убийство. Това беше огромен подвиг, като се имат предвид противоречията между тях и няколкото караници през това време. Бенър мислено поздравяваше и двамата с постижението, докато каруцата се тресеше по неравния път.

Беше пладне. Слънцето припичаше силно. Джейк и още трима работника опъваха телена мрежа, за да заградят част от земята, предназначена за пасбище. Бенър, отегчена да стои въщи, беше приготвила лимонада и кошница със сандвичи и сладки за работниците.

Но този труд, в който беше вложила любовта си, нямаше да ѝ донесе нещо повече от мръщенето на Джейк. Той често се мръщеше. Всъщност, всеки път, когато я погледнеше, веждите му неодобрително се свиваха. Откакто онази сутрин заядливо я накара да смени панталона си с нещо друго, тя напук на него го носеше постоянно. Някакъв непокорен дух я караше да провокира Джейк, без да разбира защо. Джейк беше като ураган, готов да се разрази. И тя беше готова за това. Повече не можеше да понася мрачната, буреносна, отровна атмосфера около себе си. По-добре е бурята да се разрази и да прочисти въздуха, отколкото да продължава да тлее.

Тя размаха юздите. Пътуването по каменистия път не би могло да му бъде толкова трудно, колкото на нея. Зъбите ѝ потракваха всеки път, когато колелата се натъкваха на камък. Тя би предпочела да язди — тогава пътуването до мястото, където те работеха би било три пъти по-кратко. Но се нуждаеше от лимонадата, сандвичите и сладките като оправдание, че отива там, където Джейк специално ѝ беше казал да не ходи. А за да ги занесе ѝ трябваше каруца.

Тя пожела да работи на оградата, но той не я допусна. Беше поклатил глава:

— Това е тежка работа.

— Вършила съм тежка работа.

— Не и такава.

— Всякаква.

— Опасно е. Може да се нараниш.

— Няма.

— Наистина няма, защото няма да ти позволя да се мяркаш там. Занимавай се с домакинската работа и ме остави аз да се оправям с ранчото.

С това той си спечели поглед на тигрица. Като се изправи дръзко, тя каза:

— Цял живот съм участвала в работа по ранчото. Вкъщи се отегчавам. Няма какво да правя сама. Подредих, както исках. До десет часа свършвам цялата домашна работа. И после...

— Язди Дъсти.

— Къде? По двора ли? Ти ме предупреди да не излизам.

— Намери си сама занимание. Само стой далече от мен и мъжете.

Както при всичките им сблъсъци, той се отдалечи, мърморейки под носа си.

Е, днес тя нямаше да остане вкъщи. Беше първият истински летен ден и искаше да излезе, за да му се наслади.

Бенър спря каруцата под едно сенчесто дърво, там където поляната започваше да се губи в гората. Като я видяха, тримата работници престанаха да бършат вежди с ръкавите си. Някаква рязка дума на Джейк, която Бенър не може да чуе, незабавно върна вниманието им обратно към оградата.

Тя скочи долу, взе дамаджаната и кошницата и със скоклива, но грациозна походка тръгна към тях.

— Мисля, че всички заслужават почивка — провикна се жизнерадостно тя.

Веселостта ѝ беше преднамерена заради мрачния поглед, който ѝ отправи Джейк. Тя се престори, че не го забелязва и се насочи към останалите.

— Лимонада, сандвичи и сладки.

— Това си е направо пикник — провлече Ренди, като свали шапка и галантно се поклони.

Смехът на Бенър сякаш проряза Джейк. „Само я погледнете“, помисли си той. Как се носи в този проклет панталон. Той го мразеше.

Не, харесваше го. Много. Но другите мъже също го харесваха и точно това той не можеше да понесе. Знаеше, че тя облича панталона, само за да го ядосва. Това можеше да изтърпи. Но начинът, по който мъжете я гледаха, когато беше обути с него, го изправяше на нокти.

— Много мило от твоя страна. — Устните на Джим се изкривиха в подобие на усмивка. Пит не се обади, но погледна кошницата с благодарност.

Без дори да попитат Джейк, те се заеха с обяда и започнаха да си предават дамаджаната с лимонада от ръка на ръка. Разменяха си любезности с Бенър, сякаш се намираха на неделно събиране, а не на работа. Никой от тях не се сети да попита Джейк дали разрешава почивка. Той беше техен управител, нали така? Но мис Коулман беше собственица на ранчото. И колкото и много да му се искаше да я скастри като семеен приятел за опасния флирт с тези зажаднели за жена мъже, и като управител задето погазва авторитета му, той не каза нито дума. Обърна се и се зае да опъва мрежата около кола, който току-що бяха забили.

— Джейк, не искаш ли нещо? — попита Бенър.

Косата ѝ преливаше в различни нюанси от слънчевата светлина, блестяща като крило на врана. Изглеждаше като жива с безпорядъка от къдрици, които тя не прибираше скромно, както е прието, нито ги криеше под боне. Бузите ѝ пламтяха. Очите едва се забелязваха под гъстите тъмни ресници, когато ги повдигна към него, но той знаеше, че са предизвикателни. Не искаше нищо друго, освен да изтрие с целувка газите престорена усмивка от устните ѝ.

— Не, благодаря.

— Както искаш. — Тя му обърна гръб и насочи цялото си внимание към Ренди, чийто глас се топеше като масло. Той имаше истински талант да размива, да я накара да отметне глава така, че смолисточерните ѝ коси се разсипваха по гърба. При това шията ѝ се откри, а заедно с нея една V-образна част от гърдите надникна от отвора на обикновената ѝ работна риза. Дали Джейк си въобразяваше, или тя прилепваше по-плътно до тялото ѝ днес?

Той взе чука и заби един пирон в кола на оградата, като захвана и нокътя на палеца си под него. Ругатнята му успя да внесе моментно прекъсване във веселието, но то се възстанови, след като Бенър попита Ренди за последното родео, в което беше участвал.

Джейк също беше участвал няколко пъти в родео. Беше ли го попитала тя за наградите му? Не.

После тя въввлече мъжете в спонтанно състезание по хвърляне на въже. Когато Ренди успя за трети път да хване с ласо кола на оградата и Бенър с благоговение сложи ръка на рамото му, Джейк не издържа:

— Времето за забавления свърши — изръмжа той. Остави чука и се изправи срещу тях, за да не би някой да посмее да му противоречи. Той ги смрази с ледения си поглед, от който бяха потрепервали и помускулести каубои.

Джим и Пит благодариха на Бенър и кротко се върнаха към работата си. Те бяха достатъчно разумни, за да не възразяват на Джейк. В края на краищата той им беше е началник. Никога не беше изисквал от тях повече, отколкото сам правеше. Но те усещаха, че когато става въпрос за момичето, той ставаше зъл като стръвница. Ренди не беше толкова съобразителен.

— Нека да отнеса нещата до каруцата вместо теб, Бенър.

— Благодаря, Ренди, но нямаше нужда.

Откога си говорят така интимно? — чудеше се Джейк. Не може да попречи на Ренди да ѝ помогне без да изглежда невъзпитан. Така че само стисна зъби, когато Бенър го погледна и каза:

— Добра работа вършите тук, Джейк — така, сякаш той не беше нещо повече от един най-обикновен наеман работник.

Сега гледаше как се отдалечава с Ренди, кокетно вдигнала глава към него. Челюстта му се стегна. Рос му беше доверил Бенър да я предпазва точно от такива увлечения. Как би могъл да го прави, когато тя използваше цялата си женственост, за да разпали кръвта на тези каубои.

Но мислите на Бенър бяха далеч от веселия ѝ разговор с Ренди. Тя гледаше ленивата усмивка на лицето му, но виждаше Джейк, неговите студени очи, злобния му поглед. Толкова много ли я презира?

Тя и Ренди стигнаха до каруцата и той остави кошницата и дамаджаната отзад. Готвеше се да се качи, когато той я спря:

— О-о-о, Бенър. Стой мирно, скъпа. — Той я хвана през кръста.

— Какво има?

— Имаш гъсеница на яката. Сигурно е паднала от дървото.

Мисълта за нещо така отвратително и пълзящо върху нея я докара до типичната женска паника.

— Къде? Къде? Ммммахни я! Бързо!

— Чакай, чакай... О, по дяволите. Падна във врата ти. Тя изпищя и започна бясно да се върти.

— Махни я, Ренди. О, ето я. Махни я, махни я!

— Добре, ще я махна, но трябва да се успокоиш и да застанеш мирно.

Накрая той успя да я обърне с гръб към себе си като я държеше през кръста. Другата си ръка мушна под ризата, за да търси гъсеницата.

— О, Ренди, не.

— Шт, ей сега. Престани да се въртиш.

— Ренди, моля те.

— Остави я! — думите бяха твърди и студени като металното дуло на пистолета, насочен към Ренди.

Двамата, свързани в странна прегръдка, замръзнаха на място. Два чифта разширени очи се приковаха към Джейк, който беше дотърчал при първия вик на Бенър и сега стоеше на по-малко от три ярда от тях с пистолет във вдигнатата си ръка.

— Казах да си свалиш ръцете от нея. — Думите изскочиха като изстрели през стиснатите му зъби.

Ренди облиза устни, но остана неподвижен.

— По-леко с оръжието, Джейк.

— Дръпни се от нея! — изрева той.

Ренди се раздвижи бавно и внимателно, тъй като не искаше мъжът с ледените очи да разбере погрешно някое движение. Най-напред дръпна ръката си, която беше около талията на Бенър. После постепенно измъкна другата от гърба ѝ. Накрая отстъпи настрана. Бенър се извърна, гледайки объркано Джейк.

Ренди отвори юмрука си, така че Джейк да може да види какво има в него. По дланта му пълзеше мъхеста гъсеница.

— Само извадих това от гърба ѝ. — Ренди тръсна ръка и гъсеницата падна на земята.

Друг път Джейк би се засмял, би се пошегувал с това, че се е държал като глупак. Но все още беше твърде потресен от гледката на мъжката ръка върху Бенър, за да открие нещо комично в ситуацията. Той прибра пистолета си и се обърна към Джим и Пит. Те стояха до кола на оградата, където бяха работили, тъжно поклащайки глави и

мислейки колко глупаво може да се държи човек в присъствието на жена.

— Имате да вършите работа. — Това беше всичко, което каза Джейк.

Ренди бързо кимна и избяга, доволен, че е отървал кожата.

— Качвай се, — сопна ѝ се Джейк.

Тя беше твърде унижена и ядосана, за да протестира. Метна се на седалката и плесна с поводите гърбовете на конете. Джейк свирна с уста и Сторми се появи иззад дърветата, където пасеше на сянка.

Той настигна Бенър и язди редом с нея. Тя гледаше право напред, без да благоволи да се обърне към него, а камо ли да го заговори.

Когато вкара каруцата в двора, слезе с достойнство и се отправи към вратата. Джейк скочи от Сторми със забележителна ловкост — тръгна след нея и я хвана точно когато тя посягаше към бравата.

— Искам да говоря с теб.

Тя се обърна разгневена към него:

— Аз пък не искам. Или поне, докато не се успокоя. В противен случай се боя, че ще кажа нещо излишно.

— Какво например? — той приближи лицето си до нея.

— Това, че си заядлив и избухлив.

— Аз? Избухлив?

— Да, ти.

— Твоят характер да не би да е нещо, с което да можеш да се похвалиш, мис Коулман?

— Е, добре, аз имам причини да избухвам — много пъти, фактически постоянно през последните две седмици, откакто съм тук с теб. Нищо, което правя не ти харесва. Критикуваш дрехите ми, косата ми. Ти си сърдит и начумерен на закуска и вечеря. Уморих се да те гледам как мърмориш над чинията без да обръщаш внимание на това, което ядеш, както и на разговора.

— Нещо друго? — той изсумтя мрачно.

— Да. Аз учтиво те помолих да стоиш настрана от личните ми работи, които не те засягат.

Тя се фръцна.

Джейк задържа вратата, която тя се канеше да затръшне под носа му.

— Засяга ме, когато каубой като Ренди сложи лапи върху теб. Обещах на Рос, че...

— Да сложи лапи ли? Той изваждаше гъсеницата от гърба ми.

— И това трая дяволски дълго — извика той. — Защо изкрещя тогава?

— Уплаших се.

— Изкара ми ангелите. Не знаех какво точно прави. И си помислих...

— Точно това ти казвам — нищо не трябваше да си мислиш.

— Значи, ако закрепциш посред нощ трябва да се обърна на другата страна и да заспя, така ли? Да считам, че нямаш нужда от помощ.

Тя го изгледа с неподправено снизхождение, породено от наивността му.

— Имах гъсеница върху гърба.

— А защо извика? Спомням си, че обичаше да си играеш с гъсеници, мишки, червеи и Бог знае още какво.

Тя се бореше с гнева с всички сили. Замълча, за да си поеме няколко глътки въздух. Това можеше и да я успокои, но нямаше как да успокои Джейк. Той се загледа в повдигащата се върху гърдите ѝ риза.

— Променила съм се от времето, когато си играех с гъсеници.

С очи върху гърдите ѝ, той можеше да гарантира за това. Но беше твърде ядосан, за да прояви разум.

— Е, следващия път, когато има гъсеница, просто ме извикай и аз ще я извадя.

— С какво си по-различен от Ренди и другите?

— Аз не ходя с изплезен език всеки път, когато се мернеш, ето с това.

Тя го изгледа така, сякаш беше изрекъл голяма глупост.

— Ти си луд — погледна го тя неразбиращо.

— Така ли? — той вдигна заплашително пръст към нея. — Аз те предупредих да не носиш този тесен панталон и да не се развяваш пред мъжете с него.

— Да се развявам ли? — тя отмести обвиняващо вдигнатия пръст.

— Да, точно така.

Той свали кожените си работни ръкавици и ги хвърли на пода, както в средновековието са хвърляли предизвикателство. Шапката му последва ръкавиците.

— Ти се перчиш наоколо като принцеса, докато ги възбудиш и...

— Не се перча — прекъсна го тя, като подчертаваше всяка дума.

— И не възбудям никого.

— По дяволите, не!

— Нося панталона, защото той е най-удобен за работата в ранчото. Това е единствената причина.

Той се наведе към нея и прошепна:

— А не те ли вълнува това, че всички мъже наоколо те желаят?

Тя отскочи, сякаш я бяха ударили. Дали той си мислеше, че след като така безсрамно беше поискала от него да правят любов, би го направила отново с друг мъж?

— Не — отвърна тя тихо, готова да се разплаче.

— Не?

— Не.

— Е, тогава, по-добре да започнеш да се държиш като дама. Следващия път може да не съм наблизо, за да спра Ренди да ти даде това, което си търсиш.

— И какво е то, Джейк Лангстън? Какво си търся?

— Това.

Той посегна към нея и я дръпна с такава сила, че въздухът изсвистя, напусайки дробовете им. Устата му се притисна върху нейната твърдо, жестоко, наказващо.

Чувствата, досега потискани под повърхността, изригнаха, но не като гняв, а като страст. Той зарови ръце в косите ѝ. Пръстите си играеха с меките ѝ къдрици. Рязко наведе глава и наклони устата си върху нейната. Езикът му наруши преградата на устните и проникна зад тях.

Първата реакция на Бенър беше бурен гняв. После я обзе смущение. Как да отговори? Да се съпротивлява? И с това да го увери, че не жадува за мъжко докосване, както той я обвинява? Или да се подчини? Да се подчини на сладкото насилие на езика му?

Точно това ѝ се искаше да направи. Да се потопи в безкомпромисната страст на прегръдката му, да вкуси целувката, да се

наслади на усещанията, които се стичаха в тялото ѝ като пълноводни потоци след пролетен дъжд.

Но беше лишена от избор. Несъзнателно, против волята си, беше откликнала. Ръцете ѝ се обвиха около кръста, плъзнаха се по гърба му. С всичките си десет пръста се впиха в мускулите под ризата му. Джейк въздъхна и вече с нежност опипа устата, която му се отдаваше. Едната му ръка се спусна от косата към гърба, по стройното ѝ тяло, спря на талията и се плъзна надолу, към меката извивка на полукълбата, които го бяха изкушавали дни наред. Той я притегли към себе си и я притисна силно.

Бенър почувства огромното му желание и издаде дълбок гърлен звук. Вместо да се отдръпне, тя се притисна към него. Сега срамът беше я напуснал. Великолепието на целувката го беше изтрило от нея, беше го изкоренило, сякаш никога не го е имало. Ръцете ѝ се извиха и тя придърпа Джейк към себе си.

Той също като нея се беше забравил. Червената мъгла на яростта, която пламтеше в него само преди няколко мига, се беше разтопила в златна омара от желание. Той беше завладян от него. Усещаше го с порите си.

Устата ѝ. О, боже, устата ѝ. Вкусът ѝ беше по-сладък, отколкото го помнеше. Отново и отново езикът му се потапяше във великолепната мистерия, но колкото и пъти да проникваше, все не можеше да се насити.

Гърдите ѝ бяха пълни и зрели, притиснати до неговите. Да, той ги помнеше под ръцете си. Даже отпуснати спокойно, те препълваха шепите му. Мекият плат на сватбената нощница тогава се беше изместил от движенията на ръцете му. Пръстите му се бяха плъзнали върху зърната. И те откликнаха — сладки, твърди и малки.

Но онази нощ не бе посмял да смъкне нощницата ѝ. Не беше видял гърдите ѝ, както му се искаше. Не беше ги вкусил. Единствено за това мислеше сега, когато езикът му се извиваше около връхчето на нейния. Как ли изглежда тя? Какъв е вкусът ѝ?

Нисък звук се надигна от дълбините на тялото му и започна да си пробива път навън. Той задълба хълбоци към нея в напразно усилие да се приближи повече. Господи, би дал всичко да може да се потопи отново в онзи копринен тунел, който го обхващаше плътно.

Той изпъшка, откъсна устни от нея и зарови лицето си във врата ѝ, като силно я прегърна. Молеше се спомените да изчезнат, надяваше се, че ще има достатъчно воля да я пусне и никога дори да не си помисли за това, което тялото му го караше да направи.

Живо си спомни момента, когато отне девствеността ѝ. Съжаляваше за болката, която ѝ струваше това, но дори тя не попречи на чудото, не намали чувството за пълна безпомощност, обхванало го в момента, когато тялото ѝ пое неговото. Всичко му изглеждаше нереално, сякаш бе преминал невидима пределна черта.

Тя беше сътворена за любов, за неговата любов. Нито една жена не му е подхождала повече. Той се беше поколебал да помръдне. Щеше да изпълни молбата ѝ, ако я беше оставил тогава. Тя нямаше да разбере, а той нямаше да се измъчва от чувство за вина, че не само го е сторил, но и се е насладил толкова много.

Но не съществуваше сила нито на земята, нито на небето, която можеше да го накара да я остави в този момент. Той беше започнал да се движи бавно, усещайки тялото ѝ сковано и уплашено под себе си. Но скоро тя се отпусна. Той продължи да тласка, да гали, докато избухна по-силно от когато и да било преди. Беше излязъл от нея слаб и изтощен. Но споменът го караше да иска да изпитва тази малка смърт отново. По тялото му изби пот. Той стисна зъби в усилието да потисне желанието, което премина през него и болезнено се съсредоточи в слабините му.

Най-накрая я отблъсна от себе си и се обърна. Дишаше дълбоко, но това малко му помагаше. Той се разтърси като от спазъм. Бързо погледна през рамо към нея, виждайки лицето ѝ като през мъгла. Господи! Тя сигурно е ужасена от него. Той се измъкна през вратата и извика:

— След обяд отивам в града за инструменти. Не ме чакай за вечеря.

Тя гледаше през разлистените клони на ореха. Винаги е обичала да се катери. Грубите клони често издираха краката ѝ в усилията ѝ да изпревари Лий и Мика. Тя не беше надраснала навика да се катери, търсейки самота, увиснала между земята и небето. Тук, нависоко,

можеше да мисли по-ясно, сякаш земните проблеми не можеха да я достигнат.

Следобедът се точеше тягостно. Тя не можеше да понася повече къщата, която я плашеше, разстройваше и объркваше. Всичките ѝ проблеми имаха един и същ източник. Джейк Лангстън. Какво да прави с Джейк? Той беше станал част от живота ѝ — в това нямаше никакво съмнение. Онази нощ в конюшната съществуваше. Дори и да съжаляваше, вече нямаше значение. Тя завинаги беше изменила отношенията ѝ с Джейк и нямаше обратен път. Тези факти вече беше приела. Това, което не можеше да приеме бе настоящето. Тя и Джейк не можеха да продължават да живеят така, борейки се като хищници за жертвата. И двамата бяха прекалено упорити, твърдоглави и темпераментни и твърде разкаяни, заради онази нощ, за да могат да живеят заедно без да се измъчват един друг. А заедно със себе си щяха да съсипят и проектите за Плъм Крийк.

А тя щеше да нарече ранчото си Плъм Крийк, независимо дали това му харесва или не!

Тя почти се усмихна. В съзнанието си спореше с него, дори когато той не беше наблизо. Но усмивката ѝ спря по средата. Целувката му още пареше устните ѝ. И тя осъзна заплахата — беше ѝ харесало. Много. Далеч повече, отколкото трябваше. Далеч повече, отколкото беше прилично. И твърде много, за да се надява, че ще може да забрави това скоро.

Какво го беше предизвикало? Само преди минута ѝ беше крещял, гледайки я, сякаш готов да ѝ извие врата. Следващата минута я държеше в прегръдка, от която не можеше да избяга. Неговата уста така завладяващо притискаше нейната, че дори само споменът за това караше вътрешностите ѝ да се преобръщат от топла чувственост.

Какво стана с нея, когато Джейк я докосна? Каква реакция предизвика у нея чувства, каквито никога не беше изпитвала и които я правеха непозната за самата себе си? Защо копнееше да ги изпита отново?

Тя се премести върху клона и опря буза до кората на дървото. Накъса едно листо и пусна парченцата да полетят надолу, взе друго. Мисълта се беше загнездила в съзнанието ѝ и не искаше да си отиде. Това беше дръзко и немислимо, но тя беше вършила и други дръзки,

немислими неща напоследък; досега не я бяха плашили. Идеята неспирно се въртеше в главата ѝ като крило на вятърна мелница.

Тя и Джейк могат да се оженят! Сега, когато си го каза, не настъпи краят на света. Не я удари гръм. Земята не се отвори да я погълне. И защо да е толкова абсурдна тази идея? Напротив, изглеждаше дори разумно. Тя се нуждаеше от него като управител на ранчото. Той се нуждаеше от ранчото. Плъм Крийк му обещаваще забележително бъдеще. Той се беше скитал години наред, прахосвайки способностите си, пилеейки младостта си в постигането на безсмислени цели. Възможност като тази няма да му се отдаде втори път. Защо да не я използва?

От друга страна, той нямаше намерение да се жени. Бенър знаеше коя всъщност обича той. Но Лидия беше и щеше да си остане завинаги недостъпна. Това не правеше Джейк по-малко мъж. Той имаше нужда от жена. Често. И ако се съди по целувката този следобед и онази нощ в конюшната, той не намираше Бенър отблъскваща.

Те нямаше да имат проблеми в брачното легло. Щяха да го споделят страстно — в това нямаше съмнение. Освен това и двамата щяха да искат деца.

Тялото ѝ пламна при мисълта да спи нощ след нощ заедно с Джейк. Е, добре, тя беше разбрала какво е страст. Трябваше ли да се срамува от това? Нейните родители не го смятаха за нещо срамно. Но и според тях, страстта трябва да се ограничи в рамките на брака.

Глупаво беше да се преструва, че целувката на Джейк не ѝ беше доставила удоволствие. Тя не искаше той да спира. Ако я беше завел в спалнята, тя щеше да отиде доволна и нямаше смисъл да се опитва да се убеждава в противното, независимо от моралните уроци, които беше получавала от малка.

Тя инстинктивно разбираше, че има нещо друго извън това, до което достигна първия път. Беше разочарована и се питаше какво бе накарало тялото на Джейк да трепери така, преди да стане толкова слаб от удовлетворението. Тя остана гореща, неспокойна и копнееща за нещо безименно. Дори само за това би последвала Джейк в леглото днес...

Тя не беше влюбена в него. Наистина ли? Той не беше мъжът, когото тя първо избра за съпруг, но винаги го беше обичала, макар и по

различен начин. Сега трябваше да се бори срещу превръщането на тези чувства в други.

А и самотата. Не беше свикнала с нея. Всяка вечер, когато Джейк си отиваше и я оставяше сама в къщата, в нея засядаше отчаянието. Тя си представяше как Джейк споделя стаята ѝ, как пуши пурата си, докато тя кърпи ризите. Картината беше смехотворно идилична, но разкриваше жаждата ѝ за близостта на мъж. Джейк не можеше да е по-малко самотен от нея.

Тя знаеше, че става уязвима, когато се намеси мъж. Ако Ренди не се беше опитал да я съблазни — а тя знаеше, въпреки че отрече пред Джейк, че каубоят се опитваше да флиртува с нея и преди инцидента с гъсеницата, — то щеше да е някой друг.

От самота тя можеше да се поддаде. Друг не би се грижил толкова за репутацията ѝ както Джейк. Друг би се хвалил с това, докато баща ѝ не разбере и сложи край на всичко като го убие. Тогава нейна щеше да е вината, че е навлякла на семейството си позор и беззаконие.

Ако пък имаше достатъчно късмет да обикне някого така, че да се омъжи за него, той щеше да открие, че тя не отива чиста при него. Такова разочарование би било гибелно за начало на брак. Не, тя не може да се омъжи за друг.

И най-после, тя се страхуваше, че някой от скандалите им можеше да завърши с напускането на Джейк. Това рисуваше заплашително мрачна картина в съзнанието ѝ. Искаше да не я е грижа за това, но не можеше. Виждаше се да тича след него по пътя, както правеше като дете, и със стичащи се по лицето сълзи да го моли да не заминава.

Тя пъдеше тази мисъл.

Е, добре, ако тя не иска той завинаги да изчезне от живота ѝ и не може да продължава да живее така и двамата да се борят с вината за това, което се беше случило, и с желанието то да се повтори отново, то какво друго им оставаше?

Тя се спусна на най-ниския клон и оттам скочи на земята. Избърсваше ръцете си в панталона, докато отговорът се оформи в нея.

Ще накарам Джейк да се ожени за мен.

Не можеше да му постави ултиматум. Това щеше да го раздразни. Трябваше да изглежда така, сякаш е негова идея. Ако тя

започне да се държи с него като съпруга, той може да започне да мисли за нея по този начин. Налагаше се да не изпуска нервите си и да бъде мека и внимателна, така както мъжете обичаха да се държат с тях техните дами. Или поне дамите, за които са женени.

Бенър никога не оставяше нещата на съдбата, затова направи план. Щом човек иска нещо, трябва да преследва целта си. Всеки сам гради бъдещето си такова, каквото иска да бъде.

Тя успя да се справи с лошото си настроение и сготви вкусно ядене. Изми се бързо. Всичко трябваше да е готово, когато той се върне. Тя имаше време до залез. Той нямаше да я остави сама, след като каубоите си отидат в Ривър Бенд.

Когато Джейк вкара каруцата в двора, Бенър се показва на прага. Струящата от прозореца светлина сияеше в косата ѝ, прибрана в хлабав кок. Няколко палави къдрици се виеха по тила и около ушите ѝ.

— Здравей, Джейк, — поздрави го тя нежно.

— Здравей.

— Успя ли да свършиш работа? Купи ли всичко, което трябваше?

— Да. Сметката набъбна доста. — Той скочи от каруцата. Не я беше погледнал в очите, така че тя трябваше да пристъпи към двора. Дори и да беше забелязал роклята, заменила омразните панталони, той не каза нищо.

— Няма да разтоварваш тази вечер, нали?

— Трябва. — Най-после той вдигна очи към верандата.

Тя можеше да се закълне, че очите му се разшириха от приятната изненада, но това можеше и да е ефект от светлината на лампата в падащия мрак. Тя стисна ръцете си.

— По-късно, тогава. Пазя ти вечерята топла.

— Казах ти да не ме чакаш — изрече бързо той.

В този момент нервите почти ѝ изневериха, но тя се овладя. Като си пое дълбоко дъх, продължи спокойно:

— Ял ли си в града?

— Хапнах нещо.

— Но можеш още малко? Бифтек с картофи?

Той вдигна рамене и подпъхна пръст под колана си.

— Мисля, че мога да хапна още малко.

— Хайде, тогава, влизай.

Тя му обърна гръб и измина тези дълги, мъчителни крачки до вратата. Едва когато чу тропането на обувките и подрънкването на шпорите му зад себе си, тя си пое дъх и го изпусна в дълга въздишка на облекчение.

IX ГЛАВА

Джейк последва Бенър в дневната. Той стъпваше внимателно, като осъден, на когото току-що са отсрочили екзекуцията. Тя изглеждаше подчертано спокойна, но Джейк не вярваше на настроението ѝ. Беше се намесил в личните ѝ работи, след като категорично го беше предупредила, че ще се бори против това. Пък и ако искаше да се развлича с Ренди, кой може да я спре?

После той я беше целунал. Какво го накара да я целуне по този начин? Беше достатъчно вбесен, за да я удуши, но внезапно бе намерил друг отдушник на чувствата си — още по-разрушителен. Не би се учудил, ако беше стреляла по него в момента, когато влезе в двора. Вместо това сега се държеше с него като с крал, завърнал се в замъка си.

— Закачи си шапката, Джейк, — каза тя. — И мисля, че няма да имаш нужда от колана с пистолета тази вечер.

— Бенър, за днес след обед...

— Няма значение.

— Остави ме да се извиня.

— Ако трябва да се извиняваш, извини се на Ренди. Той не направи нищо, за да го заплашваш с пистолет.

— Смятам да му се извиня утре. Не разбирам какво стана с мен, — той безпомощно разпери ръце. — Просто Рос ми каза да те пазя и когато ти изпищя...

— Разбирам.

— А за другото...

— Съжаляваш ли, че ме целуна, Джейк?

Лицето ѝ поглъщаше цялото му внимание. То блестеше в златистата светлина, заобиколено от тъмния облак на косата. Очите ѝ бяха въпросително разширени, като че ли отговорът му беше от изключителна важност. Устните ѝ трептяха влажни, сякаш току-що ги беше целунал.

Отговорът му беше „не“. Но той не можеше да признае това гласно, затова не каза нищо. Тя облекчи напрежението:

— Ела в кухнята.

— Още не съм се измил.

— Можеш да се измиеш вътре. Има топла вода.

Тя сякаш се плъзна, излизайки, и полата ѝ просвистя край нея. Носеше обикновена памучна рокля, но нищо не изглеждаше обикновено върху Бенър. Роклята беше зелена, обточена с кремава дантела. Съчетанието на цветовете подчертаваше тена на лицето ѝ. Престилката с набор беше сложена сякаш повече за украса, отколкото да служи за нещо. Беше вързана на панделка отзад на кръста.

Бенър се обърна към него и улови погледа му.

— Можеш да се измиеш на мивката, докато сервирам.

Той кимна, без да каже нещо.

На масата, вече подредена, имаше ваза с полски цветя. За Джейк, който се беше хранил много пъти от малка чинийка зад отвратителните каруци, масата изглеждаше красива като залата на хотел „Елис“ във Форт Уърт с ленените си покривки и салфетки, сгънати в стройни триъгълници. Откъм печката се носеше възхитителен аромат. Лампите светеха слабо — пламъкът едва мъждукаше върху фитила.

Ако не я познаваше добре, би помислил, че Бенър Коулман има не особено чисти намерения.

— Готвих този бифтек наистина бавно — цял ден, и с лук за аромат — каза тя откъм печката.

Застанал до мивката, Джейк разкопча ръкавите на ризата си и ги нави до лактите.

— Без съмнение мирише добре.

Както му беше обещано, чакаше го легенче с топла вода. Той потопи ръце в нея и ги натърка със сапун.

— Хапнах шунка с яйца в кафето „Мейбъл“ в града, но не ми хареса особено.

Бенър каза с насмешка:

— Това не е вечеря за работещ човек.

Тя му се усмихна през рамо и вътрешностите му се свиха. Той безмилостно продължи да търка ръцете си, сякаш по този начин искаше да измие съвестта си.

— Заповядай. Всичко е готово. Ела, седни, Джейк.

Той спусна ръкавите си и закопчавайки ги, се приближи към масата. Отпусна се тежко на стола, загледан в отрупаните чинии, в димящото кафе пред него, в цветята. Всичко беше твърде хубаво. Можеше да свикне с такова кралско отношение наистина бързо. Тази мисъл беше опасна. Най-добре да постави нещата на мястото им още сега.

— Проявила си се, мойто момиче.

Очите ѝ учудено блеснаха. Не това искаше да чуе. И Джейк беше още по-доволен, че го каза. Ако Бенър е замислила някоя беля, той трябваше да знае за нея предварително.

Тя бързо се съвзе и се усмихна:

— Ако не се заемеш с това, вероятно ще го излапам сама. — Умирам от глад.

Докато си сипваше, тя го разпитваше какво е купил.

Храната беше превъзходна. Бенър не оставяше чинията му празна и го обслужваше постоянно. Беше оживена, предизвикателна и весела, но в държанието ѝ се долавяше нещо ново, което го заинтригува. Тя беше по-мека и сякаш по-женствена.

Джейк откри, че е хипнотизиран от устата ѝ. Ръцете ѝ грациозно вдигнаха салфетката до устните ѝ, тя ги попи, после я разстла на скута си. Зелени и златисти светлинки проблясваха в очите ѝ при всяко потрепване на фитила на лампата. Една гарванова къдрица кокетно се виеше отстрани на шията ѝ.

Широкият волан на роклята падаше върху плещите и през извивката на гърдите отпред. Беше поръбен с тясна памучна дантела, която потрепваше при всяко движение. Джейк не можеше да откъсне поглед от дантелата. Или от формата на устните, от цвета на очите, от извивката на бузите, от мекотата на косата ѝ. Тя беше напълно завладяваща.

Това беше най-приятната им вечеря заедно, най-приятното, което беше се случило в живота на Джейк. Той съжаляваше, че ще свърши скоро. Беше дяволски хубаво да я гледа. Каза си, че ѝ се наслаждава толкова, защото му напомня на Лидия. И още...

— Свърши ли, Джейк?

Той потупа стомаха си:

— Не мога да погълна и троха повече.

— Може би още една чаша кафе?

Той се усмихна:

— Може ли половин?

Тя отнесе чиниите до мивката и се върна с каничка кафе. Напълни чашката, като му се усмихваше.

— Охо — каза той.

— Може би ти се пие повече, отколкото мислиш.

Той наруши най-главното си правило и вдигна очи към нея. Тя го гледаше. Дали си въобразява, или тя наистина държеше ръцете си протегнати под този неудобен ъгъл по-дълго от обикновено. Това му позволяваше безпрепятствено да гледа гърдите ѝ. Те изпълваха деколтето на роклята.

По дяволите! Членът му се раздвижи и започна да набъбва под колана. Той бързо сведе очи.

Когато тя се върна срещу него на масата и отпи от кафето си, той гледаше настрани. Пиеха мълчаливо. После Бенър се облегна с лакти на масата и подпря брадичка с длани. Сякаш му поднасяше лицето си.

— Ти си щастлив, Джейк, че имаш такова голямо семейство.

Той се изненада от темата на разговора, но от друга страна се успокои. Настъпилата тежка тишина го потискаше, а не му се искаше да говорят нито за тях двамата, нито да спорят.

— Да, но знаеш, че загубих няколко братя и сестри, а също и татко.

— Зная — тя кимна и се усмихна тъжно. — Мама Лангстън ми е разказвала историята на всеки един от тях, пакостите, които са правили по време на пътуването. Там ти си срещнал родителите ми за пръв път.

— Да — той отпи от кафето си.

— Разкажи ми как стана.

— Кое?

— Как се е случило така, че си станал толкова добър приятел с мама и татко.

— Ами, Рос ме нае да се грижа за конете му. Той имаше пет кобили и един жребец — Лъки. Това беше най-хубавият кон, който съм виждал.

— Помня го. Застреляха го, когато бях около петгодишна. Мама плака дни наред след това. Повечето от конете в Ривър Бенд са потомци на Лъки. — Тя сгъна и разгъна отново салфетката, изглаждайки ядно ръба на масата. — А мама? Кога я срещна?

Какво ѝ е станало? — чудеше се Джейк. Защо е този внезапен интерес към миналото? Джейк знаеше, че Рос и Лидия крият някои моменти от миналото си от своите деца и си каза, че не той ще е човекът, който ще издаде някаква тайна.

Отговори ѝ с грижливо подбрани думи:

— Ние с брат ми Люк я намерихме в гората. Беше се загубила. Заведохме я при мама. По това време жената на Рос умря и остави Лий. Мама заведе Лидия в неговия фургон да... ъ-ъ-ъ...

Знаеше ли Бенър, че Лидия е кърмила Лий? Че майка ѝ току-що беше родила мъртво дете, когато те с Люк я намериха? Реши, че сигурно не знае и нямаше намерение да ѝ го казва.

— ... да му помага да се грижи за Лий — добърши той.

— Но какво е правила в гората? Откъде е идвала? Имала ли е семейство?

„Кланси Ръсел“, помисли си Джейк и лицето му застина. Той сви юмруци при спомена за човека, който беше убил брат му без никаква причина, от чиста злоба.

— Не — каза той кратко. — Не знам да е имала семейство.

Бенър се замисли върху това и го погледна подозрително, сякаш знаеше, че я лъже.

— Искан ми се да имах голямо семейство с баби и дядовци и братовчеди.

— Но около теб са Лангъстови — каза оживено той, мъчейки се да отклони разговора в друга посока.

— Да, и аз съм доволна. Но не е съвсем същото като да имах кръвни роднини. Никой никога не е казвал „Бенър прилича на леля еди коя си.“ или „Как е подаграта на братовчедата еди кой си?“.

— Мисля, че нито Рос, нито Лидия имат семейства, за които да говорят.

— Именно. Те никога не говорят за това — обясняваше Бенър. — Дори не са споменавали за умрели роднини. Като че ли не са съществували преди да се срещнат. Това винаги ме е безпокояло.

— Защо?

— Не зная — тя съкрушено разпери ръце. — Чувствам се така, сякаш има някаква ужасна тайна, която ще се разкрие някой ден и ще унищожи всички ни.

Джейк трябваше да пази своята тайна. Той не знаеше дали е по-добре да не знае и да е разстроена, или да знае и да трябва да се бори с призраците от миналото.

— Няма значение, Бенър.

Тя го погледна разочаровано:

— Така ми казваше и старият Мозес.

Джейк се усмихна:

— Той беше предан на родителите ти. Сигурно знаеш, че от него не можеше да се изкопчи нищо.

— Толкова го обичах — каза тя, отново разчувствана. — Той беше един от първите ми приятели. Обръщаше ми внимание, когато мама, татко и Лий бяха твърде заети и ме пренебрегваха. Водеше ме със себе си за риба. Учеше ме да дялкам, но аз никога не можах да се науча. Първите кукли, с които играех, ми направи той. Аз бях тази, която го намери, когато умря.

Джейк гледаше очите ѝ — пълни със сълзи. Той инстинктивно протегна ръка и покри с длан нейната.

— Не знаех това.

Тя кимна с глава:

— Отидох в стаичката му рано една сутрин. Канехме се да берем малини. Той седеше до вратата — тя внезапно се изправи и гласът ѝ се измени. — Знаеш, че той не даваше татко да прави нищо за него. Казваше, че веднъж вече е бил роб и повече не иска да зависи от никого. Сам си построи тази барачка край потока.

Джейк кимна.

— И така — продължи тя — той седеше отпред. Когато се приближих, видях, че държи главата си някак смешно. Извиках го, но той не помръдна. Разбрах, че е мъртъв. Заплаках и побягнах към къщи.

Пръстът на Джейк рисуваше кръгчета по дланта ѝ.

— Познаваше ли Уинстън Хил — човекът, с когото Мозес е дошъл в Тексас? — попита накрая тя, като попи очите си със салфетката.

— Да, той беше джентълмен от Юга, много възпитан. Беше болен.

— Мозес ми е казал, че е умрял по пътя.

„Но не и как е умрял“, помисли Джейк. Хил беше застрелян в гърдите, защото защити Лидия от заварения ѝ брат. Никой, освен

Джейк, не знаеше това. Той беше чул Кланси да се хвали пред Лидия, че е убил Уинстън Хил и Люк. Кланси не живя дълго след това.

Джейк беше само шестнадесетгодишен тогава, но щеше да отиде в гроба със спомена за празния поглед на Кланси Ръсел в момента, когато ножът на Люк хлътна в корема му и той разбра, че ще умре.

Джейк осъзна, че е стиснал здраво ръката на Бенър и бързо я отпусна. Когато вдигна очи към нея, тя го гледаше със странен поглед. Не му се искаше тя да разбира, че той крие своя собствена тайна. Той се насили да отпие равнодушно глътка кафе.

— Нищо от това, което се случи онова лято не може да се разкаже.

Люк. Люк. Той много би искал да ѝ разкаже за него, но не можеше да излее душата си. Дори след толкова години болката продължаваше да е все така жестока.

— Опитвах се да накарам мама и татко да ми разкажат за това пътуване, но те не го направиха. Или ако разказваха нещо, веднага спираха, щом започвах да задавам въпроси.

— Беше много отдавна. Може да не си спомнят за толкова далечни неща. — Тя го стрелна с язвителен поглед и той продължи. — Искам да кажа, сигурно са били толкова очаровани, че имат такава дъщеря, че са забравили всичко, което се е случило преди. — Той се наведе над масата и прошепна: — Знаеш ли, мисля че са те заченали по време на това пътуване.

Тя прехапа горната си устна, повдигна рамене като се усмихна закачливо:

— И аз мисля така. Рожденият ми ден е точно девет месеца след датата на пристигането им в Тексас.

Джейк се засмя и се изправи:

— Една порядъчна млада дама не бива да обсъжда такива неща с мъж. Тя дори не трябва да ги знае.

Очите ѝ се замъглиха. Бавно се плъзнаха по лицето му, по гърдите и отново се вдигнаха да срещнат неговите:

— Зная това, Джейк.

Започваше да изглежда прекалено интимно. Каквото и да знаеше тя за отношенията между мъжа и жената, беше го научила върху конско одеяло, на купчина слама и го беше научила от мъж, който нямаше право да я учи на това.

Джейк извади една пура от джоба си. После я прибра и промърмори:

— Извинявай.

— За какво?

— За пурата. Повечето дами не обичат миризмата на тютюневия дим.

— Харесва ми как миришат пурите ти. Пуши, ако искаш.

Той знаеше, че трябва да си тръгне преди разговорът им отново да е приел личен характер, но въпреки това извади пурата, отрязва връхчето и внимателно го постави върху чинийката до чашата си с кафе. С пура между зъбите, той напразно затърси кибрит по джобовете си.

— Заповядай. Приготвила съм го за теб. — Преди да успее да й възрази, Бенър беше изхвъркнала от стола към печката и донесе кутия кибрит. Той протегна ръка, но тя поклати глава и го отвори сама. Драсна клечката и я поднесе към крайчето на пурата, докато блесна червено пламъче. Джейк издуха облак дим. Без да сваля очи от него, Бенър деликатно сви устни и духна да загаси клечката.

Джейк почти се задави от дима. Желанието го прониза като стрела, попаднала точно в целта. Слабините го заболяха от равномерно пулсиращата в тях сила. Той сведе очи, защото се страхуваше, че ако още една секунда гледа това предизвикателно лице, ще захвърли пурата и напук на всичко, което си беше обещавал на път за града, ще я привлече към тръпнещото си тяло.

Бенър седна. Тя подпря брадичка на ръцете си и невъзмутимо го загледа как пуши.

— Толкова ли е приятно на вкус, колкото мирише?

— Понякога да, както например сега.

— Нека да опитам. — Изпълнена с любопитство, тя се изправи и дантелите, които покриваха гърдите ѝ потрепнаха.

— Не.

— Моля те.

— Какво си въобразяваш, момиче?

— Искам да опитам.

— Не. Родителите ти ще ме убият.

— Моля те, Джейк. Те няма да разберат.

— Ами ако разберат?

— Ще им кажеш ли?

— Не.

— Аз също. Моля те. Какво лошо има?

— Дамите не пушат.

— Някои пушат.

— Тогава те не са дами.

— Познаваш ли жени, които пушат? — попита тя с разширени очи. Допускаше, че това е възможно.

— Да, няколко.

— Кои?

— Ти не ги знаеш.

— Проститутки?

Джейк се закашля и очите му се насълзиха:

— Къде си чула тази дума?

— Има го в библията — когато той недоверчиво присви очи, тя призна: — От Лий и Мика.

— Те са ти говорили за проститутки? — попита Джейк изумен.

— Не съвсем. Но понякога случайно чувам по нещо.

Джейк се разсмя:

— Защо, малка подслушвачке? По-добре внимавай с това — той посочи с пурата към нея. — Можеш да чуеш нещо, което не трябва.

— Не съм малка. Не знаех думата, но се досещам какво означава. А сега ми разкажи за една жена, която пуши. Тя е проститутка, предполагам — Присила Уоткинс.

В продължение на няколко секунди тя го изненадваше за втори път.

— Къде си чула това име?

— Лий и...

— Мика — довърши той. — Господи, те са извор на информация, нали?

Бенър притвори клепки:

— Те казаха, че я познаваш тая Уоткинс, която е толкова известна.

Той усещаше как тя го гледа изпод съблазнителните си мигли. В този момент не можеше да си представи лицето на Присила, дори това да струваше живота му. Или лицето на коя да е друга жена. Виждаше единствено Бенър, но се помъчи да изглежда невъзмутим.

— Да, познавам я.

— Те казаха, че с нея сте приятели.

Той сви рамене:

— Може и така да се каже.

— Но тя е проститутка.

Той цъкна с език и изтръска пурата в чинийката:

— Определено.

— Посещаваш ли я?

— Понякога.

— В нейната непристойна къща?

— Да.

— А ти... — гласът ѝ се сниши до бърз шепот. — Спиш ли с нея?

Тя дръзко срещна погледа му с горещи очи, които му попречиха да я излъже.

— Не. — Каза го толкова спокойно, толкова отчетливо и честно, че Бенър разбра, че ѝ казва истината.

— О — каза тя тихо.

Джейк я гледаше отблизо. Можеше да се закълне, че тя ревнува. Мъжкото честолюбие го караше да се пита какво би направила, ако ѝ беше казал, че е любовник на Присила. Днес следобед, когато видя ръцете на Ренди върху Бенър, се бе държал като собственик. Тя очевидно ревнуваше от Присила. Ревността между тях беше опасна. И той го знаеше. И колкото по-скоро сложи край на тази уютна вечер, толкова по-добре. Той отмести стола си и стана.

— Трябва да тръгвам.

— Не, почакай. — Тя скочи и пристъпи бързо. Когато той я погледна така, сякаш беше обезумяла, тя отстъпи крачка назад. После хвана ръцете си и изрече със заекване:

— Искам да те помоля за една услуга. Ако... ако имаш време.

— Каква?

— В дневната. Искам да закача една картина и си мислех дали ще пожелаеш да ми помогнеш?

Той погледна през рамо към средната стая. Една малка лампа светеше в ъгъла. В стаята беше затъмнено и интимно, както тогава в конюшнията. Пък и днес се бяха целунали именно в гостната. За Джейк би било по-добре да не му се напомня за това.

— Не съм много добър в закачането на картини — отклони той.

— О — тя махна небрежно с ръка. — Ти си свърши работата за днес, а и не влиза в задълженията на управителя да закача картини, предполагам.

По дяволите. Тя си мисли, че той не иска да ѝ помогне. Тя изглеждаше съкрушена и разочарована, че не може да си окачи картината и смутена от това, че го е помолила за помощ, а той ѝ е отказал.

— Предполагам, че няма да отнеме много време, нали?

— Не, не — каза тя, като нетърпеливо поклати глава. — Всичко е готово.

Тя се стрелна край него към гостната.

— Взех чук и пирон от конюшната днес, докато те нямаше. Опитах се да я сложа сама, но не знаех дали я слагам на нужното място.

Тя бърбореше без да си поема дъх. Джейк си помисли, че е нервна като него. Но тя не си направи труда да засили лампата или да запали друга. Вместо това се насочи към отсрещната стена. Дали по този начин искаше да му каже, че му прощава за държането му днес следобед и че не се страхува да остане с него в празната къща дълго след като слънцето се е скрило? Дали всичко, което тя правеше тази вечер е умиротворителен жест? Ако е така, той ѝ беше благодарен. Не можеха да продължават без някой от тях да убие другия, или... Щеше да направи по-добре, ако не мисли за това „или“. Особено след като тя отново го погледна.

— Мисля, че трябва да я закача на тази стена, някъде тук — тя посочи с пръст като наклони глава нататък.

— Добре би било — той се чувстваше толкова компетентен в окачването на картини, колкото в избирането на дамска шапка.

— На нивото на очите?

— На чии очи — твоите или моите?

Тя се разсмя:

— Ясно — тя сложи длан над главата си и се придвижи, докато ръката ѝ опря в гръдната му кост. — Стигам ти само дотук, нали?

Когато вдигна поглед, дъхът му спря някъде между дробовете и гърлото. Как изобщо е могъл да смята това създание с омагьосващи очи за дете? Бивал е с проститутки, които се гордееха със способностите си да накарат кръвта на мъжа да закипи. Но нито една

не е имала такова въздействие върху него. С изключение, може би, на Лидия през месеците на пътуването.

Любовта му към нея се беше смекчила оттогава. Той не изпитваше вече приливи на страстно желание всеки път, когато я види. През онова лято, когато пътуваха между Тенеси и Тексас, той беше непрекъснато възбуден. Период на желание — за Лидия, за Присила, просто за жена.

Беше на шестнадесет — соковете на младостта течаха сладко, но болезнено през тялото му. Но нещо такова чувстваше той сега всеки път щом погледнеше към Бенър. Сякаш отново беше юноша и с не по-голям контрол върху тялото си, отколкото тогава.

Полата ѝ прошумоля. Гърдите ѝ се издигаха болезнено близо до неговите. Тя ухаеше твърде хубаво, за да е позволено. Той долавяше дъха ѝ. Преди да е потънал в очарователните дълбини на очите ѝ, той каза:

— Може би е по-добре ние...

— О, да — прекъсна го тя бързо. Взе едно трикрако столче и повдигайки полата си над глезените, стъпи на него. — Картината е върху масата. Подай ми я, моля те и иди назад, за да ми кажеш кога е добре.

Той повдигна картината.

— Хубава е.

Беше пасторална сцена с коне, които пасяха на безкрайни, зелени ливади.

— Прилича на Плъм Крийк — тя го погледна дръзко, очаквайки той да каже нещо по повод на името.

— Нищо не съм казал.

— Не, но знам какво си мислиш.

Той само се усмихна мрачно и ѝ подаде картината. Бенър я нагласи.

— Как е?

— Може би малко по-ниско.

— Тук?

— Мисля, че е добре.

Тя наклони глава, както държеше картината долепена до стената.

— Наистина ли така прецени или просто се опитваш да свършиш по-бързо?

— Правя всичко, което мога — обади се той. — Ако не си доволна от помощта ми, би могла да помолиш някой друг.

— Ренди например?

Тя се беше опитала да се пошегува, но Джейк го прие сериозно. Веждите му се склупчиха, като гледаше как тя държи картината до стената с високо вдигнати ръце. Поне два инча от дантелената й фуста се показваше над стройните глезени. Задният край на фустата се беше измъкнал. Панделката на престилката, която достигаше това привлекателно закръглено задниче беше дразнител, на който никой мъж не може да устои. И начинът по който изпъкваша гърдите й с ясно очертаната си форма. Не, не Ренди, никой друг освен Джейк.

Този път той определи по-грижливо мястото на картината.

— Малко вляво, ако искаш да е по средата.

Тя я премести.

— Там! Идеално е.

— Пиронът трябва да се забие около шест инча по-високо заради връвта. Донеси го заедно с чука. Можеш да го забиеш докато държа рамката.

Като се опитваше да не я докосва, той няколко пъти нагласява ръцете си и все незадоволително.

— Просто протегни едната си ръка между моите, а другата — отгоре.

Той преглътна и притаи дъх, опитвайки се да не забелязва гърдите й и ръката си, провряна между тях. С другата ръка държеше пилона, въпреки че това не беше лесна работа, тъй като трепереше отвътре.

Това беше смешно! Колко жени беше обладал? Престани по дяволите да се държиш като дете и просто си свърши работата, за да можеш да се махнеш оттук! — крещеше си той мислено.

Внимателно извади ръката, с която държеше чука. Лакътят му се опря в нея. Едното му коляно се удари в нейното. Кокалчетата на ръката му потънаха в гърдите й.

— Извинявай — промърмори той.

— Няма нищо.

Той удари пилона, молейки се да влезе само с един удар. Но не успя. Направи го пак и пак, докато не видя, че влиза. Тогава злобно го засипа с удари.

— Достатъчно добре е — каза той троснато, отдръпвайки ръцете си.

— Да, и аз мисля така, — гласът ѝ звучеше несигурно като неговия.

Тя обви копrienено шнурче около главичката на пирона и се наведе назад, доколкото можеше да пази равновесие на стола.

— Как е?

— Добре, добре. — Той остави чука на най-близката масичка и избърса с ръкав потта от челото си.

— Права ли е?

— Малко по-надолу отляво.

— Така?

— Не съвсем.

— Така?

„По дяволите“, изруга безмълвно той. Трябва да се махне оттук, или ще експлодира. Той тръгна напред, за да изправи картината и да може да излезе да глътне малко въздух. Главата му беше размътена. Но в бързината закачи с обувката си едното краче на стола и той заплашително се залюля. Бенър изпищя уплашено и разпери ръце. Многото години живот в опасност бяха създали у Джейк рефлекс, бърз като лятна светкавица. Той обви ръце около нея и за секунда я притисна до себе си. Задържа я на няколко инча от земята, докато столът падаше на една страна.

Едната му ръка беше около кръста ѝ, а другата — притисната до гърдите. Вместо да я пусне, той се наведе заедно с нея.

Но когато краката ѝ достигнаха пода, Джейк не я пусна. Той беше разтворил широко крака, за да предотврати падането ѝ и сега бедрата на Бенър се притискаха между неговите.

Бузата му лежеше до нейната и когато близостта, топлината и ароматът ѝ станаха твърде силни, за да им се противопоставя, той изви глава и потърка нос в ухото ѝ. Ръцете му се стегнаха около нея. Той промълви името ѝ.

Как може нещо толкова хубаво да бъде толкова грешно? Господи, той я искаше. Знаейки дълбоко в себе си, че това, което се случи онзи път е ужасяващо за приличието, той я искаше отново. Беше предал приятелството, което означаваше за него повече от всичко на света.

Аргументите се разпръснаха подобно на мъгла в слънчев ден, когато устните му потънаха в косата ѝ и той вдъхна нежния аромат.

— Бенър, заповядай ми да те оставя.

— Не мога.

Тя отмести глава, откривайки му достъп до себе си. Устните му докоснаха шията ѝ.

— Не позволявай това да стане отново.

— Искам да ме задържиш.

— И аз искам, искам.

Той придвижи ръката си от гърдите ѝ нагоре към шията, брадичката, докато леко покри лицето ѝ. Дъхът през разтворените ѝ устни беше горещ и забързан върху дланта му.

Подобно на слепец той описа всяка черта от лицето ѝ с мазолестите си пръсти, внезапно придобили чувствителност да улавят всеки нюанс. Погали веждите, за които знаеше, че са гарваново черни и красиво извити. Пръстите му се плъзнаха по скулите. Там бяха луничките. Той обожаваше всяка една от тях. Носът ѝ беше съвършен, макар и леко вирнат.

Устата ѝ.

Прокара пръсти по устните. Бяха невероятно меки. Топлият дъх, който се процеждаше през тях, овлажни пръстите му.

Той притисна устни до бузата ѝ, до ухото, в косите ѝ. Ръката му на кръста ѝ се отвори широко под гръдния ѝ кош. Обви пръсти около стегнатата плът и тя изхлипа. Той се бореше със себе си, но ръката му продължаваше да се плъзга по идеалната извивка на ребрата и да обхваща гърдите. Стоновете им се застигнаха. Зрялата пълнота изпълни ръката му, центърът се втвърди и набъбна от желание под кръговите движения на пръстите му.

— Джейк...

— Колко е сладко.

— Това се случва понякога.

— Кое?

— Така — отвърна тя с въздишка, когато той обви пръсти около зърното.

— Те стават така понякога... когато те гледам.

— Мили боже, Бенър, не ми го казвай...

— Какво означава?

— Означава, че не трябваше да оставам.

— И те нямаше да се успокоят. Или поне дълго време. Стоят така в някакъв копнеж...

— О, стига.

— ... и това става, когато искам...

— Какво?

— ... да бъдем отново в конюшната и ти да си...

— Не го казвай.

— ... в мен.

— Исусе, Бенър, спри.

Той направи люлка от дланта си, с която обхвана бузата ѝ и постепенно обърна главата ѝ към себе си. Заедно с главата се обръщаше цялото ѝ тяло. Полите на дрехата ѝ се мятаха около него като вълни по морски бряг. Дрехите все още ги разделяха, поставяха преграда между тях.

Очите им се срещнаха жадно и той наведе устни към нейните. Проникна с езика си дълбоко в устата ѝ, докато тя се притискаше в набъбналото му тяло. Тя раздвижи втвърдения му член между бедрата си.

Той откъсна устни от нея:

— Не, Бенър. Аз те нараних преди, не помниш ли?

— Да, но не плаках за това.

— А защо?

— Защото започна да ми става добре и... помислих, че ме мразиш за това, което правя.

— Не, не — шепнеше той трескаво в косата ѝ.

— Ти беше толкова... голям.

— Съжалявам.

— Аз просто не очаквах, че ще бъде така... и... така...

— Беше ли ти хубаво наистина, Бенър?

— Да, да. Но свърши много скоро.

Той опря коравата си буза до нейната. Дишането му беше затруднено, не можеше да помръдне.

— Твърде скоро?

— Чувствах, че нещо се готви да се случи, но не стана.

Джейк застина. Беше ли възможно? Той познаваше проститутки, които го симулираха. Но нямаше никакъв опит с порядъчните жени. И

със сигурност не с девствени. Никога с девствени. Не му се беше случвало да е с жена, към която да изпитва нежност.

Но сега го обливаше нежност към Бенър. Той взе лицето ѝ в ръце и се взря в очите ѝ, търсейки истината. Не видя там страх, а само желание като неговото. Изстена и отново наведе глава.

— Хей! — чу се жизнерадостен глас отвън. — Има ли някой вкъщи?

Едва сега чуха дрънченето на сбруя и недвусмислените звуци, идващи от каруца, която спира отвън.

— Бенър? Къде си?

Беше Лидия.

Х ГЛАВА

Бенър гледаше преливащата от розово до златно светлина на изгрева; която се процеждаше през прозорците. Лежеше, притиснала глава до възглавницата. Често някоя сълза се отронваше от миглите ѝ, търкулваше се по бузата и попиваше в меката калъфка на възглавницата, както всички други преди нея.

Мислеше за миналата вечер. Не можеше да повярва, че нещата бяха придобили такъв обрат. Преди Лидия да се появи съвсем не навреме всичко вървеше по плана. Джейк беше потънал в романтичното настроение, което тя беше подготвила.

Никога преди не беше прелъстявала мъж, без да се брои онази нощ в конюшната. Тя се опита да си припомни примамките и схемите, с които нейните приятелки се кълняха, че са си уловили съпрузи. Добра храна, приглушена светлина, цветя, хубава рокля, благоразположение — всичко, което може да внуши на мъжа мисълта колко прекрасно би било някой да се грижи така нежно за него през цялото време.

Бенър винаги бе считала, че такива машинации са под достойнството, че са компромис с честността и изглеждат смешно. Тя заявяваше пред невярващите си приятелки, че не иска мъж, който може толкова лесно да бъде манипулиран.

Но сигурно действат тези женски номера, след като всичко вървеше така добре. Докато Лидия не почука на вратата.

Джейк скочи като ударен. Той мина през стола, който още лежеше на една страна. Само чудо и някакво ловко движение на крака го спаси да не се просне на пода.

Бенър приглади косата си, притисна ръце върху пламналите си бузи и отпусна пулсиращото си чело на рамката на вратата за няколко секунди преди да отвори.

— Мамо! Каква приятна изненада.

— Здравей, мила.

Заедно с Лидия нахлу свеж нощен въздух, а ароматът, който излъчваха косата и дрехите ѝ премина тревожно през цялата къща.

Сърцето на Бенър подскочи.

Лидия беше красива, облечена в блуза цвят екрю и кафява пола. Тя все още можеше да завърти главата на всеки мъж с очите си с цвят на отлежало уиски и червеникавокафявите канелени сенки в косата си. Фигурата ѝ беше стройна, но гърдите и ханшът бяха женствено закръглени. Кой мъж не би искал да положи глава на тези майчински гърди и да остане така цяла нощ? Лидия изглеждаше приятно и беше всичко онова, от което един мъж се нуждае, за да бъде щастлив и доволен.

— Здравей, Джейк. — Тя се усмихна и сърцето на Бенър отново се преобърна. Усмивката на Лидия беше невинна, открита, приятелска, но можеше ли той да не се размекне от нея?

Джейк гледаше така, сякаш току-що е погълнал нещо безвкусно и е готов да повърне.

— Лидия — едно кратко кимване на русата му глава беше целият поздрав и Бенър знаеше, че това се дължи на факта, че той още не смее да проговори.

Той се канеше да целуне една жена в момента, когато беше влязла тази, която той наистина желаше. Това беше достатъчно да разтърси и най-силния мъж.

Последва неловка тишина, която Бенър наруши като пристъпи и посочи картината:

— Как ти се струва, мамо? Джейк тъкмо ми помагаше да я закача, когато чухме каруцата.

— Питам се защо толкова се забави да отвориш — отвърна тя разсеяно, докато разглеждаше картината. — Харесва ми.

Тя бавно се завъртя, оглеждайки цялата гостна:

— Направила си чудеса със стаята, Бенър. Всичко е точно на място и... някак домашно.

— Благодаря.

— Може би ти трябва още една лампа — каза Лидия като обмисляше, сложила пръст на бузата си. — Тук е малко тъмно.

Бенър искаше подът да се отвори и да я погълне, но след като това не стана, попита:

— Искаш ли кафе? — тя отчаяно търсеше място на ръцете си, които не знаеше къде да дене.

— Не, много е горещо.

— Нещо друго?

— Може ли да седна? — попита Лидия закачливо.

Бенър вдигна ръце към гърдите си:

— Извинявай, мамо. Разбира се, седни. Джейк...? — тя се обърна към него, посочвайки друг стол.

— Оставил съм каруцата неразтоварена — каза той смутено и се насочи към закачалката, където бяха шапката и коланът му.

— Седни, Джейк, за бога — обади се Лидия с известно раздражение. — Не те каня от учтивост. Какво става с вас двамата?

— Нищо — думите се препънаха в устните на Бенър. Тя погледна към Джейк за подкрепа, но той се беше отпуснал на стола и гледаше в пода.

— Джейк се цупи. Не е много щастлив че го накарах да окачва картина.

— Рос е същият. Мрази да върши „пикливите домашни работи“, както се изразява.

Бенър беше окуражена от познатата усмивка на майка си.

— Радвам се, че дойде да ме видиш, мамо.

— Вие двамата не идвате често в Ривър Бенд. Чудехме се дали не сме ви обидили с нещо. — Тя все още се усмихваше, но в погледа ѝ се таеше загатнат въпрос.

— Не — каза Бенър с принудена усмивка. — Но сме много заети. Не можеш да си представиш колко работа трябваше да се върши тук.

— Така казват и работниците — отвърна Лидия. — Добре ли работят за теб, Джейк?

Той вдигна очи към Лидия и се изпъна на стола. Изглеждаше като ученик, който току-що е извикан на изпит.

— Да, добри са.

— Наистина ли? Аз се безпокоях за младия Ренди, — допълни Лидия.

Очите на Джейк стрелнаха за миг Бенър преди да отговори:

— Той е буен, да, но аз се справям с него. Как е мама?

— Добре е. Много е недоволна, че не идваш да я видиш.

— Скоро ще дойда.

— Затова съм тук тази вечер, — каза Лидия. — Щях да почакам до утре, но Рос и Лий се впуснаха в един от техните безкрайни турнири, а вечерта е толкова хубава, че реших да се поразходя. — Тя замълча и дълбоко пое дъх.

— Организираме парти в събота вечерта.

— Парти? — попита Бенър изненадано. — По какъв случай?

— Да покажем на хората, че нашият живот, и особено твоят, не е свършил заради това, което се случи на сватбата.

Бенър изстина отвътре. Няколко дълги мига остана неподвижна. После тръгна неспокойно из стаята, опъвайки едно, поправяйки друго, издухвайки въображаеми пращинки.

— Така ли мислят всички? — попита тя рязко. — Че животът ми е свършен и вехна.

— Моля те, не го разбирай погрешно, Бенър. Нас с баща ти не ни е грижа какво мислят или казват хората. Но отдавна сме разбрали, че веднъж като ти лепнат етикет остава завинаги.

— Какво искаш да кажеш?

Лидия погледна към Джейк, но лицето му беше каменно и не издаваше нищо.

— Искам да кажа, че не желая хората да си създават грешно впечатление за теб. Преди няколко дни Рос беше в града. Каза, че хората са разпитвали за теб така, сякаш си болна от неизлечима болест, която може да те повали всеки момент. Лий и Мика са дочули слух, че си се преместила тук, за да се отдадеш на самота.

— Това не е вярно! — извика Бенър.

Сега бузите ѝ пламтяха по свършено друга причина. Тя беше ядосана и позата ѝ го издаваше.

— Чувствам се по-жива и жизнена, отколкото когато и да било в живота си — сега, когато работя на свое собствено ранчо.

— Точно затова правим партито. Искаме хората да видят, че си същата, за да спрат тези приказки, преди да сме ги изпуснали от контрол.

— Но да се прави забава — Бенър се отпусна отново обезсърчено на стола, внезапно потисната от мисълта за всички онези хора, които ще се взират в нея. — Необходимо ли е? Не съм ходила в града от сватбата. Не можем ли да започнем с това... да ме видят там хората?

Лидия поклати глава:

— Знаеш какви са. Те няма да дойдат при теб. Ще си шушукат зад ветрилата и ще си въобразяват каквото си искат. А по този начин ще ги накараме да говорят с теб и няма да има съмнения, че ти си съвсем добре. Няма да е официално — просто скара на открито. Как мислиш?

— Предполагам, че ще стане — тя отправи поглед към Джейк. Той отказваше да я погледне и това я засягаше. Нима когато я прегръщаше просто е задоволявал естествения си глад за жена? Щеше ли да го направи с всяка друга? Или само защото тази вечер тя се оказа тук? Мразеше ли сега той нея и себе си за това, че е осквернил чувствата си към Лидия?

Тя беше планирала да го съблазни и да го накара да се ожени за нея. Каква глупачка е била! Други мъже можеха да се хванат на тези женски трикове, но не и Джейк. Знаеше ли той какви са намеренията ѝ? Или търсеше само развлечение? Във всички случаи — беше ѝ се удал шанс, който се провали по най-глупавия начин.

— Предполагам, че ще трябва да започна да се срещам с хора. — Под хора тя имаше предвид мъже.

Лидия се изправи бързо, сякаш с това мисията ѝ беше завършила:

— Чудесно. Разбира се, ти също ще дойдеш, Джейк. — Без да дочака отговор, тя отиде до Бенър и силно я стисна в прегръдките си — На Рос и мен ужасно ни е мъчно за теб, но толкова се гордеем с това, което правиш тук. Наред ли е всичко?

— Да, мамо, чудесно. Ще идвам да ви виждам по-често. — Тя целуна Лидия по бузата. — Трябва ли да си тръгваш толкова скоро?

— Да. Обещах на Рос да не се бавя. Лека нощ — усмихна се тя, като целуна Бенър по слепоочието. — Ще се видим в събота.

— Ще те изпратя — надигна се Джейк с шапка и колан в ръка. — И без това тръгнах, когато дойде. Благодаря за вечерята, Бенър.

А тя остана тук сама пред вратата, докато те минаха през антрето и по стълбите заедно, като Джейк грижовно държеше Лидия под ръка. Главите им бяха една до друга.

— Наистина ли е добре, Джейк? Толкова се безпокоим за нея — дочу Бенър шепота на майка си.

— Добре е.

— Рос и аз щяхме да се поболеем от безпокойство, ако не беше ти да я наглеждаш.

— Правя всичко, което зависи от мен. — Той ѝ помогна да се качи в каруцата. — Как те е оставил Рос да караш сама по тъмното?

— Защо, Джейк Лангстън? Мога да се грижа за себе си, благодаря — каза Лидия надменно, пляскайки го шеговито по ръката.

— Имаш ли пистолет?

— Да — каза тя уморено — Рос не би ме пуснал никъде без него. И ти си като него, кълна се. Мислите, че съм безпомощна и трябва да се грижат за мен.

— Внимавай през моста. Изглежда паянтови на места. Веднага щом привърши работата тук, ще го укрепя.

— Не се безпокой за мен. Всичко ще бъде наред. Лека нощ! До събота в седем. Казах ли на Бенър в колко часа е партито?

— Аз ще ѝ кажа. Прибирай се преди да е станало още по-късно.

— Лека нощ, Джейк — каза тя и подкани конете.

— Лека нощ, Лидия.

Дълго след като се скри от погледа му Джейк остана вгледан в прахоляка зад завоя. Бенър видя как той изпраща с очи майка ѝ при съпруга, който я обичаше.

Сълзи изпълниха очите ѝ сега, както много пъти тази нощ. Каква глупачка! Как можа да си помисли, че може да накара Джейк да я обикне поне малко, след като очите, главата и сърцето му са преизпълнени от Лидия? Сърцето ѝ се късаше, гледайки го как се връща в конюшната с увиснали рамене.

Как ще го погледне след снощната прегръдка? След като му говори за...

Господи, наистина ли беше разкрила пред него как се е почувствала онзи път? Беше ли изрекла на глас мислите, таени със седмици, мисли, които се срамуваше дори да заподозре у себе си? Беше ли му върнала страстната целувка? Това само я беше направило по-презряна в очите му.

Тя беше пропаднала по два пункта: първо, беше се хвърлила в обятията му и беше отхвърлена. Той не се беше върнал при нея, когато Лидия си отиде. И второ, когато се опита да го предизвика да говори, той не каза нищо за миналото на родителите ѝ.

Нещо не беше точно така. Защо Лидия спомена за етикети, които лепват на хората? Имаше нещо в миналото на родителите ѝ, за което те не искаха тя и Лий да узнаят и всички, които ги обичаха, го пазеха в тайна.

Не стига това, ами към униженията, свързани с Джейк и терзанията относно миналото, се добави и страхът от партито в събота. Колкото до нея, тя би плюла на всички в Ларсен. Нека си приказват. Да си мислят каквото си искат.

Но мама и татко също бяха засегнати. Те винаги са искали най-хубавото от живота за нея. И за тях беше важно какво мислят хората за фамилия Коулман. Татко беше свързан по работа с хора от града, хора чиито жени шушукаха. Мама е права. Трябва да покажат на всички, че животът изобщо не е свършил заради Грейди Шелдън.

Но не знаеше как ще преживее цяла седмица с мисълта за това парти.

Водата във ваната беше изстинала, но Бенър продължаваше да лежи потопена в нея. По-рано през този следобед тя си беше измила косата с дъждовна вода, която събираше в един варел в задния двор. Беше си вдигнала косата с фиби преди банята. Постави ваната в средата на кухнята, напълни я с вода от помпата на мивката и с гореща вода от чайниците на печката.

Винаги досега беше очаквала партитата с нетърпение.

Но днес приготовленията не ѝ доставяха радост. Джейк беше навъсен като гладен вълк. Не бяха разменили и дума, освен необходимото. На практика той я избягваше, доколкото е възможно. Изгълтваше яденето си сякаш го гонеше дяволът. Не оставаше за чаша кафе и пура, а се измъкваше през задната врата само с едно „благодаря“.

Бенър прекарваше повече време вкъщи, след като сутрин разходеше коня. Тя стоеше настрана от каубоите, за да не възбужда гнева на Джейк.

За ранчото това беше плодотворна седмица. Завършиха оградата на пасбището. Бенър боядиса в бяло стените на кошарата, като работеше след като мъжете си отиваха. Те чувстваха лошото настроение. Предполагаха, че то е следствие от инцидента с гъсеницата и стъпваха като на пачи яйца около Джейк. През последните няколко дни Плъм Крийк не беше весело място.

С горещата вана Бенър искаше да успокои нервите си и да намали напрежението в мускулите. Но ако искаше да има повече време за обличането, трябваше да побърза. Тъкмо излизаше от ваната, когато се почука на задната врата.

— Бенър?

Джейк!

— Един момент — тя намъкна халата си и се загърна в него, като лееше вода след себе си, отивайки да отвори.

Лицето му остана съвсем безизразно при вида ѝ:

— Какво правиш?

— Къпя се — отвърна тя просто.

— Господи — процеди през зъби той и погледна към тримата каубои, които го чакаха на конете. — Дойдох само да ти кажа, че ще пропусна партито довчера. Сега отивам с момчетата. Ще изпратя Лий за теб. И за бога, наметни си някакви дрехи.

— Не.

— Не? — попита той, затаил дъх.

— Не, няма да пропуснеш партито довчера.

Тя чуваше пръхтенето на конете точно зад вратата, затова също говореше с глух, напрегнат глас:

— Не ме интересува какво правиш другите съботи, но тази вечер ще дойдеш на партито.

— Защо?

— Защото ще изглежда странно, ако те няма и всички ще си мислят, че нещо не е наред между нас, ето затова!

Той я изгледа дълго и твърдо с изпънати от учудване устни, после каза през рамо:

— Вие тръгвайте. Трябва да обсъдим нещо с Бенър. — Джейк изчака, докато те се отдалечиха на безопасно разстояние и се обърна към Бенър: — Между нас има нещо нередно.

Очите ѝ се плъзнаха край лицето му към шалчето на врата. Както всички каубои, той винаги се движеше с него. На Джейк то стоеше много добре, дори когато, както сега, беше покрито с прах.

— Говориш за онази вечер — каза тя тихо.

— Говоря за всичко. За първия път в конюшнията. И за онази вечер. И за всички останали случаи, когато ние...

Той замълча и тя отново вдигна очи към него:

— *Когато ние* какво?

Сега беше ред на Джейк да извърне очи. Дни наред той отново и отново се ругаеше, че си играе с нещо толкова опасно. Сякаш танцуваше около буре с динамит с факел в ръката и се осмеляваше да го поднася към лицето си.

Какво би си помислила Лидия, ако беше заварила дъщеря си в прегръдките му, с устни върху нейните. Този въпрос не го оставяше през цялата седмица. Тя би вдигнала ръце в ужас. О, той знаеше, че Лидия го обича като брат и беше готова да му даде всичко, което поиска, и което тя може да даде. Тя би направила това за всеки Лангстън.

Но тя не би го обичала като зет. Той беше добър за неин приятел, за приятел на Рос, но за партньор на дъщеря им? Хм. Джейк знаеше твърде добре, за да лъже себе си. Бенър беше тяхната принцеса, а той беше толкова далеч от принц...

Ако Рос само го видеше, че се готви да целуне Бенър, гневът на Лидия не би бил нищо в сравнение с това. Рос би го убил на място. Той знаеше каква е репутацията на Джейк сред жените. По дяволите, Джейк даже беше разказвал на Рос някои от най-буйните си приключения. Бяха се смели над авантюрите му на чаша уиски и пура посред нощ. Колкото повече си пийваха, толкова по-солени ставаха разказите.

— Този страхотен..., с който толкова се гордееш, ще падне, ако не му дадеш почивка — беше казал Рос една вечер, бършейки сълзите от смях от очите си.

— Господ ми е отредил да умра от изтощение — беше отговорил Джейк с широка усмивка.

Тогава Рос намираше това много забавно, но мнението му за репутацията на Джейк щеше да се измени драстично, ако се отнасяше за Бенър. Би ли желал омърсените от проститутки ръце на Джейк върху дъщеря си? Не, по дяволите! Той би бил луд или глупак, ако не застреля Джейк.

Най-доброто, което би могъл да направи, беше да прекъсне работа, да каже довиждане, да яхне Сторми и да не се върне докато не разбере, че Бенър е безопасно омъжена.

Но той не можеше да се застави да го направи.

Това ранчо вече беше влязло под кожата му. Той обичаше всяка капка пот, която му беше струвало то. Виждаше ранчото да се разширява като Ривър Бенд. Трябваше да направи нещо сериозно в живота си. И не искаше да оставя работата недовършена.

Откакто уби Кланси Ръсел, той не се обвързваше с нищо. Но човек не може да живее, отхвърляйки задълженията и настрани от всичко значително. Беше му предоставен шанс, може би последен, да докаже на себе си, че е способен за нещо добро и сега просто трябва да го направи.

Но как да стои далеч от момичето? Особено когато тя го поглеждаше както сега с очи, в които проблясваха зелено-златисти искри. Кожата ѝ беше влажна и благоуханна след банята. За бога, не знае ли, че този мокър халат е прилепнал и разкрива гордата, стегната форма на гърдите ѝ с техните изпъкнали връхчета, стройните бедра и триъгълника между тях; разкрива всичко, което трябва да бъде скрито на всяка цена? Има ли представа, колко привлекателна е косата ѝ, с повече пръснати, отколкото прибрани къдрици? Знае ли колко дяволски примамлива за целувка е устата ѝ?

— Джейк, къде си? За какво мислиш? Ти каза „всеки път, когато ние“ и спря, а аз искам да знам точно какво имаш предвид?

Джейк излезе от вцепенението си и каза рязко:

— Обръщам повече внимание на това, което става между нас, отколкото трябва.

— Говори за себе си — извика тя. — Аз получих това, което исках онази вечер. Не съжалявам.

— Е, добре! — ядоса се той. Дали всеки, който се беше случил в конюшната би свършил същата работа? Някой по-млад? По-хубав? Ренди? Тогаваш трябва да се надяваш на партито довчера — подхвърли презрително той. — Дава ти се възможност да танцуваш и флиртуваш с всеки мъж от града, който иска да чука Бенър Коулман.

— О, можеш да не бъдеш толкова груб!

— Е, партитата са за това, нали?

— За какво?

— За да повдигаш всички... и да се фръцкаш пред всички, които са подходящи партии за женитба. Да флиртуваш, да хихикаш и да сравняваш танцувалната си карта с тези на другите неомъжени момичета.

Тя затвори очи и преброи до десет в напразен опит да овладее нервите си.

— Отново ли се връщаме към това?

— Кое?

— Да говориш с мен като че ли съм дете.

— В сравнение с мене си.

Тя сложи ръце на кръста си с неблагоприятно движение, от което влажната дреха се опъна върху напрегнатите ѝ гърди. Тя отметна назад глава — също неблагоприятно, защото от това косата ѝ се разпусна и откри шията ѝ. Но тя не го осъзнаваше, беше увлечена в спора.

— О, да. Бедният стар Джейк Лангстън. Ти си направо овехтял. Древен. Предполагам, че мама иска да отидеш на партито ѝ, за да служиш като стара компаньонка на всички нас, младите.

Той стисна зъби.

— Няма да дойда. — Той наблягаше на всяка дума, сякаш сега се учеше да говори. Носът му опасно се приближи до нейния, когато той се наклони напред, за да подчертае думите си.

— Тогава и аз няма да отида — каза тя като го дразнеше. И като се обърна, хлопна вратата под носа му. Части от секундата преди да се затвори напълно, Джейк я блъсна, втурна се вътре, сграбчи я за ръката и я обърна.

— Какво значи това?

— Това, което казах. Ако ти не дойдеш, аз също няма да отида. — Тя заби показалеца си в гърдите му. — И ти ще се извиняваш.

Той я пусна и запрати шапката си на закачалката. Не улучи и тя падна в локвичката вода, оставена от краката ѝ. Той неприкрито изруга, прокарвайки пръсти през косата си и мърморейки нещо за разглезени хлапета, които могат да превърнат в ад живота на всички около себе си.

— Добре, Бенър, — съгласи се накрая той — но за последен път става както ти искаш. Имам предвид сега. Но стой далеч от мене, чу ли? Ако дойда на проклетото парти, смятам да се забавлявам.

Тя примигна:

— Разбира се, Джейк, защо не, — каза тя сладко и проточено. — И моите намерения са такива. Не каза ли ти за какво са тези партита?

Той изпита непреодолима нужда да я метне на коляното си и да я напердаши. Но това водеше до необходимостта да я докосне без

никаква друга преграда, освен памучната дреха. Отдолу тя беше гола. Не беше нужна енциклопедия, за да го разбере. Кожата ѝ беше порозовяла. Нямахте съмнение, че е топла и...

По дяволите! Той се обърна към вратата.

— Ще те взема в...

— Искаш ли баня?

Той спря и бавно се върна.

— Какво?

— Баня. Ще стопля тази вода.

— Ще отида на потока.

Тя сбърчи нос, с което привлече вниманието му към луничките си.

— Няма да е същото като една хубава, отпускаща топла баня.

Без да чака съгласието му тя се зае с приготовленията за нова баня. Провери чайниците на печката и видя, че е останала вряла вода. Като си тананикаше тихичко, загреба с една кофа част от водата във ваната и я изля през задната врата, за да долее чиста. След това потопи пръсти в нея.

— Така. Точно така. — Тя се обърна да го погледне.

— Ще я използваш, нали?

Той прехапа вътрешната страна на бузата си. Стои тук като някакъв проклет глупак, докато тя го върти около малкото си пръстче. Но беше толкова захласнат от гледката на тялото ѝ в обтегнатия халат, че не можеше да помръдне. Той залепна на хълбоците ѝ, когато се наведе над ваната, очертавайки нейните извивки за жадните му очи. Беше се отворил, когато тя наливаше водата, давайки му възможност да види гладката плът на гърдите ѝ. Освен тях всичко останало в нея изглеждаше уязвимо. Кичури смолисточерна коса се спускаха по влажните ѝ бузи. Босите ѝ крака изглеждаха твърде малки, за да принадлежат на възрастен човек. Искаше му се да ги разгледа отблизо. Когато тя мина край него му се стори извънредно малка и нуждаеща се от закрила.

Въпреки че знаеше, че трябва да бяга оттук колкото може по-бързо, той се чу да казва:

— Предполагам, че ще трябва, след като положи толкова труд да я подготвиш.

— Ще ти приготвя кърпа, докато си донесеш чисти дрехи.

Той не се беше върнал, когато Бенър влезе в кухнята. Тя любопитно надникна през прозореца. Едва когато го видя да се задава с дрехите, си отдъхна. При влизането му вече се суетеше, подреждайки пешкира и сапуна на масичката, така че той да ги достига.

— Сега ще те оставя сам — каза тя меко.

— Благодаря.

— О, няма защо.

Тя затвори вратата между кухнята и гостната и го остави. Свали халата си и погледна към вратата на кухнята, очаквайки Джек да отвори и да я види.

Но той не се канеше да го прави. Вече се чуваше плискането на водата — явно беше във ваната. При тази мисъл тя усети гореща трептяща чувственост да се извива около бедрата ѝ, между тях, във вътрешностите през гърдите. Зърната им набъбнаха.

Тя колебливо насочи ръка към едната си гърда. Това живо ѝ напомни за докосванията на Джейк, тя научи за себе си неща, които не знаеше. Плътта ѝ беше възприемчива. Тя трепереше. Почувства как между бедрата ѝ се появява топла влага.

Бързо свали ръка, страхувайки се да не предизвика Божия гняв със своята порочност.

Но представата за Джейк във ваната не я напускаше. Тя беше израснала с брат и мъжката анатомия не ѝ беше напълно чужда, още повече, че понякога беше надничала тайно. Но никога не беше виждала възрастен мъж гол, а от няколкото омъжени приятелки, които бяха дръзнали да говорят за това, знаеше че гледката е страшна.

Тя не можеше да си го представи по друг начин, освен че е красиво. Всичко останало у Джейк беше красиво, защо не и това? Тя не би била шокирана. Беше израснала във ферма и знаеше какво става с мъжките животни, когато са възбудени.

Освен това го беше изпитала. Беше ѝ станало страшно при този първи твърд тласък в нейното тяло, но болката беше временна. Тя го беше усетила — копринено гладък, дълъг и стоманено твърд. Но никога не беше го виждала и любопитството я измъчваше.

Може би трябва да му предложи да му измие гърба?

И въпреки че пристъпи към вратата, тя отхвърли идеята като прекалено очевидна за намеренията ѝ.

Бенър си мислеше, че е ужасно разпътна, но това не ѝ пречеше да се надява, че един ден тя и Джейк ще го направят отново и следващия път ще бъдат голи. Докато се обличаше, тя чувстваше всяка частица от тялото си. Хладните дрехи прошумоляваха край всяко трескаво местенце.

Тя избра ярко зелена рокля с дълбоко деколте и прилепнала надолу по тялото. Полата беше широка, колкото да се поклаща леко, когато върви. Роклята се закопчаваше на гърба и в това беше проблемът. Бенър не достигаше най-горните копчета.

Тя погледна към кухненската врата, която все още беше затворена. От няколко минути оттам не се чуваха плискащите звуци. Прекоси костната и почука на вратата.

— Джейк?

— Да?

— Мога ли да вляза?

— Това е твоята къща.

Тя бутна вратата. Той тътреше ваната по пода. Като достигна задната врата я наклони и изля водата върху стъпалата.

Бенър стоеше захласната. Той беше обул само чист черен панталон. Беше бос и без риза. Вниманието ѝ привличаха мускулите на гърдите му, раменете и гърба. Когато той се обърна и я погледна, дъхът спря в гърлото ѝ.

Отблизо гърдите му бяха още по-впечатляващи, отколкото отдалеч. Привличаха я бронзовите кръгчета на зърната, които се гушеха сред къдрави златисти косъмчета. Дали щяха да реагират като нейните, ако ги докосне и погали?

Тя проследи сатенената ивица косъмчета, спускаща се по тялото му дотам, където се срещаше с тази, завихряща се около пъпа, точно над копчето на панталона. Панталонът беше плътно прилепнал и не оставяше много място за въображението. Последните мисли я връхлетяха като разбушувана морска вълна и я замаяха.

Тя отново вдигна очи към неговите.

— Имам нужда от малко помощ за копчетата — гласът ѝ потрепваше, и беше непреднамерено интимен.

Тя отиде до него и се обърна с гръб, като вдигна косата си от врата.

Той се справи с копчетата по-сръчно, отколкото ѝ се искаше. Колко ли други копчета е бил молен да закопчае? Или да разкопчае? Мисълта не ѝ даваше мира. Можеше ли тя да се мери с другите жени, които е имал? Ако не, то ще може! Никоя жена няма да е толкова добра за Джейк като нея. Тя ще се погрижи за това. Няма да се остави!

Както държеше косата си отметната на една страна, тя се обърна към него и го погледна изпод мигли.

— Къпахме се в една и съща вана и сега ти ме закопчаваш. Сякаш сме женени, нали?

Лицето му стана твърдо и неподвижно.

— Едва ли, Бенър. Ако бяхме женени и ти ме посрещнеш на вратата само по мокър халат, вече щях да съм те тръшнал в леглото с пола над главата и да те... докато ти изскочат сълзи от очите.

Тя зяпна. Въздухът излезе от тялото ѝ в едно невярващо издихание. Тя отстъпи и вдигна ръце пред гърдите си, сякаш я беше ударил. Кожата на лицето ѝ се изпъна и преbledня.

Миг след това се завъртя и излетя от кухнята. Той чу как се трясна вратата на стаята ѝ. Отпусна се на вратата. Стискаше юмруци толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели.

— Съжалявам, Бенър, съжалявам — прошепна той към тавана.

Не беше сигурен кога го осени това. Може би се беше добирало до него цяла седмица? Може би беше възникнало като дъжд от ясно небе? Но някъде между конюшната и къщата, когато се връщаше с чистите дрехи, той вече знаеше.

Бенър се опитва да го съблазни не в леглото, а да се ожени за нея.

Заради това е била онази вечер. Любезността, отличната вечеря, деликатното внимание, безмълвното обещание, че ако поиска, може да сподели леглото ѝ. Какъв сляп глупак е бил!

Планът ѝ почти проработи. Ако Лидия не се беше сетила точно тогава да я посети, той би се подчинил на волята на тялото си и би любил Бенър. Веднъж, по нейна молба можеше да се прости. Но два пъти? Никога. Щеше да се чувства длъжен да се ожени за нея.

Не я обвиняваше. Тя все още беше просто дете, изнервена млада жена, на чиято гордост е нанесен жесток удар. Реално погледнато, да се оженият имаше смисъл. Беше ли обмислял това в някое скрито кътче на съзнанието си?

Ако не, то защо, когато Лидия отпътува, той не копнееше за нея както винаги? Защо повече му се искаше да се върне в къщата и да продължи това, което бяха започнали с Бенър? Натъжи го, че не беше почувствал познатото свиване в сърцето, когато Лидия го остави, за да се върне при Рос. Тя изглеждаше красива както винаги. Но вече не беше най-красивата. Кога Бенър беше станала еталонът, по който съдеше за другите жени? Нали той трябваше да обича Лидия?

Те с Бенър бяха станали близки — това е всичко. Твърде близки. Бяха изолирани, и както правят всички самотни хора, бяха посегнали към най-достъпното в момента. Е, добре, трябва да се сложи край на всичко това. Преди тя да е добила глупавата представа, че означават един за друг повече, отколкото е в действителност.

Той беше решил, че няма друг избор, освен да я нарани. Така че щом се върна за банята и видя гладния поглед, с който тя го гледаше, когато усети, че собственото му тяло започва да изневерява на добрите му намерения, той беше изрекъл тези ужасно груби думи.

Той я беше наранил. И щеше да продължи да я наранява. Нямахте друг начин. Тя трябваше да разбере, че между тях не може да съществува нищо.

И когато убедеше нея, той се молеше на бога, че ще успее да убеди и себе си.

XI ГЛАВА

Грейди Шелдън чу виковете много преди да приближи с коня си и да го завърже за дървото.

Първото му предположение, че Доги Бърнс бие до смърт Уанда, се оказа погрешно. Когато скочи от седлото, той видя Доги да седи на порутената веранда. От двете му страни лежеше по една хрътка, а трета се беше опънала в скута му. Доги привлече дамаджаната с уиски, собствено производство към провисналите си устни, като говореше несвързано. Явно, не вдигаше за пръв път дамаджаната този ден.

Откъм стаята долетя друг пронизителен писък, който излизаше сякаш от подземията на ада. Без да бърза, Грейди се отправи към запуснатото жилище. Една от дръгливите хрътки се приближи заплашително и с ръмжене се хвърли към краката му. Той я ритна в главата, пращайки я под стълбището.

Доги повдигна помътнели очи към зет си.

— Какво става тук? — попита Грейди.

— Твоето бебе е на път да се роди, ето какво.

Още един вик разцепи въздуха, последван от резки задъхани звуци, от които стомахът на Грейди се преобърна.

— Това — каза Доги, сочейки към вратата, като забърса уста след една дълга глътка от дамаджаната — продължава цял ден и вече до смърт ми омръзна. Крещи до бога и смущава спокойствието на човек, като че ли само тя на тоя свят ражда бебе. Проклета, глупава кучка.

От мисълта за раждането на Грейди взе да му се повръща и усети, че се изнервя. Той тъпо се загледа в откренатата врата, през която необезпокаявано се промъкваха вътре насекоми и какви ли не други гадини.

— Тя... ти опита ли да потърсиш доктор?

Доги го погледна с помътнели от алкохолно опиянение очи:

— По дяволите, човече, да не ме мислиш за луд? Защо е нужно доктор да помага на хлапето? Проклети шарлатани! Не стават за друго,

освен човек да си харчи спечелените с труд пари за тях. Не, майката на Уанда я роди в легло не по-добро от това и го направи както трябва. Всички тези сълзи и викове са само за показ, момче. Не ставай глупав.

Следващият вик завърши с провлечен вопъл и смрази кръвта на Грейди.

— Като че ли наистина я боли.

Доги се изсмя с дрезгав смях:

— Разбира се, разбира се. Това е божие наказание за проститутските ѝ пътища. Той наказва всяка мръсница след Ева за разврата... Млъквай там! — изръмжа той ниско, колкото да разтревожи кучетата около себе си.

— Влез вътре — побутна той Грейди. — Тя ти е жена. И за бога, накарай я да млъкне. Не мога да търпя повече тези крясъци.

Грейди влезе в мрачната, опушена, задушна стая. Миризмите бяха ужасни. Той се опита да задържи дишането си за известно време. Когато пое въздух, той беше спарен и мръсен.

Уанда лежеше на леглото върху зацапани чаршафи. Грейди преглътна буцата в гърлото си. Грубите чаршафи бяха напоени с розовеникава течност, изтекла от утробата ѝ при раждането.

Краката ѝ бяха широко разтворени, с вдигнати колене. Лицето — сиво и сбръчкано. Устните, издаващи тези стонове бяха изранени и напукани от прехапване, в усилието си да сдържат виковете. Косата ѝ беше сплъстена от пот, очите — затворени.

Грейди беше отвратен от гледката. Толкова отвратен, че му се доповръща. Гърдите, които някога го бяха съблазнили сега бяха набъбнали от мляко, с тъмни и едри зърна. Тя не предизвика никаква жалост у него, даже когато той видя тялото ѝ да се гърчи, събирайки сили за следващия болезнен пристъп.

Тя повдигна рамене, хвана коленете си и ги притегли към гърдите, като ръмжеше и се напъваше, докато лицето ѝ почервенея като цвекло и се поду от усилието. После се отпусна назад, отвори очи и видя, че Грейди я гледа.

— Най-послед се появи — каза тя, дишайки тежко. — Виж какво ми направи, ти кучи сине. Ти ми докара това.

— Сигурна ли си, че съм аз, Уанда? — язвително попита Грейди.

— Ти, или някое друго копеле, което си мисли, че е твърде добър, за да говори с мен на улицата, а се довлича тук щом му се прииска

хубаво чукане. — Тя заскърца със зъби, като мъчително стенеше. Но не успя да сдържи болката и я изля във вик, който прониза старите стени на бараката.

— Безпокоиш баща си. Той ме изпрати да спра тези викове.

— Проклет да е! И ти да си проклет.

— Очарователна както винаги, Уанда. Майчинството ти прилича — очите му се плъзнаха по едрото ѝ тяло.

Тя беше отворена широко. Главичката на бебето се подаваше. На Грейди отново започна да му се повдига.

Като крещеше, Уанда се подпря на лакти и се напъна с всички сили. Тя заби брадичка в гърдите си като издаваше ниски, хрипливи, животински звуци, които действаша отблъскващо на Грейди. После наклони главата си назад и зави, докато гласът ѝ пресекна.

— Казах ти да ѝ запушиш устата — извика Доги отвън. — Проклети жени — мърмореше той, като разрита хрътките във всички посоки.

— Ще си взема друга дамаджана. — И той се заклати в падащия мрак.

Когато Грейди отново обърна очи към Уанда, тя беше сграбчена от нова контракция.

— Помогни ми, Грейди, помогни ми. — Сега тя се молеше. Всичката ѝ арогантност беше изчезнала. Болката я беше превърнала в жалко същество. — Бебето няма да се роди. Няма да може. Помогни ми. Направи нещо! — крещеше тя, докато той стоеше и просто я гледаше.

— Баща ти ми каза да те усмиря — гласът му, както и лицето, беше безизразен.

— Не мога да направя нищо. Боли. — Тя отново се тръшна на просмуканата с пот възглавници. После тялото ѝ се сви от нова болка и тя зави високо и продължително.

Раменете на бебето си проправяха път, всеки момент щеше да се роди. Грейди Шелдън, млад представителен джентълмен щеше да се сдобие с още един Бърнс. Мисълта, че може да има дете от Уанда Бърнс караше стомаха му да се свива повече, отколкото гледката и миризмите наоколо. Беше немислимо трябва цял живот да издържа тази измет.

Грейди беше отчаян, а отчаянието кара хората да вършат неща, които обикновено са немислими.

— Доги ми каза да те накарам да млъкнеш. Мисля, че трябва. — Той взе излишната възглавница от леглото. — Недей да викаш повече, Уанда.

Тя го погледна със стъклени очи, в които се четеше вече не само агония, но и страх.

— Какво правиш? А? О, Господи! — Тя стисна зъби, когато нов спазъм я преряза. — О, Господи, Исусе — мълвеше тя, докато тялото ѝ се напрегна, за да се освободи от живота в утробата ѝ.

— Не викай — заплаши я Грейди.

— Не мога... нищо не мога... — Тя отвори уста и от нея излезе вик, който надминаваше всички предишни. Той напусна гърлото ѝ точно когато тялото ѝ се отвори и бебето излезе.

Грейди действаше.

Той закри лицето ѝ с възглавницата, притисна гърба ѝ към дюшека и задържа. Тя се бори, но кратко. Часовете мъчително раждане я бяха направили слаба. Грейди отмести възглавницата много след като крайниците ѝ бяха престанали да се движат.

Потта се стичаше на ручеи по тялото му. Той не погледна Уанда, а наведе очи към мяукащото бебе, което лежеше между бедрата ѝ. Даже не го обърна да види дали е момче или момиче. Защо да хаби енергия за това. Не му оставаше да живее дълго. Не, и ако планът му успее.

Трябва да успее!

Той се обърна, чул несигурните стъпки на Доги. Промъкна се до вратата, надникна и видя мъжа, който се олюляваше на път към бараката. Почти на всяка трета стъпка той вдигаше дамаджаната на рамо, накланяше глава и отпиваше дълга глътка от собственото си контрабандно уиски.

Когато Доги се приближи със замъгленото си от алкохола съзнание, той разбра, че нещо не е наред.

— Какво е това? — мърмореше той, тръгвайки отново напред и едва не падна върху една от хрътките.

Той изруга, сграбчи парапета, за да не падне и извика:

— К'во става там, а? Уанда? Шелдън? Роди ли се вече бебето?

Той пристъпи на несигурните си крака:

— Защо нищо не се чува? А? Защо?

Той не видя цепеницата, която се стовари с трясък върху черепа му, когато отвори вратата. Тежко се свлече на пода.

След като се беше спотайвал през последните няколко минути, Грейди излезе от сянката и се наведе над Доги. Той не помръдваше. Младият мъж избърса потното си лице с ръкав.

Такава им е съдбата — да умрат по този начин, убеждаваше се Грейди. Бяха измет, която не бива да живее на една и съща планета с порядъчните хора. На кого ще липсват Доги Бърнс и раздърпаната му дъщеря? Той беше направил услуга на света, освобождавайки го от тях. Просто беше помогнал на провидението мъничко — това е всичко.

Грейди отиде до сандъка, който служеше за нощно шкафче и небрежно наклони газената лампа, така че падайки, глобусът ѝ да се разбие в дървения под и маслото да изтече, образувайки локвичка.

Никой нямаше да го обвини за това. Напоследък съдбата не беше особено мила с него. Той загуби Бенър, прекрасен имот, оттеглянето на предложението от Коулман се разнесе из околността. Той беше публично унижен и сега го отбягваха хора, които преди се домогваха с всички средства до него. Беше станал за посмешище. Беше понесъл всичко, което човек може да понесе, нали? Отсега нататък ще накара Съдбата да заиграе по неговата свирка.

Той драсна клечка кибрит и запали пурата, която, за щастие, носеше със себе си. Да погледне ли? Съдбата вече беше в ход. Той бавно излезе от колибата и пое тютюневия дим в дробовете си, после дълго го издиша.

Всички знаят, че Бърнс живеят като свини и Доги е непрекъснато пиян. Уанда също. Никой не го видя, че напуска града. Дори и да са го видели, кой ще докаже, че е идвал тук? Той ще заобиколи и ще влезе в града от другата страна, като си осигури да поздрави поне няколко души, които след това да могат да си спомнят, ако шерифът появи любопитство относно пожара у Бърнс.

Дори не изчака да види дали се получи.

Съдбата беше на негова страна.

Когато Джейк и Бенър пристигнаха на партито, то беше в разгара си. Бяха закъснели.

Нямаше съмнение, че Коулманови умеят да организират празненства. Фенери, покрити с цветна хартия, висяха от най-ниските клонки на дърветата. Масите, наредени от край до край на двора бяха отрупани с храна. Порциите печено ухаеха с превъзходния аромат на опушено месо. Бяха сервирани халби с бира. Мама Лангстън държеше кана с лимонена за дамите.

Музиката отекваше високо и ритмично. Две цигулки, банджо, хармоника и акордеон изливаха една след друга жизнерадостни мелодии. Репертоарът на музикантите беше ограничен, както и майсторството им, но те го компенсираха с ентузиазма си.

Щом Лидия и Рос забелязаха познатата каруца да влиза в двора, те се спуснаха да посрещнат дъщеря си и Джейк.

Рос вдигна Бенър от седалката и я завъртя:

— Почти бях забравил колко си хубава, Принцесо. Животът на ранчото не ти се е отразил зле.

— Татко! — Бенър силно го прегърна, когато той я пусна на земята.

Досега тя не беше осъзнала колко много ѝ е липсвал. Усещаше го толкова надежден и силен. Искаше ѝ се да остане защитена в прегръдката му още дълго време. Но това нямаше да е естествено, а нещата трябваше да изглеждат обикновени, дори когато сърцето ѝ се късаше и тя би предпочела да се намира на стотици други места, само не и на партито.

Не бяха си говорили с Джейк, откакто той изрече онези ужасни думи. Разбира се, тя не разбра всичко, но от останалото, което той каза и недостойния му поглед, тя си представи колко неизказано лошо бе то.

Когато тя свърши с обличането и излезе от предната врата, той седеше в каруцата и пушеше. Едва я погледна, но слезе да ѝ помогне. Тя пренебрегна протегнатата му ръка и се качи на седалката. Той само сви рамене и се върна на мястото си, вземайки поводите. Мълчаливо прекосиха реката.

Бенър седеше като вкаменена, надявайки се, че той ще забележи концентрираното в кръвта ѝ неблагоприятно положение към него, което се изливаше във вените ѝ с всеки удар на сърцето.

Отново се беше оставила да я направят на глупачка, но това ще е за последен път. Тя нямаше да му стори тази услуга — да се остави да

я унизи отново. Приятелството им беше свършило. Отсега ще говори с него само по въпроси свързани с ранчото и то само когато е необходимо. Той повече няма да се храни в кухнята ѝ. Ще му оставя яденето на табличка отвън. Ще го храни, както човек храни любимите си животни — ще прави храната достъпна, без да я споделя с него.

— Джейк, как си? — Приветливият глас на баща ѝ я върна в настоящето.

Рос сърдечно разтърсваше ръката на Джейк.

— Тук има бира, а може би искаш нещо по-силно в кабинета ми.

— Нещо по-силно — отвърна Джейк с гримаса.

Рос се подсмихна под мустак:

— Така и предполагам. Впрочем, искам да поговорим.

— Рос, — тихо каза Лидия — не говорете за работа тази вечер.

Ще изпуснете партито.

Той протегна ръка, притегли я към себе си и звучно я целуна по устните.

— Така ли мислиш? Планирал съм парти за нас двамата по-късно.

— Рос, говори по-тихо и ме пусни. Всички ни гледат — протестираше тя, но бузите ѝ порозовяха, а очите издаваха възбуда като на мъжа ѝ. След още една бърза целувка, той я пусна.

— Хайде, Джейк — каза Рос, потупвайки го по плещите и приятелски задържа ръката си там, докато си проправяха път през тълпата към къщата.

— Мъже. — Лидия обърна раздражено лице към дъщеря си, но веднага след това се усмихна. — Красива си, Бенър.

— Благодаря, мамо. — Беше ѝ приятно да го чуе. Джейк не ѝ беше правил комплименти за външния вид. Неговата незаинтересованост я наскърбяваше повече, отколкото можеше да допусне и това беше удивително.

— Всичко изглежда чудесно. Постарала си се, както винаги.

— Имах много помощници — Мама Лангстън и момчетата.

Момчетата — това се отнасяше за Лий и Мика.

— Къде са те, всъщност? Тези двамата ми липсват кой знае защо...

Лидия се усмихна и докосна косата на Бенър, която беше идеално фризирана. Беше вдигната високо, но няколко кичурчета бяха

оставени да се къдрят около бузите и по врата. Тъмните ѝ къдрици бяха украсени със зелена панделка в тон с роклята.

— И след милион години няма да го признаят, но ти също им липсваш.

— Няма кого да тормозят.

— Всичките ти приятелки са тук — каза меко Лидия, като знаеше колко трудно ще бъде за Бенър да ги погледне първия път. — Насядали са под ореха.

— Сега отивам да ги видя — Бенър успокоително стисна ръка на майка си.

— Приятно прекарване!

Бенър кимна и тръгна между хората. Тя се спираше да поговори с всеки, усмихваше се и въртеше глава, показвайки, че не всичко е свършено след това, което Грейди направи. Срамът беше негов, а не неин. Тя искаше всеки да знае това и държеше главата си гордо изправена.

— Джорджия, Беа, Дови, здравейте — извика тя, когато приближи групата млади жени. Всички бяха в летни, пастелни тонове. Когато Бенър се появи в яркозелената си рокля, те се удивиха до невежливост от контраста.

— Бенър — заговориха те в хор и я наобиколиха.

Размениха си комплименти и новини за общи познати. Тъй като не беше ги виждала няколко седмици, тя беше извън текущите събития. Когато я попитаха дали е истина, че се занимава с ранчо, тя потвърди и продължи да описва живота си, много по-колоритен, отколкото всъщност беше.

Но интересът на приятелките ѝ към огради, кошари и животни бързо спадна и разговорът се прехвърли върху годежи, сватби и партита с чай, бебета и китайски порцелан.

Не след дълго Бенър се отегчи и се питаше дали и тя е била така лекомислена като тях.

Тя се извини и се отдалечи. Приближи изотзад Лий и Мика, които бяха подпрели рамене на дървото. Без да подозират, че тя е достатъчно близо, за да ги чуе, те водеха много по-интересен разговор, отколкото приятелките ѝ.

— Мислиш ли, че тя го прави?

— По дяволите, да! Можеш да го разбереш по очите ѝ. Очите винаги ги издават.

— А Лили Бишоп?

— Хм. Не знам. Вероятно не. Много я е страх от майка ѝ.

— Да, но чувах, че си отваря устата като се целува.

— Кой ти каза?

— Един познат, който работи в магазина на баща ѝ.

— Един от Индианската територия ли?

— Да. Мислиш ли, че лъже?

— Може.

— Сега за Бони Джоунс.

— Върхът е, а? Големи и зрели като дини. — Мика сръга с лакът Лий и двамата захихикаха. — Предполагам, че са също толкова сочни.

— Веднъж ги пипнах — похвали се Лий.

— Не може да бъде — премлясна Мика, гледайки предизвикателно приятеля си.

— Кълна се в бога.

— Кога?

— Преди две години. Още тогава бяха големи. Бяхме на младежкото празненство, което църквата устрои за 4 юли.

— Църквата! — каза Мика, затаил дъх. — Не ме ли лъжеш?

— Не, трябваше да дойдеш.

— Имах разстройство и мама нямаше да ме пусне. Какво стана с Бони?

— Измъкнахме се от другите. Знаеш онова място на реката, където са праговете. Тя се наклони и едва не падна във водата. Посегнах да я задържа и това беше, което хванах.

— Лъжец!

— Кълна се.

— Какво направи тя?

— О, тя се изчерви, оправи си роклята и каза: „Лий Коулман, по-добре гледай къде са ръцете ти“, а аз ѝ казах: „Гледам ги, Бони, мила, гледам право в тях, виждаш“.

Мика захихика тихичко:

— И какво стана?

Лицето на Лий се отпусна:

— После учителят от неделното училище дотича през гората да ни вика за фойерверките. По дяволите, ако бях с Бони насаме само още 60 секунди, щяха да станат някои фойерверки. — Той захвърли парчето кора, което беше обелил от дървото. — Чух, че се е омъжила за някакъв от Тейлър. Да ти кажа ли нещо: имал е истинско удоволствие през първата брачна нощ.

— Вие двамата определено сте отвратителни. — Бенър излезе от сянката и ги разбута с лакти. Тя ги гледаше с превъзходство.

— По дяволите, Бенър, — каза Лий ядосано — не знаехме, че си тук.

— Очевидно.

— Отново старите номера? — попита Мика с усмивка. — Шпионираш ни?

Добрата природа на Бенър надделя и тя се разсмя:

— Вие сте по-забавни от всички останали тук. Но, Лий, как си позволяваш да говориш по този начин за една от приятелките ми? Бони Джоунс е добро момиче, и ако ти си пипал някои нейни части, сигурна съм, че е била засегната и дълбоко обидена.

— Не е трябвало да слушаш — оправда се той. — Това се неща, които обсъждат мъже.

— А вие откъде знаете какво обсъждат мъжете? — Той се намръщи заплашително, но Бенър съвсем не изглеждаше уплашена.

— Какво би направил, ако някой обсъжда мен по този начин?

И двамата инстинктивно запротестираха.

— Ще му оскубя косата — каза Лий.

— Ами ако Бони имаше брат... Кой я покани? — Бенър прекъсна изречението си по средата, за да попита за новопристигналата млада жена, която се присъедини към нарастващата групичка под ореха.

— Коя? — попита Лий като оглеждаше тълпата. Сега повечето танцуваха и беше трудно да се различат лицата.

— Дора Лий Дени. Не мога да я понасям.

Момчетата се спогледаха.

— Защо?

— Тя е клюкарка, злобна и лицемерна.

— Но е доста хубава — отбеляза Мика.

— Хм — Бенър винаги си беше мислила, че синеоките блондинки са гадни.

Косата ѝ беше твърде сложно фризирана, дрехите издаваха твърде голяма суета, а парфюмът ухаеше прекалено силно. Това, което Бенър особено мразеше, беше как Дора Лий се превзема и пред мъжете, и пред жените. Тя доминираше във всеки разговор и любимата ѝ тема беше самата тя. Винаги говореше със сладникав, фалшив глас. Понякога Бенър имаше желание да я удари по глупавата уста, само за да предизвика една искрена реакция.

— По-добре да се върна и да видя какво казва. Точно от нея може да се очаква да заяви пред всички, че съм направила опит за самоубийство след сватбата.

Тя ги остави. Мика се загледа след нея, забелязвайки как обръща вниманието върху себе си в кръга от млади жени.

— Какво мислиш?

Очите на Лий бяха насочени в същата посока.

— Не ми пука дали сестра ми харесва Дора Лий или не. Бих опитал нещо такова. А ти?

— И аз мисля така. Нищо сериозно, нали разбираш? Само едно хубаво бързо изтъргуване в сеното.

— Да-а — съгласи се Лий, присвивайки очи. — Май тя го прави.

— Не бих се учудил. Можеш да познаеш по...

— Очите им — довърши Лий.

— Какво можете да познаете по очите им? — Джейк драсна клечка кибрит в дървото и двете момчета виновно подскочиха. Той се засмя на удивените им физиономии.

Джейк беше излязъл от кабинета на Рос с желанието да изчезне бързо отгук. Трябваше да отиде в града и да върши щуротии, за да изразходва енергията си. Това, от което имаше нужда, беше едно добро уиски, една лоша жена и една напрегната игра. Тогава може би образът на Бенър щеше да изчезне от мислите му и той ще може да продължи да живее както преди онази проклета нощ в конюшната.

Картините, свързани с нея се открояваха в съзнанието му толкова живо, че той очакваше Рос да разбере мислите му. Бенър в брачната си нощница, Бенър в тесен панталон, Бенър му сервира вечеря, Бенър му пали пурата, Бенър приведена, с леко очертан ханш, Бенър току-що излязла от банята, Бенър, Бенър, Бенър. Тя беше завладяла мислите му. Джейк нямаше да се изненада, ако Рос го изругае, скочи от стола с

изваден пистолет и му забие куршум точно между очите. Заради това, което Джейк мислеше за дъщеря му, Рос би бил оправдан.

Но Рос се държеше с него както винаги и от това Джейк се чувстваше още по-зле. Той беше доволен, когато Лидия прекъсна разговора, промушвайки глава през вратата на кабинета и извика Рос да излезе да поздрави кмета на Ларсен, който току-що беше пристигнал. В момента, в който излезе, Джейк забеляза Бенър. Тя се смееше сред приятелките си. Зарадва се, че се смее. След онова, което й каза следобед изглеждаше така вцепенена и наранена. Не беше необходимо да я засегне. Беше се почувствал принуден да й нанесе този удар по най-жестокия и груб начин. За нея е по-добре да види истинската му същност сега, за да избие от главата си всякакви романтични представи.

Като се мъчеше да се отклони от бурните си мисли, Джейк се запъти към Лий и Мика, които бяха свели глави един до друг като заговорници. Той предположи, че замислят нещо недобро и беше отгатнал правилно, ако се съдеше по виновните им изражения.

— Как става така, че всички момичета са там, а вие двамата се криете тук в тъмнината? Изплашихте ли се от тях?

— Не — каза Мика на по-големия си брат. — Тъкмо обсъждахме жените изобщо и една от тях в частност.

— Коя?

Те посочиха Дора Лий.

— И какво за нея? — попита Джейк с нарастващ интерес.

— Обсъждахме дали слуховете за нея са верни — каза Лий.

— Какви слухове?

Очите на Джейк не изпускаха момичето, което бърбеше с много жестикулации и трепкане на ресници. Даже от такова разстояние му стана ясно, че Дора Лий е от този тип жени, които той презира. Тя имаше твърде високо мнение за себе си и своята привлекателност, също като Присила Уоткинс. Беше самодоволна заради красотата си, а движенията й бяха добре пресметнати.

Но точно от такава жена имаше нужда тази вечер, жена, към която да не изпитва никаква нежност.

— Слуховете, че тя, знаеш... — довърши Мика с намигване.

Джейк лениво се усмихна:

— О, така ли? Е, може би ще изясня нещата тук и сега. — Той се отдалечи от тях, оставяйки ги да му се възхищават с благоговение.

— Джейк, — прошепна след него Мика — внимавай. Тя е дъщеря на кмета.

Джейк се усмихна с онази спираща сърцата, но опасна усмивка:

— Това ѝ е най-доброто. — Той намигна на момчетата, които се сръчкаха в ребрата.

— Мама и татко искаха да ходя в онова девическо училище в Уако, но...

Дора Лий прекъсна самохвалната си тирада и се загледа в мъжа, който се движеше гъвкаво между танцуващите двойки. В светлината на фенерите косата му блестеше бяло-руса, въпреки че кожата му беше матова. Даже отдалеч, тя можеше да каже, че очите му са наситено сини.

— Кой е този? — прошепна тя.

Бенър проследи погледа ѝ и забеляза Джейк, който идваше към тях. При движението хълбоците му се извиваха в онази поклащаща се каубойска походка, която по някакъв начин привличаше вниманието към кобура с пистолета върху бедрото му. Ако тя беше видяла съдържаните доказателства за мъжествеността преди, то беше сигурна, че похотливата Дора Лий ги вижда сега недвусмислено.

Широчината на раменете му не можеше да се скрие от бялата памучна риза, опъната силно върху тях, нито под черното кожено елече, което изглеждаше меко като масло. Червеното шалче около врата му придаваше разпътен вид. Изглеждаше ловък и хитър като котарак, който току-що е уловил мишка; опасен като планински лъв, тръгнал на лов.

Джейк спря, извади пурата от устата си, хвърли я в праха и я стъпка с обувката си. Всяко движение беше чувствено, бавно, обмислено.

— Това е Джейк Лангстън — каза Бенър. — Моят управител.

Дора Лий горчиво съжаляваше, че е пропуснала сватбата на Бенър. Тя не отиде нарочно, а предприе дълго гостуване в Гавестън при братовчед си, за да не празнува „Денят на Бенър Коулман“, както язвително го наричаше. Не обичаше никой друг да е център на внимание, особено пък ако това е Бенър Коулман, която я превъзхождаше във всичко.

Но когато Дора Лий се върна от пътуването си и разбра какво се беше разиграло, тя побесня от яд, че е пропуснала такова нещо. Беше чула да говорят за един от каубоите, който защитил Коулманови, но считаше, че слуховете са преувеличени. Очевидно не бяха.

Джейк продължи да се приближава с хипнотизиращата си походка, докато не застана на няколко крачки от зяпналата Дора Лий.

— Един танц? — Това беше всичко, което каза. Но беше достатъчно. Веднъж и тя да не може да каже нищо! Само го погледна и му позволи да я обвие с ръце и да я отведе до групичката млади жени, които гледаха със завист.

Бенър почувства как нещо в нея умря. Той дори не я погледна. Очите му бяха свикнали с момичета, за които тя мислеше, че са вятърничави, шумни, противни.

Господи! Нека да я има! Те се заслужават един друг!

— Защо всички стоим тук? — обади се Бенър пресилено весело. — Да привлечем тези джентълмени на танци.

Тя започна да обикаля, отправяйки усмивка, която събуждаше надежда в много сърца, преди да я обещае на Грейди Шелдън. За секунди вече имаше партньор, после друг, след него трети. Тя се въртеше в такт с музиката, смееше се весело, уверявайки младите мъже, с които танцуваше, че могат да спечелят сърцето ѝ отново. И убеждавайки родителите си, че е преминала през тежкото изпитание неуязвена.

Но тя забелязваше всяко движение на Дора Лий и Джейк. Тя знаеше кога ръцете му я притискат, кога я привличат плътно, знаеше кога Дора Лий поощрява и позволява това. Знаеше също в кой точно момент те изчезнаха зад конюшните.

Само след минути Джейк се укоряваше, че е подмамил Дора Лий в сянката. Тя беше глупава и празноглава, но той го знаеше, когато тръгна след нея. Нейната предсказуемост беше отегчителна. Тя се преструваше на срамежлива, но се поддаваше с изключително мека съпротива.

Завоеванието беше твърде лесно и нямаше трепет, когато той свали блузката и откри гърдите ѝ под лунната светлина.

— Аз обикновено не позволявам на мъж да...

— Да, позволяваш — той я целуна по врата, после вдигна глава да види реакцията на некавалерската си постъпка.

Тя го гледаше с пусти очи. Облиза устни и опита отново:

— Но аз наистина те харесвам, Джейк.

— Тогава покажи ми го — прошепна рязко той. Езикът ѝ се завъртя в устата му като стрелкаща се змия. Имаше неприятния вкус на маринован копър. Той не искаше нищо от нея, но се насили да вземе в шепи огромните ѝ гърди. Тялото му откликна на допира на женската плът, но от кръста нагоре нямаше и намек от желание. Той можеше да я има, може би щеше да задоволи желанието, насъбрало се със седмици. Но облекчението щеше да е временно. Гладът щеше да се върне утре, защото беше за друга.

Той не постъпваше честно с това момиче, макар глупаво и егоцентрично. Откога разбивачът на сърца Джейк Лангстън започна да мисли за честност? От онази нощ в конюшнята... Беше се размекнал и станал сантиментален на стари години. Друг път би взел проститутка като Дора Лий без нито за момент да се поколебае. Вместо това той я отстрани.

— По-добре да се връщаме. — В желанието да се избави от нея, той се зае с копчетата ѝ. Като видя, че се кани да протестира, добави: — Не искам баща ти да дойде да те търси.

От приличие Дора Лий се престори, че тя е прекратила нещата и оправи косата си с бързи, треперещи пръсти.

— Не искам да добиеш грешна представа за мене. Предполагам, че за момент съм си загубила ума и позволих да ме докоснеш. Аз... искам твоето уважение — бърбеше тя, докато се връщаха.

Джейк се извини и отиде да пийне бира. Тъкмо отпиваше една дълга глътка, когато Лий и Мика се спуснаха към него, останали без дъх, с широко отворени очи.

— Е?

Той тъжно се усмихна на тяхната невинност.

— Дора Лий определено го прави. Желая ви късмет.

Партито беше към края си.

Джейк прекара известно време с Мама, за която все не му оставаше време. Тя почиваше на хлад в люлеещия стол на верандата. Джейк се опитваше да следи разговора, но очите му бяха постоянно в Бенър. Тя танцуваше с всички мъже наред — и стари, и млади.

Прекарваше дяволски добре. Трябва ли да държи главата си под такъв ъгъл, при който шията ѝ се открива за този селяк, който я гледа

така, сякаш иска да си отхапе от нея. Не я ли държи този тъпак твърде плътно и интересува ли я въобще това? На кого маха? За кого е тази брилянтна усмивка? И ако Ренди я покани още веднъж, Джейк ще трябва да направи нещо на този sameц, веднъж завинаги. Дойде му на ум за кастриране.

Той се впусна в празни приказки.

Когато гостите си отидоха и Джейк тръгна към каруцата, стомахът му беше така свит, че беше готов да удари някого.

Сбогуваха се.

— Чудя се какво е това? — попита Рос. Той гледаше на североизток към хоризонта, обагрен в червено.

— Пожар — отвърна Джейк, проследил погледа му. Мика процеди през зъби:

— Трябва да е дяволски огън, за да освети така небето.

— Чудя се какво ли може да е... Доста далеч е от града — каза Лидия.

— Храсталаци, може би — въздъхна Рос. — Страшно се нуждаем от дъжд.

Това изглежда задоволи любопитството на всички по отношение на пожара. Но той не гореше толкова ярко, колкото зелената ревност в очите на Бенър.

XII ГЛАВА

— Рос, това е...

— Бъди мила, жено, и ме целуни. — Но...

Рос покри устата на Лидия със своята и прекрати протеста ѝ. Знаейки, че той харесва преследването, тя понякога му даваше тази възможност. Но целувката, с която отвърна, беше също толкова жадна, както и неговата.

Той я придърпа върху одеялото на сеното и я търкулна под себе си без да се интересува какво ще стане с дрехите, които тя беше облякла за партито. Гостите си бяха отишли, музикантите бяха прибрали инструментите и тръгнаха за вкъщи, Рос беше изпратил Мама в бараката ѝ. Всички в Ривър Бенд се бяха прибрали. Те бяха останали щастливо усамотени.

Докато езикът му продължаваше стремителното си движение, прониквайки в устата ѝ, ръцете му сграбчваха косите ѝ, търсейки фибите с ловки пръсти и ги разпусаха.

— Засрами се — въздъхна тя, когато той най-после освободи устата ѝ, за да се притисне към шията ѝ.

— Това беше всичко, което мога да издържа. — Той захихика. — Имам нужда от някой стар порок, който да ми напомни за пламенната младост.

— Затова значи ме домъкна на сеното, вместо в нашата порядъчна спалня?

— Имаш нещо против да се любим на сеното, така ли?

— Трябва да знаеш — каза тя с предизвикателна прямота. — Довеждал си ме тук не един път посред бял ден. Винаги се страхувах, че децата могат да ни намерят като си играят на криеница.

Рос се засмя, докато пръстите му разкопчаваха копчетата.

— Тази заплаха усилва възбудата.

Тя прокара пръсти през черната му коса и се обърна да го погледне.

— Нямам нужда от нищо за усиляване на възбудата. Да се любя с теб всеки път е възбуждащо.

— Този начин на изразяване може да Ви донесе много неприятности, госпожо — предупреди той с нисък, потрепващ глас.

— Харесвам тази грубост у теб — прошепна тя. — Това показва, че Сони Кларк все още е тук, но никой освен мен не може да го открие. Ти си моят разбойник и аз те обичам независимо под какво име живееш.

Очите му я посипаха с изумруден огън. Чувствата, проблясващи на лицето ѝ, бяха бурни като неговите.

— Обичам те, Лидия.

— Зная. И аз!

Те се целунаха с плам, неохладен за 20-те години съвместен живот. В бързината ръцете късаха дрехите, ако не можеха да се освободят достатъчно бързо от тях. Той пхна ръка под полата и фустата ѝ и разкопча жартиерите. Освободи се от тях и я премести върху себе си. Ръцете им бясно се бореха с копчетата на панталона му.

Вик на екстаз отекна в тихата спокойна конюшня, когато се сляха. Страстна в любовта, както винаги, Лидия отметна глава, възседнала втвърденото му тяло, позволявайки му волности с гърдите си. Той ги взе, знаейки точно какво да направи, за да ѝ достави най-голямо удоволствие, после с любов ги взе с устни.

— Рос, Рос, Рос! — Тя падна на гърдите му във върховния момент.

Той проникна дълбоко в нея в момента на отпускането. Както всеки път, така и сега преживя една малка смърт, само за да се съживи отново възобновен и прероден. Лидия винаги получаваше толкова много, колкото и даваше.

Те лежаха тихо, дишаха пресекливо, вслушвайки се в песента на щурците. Тя разкопча ризата му и прокара пръсти през космите на гърдите му. Мълвяха любовни думи, целуваха се с интимността на любовници, познаващи се добре и предани един на друг. Най-последно разговорът им взе друга посока.

— Бенър изглежда добре, нали?

Рос кимна и придърпа Лидия по-близо.

— Така мисля. Тя е интелигентна. И е упорита като една друга жена, която познавам. — Той лекичко я тупна отзад. — Трябва някой с

по-големи топки, за да разбие Бенър.

Лидия захихика и подръпна космите на гърдите му:

— Не се ли безпокоиш за нея? Нито за миг? Поне малко?

— Безпокоя се. Знаеш го, нали?

Тя потвърди, потривайки меката си буза в гърдите му.

— Все още не мога напълно да възприема, че нашето малко момиче вече не е дете. Бенър е жена и трябва здраво да си стъпи на краката. Ще трябва да носи отговорност за всички решения, които вземе отсега нататък и това ме плаши. Тя е дяволски импулсивна. По-лесно е да оставиш Лий да взема решения, може би защото е момче. Но ми се иска да продължа да пазя Бенър. — Той опря брада върху главата на Лидия. — Толкова много обичам децата, че понякога ме е страх за тях.

Лидия присви очи. Тя познаваше родителския страх, за който Рос говореше. Всеки път, когато Лий и Бенър напускаха полезрението ѝ, отчаяно чувство на окончателност свиваше сърцето ѝ. Страхуваше се, че може би ги е видяла за последен път. Тези мисли бяха глупави, но познати на всеки родител.

Тя леко се премести, за да вижда Рос и каза:

— Може би нямаше да се чувстваме така, ако... ако можехме да имаме и други деца.

„Пак за това“, помисли си Рос. Той обърна глава и я погледна. Все още мислеше, че нейното лице е най-хубавото, което някога е виждал. Това не беше традиционната красота на Виктория Джентри. Но в лицето ѝ имаше много повече живот, движение, характер, душа. В очите ѝ с цвят на шери блестеше личността на жената зад тях. Рос я откриваше във всяка жива черта в падащата в безпорядък коса, в пълните, предизвикващи целувка устни.

— Лидия, ти ме направи толкова щастлив през последните 20 години, повече отколкото дори съм си представял, че е възможно. Казвал съм ти, че за мен не е важно колко деца имаме.

Тя наведе срамежливо очи:

— Знам, че това е, което си ми казвал. И се надявам да е така.

— Така е. За нищо не бих заменил живота си от деня, в който напуснахме Джеферсън с Мозес и бебето.

— Толкова се радвам, че ти вече имаш Лий. И до края на живота си ще съм благодарна на Бог, че ни даде Бенър. Просто желях да мога

да имам още деца от тебе. Винаги съм съжалявала за това, Рос.

Това беше тема на разговор от дълго време. Тя не можеше да се примири, че не можа да зачене, след като Бенър се роди. Той хиляди пъти я беше уверявал, че не се чувства ощетен. Обичаше Лий. Синът му беше роден от друга жена, но Лидия го отгледа. И Бенър. Бенър — детето, което той създаде с Лидия — беше много специално.

Той искаше да премахне този тъжен израз от лицето ѝ завинаги. Но знаеше, че пак ще се върне. Всичко, което можеше да направи бе да продължи да я успокоява. Ръцете му потърсиха гърдата ѝ — топла и пълна. Той я взе и започна да гали зърното, докато набъбна.

— Няма за какво да съжаляваш, Лидия — прошепна той меко. — Ти не си правила друго, освен да ми доставяш радост. Винаги.

Той вдигна глава и притисна устни в нея. Тя гледаше как мустаците му обгръщат зърното ѝ. Устните го поеа навътре в устата и той го засмука. После я погали с език.

Тя затвори очи. Повтаряше името му с въздишка и се питаше дали Бог ще я накаже, за това, че обича Рос повече от Него. Рос я обърна по гръб и покри с тяло нейното. Той отново беше твърд, а тя — влажна от желание. Той се отдръпна и с един дълъг, бавен тласък ѝ отдаде любовта си.

Мислите на Лидия — едновременно щастливи и тъжни — се разпръснаха, когато поривът на страстта премина през нея още веднъж.

Бенър сваляше фибите и ги хвърляше в тъмнината. Пребори се с още една. Те се бяха вплели в косата ѝ като кукички за риболов. Веднага, щом успееше да се освободи от някоя, тя я изхвърляше от каруцата, преди да е изкрещяла. Беше бясна.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Разпускам си косата.

— Защо?

— Защото не мога да я търпя повече.

— Какво ѝ е?

Тя разтърси глава, оставяйки къдриците да се разлетят във всички посоки. Една от тях бръсна Джейк през лицето и той я отмахна настрана:

— Спри това.

— Заболя ме главата и искам да усетя вятъра в косата си. Не е твоя работа.

Джейк изръмжа и се загледа в гърбовете на конете.

— Стой мирно. Можеш да паднеш и да си счупиш врата.

Не я свърташе на едно място. Беше неспокойна и не можеше да стои спокойно. Бушуваше като чайник, който всеки момент ще кипне. Беше настръхнала от едва сдържан гняв. Като дете забиваше глава в стомаха на Лий, за да започне битката, когато му беше ядосана. Така се чувстваше и сега. Тя беше готова за борба и щеше да отхвърли всякакъв опит за извинения от страна на Джейк.

Но той не правеше нищо — караше и пушеше проклетата си пура. Няма съмнение, че мислите му се въртяха около тази малка лигла, Дора Лий. Бенър не можеше да изгони от съзнанието си гледката на тях двамата как се разхождат на партито.

Дора Лий ѝ беше отправила злорадстващ поглед.

Джейк беше прошепнал нещо на Лий и Мика, от което те се разсмяха. Несъмнено им беше казал нещо съвсем отвратително и неприлично. Бенър беше изпитала желание да ги удари колкото сили имаше.

Но вместо това тя беше танцувала, беше се смяла, преструвайки се, че се забавлява, а всъщност никога не е била толкова ядосана и нещастна. Всеки път, когато си представяше как Джейк целува Дора Лий по същия начин както нея, жилото на ревността я пробощдаше. Стичаше се в нея и помрачаваше душата ѝ.

Още преди Джейк да дойде за сватбата, тя го ревнуваше от другите, с които е прекарвал времето си. Сега чувството ѝ за собственост върху него се беше удвоило. Ревността беше безпричинна, но тя не можеше да се справи с нея.

— Хареса ли ти на партито? — попита рязко тя. Имаше чувство, че ще се пръсне, ако не наруши напрегнатата тишина.

— Тъхъ — отвърна лаконично той, гледайки право напред.

— Разбира се! Бих казала, че добре си прекара като се перчеше пред дамите. Бенър отметна глава. Изви шия и погледна нагоре към звездите, демонстрирайки безразличие. — И аз прекарах чудесно. Обичам да танцувам. Утре сигурно ще ме болят краката — преуморих се.

Тя искаше да му напомни, че не ѝ бяха липсвали партньори.

— Можеш да ги накиснеш в хладка вода.

— Така ще направя. — По дяволите, този хладен тон. — Предполагам, че Дора Лий също ще кисне своите.

— Така ли мислиш?

Бенър нерадостно се засмя с кратък обиден смях и едва промълви:

— Ха! — и с голямо усилие продължи. — Тя не се интересува с кого танцува, стига да е мъж.

— О? — Той премести пурата от единия ъгъл на устата си в другия, без да си помага с ръце.

На Бенър ѝ се искаше да я грабне и да я захвърли след фибите си, но не посмя.

— Всички в града знаят каква е репутацията ѝ сред мъжете.

— Хм. — каза Джейк замислено. — Мисля, че е привлекателна.

— Привлекателна! Точно това предполагах, че си мислиш.

— Мисля го, да.

— Не съжаляваш ли, че трябва да ме върнеш вкъщи? Сигурна съм, че много повече би искал да изпратиш Дора Лий.

Той нищо не каза, само сви рамене по начин, който подклаждаше яда ѝ.

— Видях ви как се измъквахте двамата. Е, как е? Заслужава ли си славата? — Тя не му остави възможност да отговори. — Сигурна съм, че е така. Видях как глупаво и самодоволно се хилеше като се върнахте. Безсрамно! — Тя поклати глава и потрепера. — Предполагам, че си я целувал. Да не говорим за другото. Опипа ли я? Чувала съм, че тя позволявала... е, не мога дори да го кажа. — Бенър отново отметна глава. — Тя е с такива неприлично големи гърди. И толкова се гордее с това. Хм. Бюстът ѝ е толкова едър, че няма накъде повече. Предполагам, че си бил впечатлен от фигурата ѝ. Показа ли ти нещо?

Джейк дръпна от пурата си, остави дима бавно да се извива от устата му, после хвърли пурата в реката, когато каруцата се затъркала по моста.

— Никога, когато целувам не го казвам, Бенър. — Той обърна глава и я прониза със светлите си сини очи. — А ти трябва да си особено доволна, че не казвам.

Ако я беше ударил, нямаше да занемее така. И да бъде обидена повече. Или по-наранена. Тя го погледна с празен поглед. Войнствената ѝ реч рязко беше прекъсната. Тя не можеше дори да си поеме дъх. Всичкият въздух беше излязъл от гърдите ѝ. Тя извърна глава, неспособна да го гледа повече.

Джейк безмълвно ругаеше. Той също беше изпитвал ревност, но усети настроението на Бенър веднага. Мразеше себе си за това, което трябваше да направи. Той беше постъпил жестоко.

Може би трябва да я прегърне и да се извини? Може би просто ако постави ръката си върху нея... „Не, Джейк“, каза си той. „Ако ти я обгърнеш с ръка, всичките ти добри намерения ще се провалят в ада.“

Косата ѝ беше много тъмна и съблазнителна в нощта. Твърде много му беше харесало да я усети на лицето си. Нейният аромат се беше превърнал в нещо, което му липсваше, когато не беше край нея. Тя беше твърде красива в тази рокля. Гърдите ѝ, изпъкващи над деколтето, изглеждаха твърде изкусителни на лунната светлина, която се изливаше върху тях сребриста и мека.

Той се опитваше да се убеди, че нежните кътчета в сърцето му таят чувства като тези на чичо към племенница. Но аргументът не беше добър. Той изпитваше възможно най-нездрави чувства, каквито не може да изпитва един чичо към племенницата си. Това добавяше и нотка на кръвосмешение.

„Не, Джейк. Не я докосвай. Ти постъпи глупаво не един път и сега двамата плащате за погрешната ти преценка. Не постъпвай глупаво отново.“

Когато каруцата влезе в двора, тя почти падна от нея в бързината си да се махне час по-скоро от него. Сърцето му се късаше, гледайки я да върви твърдо към вратата с високо вдигната глава и изправен гръб, докато знаеше, че е непоносимо унижена. Не може да я остави, без да каже нещо.

— Бенър.

Тя спря. Главата ѝ се отпусна, после отново се вдигна, преди да се обърне и да го погледне въпросително:

— Да?

— Не трябваше да казвам това.

— Но е вярно, нали?

Той местеше погледа си от едно на друго, да не гледа страданието ѝ.

— Рос ми каза за един брокер на добитък във Форт Уърт. Той мисли, че този човек може да ни събере едно малко стадо на достъпна цена. Ти какво смяташ?

Тя не искаше да говори за добитък. Искаше да го попита защо се държи така злобно с нея. Мрази ли я? Дали я презира за това, което беше правила с него? Или се присмива на несръчните ѝ опити да го съблазни да се ожени за нея?

— Както ти прецениш, Джейк. Ти си управител.

— Е, добре — каза той неловко, като прехвърляше в ръце юздите. — Мисля, че скоро ще трябва да отида във Форт Уърт и да се видя с него.

— Щом мислиш, че така е най-добре...

Той кимна:

— Е, добре, лека нощ.

„Моля те Бенър, не ме гледай така. Искам да те задържа, но не мога.“

— Лека нощ.

„Джейк, защо ме наказваш за греха, който е общ? Не ме мрази за това.“

— Сега заключи добре, чу ли?

„Помня колко си сладка, Бенър и те искам отново. Но не мога, не мога...“

— Добре, лека нощ.

„Ти беше толкова сладък за мен онази нощ, така нежен и ласкав. Защо си толкова лош сега?“

Тя влезе в тъмната къща сама и затвори вратата след себе си. Той почака докато видя лампата в спалнята ѝ да светва, след това вкара каруцата в конюшнията.

— О, Господи!

Няколко цепеници се търкулнаха от ръцете на Бенър и тупнаха глухо на земята. Тя посегна с ръка към устните си, за да задържи вика, притискайки стомаха си с другата ръка.

— Какво правиш тук?

Грейди Шелдън излезе от сянката на верандата и нерешително пристъпи към нея.

— Как си, Бенър — попита смирено той.

Бенър дойде на себе си от шока при вида му. Джейк и каубоите работеха далеч зад къщата — почистваха пасбището от дънери и храсти. Тя беше сама вкъщи и отиде да донесе дърва от плевнята. Би се уплашила от вида на какъвто и да било мъж по това време, а още повече — този.

Но първоначалният ѝ страх отстъпи и тя се изпълни с ярост към него. Наведе се и остави дървата. Когато се изправи, погледът ѝ премина през него сякаш го нямаше.

— Ще ти кажа как съм, Грейди. Удивена съм, че можеш да ме погледнеш. И ако не си отидеш до 10 секунди, ще те изритам.

Тя мина покрай него към вратата. Но той я стисна за ръката и я принуди да спре.

— Бенър, моля те, искам да поговоря с теб.

— Е, аз пък не искам. Сега ме остави и се махай. И не се връщай.

— Чу ли за моята... моята жена?

Тя пусна дървата и го погледна открито. Пожарът, убил Уанда и Доги Бърнс беше голямата новина в града в деня след партито. Джейк беше ѝ го казал, когато се върна от Ларсен. Преди две седмици.

— Съжалявам, Грейди. Смъртта ѝ е трагична, но това няма нищо общо с мен.

— Има, Бенър — каза той стремително. — Искам да поговорим, да ти обясня. Нямах възможност да ти разкажа. Не е честно, нали?

— Това, което направи също не беше честно, Грейди. А сега ме извини — трябва да се заема с вечерята.

Тя влезе и се обърна да затвори вратата. Преди да го направи, каза:

— Не искам да те виждам повече. Не идвай отново!

Той беше завързал коня си от другата страна на кошарите, затова не го беше забелязала, когато мина през двора. Сега гледаше от гостната, докато той изчезна от погледа ѝ. В този миг осъзна, че трепери. Като избърса овлажнелите си длани в панталона, тя отиде в кухнята и се зае с вечерята.

Реши да не споменава пред Джейк за посещенията на Грейди. Това само щеше да го ядоса. От нощта на партито те бяха любезни

един към друг, вежливи и сдържани.

Тя не изпълни закана си да му оставя храната на табла отвън, но веднага щом се нахранеше, той се качваше на коня и се отправяше към града. Тя не гадаеше къде отива. В кръчмата? При Дора Лий? Никога не заспиваше преди да се е върнал.

Поне съжителстваха мирно. Заради появата на Грейди не си заслужаваше да предизвиква избухването на гнева на Джейк и нямаше защо да му казва. Беше сигурна, че Грейди няма да дойде пак.

Но той дойде. И то още на следващия ден. Почти по същото време. По-късно се питаше дали не е планирал посещенията си, знаейки, че по това време тя е сама, докато мъжете работят далеч от къщата. Този път той почука на задната врата. Когато му отвори, видя го, че държи букет цветя.

Тя погледна цветята, но не посегна за тях.

— Казах ти да не се връщаш.

— Може ли да вляза?

— Не. Махай се, Грейди. Мисля, че ясно се изразих.

— Моля те, Бенър. Моля.

Тя го погледна отблизо. Беше се променил. Лицето му не изглеждаше вече момчешки красиво, открито чисто, отворено и честно. В устата и очите му имаше умора, която не беше виждала преди. Изглеждаше измъчен. Промените бяха едва уловими, но очевидни.

Сърцето ѝ се сви от съжаление. Беше ли изстрадал той толкова, колкото и тя? Невъзможно. Мъжете излизат от такива ситуации незасегнати. Така беше казала Лидия.

Може би от жал, а може би защото реши, че не се страхува от него, тя го пусна да влезе. Той плахо пристъпи прага, но тя не го покани да седне. Той поддържа неловко цветята, после се наведе и ги остави на масата.

— Бенър, зная, че трябва да ме мразиш.

— Не те мразя. Не чувствам нищо към теб. Каквото и да съм чувствала, то умря в момента, когато разбрах, че не си ми бил верен.

Той загледа върха на обувките си. Проклета да е! Той мразеше да се прави на кротък и мек, сякаш идва при нея от покаяние. Като нищо щеше да прати всички Коулманови по дяволите. Но по-късно, може би,

щеше да има нужда от тях. Последните две седмици бяха най-лошите в живота му.

Първо трябваше да се престори на шокиран, ако не скърбящ, заради пожара, който беше изгорил къщата на Бърнс и взел живота на жена му и тъста му. После — изпитанието от следствието. То вървеше точно както се беше надявал. Пожарът и смъртта бяха сметнати за случайни, но не му харесваха косите погледи, които хвърляше шерифът, а и всички в града.

Нуждаеше се от съюз с високопоставените и силни Коулман. Ако той е обвързан с тях, градът ще го приеме от ново. Бизнесът му още беше добър и проспериращ, тъй като единствената дъскорезница беше неговата, но хората вече не се отнасяха с уважение към него. Можеше да прочете презрението в очите им.

И, по дяволите, той искаше всички тези акри гора, които принадлежаха на Коулманови. За да постигне това, трябваше да се прави на смирен пред нея. Жените обичат да прощават на мъжете. Те не могат да се съпротивляват, когато имат това предимство. Бенър нямаше да бъде изключение. Той залагаше на това.

— Бенър, това което стана в църквата беше ужасно. Съжалявам повече за теб, отколкото за себе си, защото знам през какво е трябвало да преминеш и какво си си помислила за мен.

— Ти донесе неприятности на мен и семейството ми пред очите на целия окръг.

— Зная.

— Това е нещо, което едва ли ще мога да забравя и простя толкова скоро.

— Но се надявам с времето да можеш — каза той настойчиво. — След като ми дадеш възможност да ти обясня за Уанда.

— Не искам обяснения. Просто кажи „довиждане“ и си иди!

— Моля те, Бенър. Моля те, изслушай ме! — Той облиза устни и неспокойно пристъпи с умолително протегнати ръце.

— Чувствам се ужасно, че тя умря така, и бебето, и всичко. Но... но се чувствам и като човек, осъден на доживотен затвор, който изведнъж е освободен. Сигурно знаеш, че момиче като Уанда не може да означава нищо за мен.

— Ти си се любил с нея — извика Бенър.

Той отпусна глава.

— Зная, зная. Повярвай ми, че оттогава съжалявам за това с цялата си душа. Бях с нея само един път, Бенър. Кълна се. Само един път — лъжеше той. И това не беше... хубаво. Не е любов с такова момиче. То е нещо съвсем друго. Не мисля, че аз съм баща на бебето — моля се на бог да не съм. Но няма как да се докаже.

— Няма значение. Работата е в това, че ти ме предаде. Предаде любовта, в която ми се обясняваше.

— Зная, че е трудно за теб като жена, като дама, да разбереш такъв вид страст. — Очите му още бяха наведени, така че той не видя как Бенър внезапно пребледня. — Просто понякога става така, Бенър. Преди да разбереш вече си направил нещо, за което да съжаляваш.

Когато той рискува да вдигне глава, за да прецени ефекта от думите си, тя вече не го гледаше; погледът ѝ се рееше през прозореца.

— Случи се толкова бързо — започна той, вземайки мълчанието ѝ за колебание. — Отидох да купя малко уиски. Тя беше сама. Тя... тя, е, можеш да си представиш колко безсрамна беше. А тъкмо бях идвал при теб. Искях те толкова много. И когато Уанда... е представих си само за няколко минути, че си ти, докато я целувах. Само че тя не спря, Бенър. Тя продължи да ме докосва. Знам, че не трябва да ти казвам тези неща. Но тя ме докосваше на интимни места, знаеш, и ми каза неща, които...

— Моля те — прошепна Бенър, сграбчвайки ръба на сушилника толкова силно, че пръстите я заболяха. — Спри!

Като насмешлива молитва, тя се чу как моли Джейк да я вземе. Тя настояваше, убеждаваше, използвайки всички аргументи и дори отиде толкова далеч, че му напомни за любовта му към майка ѝ.

Бликналите сълзи я заслепиха. Господи, не е чудно, че я презира. Също както Грейди презира проститутката си.

— Трябва да си мъж, за да разбереш, Бенър. Когато преминеш определена граница няма връщане назад. Мъжът губи контрол. След това се мразех, не можех да повярвам, че съм го направил. Кълна се, не съм я докосвал, нито пък някоя друга жена след това. Искях само теб. Обичам те!

Тя изтри сълзите си и сърцето на Грейди се преобърна от мисълта, че той ги е предизвикал. Тя го погледна и попита:

— Какво искаш от мен? Защо дойде?

— Искам те обратно. Искам да се оженим.

— Невъзможно.

Той упорито поклати глава:

— Напротив. Ако ми простиш. Бенър, моля те. Направих грешка. Една нещастна грешка. Тя дойде в най-лошия възможен момент от живота ми. Моля те, не ме карай да плащам за това цял живот. Кажи, че ще помислиш над думите ми да се върна. Не мога да живея без теб. Толкова много те обичам...

Тя се удивяваше колко празно могат да звучат думите. Само преди няколко седмици си мислеше, че го обича, както и той нея. Но дали го е обичала? Какво изпитва сега? Само тъга. А любов? Тя все повече се убеждаваше, че думата не значи нищо. Използваше се за множество различни чувства по липса на по-подходяща дума.

Коя беше тя да съди Грейди за позора му, когато нейният е точно толкова тежък и точно толкова дълбок. Да, той беше предал любовта ѝ, но не беше ли предала и тя тези, които я обичат? Родителите си? Мама и Лий и Мика? Джейк?

Джейк. Тя е влюбена в него, сега го признава.

Беше го обичала през целия си живот. Това беше щастлива, бликаща в нея любов, която я изпълваше всеки път, когато го види. Беше здрава любов, която тя можеше да показва без да се срамува.

Но тази любов, тази любов беше различна. Тя не ѝ носеше нищо, освен мъка. Забулена в тайна. Не можеше да я покаже. Не можеше да съществува.

Грейди ѝ предлага безопасен изход. Ако се омъжи за него, ще живее ако не щастливо, то поне задоволена. Ще се освободи от тази борба, която я караше да изтръгне сърцето си, което сякаш щеше да се пръсне.

Но тя се отнасяше с недоверие към предложението на Грейди. Той не беше вече изисканият млад мъж, сигурен в себе си и в бъдещето си. Петното от неговата изневяра щеше да го съпътства дълго. Извиненията му звучаха достатъчно искрено, но ще може ли тя някога отново да му вярва?

Като че ли прочел мислите ѝ, той каза:

— Знам, че може да не ми вярваш. Но всичко, което казах е истина, Бенър. Обожавам те. Ти си всичко, което някога съм искал.

Тя се питаше дали той би бил така готов да я вземе за жена, ако знае, че вече не е девствена. Ако Грейди се беше изменил, то тя се

беше изменила повече. Веселата, скоклива Бенър, на която той беше предложил женитба вече не съществуваше.

— Мисля, че никога няма да можем да се върнем назад.

Той вдигна ръка:

— Не ми отговаряй днес. Само помисли за това.

Бенър изведнъж се почувства изморена, изтощена до припадък. Тя искаше той да си отиде.

— Ще помисля. Трябва ми време.

— Разбирам.

Той събра достатъчно кураж да вземе ръката ѝ, поднесе я към устните си и нежно я целуна преди да я пусне. Ръката ѝ безпомощно падна и увисна безводно.

— Няма да се спра, Бенър, докато не кажеш „да“. — Той се завъртя на пети и излезе.

Бенър се отпусна на стола, зарови лице в ръцете си и изхлипа. От няколко седмици, от онова парти и ужасния следобед преди него, тя беше потискала сълзите с адско усилие на волята. Сега те бликнаха от очите ѝ в горещи, солени потоци.

Колко прост щеше да бъде животът, ако сватбата се беше състояла. Тя щеше да е напълно щастлива и никога нямаше да узнае за връзката на Грейди с Уанда Бърнс или някоя друга. Тя и Джейк щяха да си останат приятели. Нямаше да я има тази враждебност между тях. Как можа да убеди себе си, че отиването при него в конюшната е решение на проблема? Как?

Тя обърна глава при шума от обувките на Джейк. След едно кратко почукване той отвори и я извика. Тя се обърна, но Джейк успя да забележи следите от сълзи.

— Какво има? Какво се е случило?

— Нищо.

— Плакала ли си?

Той прекоси стаята, подрънквайки с шпорите и приклепна до стола ѝ. — Не.

— Плакала си. Не ме лъжи!

Отмести шапката си назад и кичур руса коса падна над веждата му. Лицето ѝ се сгърчи, докато сърцето ѝ се свиваше от любов.

— О, Джейк!

В миг ръцете му се озоваха около нея, а лицето му беше заровено в якичката между врата и рамото ѝ. Тя впиваше пръсти в мускулите на гърба му и ги отпускате.

Той потърка лице в косата ѝ, ръцете му обгърнаха тесния ѝ гръб, опитвайки се да я направи колкото е възможно повече част от себе си. Не я пусна докато не се наплака и хлипанията преминаха в тихо хълцане.

Едва тогава хвана раменете ѝ и я отмести от гърдите си.

— Искаш ли да ми кажеш какво не е наред?

— Ще повярваш ли, че е сenna хрема?

Той погледна цветята:

— Никога не си я имала като дете.

— Откъде знаеш? Не беше тук. Ти винаги заминаваше и ме оставяше.

Очите му се задържаха върху наказващите го устни. Дори когато повдигна ръка към устата си и издърпа кожената си ръкавица със здравите си бели зъби, очите му не се отместиха от устните ѝ. Той постави палеца си върху тях, бавно го плъзна до едното ъгълче, върна го в средата, после го плъзна до другото.

— Съжалявам за всеки път, когато съм те напуснал, за всеки път, когато съм те наранявал по какъвто и да е начин, съжалявам, Бенър.

Той сложи голата си ръка върху бузата ѝ. С другата ръка обхвана талията ѝ и я придърпа, докато гърдите ѝ пак се опряха в неговите. После наведе глава и притисна устни към нейните.

Спазъм от вълнение я разтърси. Тя изви ръце под неговите и ги сплете на гърба му, впивайки пръсти в стегнатото му тяло.

— Кой те е учил да се целуваш, Бенър? — попита той миг по-късно, доближавайки се до устните ѝ.

— Ти.

— Това не е начинът, по който аз съм те учил. Отвори си устата.

— Не искам да си мислиш, че съм проститутка като оная Уоткинс или, че флиртувам като Дора Лий.

— О, по дяволите — измърмори той. — Целуни ме както трябва, а?

Той не ѝ остави възможност за избор. Езикът му премина там където устните ѝ се затваряха с такава великолепно убедителност, че те се разтвориха. Наклони главата ѝ с лек натиск на дланта върху бузата

й. После проникна по-дълбоко стрелкайки се и пронизвайки с ритмични движения. Изви се и докосна небцето й, вътрешната страна на зъбите и устните. Галеше я по познатия начин, прониквайки все по-дълбоко в устата й с всеки магически тласък.

Той не беше свършил, когато освободи устата й. Тя се притисна доверчиво към него, останала без сили. Той пое с устни сълзите, които се бяха задържали на миглите й, докосна връхчето на носа й с език и обсипа с леки, безразборни целувки бузите, по които личаха следи от сълзи. Беше успокояващо и вихрено. И чудесно.

— Защо плачеш, Бенър?

Тя се засмя и дъхът й опари твърдата му скула:

— Казах ти — сenna хрема.

Той зарови пръсти в косата й, извъртя я и хвана със зъби ухото й.

— Не знаеш ли, че не трябва да береш цветя, щом имаш сenna хрема?

— Не съм ги брала аз.

— Откъде са дошли тогава?

— Грейди ми ги донесе.

Джейк рязко вдигна глава. Няколко тежки секунди той се взираше в нея. После бавно изпъна колене и се изправи в цял ръст. Свали шапката, която някак се беше задържала на главата му по време на прегръдката и я удари в бедрото си, вдигайки облак прах.

— Надявам се, че не съм чул добре.

— Грейди ми ги донесе — повтори тя. Не обичаше този израз на лицето му.

— Грейди Шелдън? — от спокойния му тон лъхаше скрито напрежение.

Бенър стана от стола:

— Да, Грейди Шелдън.

Джейк избухна. Той метна шапката си на закачалката до вратата. За щастие, улучи от първия път. Погледна Бенър с юмруци на хълбоците.

— И ти му позволи да влезе?

Позата и интонацията му говореха, че не може да повярва. Това опъна нервите й.

— Защо не?

Тя отиде до мивката, защото нямаше какво друго да направи и безсмислено, но злобно започна да изпомпва водата в нея.

— „Защо не?“ — Джейк изрева така, че гласът му проехтя и се блъсна в прозорците.

— Да, защо не. Аз бях сгодена за него. Не помниш ли?

— Помня — каза той като се запъти към мивката. Свали си и другата ръкавица и я хвърли на масата. — Помня също, че той получи дупка от куршум в рамото си в деня на сватбата, защото е направил бебе на някаква мръсница.

Тя се обърна.

— Имаш твърде особен начин да излагаш нещата — каза саркастично тя.

— Как може да го пуснеш тук докато си сама?

Сега, когато Джейк ѝ обърна внимание на това, тя осъзна колко безразсъдно смела е била. Лий ѝ беше казал, че Рос е заплашил да убие Грейди в църквата. Ами ако е дошъл да търси възмездие, а не прошка? Но не. Дори и да имаше някакви угризения, че е пуснала Грейди, нямаше да си признае пред Джейк. Тя го погледна и каза хладно:

— Той съжалява за това, което се случи. Помоли ме да се оженя за него.

Джейк я гледаше в пълно недоумение. Накрая поклати глава и горчиво се засмя:

— Надявам се, че не си приела.

— Но мога да го направя.

Джейк присви заплашително очи. Той нямаше доверие на Шелдън. Според Джейк, пожарът, убил Уанда и баща ѝ намирисваше на нещо повече от съвпадение. Все още не беше изяснено как е започнал. Мразеше този кучи син от момента, в който го видя в църквата. Беше разбрал веднага, че Грейди не е мъж за Бенър. Винаги беше презирал гадните, амбициозни копелета като Шелдън.

— Заплаши ли те онзи подлец?

— Не.

— Какво каза?

— Това си е моя работа.

— Недей да се перчиш пред мен, мис Коулман. Рос ще убие Шелдън, ако разбере, че се е навъртал около теб.

— И аз предполагам, че ти ще направиш пътека до Ривър Бенд, за да му докладваш.

Отвращението се излъчваше от всяка частица на обветреното му лице.

— Аз не съм доносник, Бенър, а ти не си дете.

— Правилно, не съм. И съм свободна да приемам цветя от всеки мъж, от когото си поискам. Ти си управител на Плъм Крийк. Съобразявам се с мнението ти за деловите решения... Но докато не съм ти поискала съвет за личния си живот, бъди така добър да запазиш мнението си за себе си.

Той не знаеше дали да я хване за врата, или да я целуне отново. Но беше твърде вбесен, за да стори каквото и да било. Грабна ръкавиците и шапката си и затръшна вратата. Шпорите лудо се завъртяха, когато токовете му се забиха в спечената земя. Той изруга.

Разглезено, разхайтено хлапе. Тя не разбира кое е добро за нея. Няма да разпознае щастливия случай, дори да я ритне по задника. Тя не осъзнава, че той се опитва да я запази от невестулка като Шелдън и сваляч като Ренди.

И проклет да е, ако тя не го беше целунала със свежите цветя на Грейди до себе си.

Защо, по дяволите, трябва да го е грижа? Беше обещал на Рос да я наглежда, добре, ще го прави. Но не могат да го обвиняват, ако тя се заплете пак с някой непредвиден като Шелдън. По дяволите, не! И ако изпадне в затруднено положение, ще си получи това, което заслужава.

Но той знаеше съвършено ясно — толкова, колкото че утре слънцето отново ще изгрее — че ще убие Шелдън преди да я е докоснал.

ХІІІ ГЛАВА

Студените сиви очи прегледаха колоните цифри в тефтера и останаха доволни, че сметката излиза. Показваше забележителна печалба. Нека си демонстрират църковните групи с техните глупави лозунги! Нека свещениците заплашват с адски огън и сѳра. В „Райските градини“ нещата не можеха да вървят по-добре от това.

На вратата се почука. Присила погледна малкия златен часовник на бюрото си. Беше време за посещението на Дъб Абърнати.

— Влез.

Тя педантично заключи счетоводния си тефтер в най-долното чекмедже. Беше богата. Никой не знаеше точно колко и тя щеше да го запази в тайна.

Дъб връхлетя, както винаги, внезапно и бързо като първи студ. Все пак се обърна и тихо затвори вратата, за да не събуди спящите горе проститутки.

Винаги се беше учудвал как може Присила да издържа будна толкова много часове. Докато проститутките спяха дълбоко до следобед, подготвяйки се за вечерта, тя работеше в кабинета си и забавляваше личните си клиенти. Той знаеше, че не е единствен, но броят на любимците беше ограничен.

Не беше изненадващо, че салонът на Присила е най-просперирация в града. Само всеотдайност като нейната върви ръка за ръка с успеха. Самият Дъб никога не се задоволяваше с това, което има и винаги ламтеше за повече. Той можеше да разпознае тази алчност у другите.

— Присила, скъпа — той сложи шапката и бастуна на тапицирания със сатен стол до вратата и влезе в стаята.

Поздравът на Присила беше забележимо по-хладен от обикновено.

— Здравей, Дъб.

Той прекоси стаята, за да я прегърне и я целуна силно и дълго. Днес тя избягна прегръдката му, отиде до шкафа и му наля малко

уиски.

— Ще пийнеш ли?

— Разбира се.

Той усещаше нейната резервираност, знаеше причината и се упрекуваше за това. Тази връзка беше започнала да се усложнява. Той се наслаждаваше на Присила и страшно обичаше това, което правят в леглото. Но може би скоро щеше да се наложи промяна.

Наскоро към църквата се беше присъединила една много привлекателна вдовица. Тя живееше в центъра, в удобна къща с бяла ограда. Едва вчера беше дошла в банката за съвет по финансовите си дела. Това определено беше някаква възможност. Тя сигурно не притежаваше сексуалния опит на Присила, но можеше да се научи. Нали вдовиците са зажаднели за чувства? Тази връзка нямаше да му носи усложнения. Това беше голям плюс в нейна полза.

Присила поднесе на Дъб чаша уиски и наля на себе си. Тя тръгна към спалнята зад кабинета. Дъб я последва покорно като кученце.

— Пропусна срещата миналата седмица — каза тя отпуснато, оглеждайки се в огледалото на гардероба.

— Съжалявам, скъпа. Внезапно ме извикаха на събрание. Нямах друг избор, а и нямах време да те предупредя. Надявам се да не си се разсърдила.

— Не — каза тя на отражението му в огледалото. — Просто добавих обичайната сума към сметката ти.

Тя се засмя, но очите ѝ не се стоплиха. Дъб сподави удивлението си точно навреме, за да попита разкаяно:

— Сърдиш ли ми се?

Тя се обърна и го изгледа. Беше с разпусната по раменете коса, облечена в син сатенен пеньоар. Дългите ръкави падаха около китките ѝ в набор от сребристо-сива дантела. Сатенът подхождаше на прелъстителната фигура под него. Едно гладко бедро се подаваше в процепа на пеньоара.

— Не съм сърдита, Дъб, а разочарована. Миналия път ти обеща да махнеш от главата ми тези религиозни фанатици.

— Не съм обещавал.

— Все едно, че обеща. Мислех, че можеш да промениш общественото мнение.

— Какво може да направи сам човек срещу нарастващата тълпа?

— Тълпата е като стадо овце. Отиват там, където ги поведат. Насочи ги към нещо друго. Отклони вниманието от „Дяволското място“.

— Как предлагаш да го направя?

— Не ме е грижа. — Сега тя се разхождаше, ядосано тръскайки глава. — Никога не съм те молила за услуга, Дъб. Не зная. Това, което искам, е да си върша работата като всички други граждани. Защо да съм по-различна от бакалина, хлебаря или сладкаря. Никой не вдига шумотевица около тях. Залагам печалбата си от следващата седмица, че те не са така честни в бизнеса, както аз.

Дъб се отпусна уморено на кушетката и разтърка с пръсти слепоочията си. Беше избягал от задълженията си в банката за един хубав, дързък набег в леглото на Присила, а всичко, което получи тук, бяха няколко чаши от тенеското ѝ уиски. Без спорове. Без сцени. Това той можеше да получи и в столовата.

Дъб я погледна. Беше бясна. Яростта се излъчваше на вълни от нея. Очите ѝ светеха студено и твърдо. Преди не беше забелязвал тези бръчици около устата ѝ. Кога ли са се появили там?

— Ти едва ли осигуряваш същото обслужване като хлебаря, Присила — каза ѝ той сухо. — Как искаш от мен да разпъждам кучетата, като в тази част на града постоянно стават безредици? Миналата седмица едно от твоите момичета беше убито.

Тя седна на мекото столче пред тоалетката. Взе пухчето си и напудри дланите и вътрешната страна на ръцете си.

— Риск на професията. И всяко момиче, което приема клиент срещу заплащане го знае. Просто може да има нещастieto да приеме фермер, чиято жена намира този живот по-вълнуващ от кърменето и събирането на яйца, ревнив любовник или праведник, който взема проститутка в леглото, а след това счита за свой дълг пред бога да я накаже, че го е въвела в заблуждение. — Тя красноречиво сви рамене. — Такива неща са се случвали винаги. „*Още едно убийство на проститутка...*“ — цитира тя познатото заглавие.

— Имало е стрелба по улиците. Трима каубои са се стреляли след игра на покер. Двама са умрели.

— Това не се е случило при мен.

— Но порядъчните хора не...

— Порядъчни хора! — извика тя като стана от стола и отново закричи напред-назад. — Дотук ми е дошло от порядъчни хора. Какво ги прави порядъчни? Опитват се да съсипят бизнеса ми — това порядъчно ли е? На това ли казва „правене на добро“ техният пастор? — Тя бързо се обърна към Дъб. — Направи нещо с него.

— Не мога. Последователите му все повече се увеличават. Предупреждавах те за него, Присила. Той притиска шерифа. Рано или късно шерифът ще трябва да му обърне внимание. По-голямата част от гласоподавателите са на негова страна, а тази година ще има избори. Ако успее да затвори „Дяволското място“ и издигне бизнеса тази част на града ще си спечели още един мандат. Шерифът е амбициозен.

— Той е подлец. Почти всяка вечер е тук с хората, които хвърля в затвора.

— Зная това — търпеливо каза Дъб. — И ти го знаеш. Но те... — той завъртя главата си в посока на деловата част на града — не. Пък дори и да знаят, не ги е грижа, след като има спокойствие.

— Лайно! — промърмори през зъби Присила.

Тя се тръшна отново на стола и кръстоса крака. Дрехата ѝ се разтвори върху бедрата. Сините ѝ сатенени обувки с високи токове и пухчета отпред се поклащаха напред-назад като яростно махало.

Дъб беше погълнат от формата на краката ѝ. Той все повече се отегчаваше от разговора. Не беше откъснал за това време от натоварената си програма. Очите му се вдигнаха от крака към скута и гърдите ѝ, които потрепваха от вълнение. Зърната им бяха твърди и очертани. Пулсирането в слабините му се усилваше с всяка секунда.

— Мила — каза той примирително. — Зная, че си разстроена.

— Да, по дяволите!

— Правя каквото мога.

— Не е достатъчно.

— Ще опитам още нещо — подхвърли той.

Вече губеше търпение. Как смееше тази проститутка да говори с него — Дъб Абърнати, като с равен. Онази хубавичка вдовица беше кротка като овца вчера в кабинета му, говореше мило, плачеше тихо, поглеждалки го с влажни очи, изпълнени с плахо уважение.

— Хайде. Да не искаш да прахосам този час извън банката в спорове? — Той наду устни към нея като малко момче.

Присила не се впечатли от театралниченето му. Дъб беше ловък и хитър и тя го знаеше. Знаеше също, че ако работата опре до това дали да защити нея или себе си, за него изобщо нямаше да стои този въпрос. Трябваше сама да се погрижи за себе си. Имаше дяволски късмет, че е живяла добре досега.

Тя бавно се изправи. Хвана предниците на пеньоара си и ги дръпна, за да ги разтвори. Отдолу беше съвсем гола. С чувствено движение на раменете тя се освободи от дрехата и я остави да се спусне по тялото ѝ и да падне в краката ѝ.

— Не съм искала да споря с теб, Дъб. Но добре си го намислил. Визитите ти при мен са твърде изискани и твърде кратки, за да губим време за делови въпроси. — Тя прокара ръце надолу по бедрата си, докосвайки с пръсти снопчето косми между тях. — Може би ще започна да идвам в банката за делови срещи?

Той вдигна очи от ханша ѝ. Внезапно пребледнелите биволски бузи ѝ доставиха удоволствие. Той се засмя с кратък, нервен смях и се размърда неудобно на стола.

— И двамата знаем, че не можеш да го направиш — той се засмя принудено, като не знаеше дали тя се шегува или говори сериозно.

Тя направи малка крачка напред:

— Тогава предлагам да се заемеш с този пастор и да ме отървеш от него, за да няма делови въпроси, по които да говорим, когато си тук.

Сега тя стоеше точно пред него. Той посегна към гърдите ѝ, към корема и бедрата.

— Какво ще кажеш, Дъб? Ще направиш ли това за мен?

— Разбира се, Присила, разбира се. Можеш да разчиташ, че ще се погрижа за това. Винаги съм изпълнявал, нали?

— Винаги. Не ме разочаровай сега.

— Няма, няма — мълвеше той върху нея, докато пъхаше ръка между бедрата ѝ.

Тя го придърпа да стане и го зацелува страстно, спускайки ръка към цепката на панталона му.

— Аз завися от теб — прошепна, когато копчетата се откопчаха. Тя свирна от престорена изненада, когато обви пръсти около него.

— Ти си толкова твърд. Толкова силен.

Очите му се присвиха, зъбите се оголиха и стиснаха, Дъб несвързано шепнеше. Аргументите и обещанията бяха изтрити от

ловка ръка. Той беше изпратен направо на небесата от един от най-прославените ангели на Сатаната.

— Лий! Мика!

Бенър щастлива се хвърли да ги прегърне. Те бяха влезли след Джейк в кухнята.

— Не очаквах да ви видя тази вечер.

— Има ли достатъчно ядене за нас?

— Ще се оправим.

Тя се радваше, че ги вижда. Техните високи, ъглести тела сякаш стесниха кухнята, но шумът и суетенето бяха добре дошли за нея. Напоследък къщата беше станала прекалено тиха.

— Решихме да појздим преди да се стъмни, за да поогледаме — каза Лий, като я целуна по бузата.

Мика невъзпитано се плъсна на стола.

— Май ще одобрим това място, а?

Тя се спусна към него и се опита да изрити крака на стола изпод него. Той беше по-бърз и успя да опре предния крак на стола в пода преди да е загубил равновесие.

— Чувствай се като у дома си, Мика — подразни го тя.

— О, разбира се, така и смятам — той обви ръка около облегалката на стола и се огледа.

— Седни, Лий. — Изведнъж Бенър се смути и стана нервна.

Тя никога не беше готвила за друг, освен за Джейк. Дали ще ѝ се смеят?

— Седни и ти, Джейк — каза тя, като открито срещна очите му за пръв път, откакто беше влязъл. — Вечерята е готова.

— Благодаря.

— Ще трябва да извадя още две чинии.

Тя бързо се обърна за чинии от шкафа. Почти не си бяха говорили с Джейк, откакто беше идвал Грейди. Не можеше да не забележи, че той се навърта по-близо до къщата и се заема с работа, която му позволява постоянно да я наблюдава. Той изпълни това, което беше казал. Имаше намерение да я държи настрана от Грейди. Тя беше едновременно обидена и благодарна — обидена от неговата ненатрапчива бдителност, и благодарна, че скоро нямаше да се наложи

да се бори с Грейди. Не искаше да се омъжи за него и се надяваше да отлага отговора колкото е възможно.

— Това е обикновена яхния с говеждо — каза тя извинително, като се приближи до масата с порцеланов супник и започна да сипва.

— Но това е рецепта на Мама, а всички знаят, че никой не може да прави яхния с вкус на амброзия.

Лий си гребна пълна лъжица.

— Добре, детенце.

— Не е лошо. — Мика подсили думите си с намигване. Джейк не каза нищо, а механично се зае с яденето. Бенър донесе царевичния хляб, доволна, че се е надул добре. Беше златист и хрускав отвън, светъл и пръхкав отвътре. Мама беше гарантирала, че рецептата е без грешка.

Бенър се присъедини към тях на масата, но почти не можеше да се храни от смях. Лий и Мика бяха както винаги пълни с невероятни истории.

Беше толкова приятно да се смее. Джейк беше мълчалив. Те водеха откъслечен разговор за ранчото. Това беше всичко. Той вече не ходеше в града след мръкване, но тя знаеше, че го прави, за да не дойде Грейди в негово отсъствие.

Нямаше вече нежни целувки като онази, след като беше плакала. Можеше изобщо да не я е имало. Внимаваха изключително много да не се докосват.

— Нямам никакъв друг десерт, освен малко миналогодишно сладко от боровинки.

— Звучи прекрасно — каза Мика, като си отрязва нова филия.

— За мен също.

— Ако вие двамата бяхте предупредили, че ще дойдете на вечеря, вместо да се изръсвате така, — каза Бенър — предизвикателно натъртено — щях да се приготвя по-добре.

— Вината е моя — Джейк премести чинията си и се върна на стола. — Срецнах момчетата на реката и им казах да дойдат насам вечерта. Ще можем по-лесно да тръгнем сутринта, ако те вече са тук.

Бенър се върна от килера с бурканче сладко:

— Къде ще ходите?

— Отиваме във Форт Уърт да докараме добитъка — каза Лий възбудено. — Джейк не ти ли е казал?

Тя обърна очи към него:

— Предполагам, че е пропуснал да ми спомене.

— Казах ти на партито.

— Но не ми каза кога.

— Утре е голям ден! — Мика си сложи пълна лъжица конфитюр върху филията — Имаме намерение да...

— Мика!

Мика обърна предупредително очи към Бенър.

— Имате намерение да се развилнеете? — запита тя сладко.

Мика преглътна залька без да го съдъвче:

— Само исках да кажа...

— О, зная какво, Мика. Не съм глупачка. Може би Джейк ще ви запознае с приятелката си Присила?

Лий изпусна лъжицата и тя издрънча на масата. Той зяпна сестра си:

— Ти знаеш за нея?

Бенър скрито погледна към Джейк, чиито светли вежди бяха гневно свъсени.

— Джейк ми е говорил много за нея. Тя пуши пури.

Двете момчета се обърнаха към Джейк за потвърждение. Той пренебрежително махна с ръка:

— Тя се е досетила.

Бенър само се засмя:

— Е, може би и аз ще мога да видя известната Присила Уоткинс. Колко време ще останете?

Без да помръдва друг мускул от тялото си, Джейк спусна очи към нея:

— Мика, Лий и аз оставаме няколко дни.

— А аз?

— Ти няма да дойдеш.

Бенър грижливо изтри устни със салфетката, после я сгъна и я остави до чинията. Когато вдигна очи, те бяха също толкова решителни като сините очи, с които се сблъска.

— Да, аз идвам.

Един мускул заигра по бузата на Джейк. Иначе той остана съвършено неподвижен.

— Не и този път, Бенър.

— И този път, и всеки друг път, когато реша. — В гласа ѝ звучеше определено превъзходство.

— Ами ние... ние ще тръгваме — каза Мика. Той стана от стола прекалено бързо, събаряйки го. Изруга и се наведе да го вдигне.

— Така е. Имаме да вършим още работа — каза Лий. — Хайде, Мика, да се захващаме.

Те се засуетиха и запрепъваха към вратата.

— Трябва да изтупам хубаво одеялото на седлото и...

— И... ъ-ъ-ъ, о, да, какво още имаме да направим, Лий?

Лий избута Мика:

— Просто ще си легнем в плевнята. До утре — извика той през рамо.

Бенър и Джейк изобщо не забелязаха разигралата се комедия. Те продължаваха да се гледат като борци в двата ъгъла на ринга.

— Ще дойда.

— Не.

— Ще видим.

— Няма да взема жена във Форт Уърт да купува крави, и това е, Бенър.

Тя скочи от стола и се изпъна като стрела:

— Това е моето ранчо. Не мислиш ли, че трябва да се консултираш с мен преди да отидеш да купуваш добитък?

Джейк скочи по същия начин:

— Аз се консултирах с теб.

— Не ми каза никакви подробности.

— Не зная подробности. Онази вечер на партито Рос се беше свързал с брокера. Той ми определи среща за този петък. Там. Това са подробностите, но ти все пак няма да дойдеш.

— Ще имаш нужда от помощ.

— Помолих Лий и Мика да дойдат, защото не искам да откъсвам Пит, Джим и Ренди от работата, която има да се върши тук.

Едно насмешливо дяволче подскочи в мислите ѝ. Тя знаеше, че е по-добре да не казва това, но не се сдържа:

— Не те ли е страх, че Ренди може да се опита да се възползва, докато „бавачката“ ми я няма?

Джейк пристъпи заплашително към нея с пламнало лице:

— Няма да стоиш сама тук. Ще отидеш в Ривър Бенд докато ме няма. Уговорил съм това с Рос и Лидия.

— Е, просто можеш да отмениш уговорката, мистър Лангстън. Защото аз отивам във Форт Уърт.

— Вече съм купил билетите за влака.

— Напълно съм способна да си купя билет — повдигна тя брадичка.

Той разбра, че е безполезно да спори. Борбата я правеше още поупорита, ако това изобщо беше възможно. Така, че той се обърна към разума ѝ:

— Това е груб град, Бенър.

— Била съм там.

— Кога?

— Преди няколко години. С мама и татко.

— Този път ще е различно. Няма да ти хареса. Не е безопасно за сама жена.

— Няма да съм сама. Ти, Мика и Лий ще бъдете с мен.

— Но не през цялото време — извика той.

Тя му хвърли подозрителен поглед:

— Защо си толкова против да дойда? Каква е истинската причина? Не ме е грижа какво ще правиш там. Ако мислиш, че ще ти се бъркам в пиенето, играта на покер и ходенето по проститутки, се лъжеш.

— Права си по дяволите, че няма да се бъркаш.

— Тогава защо крещиш?

— И ти крещиш.

— Защо трябва да ходиш чак до Форт Уърт, за да задоволиш пороците си? Няма ли го всичко това тук, в Ларсен? Не ходеше ли за това в града всяка вечер?

— Да, затова ходех — каза той като заобиколи стола и го отмести. — Но не съм бил напоследък, а това което се предлага в Ларсен е много блудкаво за моя вкус.

— Не мога да повярвам! — Те се гледаха войнствено. Гърдите им почти се докосваха при тежкото дишане. Накрая Бенър каза непреклонно:

— Аз идвам.

Джейк беше готов да експлодира, но знаеше, че не може да я спре.

— Тръгваме рано сутринта — изръмжа той.

— Ще бъда готова.

На сутринта Бенър се погрижи да не се налага да я чакат. Тя беше готова рано и седна първа в каруцата, още преди Джейк да е извел Сторми от конюшните. Тя щеше да пътува до града с каруцата, в която возеха малко багаж.

Джейк хвърли намръщен поглед към костюма ѝ, който включваше дори шапка с воал и се обърна без да каже нищо повече от едно „добро утро“. Но Бенър беше твърде развълнувана, за да се остави да ѝ се развали настроението. Тя дори не се притесни, когато тримата работници дойдоха за работа. След като обяви, че отива във Форт Уърт, Пит погледна тревожно към Джейк.

Джейк само сви рамене и се метна на седлото. Те щяха да оставят конете в конюшня в Ларсен. Щяха да имат нужда от тях да докарат добитъка на връщане.

Мика и Лий кипяха от радост и веселието им беше заразително. Те язدهа от двете страни на каруцата и караха Бенър постоянно да се смее на шегите им. Изглежда, само Джейк беше настроен сериозно по време на пътуването.

Гарата беше безлюдна в този час на сутринта. Джейк скочи от Сторми:

— Отивам да купя билет на Бенър и да проверя дали влакът се движи по график. После ще закараме конете и каруцата в конюшните и ще се върнем.

Докато Лий и Мика обсъждаха какво ще правят във Форт Уърт, Бенър видя Джейк да се връща. Той наистина беше впечатляващ с широките си рамене и тесен ханш и тази отпусната каубойска походка. Джейк беше взел най-хубавия си костюм в багажа за срещата с брокера, но за пътуването беше облечен в обичайните си каубойски дрехи, шпори и всичко останало. Дрехите му бяха чисти, а шапката — изчеткана. Когато влезе в гарата, той я свали. Светлорусата му коса приюти слънчевите лъчи.

На Бенър не ѝ се искаше да мисли, че той е най-красивият мъж, когото някога е виждала. Беше му разгневена дори само за това, че си е помислил да я остави вкъщи. Беше ѝ така ненавистен!

Той не ѝ каза нищо за облеклото. Беше костюм, подходящ за пътуване, най-стилният и настина ѝ стоеше най-добре. Горната част прилягаше плътно към гърдите и талията. Коприната с цвят на праскова подчертаваше тена на лицето ѝ, а подходящите ръкавици и шапка я правеха по-женствена и красива. Но Джейк ѝ отправи само насмешлив поглед, по-нараняващ, отколкото ако я беше обидил гласно.

Тя подръпна дантелата, с която беше поръбена ръкавицата. Дали Джейк ще се измъкне да се види с Присила във Форт Уърт? Какво да направи, за да предотврати това? И как ще преживее болката, ако той го направи?

При мисълта за него и за друга жена я заболя стомахът. Дали ще бъде така нежен с другата, както с нея? Ще я целува ли също така страстно? В съзнанието ѝ премина картина как той люби някаква безименна, безлика жена. Силно стисна очи.

Бенър не видя кога той се появи откъм сградата и ругаейки нахлупи шапката си, но момчетата видяха.

— Какво, по дяволите, става с него? — попита Лий.

— Не зная, но надявам се, че не аз съм виновен — каза тихо Мика, когато Джейк наближи.

— Този проклет влак не върви.

— Не върви? — попитаха всички в един глас, след това Бенър добави — Защо?

— Стачка. Работниците стачкуват. Блокирали са пътя на няколко места от тук до Далас. Управата иска да избегне насилието, а няма как да се отстранят стачкуващите от релсите без да ги застрелят. Така че са спрели работа до свършването на преговорите. Дявол да го вземе! — той ритна с крак буца пръст.

— Какво ще правим? — попита колебливо Бенър.

— Проклет да съм, ако зная.

— Срещата ти с мистър...

— Кълпепър — помогна ѝ Джейк.

— ...с мистър Кълпепър е в петък, нали?

— Да. Имаме няколко дни, но... — Внезапно Джейк се сети нещо и обърна глава. — Ще отидем с коне. Момчета, имате ли нещо против да нощуваме на открито? — попита той Лий и Мика, които стояха омърлушени и мълчаливи, мислейки че мечтаното пътуване ще се провали.

— Прекрасно. Нали, Лий? — каза Мика нетърпеливо.

— Точно така.

— Добре тогава — кимна Джейк с усмивка. — Вие двамата идете да купите каквото е необходимо. Малко боб, един-два пуда бекон, малко кафе и пакет брашно. Една кутия патрони. А, и един-два тигана и евтино кафениче. Няма да ни трябват одеяла, тъй като можем да спим на тези от седлата.

Те кимнаха.

— Добре, вървете. Ще се срещнем тук след десет минути да натоварим. Мисля, че трябва да вземем резервен кон, така че ще отида до конюшнията.

Момчетата бързо се отдалечиха. Те не се сетиха да кажат довиждане на Бенър. Изглежда, Джейк също я беше забравил, докато не се обърна и почти се блъсна в нея. Той я хвана за раменете с облечените си в ръкавици ръце.

— Бенър, скъпа, аз почти бях забравил за теб. Ще можеш ли да се върнеш в Ривър Бенд сама?

— Разбира се.

— Чудесно. Кажете ми на вашите какво се е случило. Ще платя в магазина от парите за билетите. Може би ще отсъстваме малко повече, отколкото бяхме планирали. Възможно е влаковете вече да се движат, когато стане време за връщане. Началникът на гарата каза, че стачката няма да продължи дълго. Довиждане.

Той я придърпа към себе си и бързо и звучно я целуна по устата. Но тя разбра, че дори не е осъзнал, че я целува. Той яхна Сторми и го пришпори към конюшнията без дори да се обърне назад.

— ...така до петък вечер всичката работа ще е свършена и ще можем да се забавляваме. — Зъбите на Джейк светнаха на светлината на огъня, когато устните му се разтегнаха в широка усмивка. — Как ви се струва?

Мика се преметна назад в тревата. Лий широко отвори очи.

— Ще можем ли да останем и в събота вечер?

— Ра-а-азбира се — каза Джейк като се протегна и опря гръб в седлото, което му служеше за възглавница. Той удовлетвори момчетата с кралска благосклонност.

— Обещах ви да прекарате добре, нали?

— Не мога да чакам, докато...

— Шшт!

— Какво? — попита Лий, като сниши глас.

— Шт — махна му с ръка Мика.

— Какво има?

— Мисля, че чух някого там при конете. — прошепна Мика през огъня на по-големия си брат.

Джейк беше излязъл от ленивата си поза и се вслушваше във всеки звук. Той сложи ръка на кобура и измъкна своя 6-патронен Колт.

— Стойте тихо! — предупреди той.

Тримата наостриха уши да доловят някакъв друг шум освен свистенето на вятъра в дърветата и пукането на сухи клонки.

Чуха съвсем недвусмислени звуци от пращане на съчки под обувките на приближаващ се човек. Три чифта очи прорязваха тъмнината и едновременно различиха младия каубой, който влезе в кръга, осветен от огъня. Той беше облечен като тях, с джинси и работна риза, жилетка и шалче, но беше крехък и слаб. Широкополата шапка мистериозно криеше чертите на лицето му. Докато го гледаха, една бледа, слаба ръка се вдигна да свали шапката. Облак коса, тъмна като нощта се спусна по раменете — твърде тесни, за да принадлежат на момче на каквато и да е възраст. Познат глас, знойно женствен, изпълнен със смях, достигна до тях:

— Добър вечер, господа!

XIV ГЛАВА

Джейк скочи:

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Бенър не му обърна внимание, приближи се до огъня и приклегна.

— Хм, това кафе мирише хубаво.

Ръката на Джейк я стисна и я изправи на крака.

— Едва не те застрелях — викна ѝ той в лицето. — Нямах ли друга работа, освен да се промъкваш по този начин?

— Аз не се промъквам — издърпа тя ръката си. — Следвах ви цял ден. Добре, че не съм разбойник или пропаднал команч, или нещо такова. Сега да сте мъртви.

Мика и Лий не можеха да скрият разочарованието си. Те обичаха компанията на Бенър, но Джейк беше съкровище. Надяваха се да ги въведе в нощния живот на Форт Уърт. Неочакваната поява на Бенър без съмнение щеше да обърка плановете за забавления на Джейк.

Той не я беше искал от самото начало.

Все пак Лий се възхищаваше от смелостта на сестра си. Нито едно от познатите му момичета нямаше да посмее да тръгне само и да язди цял ден като Бенър.

— Кога ти хрумна да ни последваш? — попита той.

Бенър пусна торбата си на земята и след като погледна към Джейк, коленичи и извади мъничко кафениче от нея.

— Вече бях решила. Вие се разпръснахте в три различни посоки преди да успея да ви кажа, че нямам намерение да си прекъсвам пътуването заради някакво малко неудобство. Тя отпи от кафето, което си беше сипала. То беше горещо и съвсем безвкусно. Но тя се държеше така, сякаш пие нектар.

— Малко неудобство! — извика Джейк.

Нервите му съвсем не се бяха успокоили — досега просто се беше сдържал. Подобно на активен вулкан, който периодично бълва дим, той ги отпусна като избухна:

— Не знаеш и половината от това, което предстои.

Бенър явно го игнорираше.

— Гледах ви как излизахте от града, после си купих дрехи, подходящи за лагеруване. Оставих каруцата в конюшните, а куфарите — в пощата с писъмце до мама и татко. Ще ги вземат, когато си прибират пощата. Настигнах ви за един час.

Тя беше адресирала разказа си към Лий и Мика, но отговори Джейк:

— Мислиш се за много смела, така ли?

— Дойдох дотук без проблеми.

— Недей да се преструваш, че бедрата не те болят ужасно, защото по-добре знам.

— Нищо не знаеш!

— Утре ще имаш мазоли...

— Те не те засягат — стрелна го тя. — Добре съм. Винаги съм искала да лагерувам на открито, но никога не са ми разрешавали, защото съм момиче.

— Което трябва да ти говори нещо — подхвърли язвително Джейк. — Защо все се опитваш да заприличаш на мъж. Не е чудно, че женихът ти е прескочил в леглото на друга жена.

— Джейк! — Мика не беше и помислял, че брат му може да каже нещо толкова жестоко.

— А защо тя не си стои вкъщи да готви, да шие и плете като другите жени? Не е истинска жена, ето защо. Тя... О, по дяволите — завърши той гневно и тръгна към завързаните коне.

Лий и Мика се спогледаха с разбиране, после отправиха съчувствието си към Бенър. След като Джейк тръгна, тя се беше отпуснала на земята. Умората ѝ личеше във всеки мускул. Лий я потупа по гърба, а Мика ѝ подаде чиния с боб.

— Като преспи ще му мине.

Но на сутринта Джейк изглеждаше все така зъл и заплашителен като буреносен облак. Като строг командир той заповяда да загасят огъня и едва им остави време да преглътнат студените бисквити, останали от вечерта и да изгълтат по чаша ужасно, претоплено кафе.

Той беше прав за едно. Бедрата на Бенър дяволски я боляха, но тя не издаде състоянието си, докато се мятеше на седлото.

— Откъде взе кон? — попита Джейк, яздейки редом с нея.

— Наех го от мистър Дейвис в конюшната! — Тя се наведе и потупа коня по врата.

— Нае го? — намръщи се Джейк. — А аз трябваше да купя.

Тя му хвърли лъчезарна усмивка. В сладкия ѝ глас се долавяше злорадство:

— Значи все пак съм се справила нелошо, нали?

Ако беше погледнала Дейвис така, както сега гледаше него, нямаше нищо чудно, че старият гъсок ѝ беше дал коня. Изненадваше го само, че тя изглежда толкова свежа и отпочинала! Беше се надявал, че ще се събуди със схванати стави и подпухнали очи, с тъмни кръгове под тях. Вместо това очите, които го гледаха спокойно, блестяха както винаги, а бузите цъфтяха. Би могла да не стои на седлото чак толкова изправена. От това копчетата на ризата трудно удържаха гърдите ѝ. По дяволите!

— Ако не поддържаш темпото, ще изостанеш — предупреди я той.

При тези думи пришпори Сторми, като я остави да гълта праха след него.

Мрачното настроение на Джейк не се подобри и след няколко часа. Те язدهа бързо, спряха за малко на обяд да напоят конете и да пийнат от собствените си манерки. Беше горещо и прашно, но Бенър не се оплакваше. По-скоро би си отрязала езика. Мускулите я боляха. Косата ѝ се слепи от пот под шапката, която предпазваше лицето ѝ от слънцето. Тя знаеше, че от него луничките ѝ ще се уголемят като пуканки на горещ тиган.

По-късно следобед, докато язدهа на запад, слънцето безмилостно печеше в лицата им. Бенър се молеше за едно облаче, колкото да закрие този огнен диск, от който нямаше спасение.

Дори момчетата, които биха отишли и в ада, ако Джейк го поиска от тях, помръкнаха и станаха неспокойни.

— Хей, Джейк! — извика Мика.

— Да?

— Виждам къща, ей там на високото.

— Е, и какво?

— Ами, мисля си, колко добре ще ни дойде една студена вода.

Бенър беше готова да го разцелува. Тя нямаше да признае, че нейната манерка е празна, дори ако я измъчваха. От часове устата и

гърлото ѝ бяха пресъхнали.

Джейк издърпа юздите на Сторми. Той огледа къщата, кацнала на върха на хълма.

— Добре, ще спрем да видим колко са гостоприемни.

Момчетата пришпориха конете си в галоп. Когато Джейк погледна към Бенър, тя равнодушно вдигна рамене и бавно подкара коня си след другите.

Фермерът цепеше дърва. Мястото беше скромно, но добре поддържано. Имаше обор, който да побере няколко дойни крави, плуг, магаре, и един кон. Пилетата бяха оградени с телена мрежа. Свинята грухтеше в кочината. В добре подредената градина се виждаха редове с висока царевица, фасул, лук, ряпа, тиквички и картофи. Близо до къщата тежки зелени домати огъваха стъблата.

Като ги видя, фермерът остави брадвата, извади кърпа от задния джоб на работната си дреха и я прокара по лицето си. Свали шапка и попи плешивото си чело, после я нахлупи отново.

Във всички тези забавени движения на пръв поглед нямаше нищо особено. Но Джейк беше достатъчно бърз, за да забележи пушката, опряна на стената на обора, на не повече от три крачки от ръката на фермера. Джейк не го обвиняваше. Задължение беше на мъжа да пази къщата и семейството си. В тези дни, когато из страната скитаха безработни каубои, банди, които обираха влаковете, при тези безкрайни преговори за работа човек трябва да предвижда всичко.

— Здравейте.

— Здравсти — отвърна фермерът. Той не тръгна напред, а ги остави да се приближат, докато те дръпнаха юздите само на няколко крачки от него.

— Бихте ли ни дали малко вода? — попита Джейк с приятелска учтивост.

Фермерът внимателно ги преценяваше. Джейк държеше ръцете си на лъка на седлото, когато мъжът забеляза пистолета и пушката. Лий и Мика имитираха Джейк — не се движеха. Когато фермерът видя отблизо Бенър, очите му се разшириха и той се приближи до Джейк.

— Откъде са хората ти?

— От Ларсенски окръг — Джейк отдавна се беше научил да не дава повече информация, отколкото е необходимо. Повечето пътуващи

са сдържани по една или друга причина. Това беше най-добрата учтивост.

— Отиваме във Форт Уърт да купуваме добитък. Железничарите стачкуват и влаковете не се движат.

Фермерът кимна удовлетворен. Той беше чул за стачката тази сутрин от един съсед.

— Заповядайте! — и посочи към коритото с вода за конете и към кладенеца, който беше по-близо до къщата.

Те слязоха. Бенър внимаваше да не направи гримаса от болката в мускулите, докато слизаше от коня си. Докато Джейк водеше Сторми към коритото, тя незабелязано разтърка схванатите си крайници.

— Как си, Бенър? — попита Лий. — Той ни подкара като...

Той спря внезапно и премести поглед. Бенър погледна през рамо и видя млада жена, приблизително на нейната възраст да идва откъм къщата. Лий обърна глава и шумно се изкашля, за да привлече вниманието на Мика, после с неестествено движение на очите посочи момичето.

— Здравейте — поздрави то весело, като се приближи. — Казвам се Норма. Искате вода, така ли?

Лий и Мика пристъпиха напред.

— Сигурно е много вкусна, Норма — каза Мика с обаятелна усмивка.

— Сякаш прочете мислите ми, Норма.

Бенър гледаше младежите с неприкрито раздражение и се чудеше дали Лий има представа колко тъпо изглежда от страни. Норма имаше големи кафяви очи, мек и сладък глас и добре оформени гърди под басмяната рокля. Е, и какво? Трябва ли да се пули заради това?

Момичето хвърли към Бенър бегъл поглед и повече не й обърна внимание. Тя заведе Лий и Мика до кладенеца. Джейк разговаряше за конете с фермера, който се любуваше на Сторми.

Джейк беше стъпил с единия си крак на коритото, с шапка, бутната на тила, и леко наклонен напред, с ръце, опрени на крака.

Когато Бенър тръгна към кладенеца, улови заинтригувания поглед, с който го стрелна Норма.

— Чия жена е тя? — попита Норма момчетата, които изпразваха водата от черпака така жадно, както гледаха Норма.

— Ничия — засмя се Мика.

— Моя сестра. — Очите на Лий не бяха насочени към Бенър, а към впечатляващия бюст на Норма, докато тя се навеждаше над кладенеца, за да напълни пак кофата. Той срещна погледа на Мика и те си кимнаха — двама мъже, преценили и стигнали до един и същи извод. — Имате ли нещо против и аз да пийна? — попита бързо Бенър. Тя вече цяла минута стоеше до кладенеца и никой не я беше забелязал.

Норма, с подчертана липса на съчувствие ѝ подаде чаша вода.

— На кого принадлежи той? — очите на Норма се плъзнаха към Джейк, който следеше конете да не пият прекалено много.

— На мен...

При троснатия отговор на Бенър Лий и Мика я изгледаха остро. Тя остана с присвити очи.

— Той е мой брат — каза неловко Мика.

— О, — Норма я погледна самодоволно, което разяри Бенър.

Тя внезапно осъзна колко е раздърпана, докато всяко косъмче от меката кестенява коса на Норма беше втъкано в корона от стегнати плитки. Норма ухаеше като домашен хляб. Бенър знаеше, че самата тя мирише на пот и коне.

— Не е ли прекалено възрастен мъжът ви? — попита Бенър.

Бузите на Норма пламнаха:

— Той ми е баща.

— О! — Тя повтори уклончивия отговор на Норма от чиста перверзност. — Може ли още една чаша, моля?

— Да, разбира се.

След като Норма напълни чашата, Бенър се отдалечи с нея и я занесе на Джейк. Тя се усмихваше престорено, докато приближаваше.

— Заповядай, Джейк. Мисля, че ще искаш малко студена вода.

Бенър се надяваше Норма да ги гледа. Джейк взе чашата от ръката ѝ, като я погледна подозрително:

— Благодаря.

— Наздраве. — Тя му отправи брилянтна усмивка. В края на краищата Норма не знае какво си казват.

Но очевидно Бенър имаше конкуренция за вниманието на Норма. Откъм кладенеца се дочу хихикане. Очите на фермера твърдо проблеснаха, гледайки как двамата младежи флиртуват с дъщеря му.

— Какво става там, Норма?

— Нищо, татко.

— Време е да тръгваме — каза бързо Джейк. Нищо на света не можеше да се сравни с гнева на фермер, почувствал, че добродетелта на дъщеря му е в опасност. От южен Тексас до Колорадо каубоите, и особено тексаските каубои, бяха бич за родителите, които имаха дъщери за женене. Те трябваше да ги пазят от каубоите на всяка цена. Дори имаше песен за това. Джейк си припомни припева: „*Не се женете за тях, тексаски момичета.*“

Той изля останалата вода и подаде на Бенър чашата.

— Върни я на младата дама и се качвай на коня. Лий, Мика, тръгваме. Веднага!

Тонът му не оставяше място за дискусии, а изискваше незабавни действия. Момчетата свалиха шапки на Норма точно когато Бенър бутна чашата в ръката ѝ. Бенър лукаво се усмихна, а погледът ѝ казваше: „*Аз тръгвам с тях, а ти трябва да останеш в този мрачен живот със стария си баща.*“

Джейк поблагодари на фермера още веднъж преди да се метне на седлото. Той пусна другите да яздят пред него. Едва когато се отдалечиха, Джейк си отдъхна. Той не искаше неприятности по време на това пътуване, особено след като и Бенър беше с тях. Миналата нощ беше готов да я убие. Не че беше недоволен да я види. Преди яростта му да вземе връх, сърцето му го предаде и трепна от радост, като я видя да стои в светлината на огъня.

Но когато си помисли за нейната импулсивност кръвта му изстина. Имаше хиляди рискове по пътя и тя, млада жена, беше изложена на всеки от тях. Беше решил да избягва градовете — тя щеше да привлича очите на младите мъже като факел.

А и беше твърдоглава. Действаше прибързано и чак после мислеше.

Джейк я гледаше как язди пред него. Очите му отиваха все на бедрата ѝ. Той знаеше, че тя няма да се оплаче, дори да я убие. Малка твърдоглавка. И без да иска се усмихна. Тя имаше най-страхотния...

Той моментално отпъди мисълта. *Какво, по дяволите, прави?* Пришпори Сторми напред и извика:

— Веднага щом открием рекичка с достатъчно чиста вода, ще спрем.

Вече щеше да внимава да язди пред Бенър, а не зад нея.

Не след дълго забелязаха група млади дръвчета в далечината. Яздейки нататък, те със задоволство откриха бълбукащ поток. Лятото беше толкова сухо, че водата му беше намаляла. Спомняйки си ужасната запарка, която пи миналата вечер, Бенър предложи тя да направи кафето. После се зае да стотви.

Никой не възрази.

След като хапнаха, те се събраха около огъня. Вечерта беше топла. Джейк се опря на седлото да изпуши една пура. Лий се отби в храстите.

Джейк може би нямаше да забележи Мика, ако младежът не седеше толкова тихо. Всъщност, неговата неподвижност и отсъстващия израз на лицето му, привлякоха вниманието на Джейк. Той проследи посоката на възторжения поглед на Мика, за да установи, че завършва върху Бенър.

Тя седеше с гръб към огъня. Беше свалила ризата си. Камизолата ѝ белееше в тъмнината. Прокарваше четка през гъстата си тъмна коса. После отметна косата си напред, наведе глава и остави свежият бриз да освежи тила ѝ. Кожата ѝ изглеждаше златиста в светлината на огъня. Гарвановите къдрици улавяха отблясъците на пламъка, докато бавно се спускаха обратно върху раменете.

Изглеждаше уморена, беше изпънала гръб, при което линията на гърдите ѝ рязко се очертаваше на фона на кадифената тъмнина на нощта.

Тялото на Джейк реагира възбудено. Учуден от отклика у себе си, той отмести поглед, само за да види отново захласнатия Мика. Срита го с обувката си:

— Може да ти влезе някоя муха в устата, както си зяпнал — прошепна той.

Мика виновно подскочи. Той хвърли още един незабелязан поглед към Бенър.

— Много е хубава, нали?

— Да, хубава е. А сега си гледай своята работа.

Мика усети неразположението на брат си:

— Нямах нищо наум като я гледах, Джейк.

— Е, добре. Намери си друго занимание. — Той стана точно когато Лий се връщаше. — Отивам на реката да се поразхладя. Предлагам вие двамата да си легнете. Утре ни предстои тежък ден.

Бенър гледа след отдалечаващата се фигура, докато тъмнината я погълна. Той все още беше в лошо настроение и не можеше да каже нищо без да прозвучи сърдито. През целия ден не беше създавала грижи на никого. А показва ли той и йота одобрение? Не. Беше такъв инат!

Тя прибра гребена в торбата си. Чувстваше се малко по-добре, след като наплиска лицето и врата с водата, която Лий донесе от рекичката. Тя би дала и последния си грош за баня. „Утре вечер“, помисли тя „в хотела“. „Ще се изкъпя в баня.“ И се отпусна върху одеялото.

Момчетата тихо си говореха.

— За какво си шушукате, вие двамата?

— За нищо — каза бързо Лий — прекалено бързо, за да не предизвика подозрение.

— Ние, ъ-ъ-ъ, мислим да поюздим — обади се Мика.

— Да поюздите? — Не ги разбираше. — Та вие яздихте цял ден.

— Така е, но...

— Да се поразхладим — помогна му Мика.

— Да. Ще се поразхладим — съгласи се Лий и стана. — Кажете на Джейк, ако пита.

Преди тя да възрази, те оседлаха конете и тихо ги поведоха. Бенър се тръшна на одеялото. Ако те искат да скитат посред нощ като глупаци, това не я засяга.

Джейк, обаче, не прие толкова спокойно разходката им.

— И ти просто ги остави да тръгнат без да ги спреш? — попита той, когато се върна и тя му разказа какво се е случило в негово отсъствие.

Тя се изправи:

— Какво трябваше да направя? Те са големи хора.

— Трябваше да ме извикаш.

— Не е моя работа.

— От колко време ги няма?

— Около половин час — отвърна тя.

Ругаейки, Джейк седна на постелката си:

— Не мога да ги проследя в тъмнината. Предполагам, че единственото, което ни остава, е да чакаме да се върнат.

Бенър се обърна настрана и се подпря на лакът, за да го вижда по-добре.

— Знаеш ли какво си мисля?

— Какво? — „Защо не си облече пак риза? Ако си мисли, че нощта ѝ осигурява някакво прилично прикритие, много се лъже. Тази тънка камизола едва успяваше да побере гърдите ѝ, особено в позата, която беше заела. Те надничаха над дантеленя ръб, заплашвайки да се изплъзнат оттам.“

— Мисля, че се върнаха да видят онова момиче.

— Кое момиче? — Джейк отмести поглед от нея. — Дъщерята на онзи фермер?

— Норма — каза провлечено Бенър. — Не видя ли как я зяпаха?

— Видях. — Джейк се обърна. Той също беше хвърлял такива погледи напоследък. — Баща ѝ също видя. Разбира се, тези момчета не биха направили нещо глупаво.

Сините му очи прорязваха нощта.

— Те са луди за момичета. Това е единственото, за което си говорят. Толкова е глупаво. — Бенър легна отново и отпусна ръце върху корема си.

Джейк изхихика:

— Глупаво? А за какво си говорят момичетата? Хм? За мъже. — Някои — да. Но не и аз.

— О, не?

— Не.

— Е, Бенър Коулман, сигурен съм, че лъжеш. Мога да се обзаложа, че...

Той спря по средата на изречението, когато в тишината проехтяха гърмежи. Бенър се изправи:

— Какво беше това?

Още един залп проехтя, за да покаже на Джейк какво можеше да бъде.

— Стрелба. Пистолет, ако не се лъжа.

Той вече беше скочил и тичаше към Сторми, носейки тежкото седло в едната ръка и пушката в другата. Бенър срита одеялото и тръгна след него.

— Мислиш, че оня фермер стреля по Лий и Мика?

— Мина ми през ума тази възможност — каза Джейк, като изкриви устни. Той закопча осигурителния ремък и сложи стремето. После извади пистолета от кобура и завъртя барабана, проверявайки

дали е зареден. Провери и снаряжението за пушката. Бенър с уплашени очи наблюдаваше премерените му движения.

— Чакай, идвам с теб — обади се тя, когато той сложи крак на стремето и се метна на седлото.

— Не, не идваш, млада госпожице. И този път държа на това, Бенър. Оставаш тук и няма да мърдаш. Разбра ли? — Той дръпна гневно юздите на Сторми и изчезна в нощта.

Добре обученото животно уверено поглъщаше разстоянието. От Джейк се искаше само да седи на седлото и да брой изстрелите, които разцепваха нощта с обезпокоителна честота. Бяха твърде близо, за да идват от фермата. Може ли да е сгрешил? Беше ли това лов на диви патици? Надяваше се да е така.

Но знаеше, че не е.

Той забеляза проблясванията в тъмнината много преди да се изкачи на хълма и да погледне към сухата долина, която бяха прекосили същия следобед. Спомняше си я. Беше около дванадесет крачки дълбока и 40 широка. Пресичаше я тесен мост. Той спря Сторми и извади пушката.

Наистина бяха Лий и Мика. Успя да ги види зад високата трева, докато фермерът стреляше по тях. За щастие, беше лош стрелец.

Конете им бяха избягали. Джейк ги забеляза сред малката група сливови дървета. Той се промъкна до тях, успокои ги и завърза юздите към ниските клони. След това изтича обратно към Сторми и го яхна, сложи напречно пред себе си пушката и извади пистолета. Ако язди напред-назад можеше да прикрива момчетата, стреляйки над главата на фермера, докато те дотичат до конете. Когато се убедеше, че са извън обсега му, щеше да ги догони. Съмняваше се, че фермерът ще ги преследва. Той беше с момичето. Джейк можа да чуе молбите ѝ, когато се приближи:

— Татко, кълна се, че не сме правили нищо.

— Ти наричаш срещата с двама разгонени каубои нищо? — Нов град от гърмежи разцепи въздуха.

— Ти не ми позволяваш никакви развлечения.

— Не може да имаш развлечения. Обещах на майка ти, че ще те опазя порядъчна.

— Аз съм порядъчна. Те само искаха да си поговорим.

— Знам аз какво искат. И добре, че дойдох точно навреме, за да ги спра. Заварих копелето да те целува.

— Само една целувка, кълна се.

— Млъкни. С теб ще се разправям после.

Ако не беше толкова сериозно, това би било смешно. Но не повече от сянка на усмивка се появи на устните на Джейк, когато той издаде вик, който би смразил кръвта и на най-жестокия дивак и пришпори Сторми в такъв галоп, сякаш беше преодолял земното привличане. Силните му крака сграбчиха гърба на жребеца. Той с грохот се понесе по ръба на долината като стреляше едновременно с пушката и пистолета. Джейк целеше високо над главите на Норма и разярения ѝ баща.

Лий и Мика не губиха време. Веднъж уверили се, че нощния ездач е Джейк, а не някой демон от ада, те бързо се измъкнаха от прикритието си и затичаха към конете. Но фермерът не се заблуди лесно. Те още не бяха извън обсега на пушката му, когато той отново започна да стреля, злобно ругаейки.

Джейк обърна Сторми и се спусна обратно. Беше почти наравно с него, когато наблизко премина друг ездач.

— Какво по...

Той не успя да довърши, когато Бенър прелетя като мълния. Само свистенето на куршумите, твърде близо до главата му го накара да се наведе над коня и да продължи Той презареди пистолета.

Джейк видя Бенър да се обръща и да тръгва към него! Глупачка! И защо не си е облякла риза? Бялата камизола я правеше идеална мишена, но тя се носеше през въздуха изпълнен с куршуми. Когато се разминаваха, тя извика през грохота:

— Дали стигнаха вече до конете?

Джейк обърна глава и видя Лий и Мика близо до дърветата.

— Да се махаме отгук, по дяволите! — Той обърна Сторми, давайки още няколко слепи изстрела за всеки случай. Бенър беше точно зад него.

В сянката на сливовите дръвчета Лий и Мика присъединиха към тях.

— Благодаря, Джейк — викаха те през чаткането и копитата.

— Продължавайте — изкрещя им той.

Конете вдигаха прах като от циклон, но те продължиха да яздят към лагера. Джейк погледна, за да види дали не ги преследват, но всичко, което видя, беше гъст облак прах.

Когато стигнаха, той се спусна от седлото с едно единствено леко движение. Веднага щом краката на Мика докоснаха земята, той усети летящия юмрук в челюстта си. Главата му отскочи назад и сякаш като по чудо се задържа на раменете.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? Искате да ни застрелят ли? А? — избухна Джейк. — Дръжте си панталоните закопчани, докато стигнем във Форт Уърт, ясно? Там не ме интересува, ако щете оправяйте всяка проститутка в „Дяволското място“. Но стойте настрана от порядъчните момичета.

Мика кимна, съгласявайки се.

— Да, сър — каза Лий, и облиза устни с пресъхналия си, пращен език и молейки се на бога Джейк да не изпрати чупещия си кости юмрук в неговата челюст. Единственият човек, когото той уважаваше колкото баща си, беше Джейк. И също толкова се боеше от гнева му.

— Сега угасете огъня. Този проклетник може още да е след нас. И разтрийте конете. После — на сън! Бенър, ти...

Той се обърна, но съзря само виновните физиономии на Лий и Мика срещу себе си.

— Къде е отишла?

Замаян от удара, който получи, Мика изобщо не си спомняше да я е виждал. Лий огледа лагера. Той гореше от желание да се реабилитира, но не можеше да произведе Бенър от нищото.

— Тя беше точно зад теб, мисля.

— Бенър! — извика Джейк в тъмнината. Страхът като с менгеме стисна сърцето му. — Бенър!

Никой не му отвърна освен безжалостната тъмнина и биенето на собственото му сърце.

— Някой от вас да я е виждал?

Те поклатиха глави. Лий каза:

— Видях я да язди точно зад теб, когато се качвах на коня. Но докато идвахме гледах само напред.

Джейк скочи на гърба на Сторми.

— Стойте тук. — И той се скри отново в тъмнината. Джейк никога не изпадаше в паника. Наричаха го студен и безсърдечен.

Мъжете, пътували с него, го бяха виждали да погребва приятели без да покаже и следа от вълнение в тези сини очи. Нерви от стомана. Ледена вода във вените. Така наблюдател би описал Джейк.

Но не и ако можеха да го видят, яздейки обратно към долината тази нощ. Лицето му беше маска на страха.

Ами ако този проклет фермер е изпратил макар и един сполучлив изстрел? И ако беше убил Бенър? Не, не би могъл. Тя се е върнала с тях. Наистина ли? Не прпусаха ли четири коня към лагера? Господи, при този прах и шум той вече не можеше да го твърди. Ако се беше върнала невредима, то сега къде е?

Той стигна долината и задържа коня в тръс. Тялото на Сторми плуваше в пот, но Джейк не забеляза. Очите му оглеждаха тъмнината. В гърлото му заседна буца, когато осъзна, че търси тялото ѝ. Тялото на Бенър, лежащо безжизнено и кървящо, онази сладка фина камизола, пропита с кръв.

Той отпъди тази картина и се приближи още. От другата страна всичко беше спокойно.

Нямаше друг избор, освен да се върне в лагера. Може би просто не е чула виковете? Сигурно е така. Беше тръгнал прибързано и не ѝ беше оставил време да се върне. Те навярно са всички в лагера и му се смеят..

Но когато се върна, нейният кон не беше при другите. Лий и Мика кротко се бяха свили на постелките си. Лий вдигна глава:

— Намери ли я?

— Още не. Но ще я намеря. Трябва да е някъде тук, наблизно. Вие спете.

Господи, къде е тя?

Джейк си спомни всяка жестока дума, която ѝ беше казвал. Той съжаляваше, че умишлено я е наранявал. Никога нямаше да си прости, ако нещо ѝ се беше случило. Никога!

А ако онзи фермер я е застрелял и я е замъкнал в къщата си? Ако я е оставил кървяща да умре? А ако, ако.... Исусе, тези „ако“ можеха да го накарат да се побърка. Още веднъж обиколи лагера, търсейки следа от нея, вирайки се в тъмнината. Запъти се обратно към момчетата, като се чудеше как би могъл да съобщи новината за смъртта ѝ на Рос и Лидия, когато чу нещо, което не принадлежеше към шумовете на нощта.

Тананикане.

Веселата тиха песничка, идваща от рекичката нямаше нищо общо с природата. Той скочи от Сторми и като затваряше храстите, си проправи път към реката.

Конят ѝ беше завързан към едно памуково дърво на брега. Панталонът и обувките ѝ лежаха на купчина, докато тя стоеше в средата на реката и плискаше пълни шепи вода по раменете си.

Тананикаше си.

Тя чу шпорите на Джейк да изтръгват камъчета и се обърна. Беше още по камизола, но се потопи по-дълбоко във водата, стигаща до кръста ѝ.

— Уплаши ме до смърт — каза тя, останала без дъх.

— Аз? Аз те изплаших? Къде, по дяволите, си и какво си мислиш, че правиш?

— Къпя се.

— Къпеш се! — просъска той през разделящото ги разстояние. Хвърли шапката си на земята и започна да разкопчава колана си.

— Веднъж да ми паднеш...

Заплахата увисна във въздуха, докато той подскочи на единия крак, после на другия, изритвайки обувките си. Те изчезнаха във високата трева на брега.

Неизвестно защо и двамата говореха шепнешком.

— Защо ми се сърдиш? Не съм се измъквала през нощта като момчетата. Наказа ли ги?

— Да. Сега е твой ред.

— За какво?

— За това, че не ме послуша. Казах ти да останеш в лагера. Какво, за бога правеше там, препускайки като предводител на кавалерия? Откъде си взела този пистолет? — попита той.

— Татко ми го подари на 16-тия ми рожден ден. И не можех да ти се подчиня, Джейк — Лий и Мика бяха в беда. Нима очакваше да стоя със скръстени ръце? Мислех, че мога да помогна и го направих. Те се измъкнаха невредими.

Джейк нетърпеливо се бореше с копчетата на ризата. Когато те не се подчиняваха на неловките му пръсти, той ги късаше.

— Защо не се върна в лагера с нас? Ние пристигнахме, а теб никъде те нямаше.

— Нагълтах се с прах. Бях разгорещена и потна и исках да се изкъпя. Какво значение има за теб?

— Ще ти кажа аз какво — той завърши с разкопчаването на ризата. Съблече я, сви я на топка и я хвърли на земята. — Не чу ли като те виках?

— Не. Мих си косата.

Той тръгна към водата. Бенър инстинктивно започна да отстъпва.

— Е, докато ти тук си си топила главата и си вземала приятна баня — той направо изплю думата — аз претърсвах като луд околността да търся тялото ти.

— Тялото ми?

— Мислех, че си убита! Не се върна в лагера заедно с нас...

— И си помисли, че съм застреляна? Тоя фермер не може да улучи и стената на плевника си.

— Можеше веднъж и да уцели. Ти със сигурност беше добра мишена. Какво те прихвана, да направиш такова дяволски глупаво нещо? Можеше да те убият.

— Е, не говори с такова разочарование, че не съм убита. И стой настрана от мен, Джейк Лангстън — каза тя, вдигайки ръка да се предпази от него — какво се каниш да правиш?

Водата напълни панталона му, когато скочи в реката. Ходеше уверено, сякаш беше на твърда земя. Джейк имаше намерение да постигне целта си. Нетрепващият блясък в очите му й говореше много.

— Каня се да ти дам това, което заслужаваш. И мисля, че Рос би ме подкрепил.

— О, не, ти няма да го направиш. — Тя се обърна и побягна към другия бряг, но потъна в меката тиня и заплува, докато напипа твърда земя. Почти беше стигнала до тревистия бряг, когато железни клещи я стиснаха за глезена.

Тя тихо извика и започна да се катери по брега. Но Джейк направи безполезни опитите й да избяга. Накрая тя падна по лице във високата трева, задъхана от борбата. Той се надвеси над тялото й, сграбчи я за раменете и я обърна. Тежкото им дишане отекваше в тишината. Той се вгледа в лицето й. Бенър смело посрещна гневния му поглед.

— Казах ти да останеш в лагера за твоё добро, Бенър. Можеше да те убият.

Тя се вгледа в очите му и съзря там не само яростта, но и страха. Ръцете му леко трепереха, дори когато държеше раменете ѝ притиснати до земята. Истината я озари и тя леко разтвори устни.

Бавно вдигна ръцете си. Пръстите ѝ потънаха в светлорусата му коса, спуснаха се по слабото му, сурово лице.

— Ти си се безпокоил, Джейк — прошепна тя. — Ти си се безпокоил...

Той примигна. После в един миг се наведе над нея и устата му стремително се приближи. От гърдите му излезе нисък, гърлен стон.

Той беше мъж, доведен до необходимостта да обладае жената, да я защити, да бъде върху нея, да се слее с нея.

Тя сграбчи косата му. Езикът му се плъзна дълбоко, дълбоко, в най-сладките дълбини на устата. Пръстите му нежно вдълбаваха плътта на раменете ѝ. Тя неспокойно се раздвижи под него. Бедрата ѝ се отвориха и той се плъзна между тях. Тя беше много мека, а той — много твърд. Жена и мъж. Подходящи си свършено. Жадни един за друг.

Той отмести глава и приглади мокрите ѝ коси.

— Господи, да, безпокоях се. Безпокоя се. Опитвах се да не се тревожа, но се тревожа.

Той пое с устни водата от лицето, ушите, врата ѝ. Привдигна се, за да я гледа. Камизолата се беше набрала около хълбоците ѝ, оголвайки краката. Тялото ѝ се открояваше под прилепналата мокра дреха. Гърдите ѝ вече не бяха загадка за него. Бяха високи и закръглени, красиви. Тъмните ареоли подчертаваха свършените зърна, набъбнали от страст. Ръката му дръпна връзките на камизолата. Пет седефени копчета срещнаха горещия му поглед върху мократа гола кожа. Той я докосна. Очите ѝ се притвориха.

— Джейк — въздъхна тя с устни, влажни от целувката.

Топлата му ръка прекрасно контрастираше с хладната ѝ от водата кожа. Тя отвори очи, когато топлината за момент се отдръпна. Джейк беше спрял, за да я разгледа, после нежно покри едната ѝ гърда с ръка. Вдигна очи към нейните и задържа за малко изпълнения ѝ с чувство поглед. После внимателно започна да разтрива с пръсти чувствителните връхчета на гърдите ѝ.

Тя изхлипа и той я погледна отново. Очите им се срещнаха в един дълъг миг. На Бенър ѝ се струваше, че сърцето ѝ ще изхвъркне от

гърдите и ще се съедини с неговото — така близко бяха притиснати. Той ѝ се усмихна. Това беше най-нежното изражение, което някога беше виждала на лицето му. Почти извиняваща се, мила усмивка го отделяше от онзи хладен цинизъм, превърнал се в част от него.

Той отново се съсредоточи върху онова, което правеха ръцете му. Беше обхванал едната ѝ гърда и лекичко повдигна мекото хълмче, поднасяйки го към устните си. Сложи няколко леки целувки върху зърното, докато то си проправи път между устните му.

Ако Бенър можеше да си поеме дъх, би въздъхнала. Тя никога не си беше представяла толкова интимни ласки. Да я докосва, да. Но с уста? Не. Докато това не се случи. Тя усещаше топлината плътно до себе си, влажната копринена мекота, нежните кръгови движения на езика му върху себе си. Той избърса лекичко зърното, после го пое чувствено с устни.

— Имаш най-сладките гърди, най-сладките... най... Устата му се движеше върху нейната, вкусвайки, облизвайки, целувайки, докато тя се уплаши, че ще полудее. Бенър повдигна бедра и направи място за твърдата плът, оформила се под мокрите му джинси. Влажна и топла, тя се разтвори, копнееща за него — да запълни тази празнина. Тя отчаяно желаше да го почувства и прокара ръце надолу по гърдите му.

— Да — изстена той. — Докосвай ме, Бенър.

Пръстите ѝ преминаха през златните косъмчета на гърдите, усетиха стегнатите му мускули. Тя проследи тази плоска ивица между ребрата му, докато пръста ѝ попадна в ямичката на пъпа.

Издавайки дълбок, гърлен звук, той се премести върху нея и притисна устни в нейните. Когато устните ѝ обвиха проникващия му език, той изръмжа от възбуда. Обърна се настрана и трескаво започна да разкопчава панталона си.

Но когато първото копче се изплъзна от илика, той замръзна, спомнил си това, което каза преди малко на момчетата: *„Дръжте си панталоните закопчани, докато стигнем във Форт Уърт.“*

Той отмести устата си от Бенър и се загледа в тъмнината, дишайки тежко.

„После не ме интересува, ако щете оправяйте всяка проститутка в «Дяволското място»“. Той погледна към смутеното лице на Бенър. *„Но стойте настрана от порядъчните момичета.“*

Неговите собствени думи се върнаха да го навестят. Той извършваше същия грях, за който беше предупреждавал Лий и Мика.

Джейк седна. Вдигна колене, подпря ръцете си на тях и отпусна глава.

Бенър лежеше съвършено неподвижна с разширени от недоумение очи. Тялото ѝ пулсираше от желание. Тя не разбираше. Искаше да докосне голия му гръб, гладък и тъмен на слабата лунна светлина, но не го направи.

Когато се опита да поеме дъх, въздухът изсвистя от дробовете ѝ.

— Джейк, нещо лошо ли направих?

Той въздъхна, но поклати отрицателно глава.

— Сърдиш ли ми се още?

— Не.

— Тогава защо вече не ме целуваш?

— Не мога.

— Защо?

— Не мога да те целувам и после да спра.

Тишината беше напрегната и гъста, почти осезаема.

— Искаш да кажеш, че желаеш да ме любиш отново?

Челюстта му се стегна:

— Да.

— Тогава защо...

— Ти знаеш. Защото не трябва. Родителите ти ми имат доверие. А и съм твърде стар за теб. Аз съм много... — дъхът му излезе в дълга въздишка на отвращение. — Не съм достатъчно добър.

Тя притисна с юмрук устните си, за да задържи риданията, но очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Ти просто не ме искаш.

Той обърна глава. Очите му се впиха в нейните:

— Искам те. Ти ме почувства до себе си. Знаеш, че те искам. Искам да бъда дълбоко в теб...

„О, Господи!“ Той покри лицето си с ръце.

— Тогава защо? — проплака тихо тя. Той смъкна ръце от лицето си и стана. Заби пръсти в гъстата си коса, и гневно ги прокара през нея.

— Поради всички тези причини, които ти изредих. Не е редно. Това е краят.

Той скочи в реката и заплува. Когато се появи на другия бряг, тя още лежеше във високата трева и хлипаше тихо.

XV ГЛАВА

Дори уискито имаше неприятен вкус. Къде беше топлият пламък, който искаше да усети в стомаха си? Къде е замайването, което винаги изпитваше в края на пътя?

Не, никакво удоволствие не носеха чашите уиски, които беше обърнал. Дори не се беше напил, въпреки че нямаше нищо против да падне мъртвопиян.

Но сякаш беше безчувствен към всички ефекти на пиетието. Ако не беше сигурен, щеше да помисли, че Присила го е разредила. Но всички каубои знаеха, че в „Райските градини“ може да се намери най-хубавото и силно уиски и най-студената бира.

Хората започнаха да прииждат. Мъжете влизаха в двореца на удоволствието сами, на двойки или групички и изпълваха празните зали и гостните. Полилеите бяха забулени в облаци дим. Пианистът свиреше весели мелодии. Момичетата ставаха все по-дружелюбни и с всяка изминала минута дрехите им намаляваха. Те се разхождаха между посетителите, достъпни за всеки, усмихваха се грациозно и съблазнително, както ги беше учила Мадам.

Джейк трябваше да признае, че са привлекателни. Някои от тях бяха хубавички и сладки. Други — философски настроени, тъй като знаеха всичко за света, а това, което не знаеха нямаше значение. Имаше проститутки за всеки вкус.

Той отпи нова глътка, но всичко, което усети беше парване в гърлото. Струваше му се, че трябва да поиграе покер, но всъщност не му се искаше. Така че, за да минава времето, той просто можеше да се облегне на бара, да продължи да пие и да се надява, че уискито скоро ще му подейства и ще престане да мисли къде и с кого всъщност иска да бъде.

Пред него се плъзна Шугар Далтън:

— А, Джейк, здравей.

— Здравсти, Шугар.

Тя изглеждаше по-нервна от последния път, когато я беше видял — вечерта преди сватбата на Бенър. Лицето ѝ беше подпухнало. Неумело сложения грим зле прикриваше следите от разпътния живот и умората около устата. Но по някакъв жалък начин, очите ѝ бяха мили както винаги. Говореше се, че се отнася с клиентите с майчински любяща нежност.

— Едно питие, Джейк?

Той тъкмо си беше изпил чашата, но прие поканата, защото знаеше, че момчетата получават процент за всяко питие, което клиентът поръча в тяхно присъствие. За Шугар конкуренцията на помладите и хубави момичета сигурно беше голяма.

— Ще пийнеш ли едно с мен?

Тя знаеше, че я наблюдават, но твърде много ѝ се искаше да пийне, за да му откаже. Като се наведе над бара, тя прошепна на бармана:

— Налей ми от същата бутилка като на него, а не от тази, която Мадам Прис държи тук за нас. — Тя бързо обърна развълнувани очи към него:

— Как си?

— Не мога да се оплача.

— Какво правиш в града? Не замина ли в Източен Тексас? — Тя отпи глътка уиски, поддържа я в устата, дълго опитвайки вкуса, преди да преглътне.

— Тук съм, за да купувам добитък. Започваме да създаваме кошара.

Тя се усмихна открито:

— Това е хубаво, Джейк. Наистина хубаво. Радвам се за теб.

— Благодаря. Аз не съм собственик, а само управител.

— И все пак е чудесно. Радвам се, че си намерил добра работа.

Кога пристигна?

— Днес следобед.

Бяха отседнали в хотел „Елис“. Ако беше сам с момчетата щяха да се настанят по-скромно. Но Джейк се отпусна и нае стаи в „Елис“ както за безопасността на Бенър, така и за нейно удобство. Той, Мика и Лий бяха в стая, свързана с нейната. Бяха на третия етаж.

— Погледни, Бенър, тук има балкон — беше казал Джейк, разтваряйки завесите. Прозорецът беше с изглед към улица

„Трокмортън“, една от най-оживените в града. Той се надяваше, че потокът от пешеходци и преминаващи кабриолети и омнибуси, теглени от коне ще я впечатлят.

Тя просто кимна и леко се усмихна:

— Да, хубаво е, Джейк. Благодаря ти.

Бяха разменили само няколко думи, откакто напуснаха лагера рано сутринта. Тъй като Мика и Лий все още следяха реакциите на Джейк след измъкването си предишната нощ и се чудеха какви ли последствия ще има, те представляваха омърлушена група, когато влязоха във фойето на хотела тази вечер.

Бяха изминали дълъг, пращен път и нямаха твърде представителен вид за чиновника на рецепцията. Държането му забележимо се подобри, когато Джейк спомена името на мистър Кълпепър, брокера на добитък, както и фактът, че Джейк предплати за две нощи в брой с парите, които беше взел от Рос за разноските по пътя.

Сега, с глава пълна с дим и шум от „Райските градини“, Джейк осъзна, че не иска да бъде тук. Беше му се струвало, че не може да дочака да излезе от тази разкошна хотелска стая към обществото, което най-добре познаваше.

— Дръж и двете врати заключени през цялото време. Не отваряй на никого, освен на мен и момчетата — беше инструктирал той Бенър преди да тръгне.

Лий и Мика споменаха, че излизат из града и ще вечерят навън. Джейк се беше погрижил вечерята на Бенър да бъде сервирана в стаята. Той дори не искаше тя да се храни долу в гостната на хотела.

— Вече ми го каза сто пъти. Разбрах.

Тя стоеше до прозореца, гледайки през него като затворник в килия. Ако се съди по начина, по който го каза, Джейк трябваше да признае, че е така.

— Всичко, което искам, е да се изкъпя и да си легна!

— Добре тогава — каза той, внезапно загубил желание да излиза.
— Довиждане.

— Довиждане.

Тя изглеждаше толкова посърнала и тъжна, че той почти беше готов да остане с нея. Но още преди да си го е помислил, се втурна навън.

Сега се питаше какво, по дяволите, прави тук. Въпреки че Бенър почти не разговаряше с него след това, което се случи миналата нощ, той предпочиташе нейната компания пред тази шумна тълпа. Предпочиташе да гледа нейното лице, дори и сърдито, пред всяка от тези боядисани проститутки, които се разхождаха покрай него с приканващи, прелъстителни очи.

Шугар беше изпила питието. Джейк ѝ се усмихна.

— Има две момчета с мен.

— Къде са? — попита тя. Независимо от мрачното си настроение, Джейк се засмя:

— Събират кураж навън, предполагам. Утре ще има много работа, така че им казах да ограничат развлеченията си до стрелбищата. Ще ги доведе утре вечер и ще ти ги представя.

Тя сложи ръката си върху неговата:

— Благодаря, Джейк. Ценя това — погледът ѝ стана още потопъл и тя стисна ръката му. Това беше предложение, направено с надежда.

Тъглчетата на устните му се отпуснаха надолу и поклати отрицателно глава.

— Не искам да пилееш ценното си време със стар скитник като мен. Иди си намери някой богат клиент.

Той деликатно се беше отказал, а тя беше достатъчно деликатна да приеме отказа му по същия начин.

— Един ден някой от тези клиенти може да се влюби в мен.

— Не се съмнявам.

— И да ме измъкне оттук. Далеч от нея — добави тихо тя и обърна глава към портала, който отделяше игралните зали от бара. Присила стоеше с една ръка на кръста, а с другата държеше разперено алено ветрило. Когато тя тръгна напред, Шугар се отдръпна от бара.

— Чао, Джейк. И благодаря.

— Един момент — спря я Присила, когато Шугар минаваше покрай нея.

Тя погледна старата проститутка с дълъг, безмълвен, укорителен поглед, после силно я удари по бузата. Звукът от плесницата спря всички други шумове в стаята. Джейк бързо се изправи, готов да защити Шугар, но Присила му отправи поглед, остър като кинжал, за

да посмее той да се намеси. И той не го направи, тъй като това би утежило положението на Шугар след като си тръгне.

Шугар покри бузата си с ръка и попита тихо:

— За какво беше това?

Всъщност, беше заради нежното изражение, което Присила забеляза по лицето на Джейк, докато гледаше към Шугар и за леката целувка, която той беше положил на устата ѝ. Но тя каза:

— Имаш дупка на чорапа. Качвай се горе и не се връщай повече тази нощ.

— Но аз имам нужда от пари — жално се обади Шугар.

— Чу какво казах — каза студено Присила, като избягваше любопитните очи, наблюдаващи сцената.

Шугар се измъкна от стаята и се качи горе. Присила смръщи вежди към пианиста и той веднага поднови музиката. Тогава студените ѝ като бръснач очи се плъзнаха обратно към Джейк и тя се приближи към бара.

— Омръзна ли им вече на Коулманови?

— Ти си същинска кучка.

— Прав си. Това е част от работата ми.

— Тази част, която ти харесваш най-много, струва се.

— Ти знаеш добре, Джейк — каза тя прелъстително. — Знаеш коя част най-много харесвам.

— Защо удари Шугар?

— Трябва да държа момичетата изкъсо и винаги на линия.

— За един скъсан чорап. Какво ти е направила бедната стара Шугар?

— Бедната стара Шугар ли? Много долари, когато е много пияна да задоволи и пет похотливи каубоя.

— А това е всичко, с което се съобразяваш, нали? Парите.

— Е, и с някои други неща, ти знаеш...

Джейк с отвращение поклати глава:

— Както казах, ти си кучка.

— Ще отговориш ли на въпроса ми или не?

Това беше позната почва и Джейк се почувства по-добре. Да спори с Присила беше едно от нещата, които той най-много обичаше, защото тя си заслужаваше ударите, които той ѝ нанасяше.

— Тук съм да купувам добитък за Коулман.

— Значи нещата са се уредили.

— Да — той допи уискито си, но не си поръча друго.

— Празнуваш?

Той сви рамене.

— Не можеш ли да намериш нещо по-добро от Шугар? — Присила пристъпи напред, уверявайки се, че той вижда изложените ѝ гърди в пълния им блясък.

Червеният сатен стягаше добре талията ѝ и повдигаше гърдите ѝ, докато те се полюляваха, преливащи над черното деколте. И Джейк разбра. Всеки детайл беше предназначен да съблазнява, да изпълнява желанията на всеки мъж тук. Освен неговите.

— Според мен, всички проститутки си приличат — каза проточено той.

Очите на Присила се присвиха от злоба. Той беше изненадан, че тя не издра лицето му с ужасно дългия си маникюр. Самообладанието ѝ беше възхитително. Вместо да избухне, тя измърка нежно:

— Защо, Джейк, случило ли се е нещо, скъпи?

Тя спусна ръце по тялото му към цепката на панталона.

— Няма ли да вземеш някое от моите момичета?

Той спокойно отмести ръката ѝ:

— Не, не тази вечер.

В този момент той реши. Защо си губи времето тук? Трябваше да види Бенър. Не е типично за нея да изглежда така мрачна и безмълвна. Той не познаваше това настроение у нея и то го плашеше. Предпочиташе тя да се бори с него, вместо да вижда този мрачен, безнадежден израз на обикновено оживеното ѝ лице. Защо я беше оставил сама? Тя не трябваше да е сама в хотелската стая, особено в този град.

— По-добре да се върна в „Елис“ да проверя Бенър.

Той дори не осъзна, че е казал на глас мислите си, докато Присила не повтори:

— Бенър?

— Дъщерята на Коулман. Казах ти за нея. Тя дойде с мен да купуваме добитъка.

Той разсеяно бъркаше в джобовете си да плати на бармана.

— Съпругът ѝ с нея ли е? — попита Присила, за да се увери в това, което Дъб ѝ беше казал.

— Съпруг? О, не. Тя не се омъжи. Това... ъ-ъ-ъ... отмени се — той хвърли монетите. — Довиждане, Прис.

Тя го гледаше как се отдалечава със смесено чувство на разочарование и яд. Джейк не приличаше на себе си. Когато ѝ казаха, че е тук, тя бързо излезе. Беше изненадана, че не го намери нито на масите за покер, нито в някое от леглата на горния етаж — и двете щяха да бъдат нещо нормално, а го завари да пие сам. Шугар беше с него. Това не беше нормално. А Присила разбираше от хора, особено когато се държаша нехарактерно. Никога човек не знаеше кога песъчинката може да се превърне в перла, осигуряваща оръжие за шантаж. Момичето на Коулманови е с Джейк? Пътува с него? Интересно. Присила обеща да се запознае с Бенър Коулман. Искеше да види как изглежда дъщерята на Лидия, която беше заинтересувала Джейк.

Тя видя как той преминава портала. Точно в този момент той се сблъска с човека, пресичащ хола. Явно непознатият беше спечелил на масата за покер. Той бе навел глава и си броеше парите. Затова не видя Джейк.

Искрицата враждебност, проблеснала за момент между тях, нямаше нищо общо със сблъскването и другият отстъпи назад, сякаш беше видял призрак. Джейк автоматично посегна към пистолета си, въпреки че не го извади. Даже от другия ъгъл на стаята, Присила успя усети омразата между тях. Тя познаваше този израз лицето на Джейк. То беше твърдо и затворено. Очите бяха неумолими и студени като замръзнали езера.

Непознатият се отмести пръв. Той направи няколко крачки встрани и забърза към бара. Присила видя в очите на Джейк го проследиха, след това се завъртя пети и изскочи навън.

Присила усети как всеки нерв в тялото ѝ се отпуска! Едва сега разбра колко напрегната е била, защото мислеше, че Джейк ще го убие на място. Само това ѝ липсваше. Още едно убийство и религиозните фанатици щяха отново да се изсипят на главата ѝ. Тя лениво започна да си вее с ветрилото, намалявайки временното напрежение. Все пак, вечерта обещаваха да бъде забавна. Джейк определено се интересуваше от този човек. А това, което представляваше интерес за Джейк, интересуваше и нея.

Знаейки, че изглежда съблазнителна, тя се приближи до мъжа, който тъкмо си беше изпил питието и си поръчваше друго.

— Здравсти — гласът ѝ беше игрив като очите ѝ.

Той обърна глава и не можа да реагира веднага. Очите му се разшириха, обхождайки надолу тялото ѝ след това се върнаха към гърдите.

— Е-е, здрасти.

— Никога не съм те виждала преди.

— Никога не съм идвал тук преди. Не съм знаел какво изпускам.

— Видях, че спечели много. Джобовете ти са претъпкани.

Тя посочи с ветрилото към издутите му джобове, но го погъделичка не само там.

— Предполагам, че си струва да похарча част от тях за някого. За някоя красива като теб — прошепна той.

Присила се усмихна самодоволно и с един удар затвори ветрилото.

— Казвам се Присила.

Очите му отново се разшириха:

— Ти си Присила?

— Чувал ли си за мен?

— Няма мъж в щата, независимо на каква възраст е, който да не е чувал за теб.

Тя се усмихна:

— Разочарован ли си?

Той се обърна изцяло към нея и прокара лакът през пицния ѝ бюст.

— Това трябва да се провери, нали?

— Сто долара — тя махна невидимо боклуче от ревера му.

Той подсвирна:

— Много е.

Присила лекичко подраскваше с маникюра си долната му устна.

— Заслужавам си го.

Тя беше нарушила собствените си правила. Един мъж трябваше да е бил редовен клиент дълго преди тя да се заеме с него лично. През това време тя научаваше семейното му положение, имената на децата му и прислужниците му, какво работи, към коя църква принадлежи, какво обича да яде и пие и по колко, какви пури предпочита, с какво се

занимава в свободното си време, какво обича да прави в леглото, къде си държи парите и колко са.

Но това беше изключение и то заради Джейк. Той държа странно и имаше нещо против този човек. Тя ще да свърши работата си, за да узнае какво е то.

— Е?

Той бръкна в джоба си и извади нужните банкноти. Тя ги стисна и се усмихна подканящо.

— Оттук.

Когато вратата на нейната стая се затвори, тя обви ръце около врата му и го целуна, извивайки тялото си по неговото. Колкото по-скоро свърши с това, толкова по-бързо щеше да се върне към нощните си задължения в „Райските градини“.

— Проклета лейди, задръж малко или ще умра преди да съм си свалил панталона.

— Няма да позволим това да стане, нали?

С умели ръце тя започна да го съблича. Въздъхна, когато го намери твърд и готов.

— Как се казваш, победителю?

— Шелдън — прошепна той. — Грейди Шелдън.

— Кой е?

— Аз съм.

Силуетът на Джейк запълни вратата. Стаята на Бенър беше тъмна. Една лампа светеше слабо в стаята, която той споделяше с Лий и Мика. Но в ивицата светлина той я видя седнала, притискаща завивките към гърдите си. Косата ѝ беше в безпорядък, улавяйки светлина с вълнистите си разпуснати кичури. Очите ѝ бяха разширени от страх, тъй като току-що се беше събудила, когато той отвори вратата.

Бенър в леглото, мека и разсъблечена. За първи път тази вечер Джейк почувства възбуда. Как можеше това момиче само на осемнадесет, облечено в прилична нощница, която и монахиня би одобрила, да предизвика желание в него, докато нито опипванията на Присила, нито полуголите проститутки не можеха да го възбудят.

— Какво правиш? — гласът ѝ беше пресипнал, сънен шепот, който го докосваше в тъмнината.

— Дойдох да проверя дали всичко е наред.

Тя легна отново на възглавницата и придърпа чаршафа до брадичката си.

— Не са ли се върнали още Лий и Мика?

Джейк поклати глава:

— Не. Вероятно ще се върнат скоро.

— Какво... къде беше? — струваше ѝ усилие да зададе този въпрос.

Тя го гледаше — очите ѝ се рееха разсеяно по тавана.

— Никъде.

— Бил си някъде.

— Не е място, за което трябва да знаеш, Бенър.

— При нея.

— При коя?

— Присила Уоткинс.

— Може би.

— Довърши ли с нея това, което започна с мен снощи?

— По дяволите, да питаш такива неща!

— Е, направи ли го?

— Не е твоя работа.

Тя седна отново. Завивките се спуснаха до кръста ѝ.

— Моя работа е — каза тя, удряйки с юмрук по дюшека. — След като ме заключваш в стаята, за да отидеш при нея. Момчетата излязоха да пиянстват, ти също. Само аз останах да вися тук, в тази стая.

— Момчетата могат да се грижат за себе си.

— Аз също.

Той въздъхна дълбоко. Не ставаше така както той го искаше. Беше доволен, че тя се събуди. Искаше да говори с нея, да чуе гласа ѝ и да открие следа от прошка за това, което се случи снощи. Може би щеше да я прегърне, да докосва косата ѝ, да целува бузите ѝ, да каже колко съжалява, че я е наранил отново. Тогава сигурно би могъл да ѝ обясни, че изпитва твърде много нежност към нея; че тя е твърде различна от жените, на които плаща... и може би, да, може би тя щеше да разбере?

Но те отново спряха.

— Бенър, нали ти е ясно, че не можеш да обикаляш Форт Уърт без придружител?

— Ти можеше да ме придружиш. Вместо това ме набута в тази стая, заключи ме и отиде при твоята проститутка. Там отиде, нали?

— Да. Видях Присила. Сега доволна ли си?

Тя го гледа безмълвна и наранена няколко секунди преди да легне отново и да му обърне гръб.

„Глупачка“, промърмори той, затръшвайки вратата между двете стаи. Хотелската стая се затвори като клетка около него и той закричи напред-назад. Размишляваше дали да се върне и да ѝ се извини, че я е заключил. Можеше да ѝ предложи да я разведе из града след като свършат работа с Кълпепър. Но той не намери сили да се довери на себе си. Тя си мислеше, че е задоволил желанието си с Присила. А не знаеше, че изгаря от желание сега.

Джейк се тръшна на леглото и си свали обувките. Трябва ли да предупреди Бенър, че Шелдън е в града? Той би го убил тази нощ. Силата на омразата го плашеше. Шелдън беше опасност за Коулманови. Но отношението му към Бенър правеше омразата му убийствена.

Шелдън явно не беше в траур заради жена си, нероденото бебе и тъста си. Не се държеше и като мъж, чакащ отговор на предложението си за женитба. Той се държеше самоуверено и сигурно, сякаш отговора, който чакаше беше известен предварително. Такова нахалство дразнеше Джейк.

И какво, по дяволите, правеше той във Форт Уърт? Джейк погледна към вратата, свързваща двете стаи. Бенър не можеше да е останала незабелязана в Ларсен, докато се е приготвяла да тръгне с тях. Можеше ли Шелдън да е дошъл тук след нея нарочно, като си е мислил, че тя ще е по-склонна да приеме предложението му, когато е извън закрилата на семейството си?

Е, независимо дали Бенър му е сърдита или не, Джейк реши да не се отделя от нея на следващия ден. Нямахше да позволи Шелдън да се приближи до Бенър.

Той погледна ръцете си и се изненада, като ги видя свити в юмруци и побелели от стискане. Беше си ги представил около врата на Шелдън. Точно това искаше да направи той с всеки мъж, който

докоснеше Бенър. Не можеше да понесе мисълта за нечий ръце върху нея. Освен собствените си.

Ругаейки се, той се върна в леглото и се опита да се отърве от мисълта за тях двамата — той и Бенър заедно.

Бенър, с коса и кожа, мокра и ухаеща на сапун.

Бенър, с отвръщащи устни под неговите.

Бенър, с бедра обвили неговите.

Бенър, с гърди, топящи се под езика му.

Представите упорито го измъчваха, докато собствената му ръка не донесе облекчение на слабините му.

Поток от сълзи продължаваше да се стича по бузите ѝ в несекващи вадички. Слава Богу, че не заплака пред него. Знаеше ли той, че е плакала когато я остави сама на брега на реката снощи? Кога ще спре да се унижава така? Кога ще се научи?

О, снощи той беше близко. Беше близко до това да я люби и тя знаеше, че го иска. Страстта, с която я беше целувал, не можеше да бъде измамна. Любящите докосвания на устните му върху гърдите ѝ не можеха да са продукт на въображението.

Но защо беше спрял?

Беше казал, че е твърде стар, че не е достатъчно добър, че... Но тя знаеше, че това са измислени извинения. Истинската причина беше, че Джейк я желае, но все още обича майка ѝ. Той не беше склонен да се задоволи със заместител.

Тя се заслуша в шумовете от другата стая, докато той се приготвяше за лягане. Чу плискането на водата, тропането на обувките и поскърцването на пружините на леглото, което пое тежестта му. Беше ли се съблякъл? Как ли спи Джейк когато е сам? Не в нощна риза, не е в неговия стил. По бельо? В тази горещина? Без нищо?

Тя почувства слабост при мисълта, че той лежи гол само на няколко крачки от нея и се обърна по корем с надеждата да охлади малките пламъчета, които се запалиха в тялото ѝ.

Защо се измъчва така? Няма ли никаква гордост? Тялото на Джейк не гори в огън, нали? Огъня на желанието, който Бенър беше запалила в него той беше угасил друга жена.

Присила Уоткинс. Без дори да я е виждала, тя ненавиждаше тази жена.

Дълго лежа будна, мислейки си дали Джейк е заспал. Дали и той съжелява за онези моменти на страст между тях снощи или съзнанието му възпроизвежда тазвечерната среща с Присила?

В ранните часове момчетата се върнаха пийнали, весели, с несигурна стъпка. С висок шепот, който проникваше през стената, Джейк ги предупреди да бъдат по-тихи и да си лягат преди да са ги изгонили от хотела. Тя чу как се настаняват и остана будна, питайки се какво жена като Присила може да направи за мъж като Джейк, което тя да не може.

— А-а-а... — Грейди Шелдън достигна върха.

Присила се престори, че също свършва. Той беше скапан любовник — вземаше всичко без да даде нищо. Трудно можеше някой да я задоволи. Грубото, запотено любене на Шелдън ни най-малко не я възбуди.

Тя чувствено прокара дългите си нокти по гърба му.

— Хм — въздъхна той — хубаво е.

Тя се отдели от него и се обърна настрана. Изтощен той отпусна глава на рамото ѝ.

— Добре ли беше?

Тя обърна очи към тавана. Тези, които питат, никога не са добри.

— Много — каза тя, духайки нежно в ухото му. Ръката му намери гърдата ѝ и я стисна силно. Тя му го позволи. Грейди беше получил от нея това, което иска, но тя далеч не беше доволна. Тя още не беше свършила с него и докато не го направи щеше да продължава да гъделичка гордостта му и всичко, което можеше да се гъделичка.

— Ще идваш ли да ме виждаш често?

— Не. В Ларсен съм.

Ръцете ѝ останаха неподвижни за секунда. Грейди дори не забеляза.

— Ларсен? В Източен Тексас?

— Ъхъ — той леко я ухапа по врата. — Имам там дъскорезница. Най-голямата.

Тя сложи ръка на бедрото му. Май беше по-потен, отколкото си беше помислила отначало.

Във финансовите кръгове се знаеше, че индустрията, която има бъдеще в Източен Тексас е дърводобивната.

— Внимавай със зъбите, мили — последното, което искаше, бяха белези от зъби. Това беше едно от условията, които поставяше пред клиентите си. *Прави каквото искаш, но не оставяй никакви следи за следващия.*

— Извинявай — промърмори Грейди. — Замислих се за моя бизнес. Сега, когато имам железопътна линия, е по-лесно да се транспортира дървения материал в цялата страна.

— Разбирам — каза тя замислено. — Не се ли безпокоиш как вървят нещата ти там, когато те няма?

— Имам дузина работници, които вършат работата вместо мен.

Да, Шелдън можеше да се окаже твърде ценен, за да завърже приятелство с него. Тя не беше толкова глупава, че да вярва, че „Райските градини“ ще продължават да съществуват все така безгрижно. Недоволните църковни групи щяха да я лишат от бизнеса й рано или късно. Дори да не успееш да го направят, на нея не й се искаше да завърши дните си като „Мадам“. Тя искаше години на удоволствие, в които да живее от богатството си. Сега беше моментът да инвестира, да направи пари.

— Откъде познаваш Джейк Лангстън? — Грейди се надигна и тя видя на лицето му съвсем простодушен израз. — Или греша? Познаваш го, нали?

— Не го познавам. Но зная кой е — каза горчиво той.

Тя взе главата му и я насочи отново към гърдите си:

— Нямах да попитам, ако знаех, че това ще те разстрои. Моля те, не спирай, толкова е хубаво.

Той целуваше грубо гърдите й и изкарваше огорчението си върху нея.

— Видях го за пръв път в деня на сватбата си.

— Той беше гост на сватбата ти?

— Не мой, на жена ми. Или, по-скоро, на тази, която трябваше да ми стане жена.

„*Не може да бъде!*“ Нищо чудно, че името му й звучеше познато. Тя го беше чула за пръв път от Дъб. Възможно ли е мъжът в

леглото ѝ да е бившият годеник на Коулмановото момиче? Съдбата рядко е така благосклонна. Присила с усилие овладя задоволството си. Но трябваше да е сигурна, затова се засмя с престолено безгрижие:

— Грейди, говориш безсмислици!

Той се усмихна накриво:

— Сигурно. Е, добре, имах известни неприятности на сватбата си. Отмениха я в самата църква.

Тя седна пъргаво. Очите ѝ бяха разширени от учудване:

— Не! Разкажи ми какво се е случило.

Той повтори историята, която беше чула от Дъб.

— Онзи проклет контрабандист каза, че аз съм направил на дъщеря му бебе — завърши той разпалено. Присила му отправи разбираща усмивка.

— Аз те имах, Грейди, не бих била изненадана.

Той се засмя самодоволно:

— Е, предполагам, че съм достатъчно потентен да го направя.

— Трябва да дойдеш при мен по-скоро. Ние няма да позволим такъв инцидент като бебе.

Тя го целуваше, използвайки езика си така, както никоя друга жена, даже Уанда.

— И къде е мястото на Джейк във всичко това? — попита тя накрая, когато се отдръпна.

Сърцето ѝ биеше от вълнение; не от целувките, разбира се, а от това, което предстоеше да чуе.

— Той се застъпи за семейството на годеницата ми. Бенър, така се казва тя, излезе преди да успея да ѝ обясня.

— О, бедният. — Присила се облегна на възглавницата и го притегли съчувствено към себе си. Очите ѝ блестяха, но внимаваше той да не забележи.

— Бях обвързан с Уанда и баща ѝ.

— Беше?

— Тя загина при пожар преди няколко седмици.

— Колко жалко...

Той повдигна глава и ѝ намигна:

— Не и за мен.

Безмълвно ѝ съобщи онова, което не смееше да изрече на глас. Присила присви очи, преценявайки Грейди Шелдън по друг начин. И

той като нея не позволяваше на никого да се изпречи на пътя му, когато искаше да постигне нещо.

— Пожарите са гадно нещо, нали? — тя драскаше ушите му.

— Разбира се.

И двамата се засмяха. Той зарови глава в гърдите ѝ и започна буйно да ги целува. Но Присила все още нямаше пълната картина.

— Какво общо имаш с Джейк сега?

— Той е управител на ранчото на Бенър, това, което баща ѝ й даде. То трябваше да бъде и мое. Тя притежава акри сечище, което ще погуби.

— А ти го искаш — подсказа ѝ интуицията.

— Харесваш ми, Присила. Мислим по един и същи начин — усмихна се той гадно. — След като жена ми без време умря, ходих при Бенър да я моля на колене да ми прости и да се омъжи за мен, въпреки това, което се случи.

— И какво каза тя?

— Не много — устните му се свиха горчиво. — Не мога да се доближа до нея. Джейк Лангстън не я изпуска от очи.

Присила прокара пръсти през косата му и каза без да се замисли:

— Значи знаеш, че тя е тук, във Форт Уърт с него.

— Какво? — скочи Грейди. — Бенър е тук? Откъде знаеш?

Присила повтори това, което Джейк ѝ беше казал.

— Проклет да съм! Шерифът на Ларсен прояви малко повече любопитство към пожара, който уби Бърнс. Помислих си, че ще е по-добре да се махна оттам за известно време, но не ми се искаше да тръгвам преди да съм получил отговор от Бенър. — Той отметна глава и се засмя: — Докато Джейк е толкова зает с купуването добитък, може би ще успея да се примъкна в хотела и я видя.

Той погледна към Присила, която следеше мисълта му с нарастващо възхищение. Тя обожаваше мъже, които обръщат всяко обстоятелство в своя полза, точно така, както правеше тя.

И какво оръжие имаше само! Отхвърленият годеник на Бенър Коулман. Едно-единствено нещо я безпокоеше — покровителственото отношение на Джейк към момичето. Това никак не ѝ харесваше. Какво означаваше то? Според Грейди, той практически живее с нея в ранчото. Джейк беше побягнал тази вечер оттук, за да я проверява

пренебрегвайки покера, коняка и момичетата, и даже нея за да се върне при онова момиче.

Е, това няма да стане! Тя ще се погрижи тази връзка каквато и да е тя, да бъде разрушена, дори това да последното нещо, което ще направи. Време е Джейк да получи възмездие за това, че я беше отблъсквал през всичките тези години. Щеше да използва Бенър Коулман за тази цел.

— Откъде познаваш този Лангстън? — попита Грейди със сянка на подозрение. Може би беше говорил твърде свободно за онзи пожар?

Бавната, спокойна усмивка на Присила му върна сигурността. Тя придърпа главата му за дълга целувка.

— Познавам го от години. От дете. Той не е нищо повече от долен скитник, който си купува пиенето на кредит.

Грейди явно беше удовлетворен от отговора ѝ. Впрочем, той беше прекалено замаян, за да мисли нормално! Тя беше притиснала главата му към гърдите си и той потъваше в мускусния аромат на парфюма ѝ. Влажната уста се плъзгаше от едната ѝ гърда към другата. Тя сякаш не забелязваше действията му.

Пулсът му биеше учестено, когато тя коленичи и той разтърси раменете ѝ. Очите му бяха горещи. Тя прокара острите си маникюри по гърдите му, раздирайки ги до кръв. От това те започнаха да се повдигат още по-тежко.

— Това ще ти струва допълнително — уведоми го тя меко.

— Колко?

— Още петдесет долара.

— Да, мили Боже, да, всичко.

Тя се усмихна очароващо и вдигна глава към слабините му. Информацията, която ѝ беше предоставил, беше безценна. Той си заслужи удоволствието.

XVI ГЛАВА

Джейк и Бенър закусиха рано. Срещата им с мистър Кълпепър беше насрочена за десет часа.

— Вие двамата изглеждате ужасно — каза Джейк Лий и Мика, когато те приближиха масата в гостната хотела. Лицата им бяха посивели и подпухнали. Червея жилки прорязваха очните им ябълки.

Лий се тръшна на стола до Бенър и като подпря ръце главата си, въздъхна:

— Чувстваме се ужасно. Бенър, би ли ми наляла малко кафе? Ръцете ми така треперят, че едва се избърснах.

Като изсумтя неодобрително, тя наля силно черно кафе за него и за Мика.

— Щом не можете да се справите, по-добре не пийте — каза Джейк дълбокомислено.

Той заговорнически се усмихна на Бенър и намига. Тя го изгледа със студено пренебрежение. Той беше прекарал ужасна нощ заради нея и снизходителното ѝ отношение го ядоса. Джейк изкара лошото си настроение на момчетата:

— Побързайте, и не искам мистър Кълпепър да помисли, че има работа с пияници.

Те решиха да отидат пеша до брокерската кантора. Форт Уърт гъмжеше от живот. Бенър, въпреки че беше решила да се сърди през целия ден, беше погълната от оживлението на града. Витрините блестяха с изкусители стоки. Улиците — претъпкани от движение. Каруци, натоварени с продукти и раздърпани деца, кокетни кабриолети с добре облечени дами, каубои на коне, омнибуси препълнени от хора, които бързат по работа.

Градът излъчваше енергия и тя беше заразителна. Когато стигнаха до сградата, в която се намираше кабинетът на мистър Кълпепър, очите на Бенър блеснаха. Дори настроението на мъжете се беше подобрило.

Джейк улови погледа на Бенър, докато държеше вратата. Когато тя минаваше край него той каза:

— Изглеждаше наистина привлекателна тази сутрин, Бенър.

Главата ѝ се замая. Имаше ли скрита ирония в комплимента? Не. Сините му очи горяха твърдо отправени към нейните.

— Благодаря, Джейк.

Тя носеше същия костюм, който той ѝ беше подарил с насмешка преди два дни. Беше приготвяла грижливо багажа си, знаейки че ще ѝ потрябва за срещата с Кълпепър. Тази сутрин беше опънала гънките на шапката си, колкото можеше и беше върнала формата ѝ върху косата си, прибрана високо. На ушите си носеше седефени обици. Тя знаеше, че изглежда делова, и въпреки това — женствена. И Джейк го беше забелязал.

— Ти също изглеждаш добре — каза му тя, докато се изкачваха по стълбите. Той беше в същите дрехи, с които дойде на сватбата ѝ.

— Благодаря — усмихна се той самоуверено.

Един разтревожен чиновник ги въведе в кабинета на мистър Кълпепър на втория етаж. Брокерът очевидно се изненада, когато Бенър влезе с останалите, но прикри изненадата си, като и подаде стол.

Кабинетът беше на зает човек. Мебелите бяха твърде прашни, а бюрото — отрупано с книжа, документи и квитанции от продажби и всички изглеждаха трудно разбираеми и официални. Рафтовете зад бюрото се огъваха от книги, папки и регистри по продажбите на добитък.

Лий и Мика седнаха на коравото канапе до стената, доволни от слънчевата светлина, струяща през високите прозорци. Те оставиха Джейк да се занимава със сключването на сделките.

Отначало мистър Кълпепър адресираше всичко, което казваше към Джейк, но след като Бенър зададе няколко точни и интелигентни въпроса и той научи, че тя истинският собственик на ранчото, за което купува добитък, той насочи отговорите си към нея.

За половин час те се споразумяха за цената на малкото стадо, двадесет и девет хиърфордски крави и един бивол.

Кълпепър размисли за момент:

— Имам и един брамански бивол, който е доказал ъ-ъ-ъ... романтичната си натура — допълни той специално за Бенър. — Той е ценен, но мога да смъкна цената за него. Интересува ли ви това?

Джейк поклати глава:

— Те са добри за Южен Тексас. Ще започнем с кравите.

— Много добре. Готови ли сте да оформим продажбата? — попита мистър Кълпепър.

— Всичко изглежда добре — каза Джейк, — но аз искам първо да видя.

Усмивката му беше дружелюбна, но очите му показваха, че държи на работата си. Брокерът беше объркан. Беше смятал Джейк за приятен човек, но просто каубой. Сега той се държеше като подозрителен бизнесмен, от когото Кълпепър не можеше да не се възхити.

— Разбира се, разбира се. Да отидем ли да ги огледаме? Ще бъде ли удобно веднага? Можем да вземем моя кабриолет.

Джейк стана:

— Чудесно.

Кълпепър извика чиновника и го помоли да се погрижи кабриолетът му да чака отпред. Всички тръгнаха надолу. Джейк се обърна към Лий и Мика:

— Върнете Бенър в хотела. Не е нужно всички да идвате.

— Ще ви придружа — каза Бенър.

Преди Джейк да успее да отговори, Лий се намеси:

— Бенър, не можеш да дойдеш там.

— Забранено ли е за жени?

— Не е място за тях, това е всичко — каза Мика дипломатично — всякаква измет се върти там.

— Това не ме интересува. Ще видя добитъка, който купувам.

— Тръгвайте! — каза Джейк на момчетата. — Ще се видим покъсно. — Джейк взе Бенър под ръка и я изведе на тротоара, където стоеше Кълпепър до своя кабриолет. Той видя Лий и Мика да се отдалечават без Бенър и се обърна към Джейк:

— Младата дама ще дойде ли с нас? — попита той невярващо.

— Да, младата дама идва с нас — отговори намръщен Джейк, докато ѝ помагаше да се качи в кабриолета. Той се надяваше да не се наложи да се бие с някого заради дръзко поведение към нея, преди да се е мръкнало.

По-нататък всичко тръгна без проблеми. Бенър беше очарована от белите муцуни на говедата. Червеникавата им козина блестеше на

слънцето. Тя се любуваше на кравите, но отдалеч заобиколи бивола.

— Това е разплоден добитък, Бенър — каза Джейк като ѝ се усмихваше, докато тя потупваше една крава между раздалечените очи — това не са домашни любимци.

— Зная. Но ще са мои и имам намерение да дам име на всяка от тях.

Той снизходително се засмя. Документът за продажбата беше на безопасно място в джоба му. Рос щеше да бъде доволен от сделката, която беше направил. Имаше добри новини и от железопътното бюро. Очакваше се стачката да завърши тази нощ. Вече беше уредил да се натовари добитъка в специални вагони на първия влак за Ларсен.

Почувствал се с леко сърце също като Бенър, той обви ръце около кръста ѝ и я свали на земята:

— Е, Бенър, момиче, имаме си стадо.

— И това е само началото, Джейк, само началото.

— Можеш да се обзаложиш, че е така.

— Бях спряла да дишам — каза тя. — Не знаех дали мистър Кълпепър ще приеме последното ти предложение или не. Беше чудесен. Седиш си толкова спокоен и сдържан... Щеше ми се да те ритна по кокалчето.

Тя извика през смях, когато той я завъртя без да обръща внимание на странните погледи, които им хвърляха.

— Аз съм истински търговец, не знаеше ли?

Когато я сложи обратно на земята, той не я пусна, а остави ръцете си обвити около тънката ѝ талия. Нейния ръце също не се дръпнаха от раменете му. Той погледна надолу към светналото ѝ лице. В миглите ѝ светеше дъгата, когато тя примижа срещу бляскащото слънце Той виждаше отчетливо всяка от луничките ѝ, пръснати безразборно около носа и по скулите.

Горещият прахен и миризлив въздух в двора едва ли напомняше рая, но той се съмняваше, че би се чувства по-добре, отколкото сега. Гледайки лицето на Бенър, изпълнено с очакване, той не се чувстваше стар, уморен и циничен, а млад и амбициозен. Струваше му се, че сега е моментът да докаже, че и той струва нещо все пак. По дяволите, в този момент той усещаше, че може да вземе тези тридесет глави добитък и с малко късмет да ги превърне в най-хубавата ферма в целия проклет щат. За пръв път от много време усмивката извираше от

душата му. Тя изтри предпазливостта, която винаги се таеше в очите му и отпусна горчивите линии около устата.

— Какво би искала да правиш?

— Да правя ли? — повтори Бенър.

Докато устните му се усмихваха щастливо, тя би искала да ги вкуси, да усети тази рядка радост, която беше в него. Но гордостта не ѝ позволяваше да поиска от него да я целуне.

— Днес е твой ден — каза Джейк, усетил объркването ѝ. — Само кажи какво искаш и ще го имаш. Какво искаш да видиш и да правиш? Да започнем с разходка с омнибус.

Всъщност, за нея нямаше значение какво правят, а имаше цялото внимание на Джейк и това беше достатъчно.

Те се возиха из Форт Уърт и околностите. Ядоха бифтек в изискан ресторант и поляха новото стадо с бутилка вино. Сам пийнал, Джейк не ѝ позволи да изпие третата чаша.

После напазаруваха. Бенър го мъкнеше от един магазин в друг, а той неохотно отстъпваше. Тя избра бродирана кърпичка за Лидия, престилка за Мама и лула за Рос.

— Пуши ли той лула? — попита Джейк.

— Сега ще пуши.

Тя отметна глава назад и се разсмя. Ако го беше накарала да изяде лулата щеше да го стори. Тя беше покоряваща с тези танцуващи очи като хамелеон, които, изглежда, променяха цвета си в зависимост от настроенията ѝ. Червените, усмихващи се устни бяха способни да изразят безумна страст и спомена за последната им целувка накара сърцето му да подскочи. Човек можеше да гледа това изразително лице сто години и нямаше да се отегчи. Само дискретното покашляне на продавача го върна в действителността. Той плати за покупките и те се върнаха в хотела да се освежат и да хапнат.

Беше се съгласил да я заведе на опера за вечерното представление на „Бягството на сестра ми“.

— Лий и Мика няма ли да дойдат с нас? — попита тя, проправяйки си път към местата им на балкона.

Беше чула тих разговор зад вратата на стаята си, но не можа да различи думите.

— Те имат друга работа — каза Джейк.

— Не предпочиташ ли и ти „другата работа“ вместо да се занимаваш с мен?

Той я стисна за ръката и я поведе по пътеката към меките столове.

— Не.

Когато тя повдигна пълни със съмнение очи, той повтори:

— Не.

Те се усмигнаха един на друг. Представлението започваше. Тя не коментира повече, макар, че се надяваше, че той казва истината. Това беше един от най-щастливите дни в живота ѝ.

Когато се върнаха в хотела, той отключи вратата на нейната стая и я последва вътре.

— Нека да хвърля един поглед. Тя светна лампата и си свали шапката, ръкавиците и сакото, докато той отвори вратите на гардероба, надникна зад завесите и под леглото. Като издухваше праха от ръцете си, той стана:

— Всичко е наред.

— Добре.

— Е...

— Благодаря ти за днес, Джейк. Прекарах чудесно.

— Радвам се. Ти заслужаваше един ден за развлечения.

Беше толкова красива, както стоеше в златистата светлина на лампата. Искаше му се да докосне жабото на блузата ѝ, само за да види дали дантелата е толкова мека, колкото изглеждаше. И косата ѝ. И бузата ѝ. И устата ѝ.

Бенър огъваше програмата, която беше взела от операта, забравила, че имаше намерение да я занесе вкъщи и да я покаже на Лидия и Мама преди да я прибере в кутията си за спомени.

— Ти не остана с мен само по тази причина, нали?

— Каква причина?

— Защото смяташ, че го заслужавам, че ми го дължиш — тя наведе очи, — за да изкупиш нещо друго.

Джейк удари шапката в коляното си.

— Никога няма да мога да изкупя онази нощ, Бенър. Аз наистина се старая да живея с това — той пристъпи към нея. — Прекарах днешния ден с теб, защото така исках.

И това отчасти беше истина. Разбира се, той я беше държал далече от хотела, за да не остави възможност на Шелдън да я види. Но зад този благороден жест Джейк криеше, че иска да се наслаждава на присъствието ѝ. И беше прекарал дяволски хубаво. Дори гледането на глупавата опера не беше толкова лошо, тъй като Бенър беше близо до него в тъмнината, лакътят ѝ бе отпуснат до неговия, коляното ѝ случайно докосваше неговото.

Сега, когато тя вдигна очи, те блестяха от сълзи.

— Благодаря, че го каза.

Повдигайки се на пръсти, тя лекичко целуна бузата му.

Джейк се бореше със себе си. Ако я целуне, ако истински я целуне, той нямаше да я остави и да си отиде. Стаята беше уютна, а леглото — твърде удобно. И въпреки, че сега вероятно ѝ се струва, че е готова да се люби с него, на сутринта щеше да се мрази за случилото се. Затова той взе ръката ѝ и нежно я целуна. После, тъй като не беше светец, обърна ръката ѝ и положи гореща, прочувствена целувка върху дланта ѝ. Преди да се е отказал, той я остави, затваряйки плътно вратата след себе си.

Бенър го гледаше със смесени чувства. Тя беше разочарована, че не я беше прегърнал и целунал страстно. Но и не беше отишъл при Присила или някоя друга жена тази вечер. Беше избрал да остане с нея. През целия ден се беше отнасял към нея изискано, но тя чувстваше желанието му, кипящо под повърхността.

Тя притежаваше две неща на своя страна: времето и близостта. Споделяха едно ранчо. Трябваше да работят заедно. През това време той можеше да се влюби в нея. Тя щеше да положи грижи за това. Трябваше ѝ още малко... Удовлетворена от този ден, тя заспа веднага.

След няколко часа я събуди някакъв шум, идващ през вратата, свързваща двете стаи. Тя се обърна настрана и се усмихна в тъмнината. Лий и Мика се връщаха след една безпътна нощ. Тя чу бързо прошепнати думи, отваряне на врата, последвано от тихо изщракване.

Някой беше излязъл.

Без да се замисля, тя отметна завивките и се намери пред вратата. Внимателно я отвори и промуши глава навън. Джейк вървеше по постлания с килим коридор и закопчаваше кобура си. Той бързаше. На площадката зави и изчезна от погледа ѝ.

Отчаянието обгърна Бенър като тежка, парализираща крайниците мантия. Тя унило се върна в леглото. Той беше чакал докато момчетата се върнат, беше чакал тя да заспи дълбоко и се бе измъкнал като крадец при своята проститутка. Всичко, което беше казал и направил днес е било лъжа, лъжа, която е трябвало да я укроти. Той знаеше, че перушината ѝ е настръхнала от миналата нощ и просто я беше попригладил, за да я успокои.

О, как го мразеше! Удряше възглавницата, представяйки си, че това е лъжливото му лице.

— Мразя го! — промълви тя тихо, но в сърцето се знаеше, че го обича. Затова измамата му я нараняваше толкова много.

— Съжалявам, сър, затворено е.

— Не и за мен. — Джейк си проправи път покрай пазача на „Райските градини“.

— Мис Присила...

— Ще ти изрита задника, ако не ме пуснеш да вляза.

Пазачът беше нает повече заради мускулите, отколкото заради ума си. Той беше два пъти по-едър от Джейк, но далеч не толкова ловък и го знаеше. Освен това беше чувал за характера на този мъж и за готовността му да вади пистолета. Но най-важното от всичко бе, че знаеше как светват очите на Присила Уоткинс винаги, когато този каубой се появи.

— Сама ли е? — попита Джейк.

— Да. Мисля, че се къпе — каза той тъпо, — видях прислужницата ѝ да носи гореща вода преди няколко минути.

— Тя няма да има нищо против, ако вляза. — Джейк каза последните думи през рамо. Беше вече на път към покоите на Присила.

Когато отвори вратата чу плискането на вода. Повдигна се на пръсти. Не искаше шпорите му да я предупредят, че е тук докато самият той не е готов тя да го види.

Пред вратата, водеща към спалнята ѝ, той се поспря. Тя лежеше във ваната, извадена иззад паравана в ъгъла. С лениво движение на ръката притискаше гъбата към гърдите си. Главата ѝ, с вдигната нагоре коса, висеше отпусната на ръба на ваната. Очите ѝ бяха затворени.

Джейк облегна рамо на рамката на вратата и безмълвно я наблюдава няколко минути. Най-накрая нещо ѝ подсказа, че не е сама. Тя отвори очи и видя отражението му в огледалото. Скочи лудо, разплисквайки вода и обърна глава с лек вик.

— Здравсти, Прис — той говореше меко, интимно, докато очите му разглеждаха мокрите ѝ гърди.

— Джейк — въздъхна тя.

Той стоеше на вратата висок, силен и опасен, въпреки отпуснатата поза. Изпод периферията на широкополата му шапка, която той по лош навик не беше свалил, имаше нещо, на което Присила не би обърнала внимание у друг — очите му гледаха твърдо и изпитателно. За миг тя изпита порив на срам. Начинът, по който сапфирените му очи сякаш смъкваха кожата ѝ, я караше да иска да се прикрие от проникващия му поглед. Като се съвзе, ругаейки се, че се държи като ученичка в мъките на първата си любов, тя каза:

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Отблъсквайки се с ловко движение на рамото от рамката на вратата, той бавно тръгна към нея.

— Не се ли радваш да ме видиш?

Тя следеше приближаването му тревожно. Искаше ѝ се да повярва, че е дошъл за това, за което винаги беше мечтала, но не можеше да повярва.

— Винаги се радвам да видя стар приятел.

Той нахално се усмихна.

— Ние сигурно сме такива, нали Прис? Стари приятели.

Сърцето ѝ трепна, когато той разлюля ваната с дългите си крака, заставайки над нея като завоевател. Черният му панталон беше прилепнал към мускулите на краката като втора кожа. Беше навлякъл ризата си набързо. Повечето от копчетата бяха оставени незакопчани, разкривайки килим от гъсти, руси косми върху загорялата кожа. Нямаше нито шалче, нито връзка, нито сако. Джейк е бързал да я види. Е, времето беше дошло.

Възбуждащ беше горещият, страстен начин, по който я гледаше, като че ли можеше да я нарани малко преди да ѝ достави удоволствие.

— Бих искала да мисля, че сме приятели — каза меко. Веднъж и нейните страстни очи и завладяващ глас да не са изработени. Беше искрена. Тя искаше да докосне бедрата му, да прокара ръце по тях, но

не ѝ достигна смелост. Очите му блестяха с чувствена светлина, липсата на интимност в тях създаваха усещане за недосегаемост.

Джейк се наведе и се присегна с едната ръка. Той я потопи във водата и потърси гъбата, която Присила бе изпуснала, когато го съзря в огледалото. Намери я до едното ѝ бедро, извади я от водата и я притисна гърдите ѝ:

— Изглеждаш розова и пухкава като бебе, Прис.

Тялото ѝ реагира. Той пускаше вода върху зърната гърдите ѝ, твърди от желание за него. Но не искаше той разбере колко силно копнее за него. Усмихна се лукаво.

— Чух, че ги харесваш млади. Осемнайсетгодишни, като Коулмановото момиче.

Господи, помисли Джейк, тя ще ме улесни. Той бе попитал момчетата за приключенията им в „Райските градини“, но от отговорите им разбра много повече отколкото очакваше. „*Страхотно е*“ беше казал Лий, хвърляйки се на двойното легло, което делеше с Мика. Той беше изтощен. „*Шугар беше страхотна*“. Той въздъхна „*Не съм красива и малко стара, но ми даде повече отколкото очаквах*“.

„*И след нея бяхме с* — Мика щракна с пръсти — *как казваше тя, Лий?*“

„*Бетси*“ — отвърна той замечтано. „*Тя е толкова сладка. Мисля, че я обичам.*“

Джейк въздъхна над заблудите на младостта и се пресегна да угаси лампата.

„*По-добре изтрий това мръсно изражение от лицето си преди Лидия да го е видяла, Лий, иначе няма да те пусне никога повече с мен. Отнася се два пъти повече за теб малко братле*“.

Докато Мика държеше обувките си, каза:

„*Никога няма да отгатнеш кого видяхме там. Шелдън. Грейди Шелдън.*“

Ръката на Джейк спря, както си беше протегнатата, за да загаси лампата.

„*О? видя ли теб или Лий?*“

„*Не. Той отиваше лично при Мадам*“.

„*Как разбра?*“

„Показах го на Бетси и казах, че е от нашия град. Тя беше впечатлена, каза, че повечето време е с Присила и че тя не обслужва никой мъж толкова дълго“.

Джейк усети, че се събужда напълно. Присила и Грейди Шелдън. Опасна комбинация. Най-опасната, за която той беше чувал. Безпокоеше го какво гласят тия двамата заедно. Той стана от леглото и се облече. Момчетата вече похъркваха тихо, когато излезе от стаята.

Сега гледаше насмешливото лице на Присила — подозренията му се потвърждаваха. Беше прав да дойде и беше доволен, че тя първа беше споменала Бенър.

— Името ѝ е Бенър — каза той.

— О, да, Бенър. Видели са ви из целия град днес.

— Така ли? Кой ти каза? Приятелят ми Шелдън?

Паниката, проблеснала в очите ѝ, издаде изненадата.

Присила не искаше той да знае, че фаворизираше Грейди. Това разтревожи Джейк повече.

— Ти и Грейди сте приятели? — каза Присила. — Той не ми каза точно това.

Този път тя се поддаде на изкушението и сложи ръцете си на бедрата му. Те бяха толкова твърди, колкото изглеждаха.

— И какво точно ти каза?

— Че Бенър е трябвало да се омъжи за него — тя хвърли думите наслука, за да види дали ще улучи в целта. Улучи. Очите на Джейк станаха студени и твърди. Мускулите на ръцете му се стегнаха преди да се отпуснат отново.

— Каза ли ти за жена си?

— Как е умряла?

— Пожар.

Точно както очакваше Джейк, Шелдън беше от ония, които ще се похвалят на проститутка.

— Умно от негова страна, нали? Да се освободи по този начин от нея и детето?

Ръцете на Присила се плъзгаха по бедрото му и почти докоснаха мястото, за което копнееше вече почти двадесет години.

— Така мисля, но се възхищавам от изобретателността му. Грейди е амбициозен. И иска Бенър Коулман. Няма съмнение, че ще я има.

Така, значи Шелдън беше устроил този пожар. Тоя беше убиец. И искаше Бенър.

— Не и докато аз имам нещо общо с това — намръщи се Джейк.

Присила се засмя и излезе от водата. Ръцете ѝ се плъзнаха по хълбоците му, нагоре по стомаха и по гърди те. Тя притисна тялото си към неговото.

— Значи е истина. Грейди ми каза, че ти следиш зорко момичето. Не отива ли твърде далеч предаността ти към Коулманови?

Тя изви тяло до неговото, потърквайки се в мястото където се събираха разкрачените му крака. Едната ѝ ръбеше обвила врата му, а другата се плъзна под ризата му.

— Или е повече от това? Не ми казвай, че големият лош Джейк Лангстън е влюбен в едно дете.

Джейк не допусна да го провокират.

— Обичал съм Бенър през целия си живот.

Смехът на Присила разтърси внушителните ѝ гърди.

— Точно както обичаше майка ѝ, жената на най-добрия ти приятел?

Преди да успее да мигне, той беше заклецил плитките ѝ в юмруците си.

— Няма да говориш за никоя от тях с мръсната проститутска уста.

Тя само се засмя.

— М-м, мм, не си ли обидчив? Сигурно не си съгрешил с дъщерята така, както с майката?

— Млъкни!

— Не е ли глупаво от твоя страна да обичаш без да притежаваш, облекчавайки страстта си с проститутки, защото не можеш да имаш жената, която обичаш? Та това е глупаво и срамно, нали? Хм.

— Казах да млъкнеш!

— Обичаш ли Бенър Коулман?

— Не както ти си мислиш.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Докажи го — дъхът ѝ докосна устните му, горещ и тежък. —
Вземи ме.

Той обви ръце около нея и я извади от ваната. Устата се притисна към нейната силно и жестоко, докато я носеше към леглото. Присила, тържествуваща от победата си, се извиваше до него, оставяйки отпечатък от мокрото си тяло върху дрехите му. Тя обви крака около неговите и потърси езика му. Ръцете му се плъзнаха към талията ѝ и се обвиха плътно. После я бутна на леглото и изтри целувката ѝ от устата си.

— Никога, Присила. Никога. Защото всеки път, когато те видя, си спомням онзи първи следобед, когато бяхме заедно. Онзи следобед, в който трябваше да бъда с брат си. Той е мъртъв заради мене. Никога няма да простя за това. Никога няма да забравя, че си само една проститутка. И никога няма да се омърся пак с теб.

Присила лежеше, дишайки тежко, подпряна на лакът, с повдигащи се гърди. Тя го гледеше с омраза как излиза. Той я унижаваше за последен път. Дори и да трябва да умре, тя щеше да нанесе удара си на Джейк Лангстън, да го нарани толкова лошо, че никога да не може да се възстанови.

И пътят към него минаваше през Бенър Коулман.

Бенър спа до късно. Когато се събуди, почука на свързващата врата и след като не получи никакъв отговор, я отвори. Стаята беше празна. Мъжете ги нямаше. Но тя нямаше намерение да стои затворена в хотелска стая. Щом като Джейк можеше да я мами, няма защо да се безпокои, че ще се разсърди заради излизането ѝ.

Тя облече костюм и хапна набързо закуската си гостната на хотела. Беше светъл, слънчев съботен ден. Улиците бяха оживени. Бенър излезе от хотела и тръгна тротоара. Тя се огледа, опитвайки се да реши накъде тръгне най-напред. Може би да почака следващия омнибус?

— Бенър Коулман?

Чула името си, тя се обърна. Веднага позна жената. Може би очите ѝ я издадоха. Бяха остри и пресметлив и Бенър помисли, че животът не крие изненади за тези студени, сиви очи. Те не говореха нищо, а само показваха опитност, която разкриваше нейния живот и това дори я правеше да изглежда по-стара. Дрехите ѝ изненадаха Бенър. Тя беше очаквала проститутски украшения, дрехи от лъскав

плат и претрупаност във всичко. Вместо това жената носеше добре ушит син костюм. Единствената украса към костюма беше черно перо в шапката, което извиваше над нея. Ръцете ѝ бяха в ръкавици. Тя носеше чадърче, което подхождаше на костюма, но не беше отворено, когато пристъпи изпод сянката.

— Аз съм...

— Зная коя сте, мис Уоткинс — каза Бенър.

Присила вдигна вежди, но не каза нищо. Бенър Коулман беше неприемлива изненада. Беше по-хубава от Лидия. И по-екзотична, и по-женствена. Тя притежава цялата женственост на Лидия и привлекателността Рос. Гледаше я едно силно лице, а ѝ се щеше то да уплашено. Тя очакваше, че дъщерята на Коулман ще се скрие ужасена от нея.

Присила търгуваше с женска плът. Тя нямаше да успее с Бенър Колуман. Мисълта я вбеси. Бенър беше млада, руменината на бузите ѝ беше истинска. Името ѝ беше уважавано. Хората не я отбягваха по улиците. Младост, естествена красота, уважение. Тя имаше всичко, което Присила презираше, но на което тайно завидваше.

— Значи сте чували за мен!

— Да — Бенър не се впусна в обяснения.

Не беше обидена, че отявлена проститутка я е спряла на публично място. Тя я мразеше, тъй като беше партньорка на Джейк в леглото, но в същото време беше изпълнена с любопитство.

— От Джейк?

— Да.

— О, Джейк — Присила за миг притвори очи и дълбоко въздъхна. Когато отново ги отвори, тя тържествуваше заради израза, появил се върху лицето на Бенър. Значи тя беше влюбена в него! От това ще излезе нещо страхотно!

— Ние с Джейк сме... приятели... от дълго време.

— Да, зная.

— Той беше още момче, когато го срещнах. — Клепките ѝ се спуснаха. Сега е вълнуващ мъж, нали?

— Той винаги е бил вълнуващ за мен.

— Разбира се — каза Присила почти съчувствено. — Вие не сте го познавала като момче. Как са родителите ви? Знаете ли, аз ги познавах преди много години.

— Да, при пътуването ви. Те са ми разказвали за вас.

— Така ли?

Бенър блъфираше.

— Чувала съм да споменават за вас.

Присила беше смутена.

— Предполагам, че сте чувала — тя наклони глава. — Приличате и на двамата. Вие сте много привлекателно момиче.

— Благодаря.

— Също и брат ви. Изключително привлекателен. — Ако искаше да шокира Бенър, че Лий е бил в „Райските градини“, тя грешеше.

— Знам, че е ходил в публичния ви дом снощи, мис Уоткинс. Благодаря за комплимента. И аз мисля, че е привлекателен.

Присила не беше толкова доволна, колкото очакваше. Предизвикателството, което беше планирала не успяваше.

Бенър не забелязваше пристигането и заминаването на омнибусите. Не забелязваше и множеството погледи, които минувачите хвърляха върху жената до нея. Присила Уоткинс представляваше заплахата. Тя не беше открита, но присъстваше. Бенър я чувстваше с всяка фибра на тялото си.

Тя беше като добре изрисувана ябълка, примамлива, привличаща с вълнуващото си съвършенство. Но Бенър усещаше гнилостта ѝ отвътре.

— Разбира се, той само наполовина ви е брат, нали? — каза Присила, подхващайки тази нишка от разговора.

— Да, майка му е умряла, когато се е родил. Станало е преди мама и татко да се запознаят. Но вие знаете това, мис Уоткинс. Вие сте била там.

— Да, бях там — тя преценяващо плъзна очи по Бенър. Докъде ще издържи присъствието на духа на това момиче? Тя искаше да разбере. — Бях там, когато Джейк и брат му Люк намериха майка ви в гората. Тя, знаете ли, беше почти мъртва.

— Точно това ми каза и Джейк.

— Можеше да се очаква, след изпитанието, което е преминала. — Тя помириса перото си.

— Изпитание?

Очите на Присила се обърнаха към Бенър, подобно на хищник, докопал ранен заек.

— Да роди така, на открито — тя се престори на смутена и положи облечената в ръкавица ръка на гърдите си. — О, съжалявам. Може би не трябваше да казвам това. Вие знаехте за първото бебе на майка си, нали?

— Бебе? — прошепна Бенър преди да усети как всичката кръв се отдръпва от главата ѝ.

XVII ГЛАВА

„Бебе“ повтаряше си Бенър. Трябва да има някаква грешка. Тя беше единственото дете на майка си. Или не беше?

Мисълта нахлу вероломно в съзнанието ѝ както си стоеше. Опитваше се да се запази от вълните на безумието, но Присила Уоткинс най-последно беше успяла да я шокира.

Бебе! Това ли беше тайната, която Лидия и Рос пазеха от нея и Лий? Това ли беше ключът към миналото им, който Бенър търсеше? Внезапно тя разбра, че не го иска. Нека тайните на миналото си останат непокътнати. Ако тази Уоткинс трябваше да ѝ съобщи новините, Бенър знаеше, че няма да бъдат приятни и предпочиташе да не ги знае.

Но подобно на птичка, хипнотизирана от змия, тя отново погледна към Присила. Очите ѝ се отправиха към начервените ѝ устни, сякаш да се увери, че не е чула правилно.

— Никой не знаеше коя е Лидия и откъде идва, още по-малко от кого е бебето.

— Лъжете. Не е имало бебе — рязко каза Бенър. — Майка ми никога не е имала друго дете.

— Разбира се, че е имала, мила моя. То е умряло някъде в горите на Тенеси. Мама Лангстън и Зик го погребяха. В оня ден около обяд плъзна слух, че момчетата на Лангстън са намерили момиче с мъртво бебе в гората.

— Не Ви вярвам.

Присила се разсмя гръмко.

— О, да, вярвате ми. Вие сте интелигентно момиче. Винаги сте подозирала, че между родителите Ви има нещо повече, отколкото се показва на повърхността, нали?

— Не!

— Не Ви ли е казвала майка Ви, че бе взета във фургона на Рос, за да кърми бебето му — Лий?

Бенър упорито сви устни и гневно поклати глава.

— Не е вярно.

— Попитайте я — подхвърли Присила с насмешливата гъвкавост на змията, предлагаща на Ева ябълката.

— Мама Лангстън само я е завела да му помага за Лий.

— Тя го кърмеше. Майка ми е била във фургона на Коулман, когато Мама е завела Лидия. Тя казваше, че от гърдите ѝ бликало мляко.

— Не!

— Вие знаете, че щом има мляко, това означава, че има и бебе. Впрочем, аз самата съм виждала да го кърми много пъти.

— Лъжете!

— Или Вашата майка? Вижте, какво би казала тя за другото бебе? Чудя се кой ли е бащата? И попитайте баща си за миналото...

— Присила!

Джейк извика името ѝ от вратата на хотела. Той беше влязъл във фойето откъм Трета улица. Като откри, че Бенър не е там, изхвърча към Трокмортън Стрийт. И ето я сега — разговаря с Присила Уоткинс. Само по себе си това беше достатъчно шокиращо. Но бледността на лицето ѝ и тебеширените линии около устата накараха сърцето му да се свие.

Проклетата проститутка! Проклет да е денят, в който я срещна. Ако е наранила Бенър, ако ѝ е казала неща, които не е трябвало, ще я убие.

— Какво, по дяволите, правите тук? — попита той, като се приближи с големи крачки, прикривайки като щит Бенър.

— Имахме малък приятен разговор с мис Коулман. Просто се осведомих за благополучието на родителите ѝ.

Очите на Джейк станаха заплашително твърди. Той нито за миг не повярва на милото обяснение на Присила. Тя не се интересуваше от ничие благополучие, освен от своето. Не можеше да е срещнала Бенър случайно на улицата. Обикновено Присила се показваше в навалищата на съботната сутрин в търговската част на Форт Уърт. Не, тази среща е била внимателно пресметната и не вещаеше нищо добро за Бенър.

— Бенър, влез вътре.

Джейк убийствено гледеше Присила със студените си сини очи. Той говореше нежно, но не по-малко сериозно на Бенър, която беше още замаяна от това, което Присила ѝ беше казала.

— Бенър, влизай вътре — повтори Джейк, когато минаха няколко секунди без тя да помръдне.

Като сомнамбул, тя пристъпи покрай него и влезе в хотела. Когато се беше отдалечила достатъчно, за да не чува, той премести поглед към Присила.

— Какво ѝ каза?

— Нищо, Джейк. Аз...

— Какво ѝ каза? — извика той.

— Защо не попиташ нея? — каза Присила, като се изправи надменно.

— Така и ще направя. Но се моли на Бога да не открия, че си я наранила.

Тя презрително се усмихна.

— Бедният Джейк! Първо майката. Сега дъщерята. Ти си шампион по загубени каузи, нали? Когато избягаш от тях винаги можеш да дойдеш при мен — тя сложи ръка на гърдите му. — Аз имам това, което ти всъщност искаш.

Той отмести ръката ѝ и се засмя:

— Не, Присила, другояче е. Аз притежавам това, което ти всъщност искаш.

Лицето ѝ се изкриви от омраза и тя отдръпна ръката си, сякаш я беше ухапал. Обърна се, разтвори чадърчето си и бързо закрачи по улицата, а полата ѝ гневно се полюляваше. Мъжете се бореха за нея, полудяваха желание, няколко дори се бяха самоубили заради нея. Досега никой не ѝ се беше присмивал.

Това копеле ѝ се смееше!

Колко го мрази! Беше видяла как той пази момичето. Глупакът, сигурно си въобразява, че е влюбен в нея така както преди години в майка ѝ. Присила не би сменила мястото си нито с Лидия, нито с Бенър, но се дразнеше че Джейк предпочита тях пред нея. Кога се е застъпвал нея? От онзи ден, когато брат му беше убит, тя не означаваше нищо за него, освен парцал, в който да си изтрие краката. А не беше ли това, което всички мъже правеха с нея?

Те я използваша. О, да, те си изкарваша разочарованията с нея, изпълняваша най-дивите си желания с нея, а кога е получавала нещо повече от тях, освен трохи останали от семейството и работата? Кога

мъж я е поглеждал с нежна загриженост, както Джейк гледаше момичето на Коулман?

Тя ги презираше всички!

Тъкмо беше стигнала до това заключение, кога изневиделица се появи един от нейните любовници. Дъб Абърнати пресичаше улицата заедно с дебелия си жена и дъщеря си с конско лице. Той повдигаше шапката си на хората, които срещаше. Грозната му дъщеря се хилеше глупаво, когато баща ѝ я представи на един джентълмен. Жена му изглеждаше добре хранена и самодоволна, защо не? Тя беше съпруга на един от първенците в града. Присила се питаше дали би изглеждала така самодоволна, ако знаеше на какъв разврат е способен мъжът ѝ леглото.

Без нито за миг да се поколебае, Присила повдигна изящно полата си и слезе на улицата. Тя я прекоси бавно, привличайки вниманието колкото може, като държеше очи върху Абърмотови, докато Дъб помагаше първо на жена си, после на непохватната си дъщеря в блестящия им черен екипаж, теглен от величествени, сиви коне. Дъб тъкмо се качваше, когато Присила стигна до тях и изпита върховно удовлетворение, когато видя неописуемия ужас върху лицето на мисис Абърнати. Безволевата ѝ челюст увисна. Грозното лице на дъщеря му се сви невярващо. Те знаеха коя е тя и това ѝ достави огромно удоволствие.

— Добро утро, Дъб — гласът ѝ беше дрезгав, интимен, но достатъчно висок, за да чуят всички наоколо, че тя се обръща към него на малко име.

Той замръзна както се качваше в кабриолета. После бавно обърна глава. Очите му пронизаха Присила. Ако бяха сами, тя щеше да е мъртва от режещия поглед, който ѝ отправи. После без да каже и дума, той се качи в кабриолета и удари силно конете с камшика.

Присила се огледа и хитро се усмихна. Имаше публика. Добре.

Дъб Абърнати имаше нужда от малко унижение. Тя би била доволна да чуе обяснението, което той щеше да даде на жена си, когато пристигнат в разкошната си къща. Чувстваше се успокоена след като Джейк я беше отблъснал. Качи се на тротоара и се запъти към къщи, обратно.

Бенър седеше неподвижна на стола до прозореца, когато Джейк влезе:

— Бенър?

Той прекоси стаята и коленичи пред нея. Ръцете ѝ висяха равнодушно отпуснати в скута. Той ги покри с длани.

— Бенър, какво стана? Какво ти каза тя?

Тя отмести невидящия си поглед от прозореца към лицето му. Изминаха няколко секунди, преди да го види. После поклати глава и се усмихна трепереща:

— Нищо, Джейк, нищо.

Той не ѝ вярваше. Беше съзрял ужасения израз на лицето ѝ.

— Каж ми какво каза тя? Да ми помага Господ — ако е казала нещо, което да те разстрои, аз ще...

— Не! — отрече бързо Бенър.

Тя не искаше никой да знае какво ѝ е казала Присила. Не и докато не е имала време да го осмисли и да си създаде собствено мнение. Джейк знае за другото бебе. Той е намерил майка ѝ в гората с мъртвото дете. Каква беше останалата част от тайната? Била ли е омъжена майка ѝ преди? Ако е така, защо не е казала на Бенър това? Или не е била омъжена, когато е родила другото бебе? Не! Това е немислимо. Но какво друго обяснение може да има? Тя не можеше да се преструва, че това нея е наранило. Нарани я. Ако го беше открила по някакъв друг начин, би било достатъчно разтърсващо, но да го узнае от проститутката на Джейк? От тази ужасна жена, чието легло той беше посещавал... Това правеше удара още по-болезнен.

— Добре съм, Джейк. Просто бях изненадана, че тя ме спря на улицата.

— Спря ли те?

— Това е твърде силна дума — каза тя и неспокойно стана.

Сега, когато вече знаеше, искаше да го забрави. Със сигурност не искаше да задълбочава разговора. Сега Бенър знаеше защо той така ревностно пазеше тайната на майка ѝ. Той не искаше никой да мисли лошо за Лидия. Той я обожаваше, а това също я нараняваше.

— Присила ме заговори и ме попита за мама и татко! И спомена за Лий. Искеше да ме шокира като ми съобщи, че той е бил в публичният дом. Казах ѝ, че вече го знам. Това е всичко. Тогава дойде ти.

От лъжата ѝ стана неприятно горещо и тя съблече самото си и го сложи на леглото. Вече се бе отказала от разходката.

Джейк не беше убеден, че тя му разказва целия си разговор с Присила, но знаеше, че това е всичко, което можеше да измъкне от нея. Ако Присила ѝ е казала нещо за Грейди, Бенър го пазеше за себе си.

— Върнах се да ти кажа, че заминаваме.

— Кога?

— Скоро. Влаковете вече се движат. Купих билети. Тръгваме веднага след обяд. Оставих момчетата да се погрижат добитъка и конете да бъдат натоварени. Дойдох да ти кажа да събереш багажа си.

— Добре! — Друг път тя би искала да останат още няколко дни, но сега всичко беше различно. Тя се питаше защо бяха необходими лъжи и тайни? Защо майка ѝ не ѝ е казала за другото бебе? Защо никой не ѝ е казал? Мозес? Мама? Джейк? Освен ако не е нещо, от което да се срамуват?

— Можеш ли да останеш сама?

Сега Джейк стоеше до нея. Тя вдигна глава и го погледна в сините очи. Каква тайна криеха те? Те толкова рядко се отваряха за света. Толкова рядко издаваха мислите и чувствата на Джейк.

— Да, ще бъде добре.

Той изглеждаше така, сякаш ще я докосна. Ръцете му се повдигнаха, но после се отпуснаха надолу.

— Ще се върна за теб около единадесет часа.

Тя кимна, но не каза нищо, въпреки, че копнееше да го задържи. Нито измамната, последна нощ, нито дори фактът, че не я обича, не можеха да подтиснат желанието ѝ да се притисне към него. Душата ѝ крещеше за силната му ласка. Тялото ѝ жадуваше за топлината на неговото. Тя усещаше, че това я пронизва до кости.

Но тя беше молила за любовта му неведнъж и беше отблъсната. Нямахте да моли отново.

Той отиде до вратата, отвори я и се спря.

— Бенър?

Изчака, докато очите ѝ срещнаха неговите.

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Да — тя се насили да се засмее леко. — Ще отидеш ли до влака, за да се погрижиш за моите крави? Ако не го направиш, ще те уволня и ще назнача нов управител.

Той също се опита да се усмихне, но не се получи. Джейк повдигна шапката си и остави Бенър сама. Докато слизаше по стълбите, челюстите му бяха силно стиснати. Пътуването не беше нищо друго, освен кошмар. Не можеха да си отидат от Форт Уърт достатъчно бързо, както му се искаше.

Бенър сгъна дрехите си в торбата, прибра и останалите вещи. Остави само костюма, знаейки, че като стигнат в Ларсен ще трябва да смени наетия кон за каруцата си. Когато всичко беше готово, тя се върна до прозореца и се загледа в движението, чудейки се дали хората които вървяха със загрижен вид имаха проблеми като нея. Необходимо ли е да изпита такива мъки, за да порасне! Очевидно, майка ѝ ги е изпитала. Какъв е бил нейният живот преди деня, когато Джейк и Люк са я намерили гората? Защо те всички пазят тайната за „мъртвороденото“ бебе? Защо Джейк се беше измъкнал миналата нощ, след като през целия ден беше толкова мил? Защо предпочита леглото на Присила пред нейното?

Защо, защо, защо?

Въпросите се въртяха като крилата на мелница съзнанието ѝ без да дават отговор. Ще има ли тя някога всички отговори? Наближаваше единадесет, когато някой почука на вратата.

— Влез — каза тя без колебание.

Чу как вратата зад нея се отваря, след това се затваря. Обърна се. Не беше Джейк този, който стоеше на прага. Не беше и Лий. Нито Мика.

— Грейди?

— Здравей, Бенър.

— Какво, за Бога, правиш тук?

— Лангстън не ти ли е казал, че съм в града?

Той хвърли огромната си шапка на масата. Беше облечен в нает костюм. Бялата му риза беше без петна и с висока яка. Но лицето му беше потно, а около подпухналите му очи се забелязваха тънки бръчки.

— Не. Кога видя Джейк?

— Онази нощ. Досега се опитвах да те видя. Той те държи под ключ.

Необяснимо защо, тя се изплаши от Грейди. Съвсем не подходеше на джентълмен да идва при неомъжена жена в хотелската

й стая. Тя дори не си беше помисляла за тази подробност, когато бяха сами с Джейк, но искаше да обърне внимание за това на Грейди с надеждата, че той ще си отиде. Начинът, по който я гледаше, решителната светлина в очите му я правеха нервна.

— Какво правиш във Форт Уърт?

— Бизнес — отговори той уклончиво. — Ако можех да го избегна, никога нямаше да напусна Ларсен без да ти се обадя. — Той влезе по навътре в стаята. — Помисли ли върху предложението ми за женитба, Бенър?

— Да, мислих.

— Е?

Тя обикаляше стола, на който беше седяла, несъзнателно поставяйки го между двамата.

— Не съм взела решение още.

Тя се опитваше да спечели време, надявайки се, че Джейк ще се върне. Защо не й беше казал, че Грейди е във Форт Уърт?

— Преди няколко месеца ти искаше да се омъжиш да мен. Какво се е променило?

Тя го гледаше недоумяващо.

— Какво се е променило? Всичко. Ситуацията. Аз. Ти. Всичко!

— Аз не съм. Аз съм същият мъж. Ти си същата жена. Ситуацията, както казваш, е възстановена.

Как можеше да говори така след ужасната смърт на жена си и нероденото си дете?

— Не мога да нарека нормален начина, по който се възстанови ситуацията.

— Нито пък аз — каза той, като за миг наведе глава. — Но аз ти казах преди, че се чувствам така, сякаш ми е даден повторен шанс. Аз все още те обичам и те искам за жена. Не чувстваш ли нищо към мен?

Не го харесваше, не го обичаше, нито го мразеше. Дори не го съжаляваше както преди. По отношение на Грейди Шелдън сърцето й беше празно. Как е могла да смята някога, че го обича? Той изглеждаше добре, но не я привличаше. Да спи в едно легло с него, да му отдаде тялото си? Не! Имаше само един мъж, с когото можеше да бъде близка и това беше Джейк.

Джейк.

Тя го обичаше. Независимо от това, колко я бел наранил, тя го обичаше. Дори мисълта да прекара живота си с друг мъж беше отблъскваща. По-скоро би живяла сама, ако няма да е с Джейк.

Тя не можеше да признае истинските си чувства пред Грейди. Би било жестоко. Пък и наскоро придобитата арогантност я плашеше. Той никога не е бил такъв преди. Беше тих и спокоен, особено когато родителите ѝ бяха наблизко. Дали го вижда такъв, какъвто е наистина? Дали просто се е опитвал да впечатли Рос и Лидия с маниерите си и кроткото си държание? Тази двойственост я тревожеше и тя отговори тихо:

— Естествено, имам чувства към теб, Грейди. Но те са ясно определени. След всичко, което се случи... — тя запъна. — Имам нужда от време да изясня чувствата си време да преценя всичко, което стана и да реша какво искам от бъдещето.

Той я гледеше твърдо. Тя първа отклони погледа си. Правейки стъпка след стъпка към нея, той скъси разстоянието между тях. Бенър стоеше като закована за пода. Тя почувства, че трябва да бяга, но зад нея беше прозорецът.

— Чудя се какво ли те е накарало да промениш решението си. Или по-точно, кой го е променил?

Тя облиза устните си. Кое време беше? Къде е Джейк?

— Какво искаш да кажеш?

Очите на Грейди шареха из стаята, спираха се на всеки детайл.

— Голяма стая. Прекалено голяма за един човек. — Когато очите му се върнаха към нея, в тях се четеше намек. И това, за което намекуваше, вбеси Бенър.

— Изясни се, Грейди — каза тя стегнато.

— Този Лангстън стои до теб като сянка. Питам се дали не превишава задълженията си.

Тя стисна юмруци и очите ѝ светнаха заплашително.

— Джейк е стар приятел на семейството. Той е управител на ранчото ми. Обещал е на баща ми да се грижи за мен и го прави.

Грейди се ухили.

— Той е легенда сред жените. Похотлив и любвеобилен. Трябва да си чула какво говорят за него момичетата от всички публични домове в града.

— Значи си бил при тях?

Той за момент се смути, но после продължи с измамно спокоен тон:

— Да, бях. Аз съм мъж, Бенър.

— Едва ли — процеди тя през стиснати зъби. — Как посмя да дойдеш тук да ме омърсяваш, само защото греховете ти са разкрити?

Той ниско се засмя и в смеха му прозвуча заплаха.

— Изглеждаш красива, когато се сърдиш, Бенър. Може би трябва да благодаря на Лангстън? Може би си искала грубост, а аз просто не съм го знаел.

Той пристъпи към нея и я стисна за раменете. Дръпна я към себе си и залепи устата си към нейната. Виковете бяха заглушени още в гърлото ѝ, но тя се бореше с него не толкова уплашена, колкото разярена.

— Добре, Бенър, съпротивлявай се — като дишаше тежко той плъзна устата си по врата ѝ. — Така ли го правиш с Лангстън? А? Мислиш, че съм глупак? Мислиш, че не зная това, което става ясно на всички, които ви видят заедно?

— Остави ме! — тя се бореше с него, удряйки го през лицето и раменете всеки път, когато успееше да освободи двете си ръце.

— Омъжи се за мен и ще бъде чудесно!

Тя се опита да извика, но неговата уста силно притисна нейната. Ръцете му я стягаха като стоманени въжета и не ѝ оставяха никакво място за съпротивление. Тя се задъхваше, опитвайки се да освободи устата си от задушавача а му сила, когато вратата се отвори и се блъсна в стената.

— Остави я, или си мъртъв!

Грейди замръзна при металното изщракване на затвора на пистолета. Ако това не беше достатъчно да го отрезви, студения и безстрастен глас на Джейк трябваше да го направи.

Все още с ръце около Бенър, той обърна глава погледна човека, който му се беше заканил.

— Ако не я пуснеш, ще те убия. Веднага!

Докато Шелдън все още се колебаеше, Джейк добави:

— Не се заблуждавай, че няма да го направя! Не ми е за първи път.

Интересът на Присила към него го беше направил дързък, но новопридобитият кураж се изпари под огъня на сините очи на Джейк.

Той освободи Бенър и събра остатъците от смелост.

— Това не е твоя работа, Лангстън. Тя засяга Бенър и мен. Аз я молах да се омъжи за мен.

Очите на Джейк не изпускаха Шелдън.

— Бенър, искаш ли да се омъжиш за него?

Почувствала слабост от облекчението, тя се наведе над облегалката на стола. Косата ѝ се спусна напред като тъмна завеса, преди да отговори с дълбока въздишка:

— Не, не!

— Дамата каза „не“, Шелдън. Сега се измитай!

Грейди прецени трезво обстоятелствата и реши, че моментът не е подходящ за спор. С малкото останала му твърдост той прекоси стаята и си взе шапката. Когато доближи вратата се обърна към Бенър:

— Язди каубоя. Ще видиш дали ми пука.

Пистолетът на Джейк се удари в пода, когато той се хвърли към Шелдън. Единият му юмрук се стовари върху ноздрите, а другият прониза тялото му почти до гърба. Грейди се преви от болка, но Джейк го сграбчи за косата и го вдигна. Нанесе му друг жесток удар, който разклати зъбите му.

После коляното на Джейк потъна чак във вътрешностите му и Грейди се молеше да умре.

— С удоволствие бих те убил просто така, Шелдън, само защото искам. Няма да го направя поради същата причина, както и преди, за да не донеса неприятности на Бенър и семейството ѝ. Но ако я доближиш още веднъж ще те убия, разбра ли? — Джейк го разтърси, както куче разтърсва плъх между зъбите си. — Разбра ли?

Главата на Шелдън закима в жалко подобие на потвърждение. Джейк го пусна толкова рязко, че той се смъкна покрай стената, едва задържайки се на гумените си колене. Измъкна се от стаята и от него остана само кръвта върху килима. Застанал на стълбите, той отправи убийствен поглед към стаята, където надеждите му да придобие Бенър и собствеността върху дървения материал бяха умрели току що. „*Мръсен каубой!*“ — помисли си той с омраза.

Присила беше мрачна, когато се върна в „Райските градини“. Тя непрекъснато си спомняше искрената радост в смеха на Джейк и

погледа на Дъб, с който я беше стрелнал. Настроението ѝ се подобри едва когато забеляза Шугар Далтън с чаша бърбън в една от гостните. Завесите бяха спуснати, за да не прониква слънчевата светлина. Стаята беше полутъмна. Шугар седеше в едно от ъгловите канапета като нощно животно, което се крие от деня.

Като свали шапката и ръкавиците си, Присила се нахвърли върху другата жена. Май трябва вече да се отърве от Шугар.

— Защо не си горе да почиваш? Идва голямата съботна нощ.

— Повече се нуждая от пийване, отколкото от сън — измърмори Шугар.

Откакто Присила я беше ударила публично, тя гледеше да не се изпречва на пътя ѝ и сега проклинаше късмета си, че са я хванали.

— Освен това не мога да заспя.

Присила хвана с два пръста брадичката ѝ и вдигна главата ѝ. Тя разгледа отпуснатото лице, пустите очи, увисналата ѝ коса.

— Изглеждаш ужасно. Ако не се оправяш до довечера, няма да работиш тази нощ. А ако не работиш тази нощ, утре ще си навън.

Шугар освободи главата си като се пазеше от ръцете на Присила.

— Добре, добре.

Тя стана.

— И се изкъпи, за Бога. Воняш.

Шугар само се засмя и се загърна по-плътено в тънката си роба.

— Нищо чудно. Имах такава нощ. Ако не беше толкова заета, щеше да забележиш — тя се помъкна към портала. — Младият Мика ми напомни за Джейк отпреди няколко години. А Лий Коулман изглежда добре като баща си.

Присила, чиито мисли бяха другаде, изведнъж заинтересува.

— Какво каза?

— Казах...

— Няма значение. Кога изобщо си срещала Рос Каулман?

Шугар я зяпаше с празен поглед.

— Не помниш ли като ти казвах? Когато ме нае открийме, че пътищата ни са се пресичали преди. Спомням си, че се учудвахме на съпадението. Работех Арканзас за една кучка на име Ла Рю — каза тя, за освежи паметта на Присила. — А ти беше с кервана, кой минаваше.

Мислите на Присила се завъртяха.

— Разкажи ми пак за това — помоли меко тя, като премести стола към Шугар и наля чашата отново.

Присила смътно си спомняше деня, когато Шугар започна да работи при нея. Беше споменала, че е дошла с родителите си от Тенеси в Тексас. Лицето на Шугар бе светнало. Беше я попитала дали един мъж на име Коулман, е бил с тяхната група. После бяха разговаряли друго, а Присила беше помислила, че това не са нищо повече от дрънканици на проститутка, недоволна от предишното си място.

— Кажи ми, как срещна Рос Коулман?

Шугар се усмихна и посегна към чашата.

— Точно така. Името му беше Коулман.

Очите на Присила блеснаха, докато гледаше как Шугар отпива дълга, жадна глътка. Устните ѝ се изкривиха в доволна усмивка. Тя ѝ доля нова чаша.

Бенър се поклащаше в ритъма на влака. Поклащането я отпускаше; истинска приспивна песен.

В купето нахлуваше мрак. Само няколко стратегически поставени лампи светеха слабо.

Тя погледна към мъжа, който седеше до нея. Той гледаше през прозореца. Сякаш почувствал погледа ѝ върху себе си, Джейк обърна глава. Веждите светлееха на засенченото му лице. Изпод тях я погледнаха невероятно сините му очи. Един дълъг миг те се гледаха. Бенър знаеше, че всяка мисъл се отпечатва върху лицето ѝ. Тормозът около миналото на майка ѝ, новината, че е имала мъртвородено дете, възмутителното отношение на Грейди към нея — всичко това се сливаше в огнен вихър в душата ѝ. Тя беше произлязла от нещастиято.

Но когато погледна лицето на Джейк, любовта ѝ към него измести всичко.

— Благодаря — устните ѝ едва се помръднаха.

Думите бяха по-скоро издишани, отколкото произнесени. Но той ги чу и се усмихна с ъгълчето на устните си.

— Затова, че набих един човек, който си го заслужаваше? — той изпъна пръстите си. — Не трябва да ми благодариш. Бенър. Удоволствието беше мое.

Тя поклати глава.

— Ти си там, където има нужда от теб.

— Бих искал винаги да бъда така.

Джейк осъзна, че е изрекъл на глас мислите си. Нямахше защо да се бори срещу това; и той беше уморен да бяга от него и да се преструва, че то не съществува.

Проклет да е, ако знае какво трябва да направи. Макар това да означава, че трябва да отиде при Рос с шапка в ръка и рискувайки да бъде застрелян, да признае всичко. Той беше използвал заплахата от Шелдън, физическото му насилие над Бенър за извинение, че се нахвърли върху него. Сега, часове след това, трябваше да признае, че го беше направил от чиста ревност. Беше заслепен от нея. Дори Шелдън да беше прегръщал нежно Бенър, да беше я целувал леко, той щеше да изпита същия прилив на гняв, който го караше да го убие само за това, че я е докоснал. Какво щяха да си помислят Рос и Лидия, собствената му майка, когато обяви, че иска да се ожени за Бенър? Но това нямаше значение. Нищо — нито те, нито тяхното мнение значеха повече от жената, която го гледаше сега, събуждайки чувствата му с всеки свой поглед. Дори мнението на Лидия нямаше значение. Той не можеше да се примири съвсем с това, но и не се опита. Бенър беше всичко, което искаше сега, а тя му говореше отново.

— Наистина ли?

— Дали искам винаги да бъда при теб, когато има нужда?

Тя кимна.

— Да, Бенър.

Той прокара пръсти по устните ѝ.

— Този кучи син направи ли ти нещо?

— Не.

— Нищо?

— Не. Ти дойде точно навреме.

Джейк обхвана нежно лицето ѝ и тя го притисна дланта му. Ако продължава да я докосва така, той щеше да е отговорен, ако направи някаква глупост. Но, дяволите, хората вероятно се целуват във влака непрекъснато и слънцето все още изгрыва и залязва навреме.

Той погледна през пътечката към Лий и Мика. Със скрити под шапките лица, те кротко спяха.

Джейк прегърна Бенър през раменете и я притегли към себе си. Наведе глава. Устните му срещнаха нейните и се сляха в едно.

Неговият език потърси нейния и намери. Те отдаваха любовта си един на друг. Ръката ѝ се плъзна по гърдите му и стисна шалчето. Неговата ръка се разтвори върху гърдите ѝ и я притисна по-силно. Целувката беше дълга и истинска. Беше най-сладката целувка. Когато накрая се отдръпна, той се усмихна леко.

— Да спим. Когато се събудиш, ще сме си вкъщи.

Той притисна главата ѝ върху гърдите си. Изпъна дългите си крака, доколкото позволяваше седалката отсреща и я притисна по-силно.

Думите „вкъщи“ приеха ново значение за Бенър, когато тя се притисна към Джейк. Тя не се усещаше изстинала и чужда. Топлината на силното му стройно тяло преля в нея, прогонвайки всички лоши мисли и страхове за бъдещето. Тя обичаше мириса на тютюн, който лъхаше от дрехите му. Приемаше дъха му в косите и върху бузата си. Дори дъждът, който се лееше навън, беше добре дошъл след месеците суша.

XVIII ГЛАВА

Все още валеше, когато Джейк я събуди. Полагайки въздушни целувки върху слепоочията ѝ, той прошепна:

— Пристигаме в Ларсен.

Тя се премести, изпъна се и се прозя преди да отвори очи. Когато ги отвори, те се усмигнаха на Джейк. Той я обгърна с ръце. Мика и Лий се разтъркваха. Остана, пътници си събираха багажа и се приготвяха за слизане.

Бенър пооправи косата си и приглади с ръце безнадеждно измачкания костюм. Тя се вълнуваше и измисляше занимания за ръцете си, за да го прикрие. Искаше да гледа Джейк, мъчеше се да отгатне мислите му сега, като я е държал в ръцете си толкова дълго.

Но нямаше време. Трябваше да се погрижат за натоварването на добитъка, да си вземат каруцата и да отпътуват за вкъщи. Ситуацията се усложняваше от лошото време.

Мика, слизайки от високите стъпала на товарната платформа, измърмори:

— Е, истина е, че имаше нужда от дъжд, но пък избра дяволско време да започне да се излива като ведро точно сега.

Джейк се взираше намръщен в пелената от дъжд, сливаща се с хоризонта.

— Не мисля да карам кравите в ранчото тази вечер. Сигурен съм, че няма и да опитам, по дяволите!

Той хапеше долната си устна, докато останалите стояха в очакване на инструкциите му. Не можеше да спре да се прозява и въртеше глава, за да отпусне схванатия си врат.

Той се обърна към Бенър:

— Ти си омаяла този човек в конюшнията. Мислиш ли, че ще ни позволи да оставим стадото в една от кошарите, докато се върнем да ги откараме в ранчото?

Тя широко се усмигна, доволна, че я е помолил за нещо.

— Мисля, че ще мога да го уговоря.

Джейк ѝ намигна, но промърмори тихо:

— Хлапе!

— Добре, а вие двамата — той се обърна към сънените младежи — вие се посъживете. Бенър, докато свалим добитъка от влака, иди до конюшната. Ще можеш ли в този дъжд?

Тя го стрелна с пренебрежителен поглед.

— Питай тях.

Тя се обърна, закрачи по перона и дъждовната пелена я обгърна.

— Е? — попита Джейк.

— Тя иска да ни изкара под дъжда. Кожата ѝ е като гръб на патица, водата се стича от нея.

Джейк сподави усмивката си преди момчетата да са забелязали.

— Да вървим!

Те се погрижиха първо за конете. Оседлаха ги и ги изведоха от влака. След като се посъветваха с началника гарата и се увериха, че няма пътници, които да пострадат, смъкнаха стената на вагона и направиха рампа. Ръбовете на рампата тежко потънаха в калта с меко пляскане.

— От кога вали? — извика Джейк на железничаря, когато Хиърфордските крави запристъпваха.

— От следобед. Имахме нужда от този дъжд, но не от толкова много наведнъж.

Той изплю струйка тютюнев сок в локвата и се върна под навеса. Не харесваше и нямаше доверие в биволите. Щеше да остави каубоите да се оправят с тях — те знаеха как.

Лий и Мика бяха прекалено усърдни. Те свиркаха и викаха, въртяха се на конете.

— По-леко, по-леко — скара им се Джейк през тътена на падащия дъжд и мученето на кравите. — Не искам да плашите. Не искам да побягнат по главната улица.

Когато пристигнаха в конюшната, те намериха всичко уредено. Без произшествия Джейк и момчетата вкараха Хиърфордите в кошарата, приготвена за тях. Собственикът дори беше подготвил специален бокс за бивола. Наетият жребец беше върнат с благодарности от Бенър.

— Искаш ли да прекараш нощта тук в града, Бенър? — попита загрижено Джейк.

Въпреки, че се хвалеше с ходенето си под дъжда, изглеждаше мокра, измачкана, а зъбите ѝ тракаха.

— Не. Искам да си отида вкъщи.

Той я погледна за миг. Водата се стичаше тежко по дрехите ѝ. Ако беше мокра колкото него, то влагата трябва да е стигнала до кожата ѝ. Дори в обувките ѝ шляпаше дъждовна вода.

— Нека да оставим каруцата засега. Съмнявам се, че може да се върви по пътищата.

— Искате да задържите коня още, така ли? — попита собственикът.

— Не, благодаря. Бенър ще язди с мен — каза Джейк.

— Ще ви бъдем признателни ако ни дадете едно одеяло в случай, че разполагате.

Няколко минути по-късно, когато напускаха града те представляваха тъжна гледка. Мика и Лий се свиваха върху седлата, спомняйки си за пътуването и съжаляваха, че свършва. Дъждът капеше от перифериите на шапките им и се стичаше в яките.

Бенър седеше на седлото при Джейк, увита в наетото одеяло. Той я беше обгърнал здраво с ръце, но дори топлината на тялото му не можеше да прогони влажните тръпки, които я пронизваха до кости и я караха да чувства ужасно. Всеки друг път, тя би се наслаждавала ездата с него; от сигурността на неговите ръце, прегърнали я плътно. Но сега се чувстваше твърде зле, за да изпита удоволствие.

Когато стигнаха до моста, който разделяше Ривър Бенд от имението ѝ, те спряха.

— Накъде? — запита той. — В Ривър Бенд, или? Мисълта за сухото, топло легло на втория етаж, ето беше прекарала щастливото си детство, беше вълнуваща. Но тя беше съсипана и не можеше да разказва подробности от пътуването, а знаеше, че ще я накарат да го направи. Освен това копнееше за своята малка, приятна къща.

— Искам вкъщи.

Не беше нужно да пита какво разбира тя под „вкъщи“.

— Бенър иска да продължим през реката — обърна се той към Лий и Мика. — Кажете на всички, че тя е добре и че пътуването беше успешно. Ако и утре вали толкова, нека Джим, Пит и Ренди да не идват на работа. Мисля, че всички сме заслужили един свободен ден.

— Внимавай като пресичаш моста, Джейк, — предупреди Мика — реката е придошла.

Джейк вече го беше забелязал. Само няколко стъпки делиха моста от бушуващата вода.

— Ще минем бавно. Тръгвайте и не забравяйте да кажете, че сме добре.

Той гледаше как момчетата се отдалечават, докато се изгубиха от погледа му. После поведе Сторми, който тръгна неохотно към моста. Жребецът избираше пътя си внимателно.

Въпреки тъмнината Бенър можеше да види бушуващите вълни и водовъртежите под тях. Тя трепереше увита във влажното одеяло и се притискаше към Джейк. Поне да беше суха! Не се чувстваше добре, въпреки че не можеше да разбере откъде идва неразположението ѝ. Успокояваше се, че щом се прибере, нещата ще се оправят.

Стъпиха на другия бряг и Джейк си отдъхна с облекчение. Сутринта, ако времето позволяваше, той щеше да се заеме с този мост. Дори ако трябва да остави добитъка в Ларсен още някой друг ден.

Малката нова къщичка изглеждаше самотно, но храбро посрещаше бурята. Тя никога не беше изглеждала на Бенър по-мила.

Джейк слезе от коня пръв, свали я и я пренесе до къщата. Бенър отключи и се втурна вътре. Пръстите на Джейк опипваха близката маса за лампата.

— Изкалях пода — той оставяше пътека от локви докато отиваше към камината.

— Няма значение — каза тя, потрепервайки. — Моля те запали огън. Има ли сухи дърва?

Той погледна в сандъка:

— Пълно е. Джим сигурно се е погрижил за това. Иди да свалиш тези дрехи, а аз ще разпаля огъня. Ей сега ще забумти.

Той ѝ се усмихна през рамо, както беше приклепнал. Усмивката му я стопли. Тя отиде в спалнята, опипвайки в тъмнината за лампа и кибрит. Само да се затопли и изсуши. Сигурно тогава замайващото треперене щеше да спре. Тя знаеше, тя беше сигурна — всичко ще престане да изглежда объркано. И стомахът ѝ ще спре да се преобръща.

Тя съблече мокрите дрехи. Зъбите ѝ тракаха, когато нахлузи нощницата и я спусна върху посинелите си настръхнали от студ крака.

Загърна се в зимен пенъоар, обу топли чорапи. Дали има температура? Беше лято. Дори и при този дъжд не трябваше да усеща студ. Глад ли е? Затова ли стомахът ѝ се бунтува? Но мисълта за храна я отвращаваше. Беше зле. Симптомите бяха толкова учудващи, колкото и неприятни.

Тя се върна в дневната, за да открие, че Джейк е удържал на думата си. Оранжеви и жълти пламъци облизваха дървата, натрупани в камината. Той ги разбутва желязна маша. Когато я чу да влиза, се обърна.

— Ела до огъня — той я хвана за ръка и я придърпа напред. Явно я тресеше. Очите ѝ изглеждаха като стъклени и неестествено блестящи. Той разтри ръцете ѝ.

— Е, как е?

— По-добре — тя въздъхна и леко се наведе към него за да осъзнае, че той все още е мокър. — Ти трябва също да се преоблечеш.

— Веднага тръгвам.

Сърцето ѝ се сви. Не беше помисляла за стаичката в обора. Той ще е толкова далече! Чувствайки се зле, тя го искаше до себе си — да я прегърне, да погали косата ѝ, мълвейки, че скоро ще бъде по-добре, както правеха родителите ѝ, когато боледуваше от детските си болести, но не можеше да го помоли за това. Щеше да си помисли, че са просто женски хитрости, или, че се държи като изплашено дете.

— Сигурна ли си, че си по-добре — попита той.

— Мисля да си запаря чай и да го пия в леглото.

— Добра идея. Това, от което имаш нужда, е една нощ почивка — той я погали по бузата. — Беше уморителен ден.

Физическото ѝ неразположение беше изместило душевното. Тя кимна.

— Да. Прав си. Имам нужда от малко сън.

— Няма да бъда далеч, ако имаш нужда от мен.

Той положи нежна целувка на бузата ѝ, после тръгна към влажната тъмнина. Потоци дъжд заливаха прага. Бенър неவிждащо се взираше в тях, дълго след като той беше затворил вратата след себе си. Стомахът ѝ се свиваше на спазми и тя осъзна, че е стояла неподвижно няколко минути. Насилвайки се да тръгне, тя занесе лампата в кухнята и нагласи чайника с вода. С всяка ината минута се чувстваше все по-зле. Спазмите в стомаха ѝ се появяваха през равни интервали. Искаше

й се повърне, но се въздържа с върховни усилия на волята. Треперенето се редуваше с такова изпотпяване, че тя съблече пенъоара.

Чайникът тъкмо завираше, когато Джейк почука.

— Бенър? — той бутна вратата с крак. Тя го гледаше седнала на малкото столче пред камината.

— Има нещо, което разбрах едва сега.

— Какво? — попита тя.

— Покривът тече. — Той горчиво се усмихна с едното ъгълче на устните си. — Сторми и аз хвърлихме жребий за единствения сух бокс. Той спечели. Имаш ли нещо против да спя тук долу? — каза той, посочвайки дивана с глава.

— Ще ми е по-добре, ако си с мен — изговаряйки думите, тя се надяваше с цялото си сърце те да се окажат верни.

Със сигурност не можеше да бъде по-зле.

— Изпи ли си чая? — той сложи постелки и купчина сухи дрехи до канапето.

— Тъкмо щях да го пия. Чайникът кипи.

Той извади бутилка уиски.

— Ще добавя малко в чая. Това ще те стопли. Стой там. Ще отида да се преоблека в кухнята и ще ти направя чая.

Той отнесе чайника и сухите дрехи в кухнята. Бенър сграбчи стомаха си и се преви на две, веднага щом излезе. Имала беше и преди стомашни болки, но не и като тази. За щастие, най-лошото от болката беше преминало, когато Джейк се върна преоблечен, носейки две чаши ароматен чай, от който се вдигаше пара. Той й подаде едната, подгъна по индиански под себе си крака и седна долу. После се пресегна за бутилката с уиски. Отвори я и я задържа над чашата й.

— Това е само с медицинска цел, нали разбираш?

Тя го гледаше как сипва в чая й.

— Мама винаги ми сипваше уиски в чая, когато бях болен.

— Наливаше ни царевичен ликьор — той потрепера лицето му се промени. — Веднъж, когато Люк имаше грип толкова му хареса, че започна да си иска. Тогава мама разбра, че оздравява. — Той поклати глава на спомените си и се усмихна.

Бенър се сви, поглъщайки го с очи. Огънят позлатяваше косата му и хвърляше сенки върху лицето, очертаваше ясно високите му скули, упоритата челюст, подчертаваше хълтналите бузи. Той се

усмихваше, успокоен говореше за брат си, когото беше обичал. Ако тя не беше толкова болна, това щеше да е скъпоценен спомен живота ѝ. Те се бяха открили един за друг в тази мека светлина, докато дъждът плющеше около тях, отделяйки ги от целия останал свят. По дяволите! Тя беше прекалено зле, за да се наслади на това. Проклетите болки я караха да се ядосва и тя се зарече да ги преодолее. Пийна си от ухаещия на уиски чай, надявайки се, че неговият огнен вкус ще прогони гаденето и спазмите в корема ѝ.

Джейк сложи още едно дърво в огъня. С полуразкопчана риза и по чорапи, изглежда се чувстваше удобно и уютно и не бързаше да я остави сама и да си ляга.

— По-добре ли си сега? — той се изпъна на една страна пред камината и се подпря на лакът. Ризата му се смъкна, откривайки шията и гърдите му.

— Да, добре съм — излъга Бенър.

Тя искаше да се излегне до него — гърди до гърди, бедра до бедра. Би било неописуемо удоволствие да легне така, да докосват устни, докато страстите му надделеят и той я обърне и легне върху нея. През нея премина гореща вълна, която нямаше нищо общо с температурата. Ако тя направи такова движение и легне до него, ще я задържи ли този път? Но дори докато си мислеше за това, горчива, гореща буца задраци по гърлото ѝ. Треперейки, тя остави чашата си на каменната камина. Последното, което искаше, бе да се опозори, хвърляйки се пред Джейк. Би било прекалено уничително.

— На мен вече ми се спи. Мисля да си легна, Джейк.

Той седна. Изражението му беше смес от смущение и болка.

— Разбира се, Бенър. Лека нощ.

Тя успя някак да се изправи на крака и да извърви пътя до спалнята без да покаже колко е слаба и неразположена. На вратата се обърна към него. Той отново си наливаше уиски, този път без чай. Гледайки силно стиснатата му челюст, тя разбра, че е ядосан, или разочарован, а може би, и двете. Но не и повече от нея!

— Благодаря ти за всичко, Джейк.

Той вдигна очи към нея и кимна, но не каза нищо. Гаврътна питието на един дъх и посегна отново към шишето. Като въздъхна със съжаление, Бенър отиде в стаята си.

Стаята беше влажна, чаршафите — лепкави от влагата, но тя се мушна между тях, размърдвайки крака под завивките, докато започна да се стопля и зъбите ѝ престанаха да тракат. Но не можеше да се отпусне. Държа стомаха си свит между коленете и гърдите. Със замъглено съзнание реши, че сигурно има треска. Може би разболяла от инфлуенца? Помисли си, че ще повърне отново и успя да се сдържи. Съзнанието ѝ ту се губеше ту се проясняваше. Тя заспа, но непрекъснато чувстваше честите спазми в корема. Всеки път, когато се събуждаше от лошия, болезнен сън и откриеше, че болката е режеща, тя стенеше във възглавницата, мъчейки се да я забрави.

Дъждът продължаваше да вали. Дългите нощни часове се превърнаха в ранна утрин, когато бледото ранчо разсъмване нахлу в стаята.

В съня си Бенър стисна корем и нададе остър вик и се събуди. Дишайки тежко се изправи и наведе глава. Тялото ѝ беше окъпано в пот, но тя трепереше. Устните ѝ сякаш горяха и пулсираха с всеки удар на сърцето.

— Бенър?

Вратата на стаята рязко се отвори, след като отговори. Джейк стоеше разтревожен.

— Бенър?

Той видя позеленялото ѝ лице, вдлъбнатите под очите. Изтича, приклепна до леглото и взе главата в ръцете си.

— Какво има? Болна ли си?

— Иди си — каза тя нещастно. — Аз ще...

Той измъкна порцелановото легенче изпод леглото точно навреме. Тя повръщаше на спазми, които разтърсваха тялото ѝ и сякаш я разкъсваха. Джейк беше виждал каубои да повръщат от пиянство, но тя явно беше болна.

Накрая тя падна върху възглавницата. Джейк покри легенчето с капак и седна на ръба на леглото. Той стисна ръцете ѝ. Бяха студени, влажни, безжизнени. Той приглади назад косата ѝ, влажните ѝ бузи.

— Това гадно уиски! — Той се проклинаше, че ѝ дал. Трябваше да се досети, че няма да ѝ понесе.

Тя отвори очи и ги спря върху него. Опита се поклати глава.

— Не. Чувствах се зле преди това.

Леден страх премина през него.

— Откога? Кога започна да се чувстваш зле?

— Точно след... — тя спря, за да премине агонизиращата болка в корема ѝ. — Веднага след като пристигнахме в града — довърши тя на един дъх.

— Защо не ми каза нищо? Била си така през цялата нощ? Защо не ме извика?... Няма значение, не говори, какво да направя? Искаш ли нещо? — Той отчаяно притисна ръцете ѝ, опитвайки се да върне живота в тях.

— Стой при мен! — Тя се опита да стисне дланта му, но не ѝ стигнаха силите.

Уплаши се, че ще умре. В едно разумно кътче на съзнанието си тя знаеше, че боледува, но не можеше да се пребори с обзелата я паника при мисълта да умре сама.

— Ще остана, скъпа, ще остана.

Часове наред той се грижи за нея. След всеки пристъп гадене изтриваше лицето ѝ и говореше с любящ, успокояващ глас. Той проклинаше своята безпомощност, времето и всичко наоколо. Проклинаше себе си, че е дал свободен ден на работниците заради дъжда. А той валеше така проливно. Никой нямаше да посмее да прекоси реката днес. Не беше се чувствал по-ненужен в живота си. Всичко, което можеше да направи, беше да гледа как Бенър се присвива в агония, докато той стои неспособен да смекчи страданието ѝ.

Докато часовете се влачеха, в него се оформи една мисъл. Той не беше достатъчно квалифициран, за да ѝ помогне. Тази болест застрашаваше живота ѝ. Трябваше да иде за помощ.

— Бенър! — веднъж взел решение, той коленичи до леглото и взе ръката ѝ.

Когато тя с мъка отвори очи, той каза:

— Скъпа! Ще отида да доведа помощ.

Влажните ѝ очи изведнъж се проясниха и през тях премина ужас.

— Не! — тя го сграбчи за ризата. — Не ме оставяй да умра.

— Няма да умреш! — започна той твърдо и молейки Бога да може да убеди и себе си в това. — Ще отида да намеря лекар и да го доведа.

— Не ме оставяй, Джейк. Ти обеща. Недей.

Потискайки чувствата си, той освободи пръстите и ризата си и я остави. Очите му се изпълниха със сълзи, а умоляващите ѝ викове звучаха в ушите му, докато тичаше да оседлае Сторми. Той спореше със себе си дали да не върне, да остане с нея, но знаеше, че не бива. Нямаше да е сама дълго. Ще отиде до Ривър Бенд да съобщи семейството за състоянието ѝ. Някой ще дойде при нея докато той отиде в Ларсен и доведе лекар.

Независимо от хлъзгавите пътища, които едва различаваха в пороя, той стигна до реката бързо.

— Кучи син!

Той отпрати унищожително проклятие към небето, без да се интересува дали Господ ще чуе. Там, където преди се намиреше мостът, сега се лееше буен поток мътна вода. Само няколко подпори от едната страна реката бяха всичко, което беше останало. Дъските се бяха откъртили. Водата се вихреше около тях. Той размисли докато обръщаше Сторми и се насочи към града. Можеше часове наред да търси място да пресече, и пак да не намери. В Ривър Бенд щяха да останат неосведомени състоянието на Бенър за известно време. Сега най-важното беше да открие лекар и да го заведе в ранчото.

Почти всичко в града беше затворено заради дъжда. Улиците бяха пусти. Началникът на пощата беше вдигнал националното и щатското знаме, но те висяха мокри жалки.

На пощата слезе от коня, за да попита къде има лекар. Чиновникът, увлечен в роман за детектива Пинкер погледна с неохота, когато Джейк влезе.

— Спешно се нуждая от лекар.

— Не изглеждате болен.

— Не е за мен. За моята... жена.

— Кой ще искате?

— Кои са те?

— Двама. Старият Док Хюит и по-младият — Енгълтън.

— Енгълтън.

— Той не е тук. Извън града е за седмица. Отиде при семейството на жена си в Арканзас.

— Къде живее другият? — попита Джейк напрегнато, чудейки се докога ще може да контролира нервите си без да избухне.

Чиновникът обясни на Джейк и веднага се върна към романа си.

Къщата на доктор Хюит имаше бяла ограда. Тънки пердета засенчваха прозорците. Джейк прехвърли юздите на Сторми през оградата и изтича към вратата. Свали шапката си, изтръска водата от нея и почука. Вратата отвори пищна матрона с метално-сива коса и гърди, колкото възглавници.

— Вкъщи ли е доктор Хюит?

Жената го погледна подозрително.

— Аз съм мисис Хюит. Мога ли да ви помогна?

— Трябва да видя доктора — каза Джейк с отслабващо търпение.

— Той обядва. Клиниката ще бъде отворена в три часа.

— Спешно е.

Тя сви устните и ноздрите си, показвайки колко е неприятно, че им прекъсва храненето. Джейк я стрелна със сините си очи и тя реши, че е по-добре да не продължава да спори.

— Един момент.

Тя затвори вратата под носа му. След миг в рамката ѝ застана мъж, който подходеше на жена си по размери. Той погледна Джейк, прецени го като човек извън закона, дошъл да търси помощ, за да извадят куршум от някой ранен партньор. Поне такава беше описанието на посетителя, което жена му му беше дала. Доктор Хюит си помисли, че първото впечатление винаги е вярно.

— Мисис Хюит каза, че имате спешен случай.

— Една млада жена повръща. Оплаква се от спазми в корема и гадене. Тя е болна. Нуждае се от Вас.

— Ще я прегледам днес, когато Ви е удобно да я доведете.

Когато се опита да затвори, ръката на Джейк задържа вратата.

— Не казах, че се нуждае от Вас този следобед. Тя се нуждае сега.

— Когато обядвам?

— Не давам пукната пара дали обядвате, или не — извика Джейк. — Идвате с мен.

— Вижте, не можете да дойдете тук, изисквайки...

— Познавате ли Коулман?

Устните на доктора увиснаха безпомощно за миг.

— Рос Коулман? Да, разбира се.

— Става дума за дъщеря му Бенър. Сега — ако не искате да видите не само моя пистолет, но и на баща ѝ — предлагам да си

вземете чантата и да дойдете с мен. — За сигурно Джейк извади пистолета. — Веднага! Мисис Хюит стоеше с ръце на гърдите.

— Е, аз никога... — повтаряше тя отново и отново.

— Всичко е наред, скъпа — увери я доктор Хюит спокойствие, каквото не изпитваше. Като пусна салфетката, той отиде за палтото и чантата си. — Този, ъ-ъ-ъ, джентълмен, е приятел на Коулман. Той е обезумял и аз смятам да обсъдя грубото му поведе мистър Коулман при първа възможност.

Той погледна към Джейк, който не се интересуваше какво мислят за маниерите му. Единственото, което виждаше, беше бледото лице на Бенър и всичко, което чуваше, бяха молбите ѝ да не я оставя сама.

— Имате ли кон?

— Кабриолет. Отзад в обора е.

— Да вървим.

Джейк прибра пистолета и излезе на дъжда лекаря. Той го последва в обора, помогна му да впрегне коня и поведе кабриолета по улиците на града. Вниманието на доктора по каменните улици беше вбесяващо. Джейк крещеше вътрешно от нетърпение. Всяка минута беше агония за Бенър.

Сякаш изминаха векове, докато въведе Сторми в обора и се спусна да замъкне неохотно дошлия лекар в къщата.

Беше тихо. Прекалено тихо. Джейк влезе в стаята ужасен от това, което можеше да намери. Бенър лежеше безчувствена под одеялата, но очите му различаха слабото повдигане и отпускане на гръдния ѝ кош. Той побутна доктора напред.

С влудяваща бавност доктор Хюит свали палтото си и внимателно го преметна на стола. Той закрепил очила на носа си и започна бавно да надига завивките. Когато Джейк се наведе по-близо, лекарят строго го погледна през рамо.

— Не мога да прегледам младата дама, докато сте в стаята.

Ако нямаше нужда от доктор, Джейк би изтрил надутия израз на лицето му само с един юмрук. Но сега само му отправи изразителен поглед и излезе. Като се чудеше с какво да се захване, той сложи дърва печката и я разпали. Може би тя ще поиска още чай? Може би... може би... може би... Възможностите преминаваха през главата му една от друга по-ужасяващи. Най-накрая лекарят излезе, като бършеше

очилата си с бяла кърпичка. Той тъжно клатеше глава, забил нос в обувките.

— Какво е? Какво й е? — попита Джейк нетърпеливо, като изглеждаше, че вниманието на доктора е съсредоточено в очилата му.

— Перифлитис. За Вас — стомашна треска.

Джейк бавно издиша, очите му се обърнаха към тавана.

— Апандисит, и аз така си помислих.

— Съжалявам, млади човече — каза докторът, слагайки тежката си ръка на рамото му. — За Вас, за Бенър, за роднините й. Но просто нищо не мога да направя. Нищо, освен да й дам успокоително, докато... докато това свърши.

XIX ГЛАВА

Джейк се взираше немигащо в мъжа пред него:

— Какво искате да кажете с това, че нищо не може да направите?

— Точно това, което казах. Ще я облекча, доколкото е възможно, разбира се, но...

— Какво бръщолевите?

— Опитвам се да обяс...

— Ще го отрежеш, глупак такъв!

— Вижте, млади човече. Няма да позволя да се обръщат към мен с такъв тон! — Дори обидено изпънат в цялата си височина, докторът беше джудже в сравнение с Джейк. — Не мисля, че можете да прецените усложненията, до които може да доведе тази операция.

— Обясни ми ги!

— Няма нужда. Аз няма да оперирам — произнесе твърдо.

— Защо?

Докторът му обясни. Скулите на Джейк се изопнаха.

— Ти, самодоволно копеле! Доведох те тук, за направиш това, което е необходимо, за да се спаси живота ѝ, и това е, което ще направиш!

— Аз смятам, че има някои части от човешкото върху които не трябва да се упражнява насилие, а именно — гърдите, мозъка и корема.

Джейк не беше впечатлен от педантичната лекция. Той сграбчи доктора за реверите и го дръпна, докато краката му увиснаха на инч от пода и лицето му се изравяш с лицето на Джейк.

— Откъде те изкопаха? Антики като теб отдавна са изхвърлени от живота.

Той притисна доктора до стената, извади пистолета и го допря до носа му. Зареди го с бавна увереност, от която по челото на доктора изби пот.

— Сега ще влезеш вътре, ще отвориш Бенър и ще ѝ отрежеш апандисита... или ще умреш. Схващаш ли?

— Вие ще отговаряте пред мистър Коулман за това — промърмори докторът.

— Ако Рос беше тук, той би направил същото. А сега да размажа ли мозъка ти по стената, или не?

— Добре, ще го направя.

Джейк го пусна и отблъсна така рязко, че очилата му подскочиха.

Никога не го бяха разстройвали така. Той нервно подръпна жилетката си.

— Аз дори не знам дали имам етер у себе си. Загнояването е най-големият ни враг. Ще трябва да поставим антисептична бариера между раната и съдържащата бактерии атмосфера. Карболовата киселина е в чантата ми, имам и малко бинтове. Махнете това, моля — каза бързо докторът. Той искаше да успокои този варварин. Погледът му беше по-остър и от най-режещия инструмент, който докторът притежаваше. Когато Джейк изчезна в другата стая, той се замисли дали да не избяга да се качи на кабриолета си. Но знаеше, че няма да може избяга от човек на кон и се страхуваше, че гневът на Джейк ще го настигне. Докторът вече се страхуваше от операцията. Той не беше запознат с модерната медицина и успехите на хирургичните процедури. Беше способен да помогне на жена, която ражда, да шиє порязани пръсти, да дава таблетки за диспепсия.

Джордж Хюит живееше в див район, далеч от светата в областта на медицинските изследвания. Той можеше да изважда куршуми с рекордна бързина, стига те да не бяха засегнали някой жизненоважен орган. Можеше да ампутира крайници почти също толкова бързо. Но вътрешността на човешкото тяло за него беше загадка и го ужасяваше.

Когато всичко беше готово, той погледна бялата съвършена кожа на Бенър и по лицето му изби студена пот. Погледна към мъжа, който настоя да присъства. Хюит се беше съгласил. Щеше да има нужда някой да капе етер върху парчето плат, с което беше покрил носа ѝ, ако тя започнеше да идва в съзнание.

— Няма да нося отговорност за последствията от това — каза той с колкото можеше по голяма храброст. — Ако апандиситът е вече спукан, тя ще умре, независимо това какво правя. Искам да разберете това.

Джейк не отстъпи. Той само погледна доктора ледените си сини очи.

— А аз искам вие да разберете друго. Ако тя умре, вие също ще умрете, докторе. Ако бях на ваше място щях направя всичко, за да не умре.

Този човек беше хулиган и варварин — в това Хю беше сигурен. Беше сигурен също, че каубоят ще удържи думата си. Той събра малкото професионално изкуство, което имаше и наведе острия скалпел, за да отвори гладката плът вдясно от пъпа. Сърцето на Джейк направо спря, докато гледаше как ножът минава, оставяйки ужасяваща червена линия върху тялото на Бенър. Дали постъпи правилно? Да! Какъв избор имаше? Тя щеше умре без операцията. И така шансовете не бяха много големи, но той трябваше да опита да я спаси.

Тя не може да умре. Не може. Той няма да позволи! Бог няма да позволи. Докато тромавите пръсти на доктор Хюит разтваряха разреза върху корема, Джейк усърдно се молеше за пръв път от години.

Хюит постави превръзка, смъкна нощницата ѝ и я зави с одеялото. И едва тогава се осмели да погледни Джейк. Уплашените му очи бяха насочени към момичето.

— Цветът ѝ не е добър — забеляза Джейк с безпокойство.

— Тялото ѝ е в състояние на шок.

Докторът благодареше на бога, че момичето не е умряло под ножа, макар че сериозно се съмняваше, че ще преживее нощта. За щастие, апандиситът не беше спукан още, макар да беше пред спукване. Той считаше такива случаи за безнадеждни и мислеше, че е много по-благородно да се остави пациентът да умре, без да изстрада операцията.

— Опитайте да сваляте температурата, като я мокрите с влажна гъба. Сипвайте карбол върху превръзките от време на време и давайте лауданум, ако я боли.

Той събра нещата си и ги нахвърля набързо в обикновено добре подредената си чанта. Искаше да напусне къщата преди момичето да е умряло, да се махне от пистолета на този човек, преди да е получил отмъщение за нещо, върху което няма власт. Някои хора просто не оставят Бог да си гледа работата, да дава и отнема живот без тяхна намеса.

Но той не можеше да напусне къщата толкова бързо, защото трябваше да размени няколко думи с Джейк преди да избяга. Той не знаеше какво е мислил Рос Коулман като е оставил дъщеря си на грижите на този грубиянин, а и тази скандално провалена женитба... Беше ли оставено това момиче съвсем без никакъв контрол?

Той нямаше търпение да се прибере вкъщи и да разкаже на мисис Хюит последния епизод от живота на Бенър Коулман. Разбира се, ще я закълне да пази тайна. Този слух не може да се разпространи из града, без да се разбере, че той е източникът. Нямаше да обиди Коулманови, въпреки че компанията на дъщеря им далеч не беше образцова.

Той се надяваше, че жена му няма да се разприказва. И проклет да е тоя дъжд, който продължава да се лее като из ведро!

Джейк беше разпънал сгъваем стол до леглото ѝ и седеше с ръце, подпрени на коленете. Той не сваляше очи от нея.

Дишането ѝ беше толкова слабо и неравномерно, че само леко раздвижваше завивките над гърдите. Това го плашеше. Не знаеше дали трябва да се безпокои, че тя не показва признаци на идване в съзнание или да се радва проспива най-лошото. Клепачите ѝ потрепваха от на време, сякаш сънуваше лош сън. И оставаше далече все така неподвижно, безшумно, отпуснато.

Той стана от стола, отпъждайки мисълта за смърт. Постави мазолестата си ръка на челото ѝ и си каза, че определено е по-студена от последния път, когато я проверил. Кога си беше тръгнал докторът? Не беше забелязал, нито се интересуваше. Единственото, което сега имаше значение, беше да запази живота на Бенър.

В единия ъгъл на стаята забеляза купчина окървавени чаршафи, които беше сменил след операцията. От гледката му стана зле. Това беше кръвта на Бенър. Той ги събра, пренесе ги през тъмната къща и ги изхвърли през задната врата. Щеше да ги изпере по-късно.

Като се облече и сложи шапката си, той отиде конюшната да обърне внимание на пренебрегнатия Сторми.

— Хей, момче, да не мислиш, че съм те забрави Джейк го освободи от тежкото седло, разтри го грижливо и му даде заслужена порция овес.

Тук, в тишината на конюшната, под тъжните звуци на дъжда, мисълта за тежестта на положението връхлетя Джейк като огромна вълна. Той я беше видял на хоризонта да се приближава заплашително, но не искаше гледа. Сега тя го изпълни. Бенър можеше да умре.

Той впи пръсти в тялото на Сторми и опря главатар върху него.

— Не, не — простена той — тя не може да умре.

Не както Люк. Не както татко. Тежки сълзи се затъркаляха по бузите му. Загубата на Бенър би го съсипала, не защото я беше обичал като дете, нито защото беше дъщеря на най-скъпите му приятели. Той не искаше да я загуби, защото тогава би помръкнала светлината на живота му.

Господи, той ѝ беше причинил болка. Умишлено я беше наранявал, непрекъснато ѝ бе нанасял удари. Беше си казвал, че е за нейно добро. Сега трябваше да признае истинската причина. Тя беше станала твърде важна за него. Преди двадесет години затвори душата си за всякакви чувства, защото беше твърде рисковано да се привързва. Когато обичаш някого, го губиш. По-добре да не обича изобщо. Да обича Лидия през всички тези години беше лесно, защото любовта му беше тайна и не изискваше нищо от него. Но да обича Бенър... Обичаше ли я?

— Не зная — прошепна той на Сторми.

Това, което знаеше, бе че би преместил земята и небето, за да види лицето ѝ отново оживено и засмяно, или сърдито и гневно, блеснало и пламнало от страст. Всичко, всичко, освен неподвижността на смъртта. Той излезе от обора под дъжда, който образуваше мехурчета и премина през море от кал, за да стигне къщата. Набързо свали мокрите си дрехи и шапката, захвърли обувките си на пода и се спусна през къщата. Спалнята беше все така мъртвешки тиха, както я беше оставил. Той отиде до леглото и коленичи пред него.

— Няма да умреш, Бенър. Няма да ме оставиш. Няма да ти позволя. — шепнеше трескаво той, като сграбчи ръката ѝ и я притисна до устните си. Единственият ѝ отговор беше слаба въздишка, но това беше музика за ушите му. Той скочи на крака, смеейки се и плачейки от облекчение. Той нямаше да я остави да се събуди обкръжена от този потискащ мрак. Всичко трябваше да изглежда жизнерадостно. Ангелът на смъртта нямаше да посмее да се спотайва в къща, в която всички лампи са запалени. Той знаеше, че мисли като побъркан, но това му се

виждаше важно. Запали огън в камината и зареди кухненската печка. Стопли малко боб за себе си и поддържаше чайника горещ, в случаи че Бенър поиска да пие като дойде на себе си.

След този прилив на активност, той се почувства изтощен. Седя при Бенър, докато вече не можеше да държи очите си отворени, после отиде в гостната, съблече се, и се зави с одеялото на канапето. Заспа почти веднага.

Беше ѝ горещо. Толкова горещо... Нещо я притискаше, задържайки я на леглото. Устата ѝ сякаш беше пълна с памук. Усещаше пулсираща болка в някаква точка на тялото си, но не можеше да определи къде. Тя с усилие отвори очи. Светлината беше извънредно силна — пробуждаше очите ѝ, разкъсваше, нараняваше.

Постепенно зениците ѝ привикнаха към светлината! Те се плъзнаха към прозореца и тя видя стаята, отразен в стъклото. Навън беше тъмно и още валеше. Опита се да се ориентира като възвърне последните си спомени, но не можа да събере разпилените си мисли. Стаята изведнъж стана огромна, после се сви. Долният край на легло изглеждаше не по далеч от носа ѝ след което внезапно отдалечи на мили. От този танц започна да ѝ се гади и задиша тежко с отворена уста, за да го предотврати. Опита се да седне, но остра болка през средата на тяло ѝ я накара да падне назад със сподавен вик.

— Бенър?

Джейк, разрошен, стоеше в рамката на отворената врата. Той се беше подпрял на входа с широко разтворя ръце. Тя бълнува. Сигурно бълнува. Беше гол.

Спусна се към нея и коленичи до леглото, сграбчвайки ръцете ѝ. Очите му шареха по лицето ѝ.

— Как се чувстваш?

Тя го погледна уплашено.

— Не знам. Странно. Какво се е случило?

— Направиха ти операция.

Зениците ѝ се разшириха, независимо от светлина която падаше върху тях.

— Операция? Искаш да кажеш че съм била рязана, Джейк?

— Шт, ето тук, ще ти покажа.

Той пхна ръката ѝ завивките и внимателно я постави върху превръзки корема. Тя потрепна дори от този слаб натиск.

— По-леко — предупреди той. — Разрезът е още пресен. Не помниш ли, че беше зле?

Спомените ѝ идваха откъслечни. Пътуването към къщи с влака. Трескавата болка в костите. Гаденето. Сграбчващите спазми. Прилошаването, докато Джейк я държеше.

— Апандиситът ти беше възпален.

— Стомашна треска? — очите ѝ се напълниха със сълзи на ужас.
— Човек може да умре от това.

— Но ти няма да умреш — възрази той пламенно. — Докторът дойде и го отрязва. Ще се грижа за теб. За седмица-две ще бъдеш като нова. Даже по-добре.

Тя се опита да асимилира всичко това, държейки ръката си върху болното място, което отново я заболя.

— Боли.

— Зная — той целуна ръката, която още държеше.

— Тази светлина е извънредно силна.

Той се засмя, посягайки да изгаси лампата на масата.

— Аз съм виновен. Не исках да се събудиш на тъмно и да се изплашиш.

— Ти ли се грижиш за мен?

— Да.

— Къде е майка ми?

Той докосна бузата ѝ.

— Съжалявам, Бенър. Опитах се да премина реката и да ги доведа, но мостът беше отнесен. Невъзможно е да се прекоси реката. Докато дъждът не спре и водата не спадне Ривър Бенд е изолиран. Страхувам се, че си прикрепена към мен.

За момент тя остана да лежи неподвижно, като го гледаше.

— Нямам нищо против, Джейк — тя посегна да докосне бузата му, но ръката ѝ безсилно падна. — Замаяна съм.

— Това е от етера и температурата. Трябва да поспиш. Искаш ли малко вода?

Тя кимна и той ѝ наля от каната на масата.

— Само една глътка.

Обхвана главата ѝ с ръка и поднесе чашата към устните ѝ. Зъбите ѝ леко изтракаха в нея. Тя преглътна веднъж, после пак.

— Толкова за сега.

Той върна чашата на масата забеляза шишенцето с лауданум, което докторът бе оставил.

— Боли ли те? Мога да ти дам лауданум.

— Не, но остани с мен.

— Да остана...

— Спи при мен, както във влака.

— Но, мила, ти...

— Моля те, Джейк.

Тя се мъчеше да държи очите си отворени и направи немощен жест да го достигне. Това беше достатъчно, за да отстрани всякакви възражения. Той се изправи, отметна завивките и се пъкна под тях. Сложи ръка под раменете ѝ, така че да може да усети, ако тя раздвижи долната част на тялото си. Пръстите ѝ се вкопчиха в гърдите му, докосвани от лекия ѝ дъх.

О, Господи! Какъв рай! Какъв ад! Какво великолепно мъчение.

Но като по чудо, мигове след като сънят я обхвана, той също заспа.

На сутринта се движеше на пръсти из къщата, за да не смущава възстановителния сън на Бенър. Той се погрижи за Сторми, донесе дърва, запали огъня, пригответи закуска от бекона, който беше намерил в шкафа, бисквити, силно, горещо кафе.

После зае поста си до леглото ѝ. Отпечатъкът от тялото му още личеше на чаршафите. Той затвори очи от удоволствието, преминало с ненамаляла сила през него. Никога преди не беше прекарвал цяла нощ с жена. Той ги използваше и ги оставяше. Но беше съвсем различно да спиш до тази жена, споделяйки топлината на тялото ѝ, смесвайки дъх с нейния.

Той погледна надолу към нея. Всемогъщи Боже, беше мека, топла и сладка. Когато се пробуди, намери ръката ѝ върху сърцето си. Тя беше долепила леко разтворените си устни до гърдите му. А неговата ръка...

Той преглътна, спомняйки си къде беше ръката му.

Най-мекото, най-топлото, най-сладкото място. Но кой щеше да я запази от него?

Не знаеше колко време е стоял така, загледан в спящото ѝ лице. Нямахше значение. Той искаше да бъде тук.

Когато се събуди, тя беше по-неспокойна и по-силно усещаше неразположението си.

— Не мисля, че някога пак ще мога да се движа.

Той се усмихна. Тя нямаше да умре. Той не знаеше дали Божията намеса я беше спасила, или неговата упоритост. Но Бенър нямаше да умре.

— Ще яздиш Дъсти много скоро.

Тя изстена и той се засмя.

— Ще трябва време, нали разбираш? Искаш ли малко чай? — Тя кимна и той отиде да донесе.

Когато се върна, тя се свиваше под завивките.

— О, Джейк, има нещо...

— Какво? — той остави чая на масата.

— Нищо, няма значение — каза тя без да го погледне.

— Какво? Пак ли си зле? Повръща ли ти се?

Тя се изчерви и той знаеше, че този път не е от температурата.

— Не.

— Тогава какво? Боли ли те? Искаш ли лауданум? Вземи, ако имаш нужда, това е...

— Нямам нужда от лауданум.

— Тогава, за бога, какво има? — каза той, започнал да губи търпение. — Кажи ми.

— Трябва да отида в банята.

Лицето на Джейк прие глупаво изражение, сякаш го бяха ударили с мокър парцал.

— О, дори не помислих за това.

— Е, помисли сега. И по-бързо!

— Връщам се веднага — той изтича в кухнята и се върна с малко легенче. — Ще използваш това.

— Какво правиш? — извика тя, когато той отметна завивките.

— Е, трябва да го пхнем под теб, ъ-ъ-ъ, нали?

— Мога да го направя.

— Ти не можеш да се движиш.

— Ще се справя.

— Бенър, не ставай глупава. Държах ти главата, докато повръщаше онази вечер и...

— Благодаря, че ми го напомняш.

— ... и стоях да гледам операцията. Аз ти смених нощницата, когато онзи префърцунен доктор отказа да го направи. Виждаш ли те, нали? А сега ми позволи напъхам този леген преди да си намокрила леглото.

— Ще го направя сама, или ще се въздържа — каза през стиснати зъби.

Джейк не знаеше как е възможно в един момент да иска да я прегърне и успокоява, а в следващия да иска да я удари. Той се завъртя на пети и излезе.

— Жени! — каза той с досада, като тръшна вратата след себе си.

Бенър забеляза, че от „*clap*“ беше станала „*women*“. Това все пак беше някакво повишение.

Когато след пет минути почука, беше поканен от едно слабо:

— Влез.

Той надникна през вратата и се изплаши, като видя ръката ѝ да лежи безжизнено на леглото.

— Добре ли си? — тя отвори очи и видя загрижеността му.

— Добре съм, наистина. Просто съм уморена.

— Ти се изтощи — той равнодушно отмести легена. И аз не ти помогнах. Извинявай, че ти виках преди малко. Поспи пак, любима.

— Добре, Джейк — прошепна тя послушно. Клепачите ѝ, с най-тъмните мигли, които някога беше виждал, я спуснаха над очите ѝ и тя мигновено заспа.

Той се грижи за нея през целия ден и вечерта.

— Ще останеш с мен отново, нали? — Той замълча докато оправяше завивките ѝ.

— Няма, Бенър.

— Моля те!

— Добре. Но ти заспивай. Имам малко работа.

— Обещавах ли, че...

— Да, обещавам.

Тя спа през цялата нощ и се събуди само веднъж, когато се опита да се обърне. Той я обгърна:

— Шт, помни, че трябва да лежиш неподвижно — прошепна той в ухото ѝ и я целуна по бузата. Тя се сгуши до него. Този път простена той.

Не можа да заспи още дълго.

На следващата сутрин тя се оплака, че е гладна.

— Този чай не ми е достатъчен — каза тя, като му подаваше празната чаша.

— Това е добър признак.

— На бекон ли ми мирише?

— Да, но не мисля, че можеш да ядеш.

— Джейк, умирам от глад.

Той се намръщи.

— Какво има?

— Имаме съвсем малко провизии. Трябва да отида до града да купя прясно месо, яйца и мляко. Този дъжд обърка всичко. Имаме дяволски късмет, че сме от тази страна на реката и можем да отидем в града. — Той я погледна отблизо:

— Мога ли да те оставя сама за един час?

Мисълта да остане сама един час я изпълни с ужас, но тя не можеше да признае пред Джейк страховете си. Той правеше всичко възможно да се грижи за нея. Можеше поне да не му досажда.

— Разбира се..

Той бързаше, борейки се със стихията през целия път. Времето се влачеше за Бенър, въпреки че проспа по-голямата част. Когато го чу да отваря задната врата, тя почти забрави болката и седна.

— Ти се върна — извика тя.

— Защо не спиш? — Той събличаше мокрите си дрехи в кухнята.

— Уморих се да спя.

— Сигурно защото се оправяш. — Ако усмивката беше лекарство, тя би оздравяла веднага щом той влезе в стаята.

— Липсвах ли ти?

— Какво си ми донесъл? Бифтек и картофи? Шунка? Пуйка?

— Малко телешко за бульон.

— Бульон?

Той седна на ръба на леглото.

— Днес бульон. Утре, може би, пиле. И ако продължаваш да се цупиш, няма да ти дам изненадата.

Раздразнението ѝ се изпари.

— Каква изненада?

Той извади две захарни пръчки от горния си джоб ѝ ги подаде.

— Любимите ти!

Тя притисна захарните пръчки до гърдите си:

— Ти си спомняш!

— По дяволите, когато беше малка не смеех да дойда в Ривър Бенд без тези захарни пръчки.

Тя докосна бузата му.

— Тези захарни пръчки ми напомнят колко се радвах да те видя, макар и за малко. Благодаря.

Слабините на Джейк се изпълниха с желание, толкова бурно, че разтърси цялото му тяло. Той се отдръпна от нея преди да си е спомнил как я почувства през нощта до себе си, преди да си спомни колко сладка е устата ѝ. Тя беше по-добре, но все още беше болна.

— По-добре да се заема с бульона — промърмори той и излезе от стаята.

Той не спа до нея тази нощ. И тя не го помоли. И двамата мълчаливо признаха, че би било безразсъдно.

XX ГЛАВА

На следващия ден тя показа забележително подобрене — успя да седне подпряна на възглавницата. Не беше имала температура двадесет и четири часа. Нямаше загнояване около разреза. Тялото ѝ се нуждаеше само от време, за да се възстанови.

— Мислиш ли, че можеш да станеш и да се пораздвижиш? — попита Джейк, като вземаше таблата със закуската от скута ѝ.

Тя беше изяла пържените яйца с апетит.

Сега си мислеше, че ще се радва да се освободи от леглото. Но когато наистина беше дошло времето да опита да измъкне краката си и да види дали те все още я слушат, тя се поколеба. Чувстваше стомаха си невероятно зле. Да стане, да ходи, да се върне в леглото — това изглеждаше непосилна задача.

— Мислиш ли, че трябва? Какво каза доктор Хюит?

Джейк погледна настрана:

— Той, ъ-ъ-ъ, той не спомена за това. Но тази болка никога няма да премине, ако само лежиш.

Като сложи ръце на кръста, Джейк я погледна предизвикателно.

— Да не би да ти хареса гърнето?

Очите ѝ блеснаха с познатата войнственост, която той се беше надявал да провокира.

— Добре, ще го направя.

— И аз мисля така — каза Джейк сухо, опитвайки се да прикрие самодоволството в гласа си.

Тя му хвърли още един убийствен поглед, като отметна завивките и извади краката си от леглото. Долната част на тялото ѝ болезнено се възпротиви и тя се намръщи.

— Почакай Бенър, — омекна Джейк — може би насилвам? Да почакаме до утре.

Тя поклати глава. Лицето ѝ беше бледо, но очите ѝ светеха решително:

— Не. Прав си. Трябва да започна да използвам тези мускули все някога. Когато и да е, това няма да е лесно.

Тя беше стигнала края на леглото. Джейк с болка забеляза колко крехка и дребна изглежда тя с крака подаващи се изпод нощницата и боси пети, търсещи пода.

Той я прегърна през кръста.

— Облегни се на мен.

Тя плахо се облегна. Когато краката ѝ намериха пода тя се изправи, поддържана от силната му ръка.

— Толкова съм слаба — въздъхна тя, когато стаята бавно се завъртя около нея. — Това е от дългото лежане.

— Можеш ли да направиш няколко стъпки?

Те се придвижиха заедно до вратата и се върнаха като Джейк се опитваше да нагоди широките си крачки към нейните малки стъпки. Тя се наклони към него, несъзнателно притискайки ръката му към гърдите си.

Това не остана незабелязано от него. Главата му се замая, когато усети формата на гърдите ѝ върху себе си. Брадичката и носа му се потяха в разпилените ѝ къдрици когато се навеждаше над нея, непрекъснато питайки д я боли.

Когато се върнаха до леглото, той ѝ помогна да седне на стола до него.

— Можеш ли да поседиш тук, докато сменя чаршафите?

Тя му се усмихна победоносно:

— Да. Не е толкова лошо, както в началото.

Той задържа погледа ѝ за миг и прибра един непокорен кичур зад ухото ѝ преди да тръгне към гардероба за чисти чаршафи.

— Мислиш ли, че някога ще мога да стоя изправена! — Тя седеше прегънатата на две.

Джейк смъкна чаршафите от леглото и застла чисти. Стаята изведнъж се изпълни с аромат на слънце.

— Разбира се, че ще можеш! Само да зарасне раната — той се усмихна, докато слагаше възглавницата.

— Глупаво е от моя страна, зная.

— Но е нормално.

Внезапно тя закри устата си с ръка, за да задържи смеха си.

— Какво смешно има? — попита той. Беше пъхнал възглавницата между брадата и гърдите си, борейки се с калъфката.

— Може би ще можеш да си намериш работа в някоя болница като медицинска сестра? Само че на половин ден, разбира се, така че да не пречи на каубойските ти задължения.

Той я погледна и пусна възглавницата.

— Позволявам ти да правиш подобни забележки само защото си в процес на оздравяване. Но веднъж само да се справиш, ще видиш — заплаши я той нежно и ѝ помогна да се върне в леглото.

Като се облегна на възглавницата, тя взе четката си за коса. Ръцете ѝ уморено паднаха само след минута.

— Никога няма да мога да оправя тази плетеница.

— Искаш ли да ти помогна?

Джейк стоеше в другия край на леглото и гледаше как движи ръце над главата си. Беше толкова красива! А той почти я беше изгубил. Стомахът му се свиваше всеки път, когато си спомняше колко бързо стана всичко.

— Имаш ли нещо против?

Да има нещо против? Той си измисляше извинения, за да я докосне. Скоро четката започна да прави плавни движения в ръката му.

— Каж ми, ако ти стане твърде неприятно.

— Хм, няма — въздъхна тя.

— Скубя ли те?

— Мъничко...

Косата ѝ беше мека, буйна, разкошна. Той искаше да зарови лице в нея, да ѝ шепне нежно в гъстите, черни като нощта коси и да изрази всичко, което беше в сърцето. Всяко дръпване с четката беше като любовна ми. Ръцете му, привикнали да опъват телени мрежи, да докосват крави и да връзват телета, бяха нежни като майчини ръце. Тя усещаше дъха му на врата си, когато събираше косата нагоре с четката, прокарваше я през нея и я оставяше да се спусне надолу. Тя уморено се отпусна на гърдите му.

— Спи ли ти се? — промърмори той.

— Не. Приятно е да се отпусна.

Всяка клетка на тялото му беше будна. Бедрото ѝ се притискаше до неговото. Дори под широката нощница той можеше да различи деликатните ѝ форми. Копнееше да я обгърне и да положи ръце на

гърдите ѝ. Всеки път когато тя поемаше дълбоко дъх, памучната нощница се повдигаше възбуждащо. Той жадуваше да я докосне, да я гледа, да вкуси сладостта ѝ.

Усети възбуда и остави четката на нощната масичка. Придърпа я към себе си и потопи лице във великолепието на косата ѝ. Затвори очи, усещайки как чувствата преминават като спазъм през него. Искаше я. Искаше да бъде нея. Да я люби.

Ръката му се плъзна по тялото ѝ. Тя отпусна глава на рамото му и вдигна лице към неговото. Устните им се срещнаха. Кратко, много кратко.

После с огромно усилие той я отстрани и стана от леглото.

— Косата ти изглежда наистина красива сега, Бенър.

— Благодаря. — Гласът ѝ беше слаб. Тя не можа да прикрие разочарованието си. За миг беше помислила, той ще я люби. Имаше някаква нова нежност в докосването му, в цялото му отношение към нея, различно преди. Тя искаше да го задържи, докато не беше изчезнало. С женската си интуиция усещаше, че под грубата външност се крие болката от дълбоко нараняване, преживяно в младостта. Той беше способен да обича, но не искаше да рискува. Пазеше се да не покаже пред другите любовта си. Но имаше пукнатини в стената, с която се бе обградил. Бенър щеше да опитва всяка от тях, като успее да премине, да проникне зад тези неспокойни сини очи.

— Къде отиваш? — попита тя меко, когато се насочи вратата.

Той се обърна и я погледна с копнеж. Тя лежеше на главницата с коса, разпиляна като тъмно мастило върху чаршафите. Очите ѝ бяха влажни.

— Вече си елегантна — той прокара ръка по лицето си — а аз още не съм се избръснал.

— Направи го тук — предложи спонтанно тя.

— Какво?

— Избръсни се тук — тя посочи към шкафа с тоалетната масичка.

— Бенър, — каза той навел очи — не мога.

— Защо?

— Защото, ь-ь-ь... — той търсеше основателна причина — защото няма нищо особено в бръсненето, ето защо.

— След като няма нищо особено, защо не искаш да гледам?

— Нямам нищо против да гледаш. Но...

— Е?

— О, по дяволите! Ако това ще те направи щастлива...

Той излезе, а тя си легна, усмихвайки се самодоволно. Когато се върна, носеше легенче, четка, бръснач и пешкир.

— Надявам се, че разбираш какви затруднения си създавам, за да те забавлявам — промърмори той. Постави принадлежностите си за бръснене на тоалетната масичка и отиде за кана гореща вода от кухнята.

— Не мисли, че не го оценявам — извика тя след него.

Той измърмори нещо, но тя не можа да долови друга дума, освен „*хлапе*“. Намръщен, Джейк донесе гореща вода и я наля в порцелановата купа за миене. Нарисуваните на нея жълти рози привлякоха вниманието му.

— По-добре не казвай на никого, че съм се бръснал от купа с нарисувани цветя.

— Устата ми е запечатана.

Очите ѝ коварно просветнаха. Това беше знак за оздравяване и единствена причина, поради която Джейк се съобразяваше с нейните прищевки. Тя се поправяше с всеки изминат час. Измъченото от болка и трескаво блънуване тяло вече дишаше спокойно.

Тя го гледаше как откопчава първите няколко копчета на ризата и подпъхва яката навътре.

— Защо не свалиш ризата си?

Той потопи четката във водата, след това в легенчето със сапун за бръснене и започна да разбърква гъста пяна.

— Защо не си гледаш работата? — Той положи пяна върху бузата си и я размаза с четката, докато покри цяла долна половина на лицето си. — Правил съм това с години без да имам нужда от инструктор.

— Помислих си, че може да накапеш, или нещо такова.

Точно когато го казваше, една капка пяна капна ризата му. Той изруга, взе пешкира и я изтри.

— Не трябва ли да наточиш първо бръснача? — попита тя.

Той не ѝ обърна внимание. Като наклони главата на една страна, прокара острието по бузата си. Изми го в купата с вода и премина втори път.

— Очарователно е!

— О, да, очарователно е — каза той с насмешка. Когато долната част на лицето му беше чисто избръсната, той посегна отново към четката и се насапуниса надолу по врата. Наклони главата си назад, постави острието гърлото си и го прокара нагоре към адамовата ябълка.

— Джейк?

— Хм?

— Би ли казал, че твоят член е по-голям, отколкото на повечето мъже?

— Гадост! — бисерни капчици кръв се появиха шията му. Той се обърна към нея. — Ужасно е да питаш един мъж такова нещо, особено когато държи бръснач до гърлото си.

— Просто сега ми дойде на ум.

— Е, може би не трябва да казваш всичко, което ти дойде на ум. Помисляла ли си въобще за това?

— Е?

— Не е твоя работа! — той се обърна към огледалото и взе пешкира, за да спре струйката кръв. — Такъв въпрос да задава неомъжена млада дама! Или дори омъжена! Къде въобще си чула тази дума?

— Не се ли казва така?

— Понякога, но откъде ти... Не, нека да отгатна, — каза той като вдигна ръце с дланите навън — от Лий и Мика. Да?

— Веднъж се приближих зад тях, когато се облекчавах в гората. Мисля, че те сравнявах...

— Не го казвай отново.

— Дотогава мислех, че всички са еднакви. Предполагам, че е като с женските гърди. Някои просто са естествено по-големи от други.

— О, господи! — лицето на Джейк придоби болезнено изражение.

— Какво става с теб? Нали между нас няма тайни?

— Очевидно не — той привърши бръсненето и започна да плиска вода на лицето си.

— Нашето съжителство едва ли съответства на законите на приличието. Иначе би си помислил сериозно преди да спиш до мен гол.

Той вдигна глава и без да обръща внимание на водата, която капеше на пода, я погледна изумен.

— Винаги ли спиш така?

— Откъде знаеш как спя?

— Видях те.

— Кога?

— В нощта след операцията.

— Мислех, че си обезумяла от температура и болка.

— Не чак толкова. Мислиш ли, че няма да усетя, че гол мъж се вмъква в леглото ми?

Той се обърна отново към тоалетната масичка и взе пешкира. После го хвърли настрана, оправи яката си и започна да закопчава ризата си.

— Нямам намерение да обсъждам това с теб.

— Никога преди не бях виждала съвсем гол мъж. Не си ли очаквал да проявя любопитство?

— Предполагам. Но беше по-добре да не ми го казваш.

— Защо? Ти си първият гол мъж, когото виждам.

— Ще престанеш ли да го повтаряш?

— Е, не се ядосвай толкова. Ти също си ме вижда гола.

Той ѝ се закани с пръст и каза строго:

— Само защото беше необходимо, Бенър. Асистирах на доктора.

— Разбирам, — каза тя като наведе очи — но аз не те съм преследвала, за да ти сваля дрехите. Когато се събудих и извиках, не знаех, че ще дойдеш тук съвсем гол.

— Винаги спя така! — извика той, оправдавайки се.

Тя подложи ръце под главата си, подпря се на възглавницата и се усмихна с усмивката на котката от приказката, току-що погълнала канарчето.

— Наистина ли?

Джейк беше вбесен, че се хвана. Беше ѝ казал това, което тя искаше да знае. Победоносният блясък в очите ѝ беше също толкова съблазнителен, както и отпуснатата поза. За да запази достойнството си, той трябваше да смачка нейното самодоволство. От ядосано, изражението му стана арогантно. Той пристъпи напред, оглеждащ тялото ѝ.

— Не можем да оставим незадоволено любопитството ти, нали?

— Какво имаш предвид? — попита тя, като любезността ѝ отстъпи място на неловката предпазливост.

Очите на Бенър се разшириха от удивление, когато той разкопча колана си. Тя облиза устни.

— Почакай една минута.

Той замълча.

— Защо?

— Какво правиш?

Той се усмихна и твърдите му силни пръсти продължиха да работят върху копчетата на панталона.

— Разкопчавам си панталона.

Тя седна. Любопитството ѝ се беше изпарило.

— Почакай, Джейк!

Той разкопча и последното копче.

— Ти искаше да ти отговоря на въпроса, нали?

— Аз...

— Е, ето и отговорът.

Тя стисна очи, когато ръцете му тръгнаха отново.

— Не, не винаги си точа бръснача преди да се бръсна. Само когато има нужда. Обикновено един път седмично.

Тя бързо отвори очи. Той спокойно напъхваше ризата си в панталона. Обзе я огромна ярост.

— Някакви други въпроси?

— Ти,... ти...

Той подсвирна:

— Е, недей да се сърдиш толкова, Бенър. Не забравяй, че се нуждаеш от почивка.

Той улови възглавницата, запратена към главата му, и се запъти към вратата.

Гръмкият му смях заглуши яростния ѝ вик.

— Чук, чук. Ще получа ли възглавница в лицето, ако вляза да видя как си?

Той се беше погрижил за Сторми, беше донесъл дърва и сега печката в кухнята бумтеше.

— Не.

Очакваше да я завари намусена, но когато се приближи към леглото не забеляза тя да си спомня за недоразумението. Само въздъхна, като че ли нещо я измъчваше.

— Какво има, Бенър?

Тя завъртя глава.

— Знам, че звучи глупаво, но раната ме сърби ужасно.

— Сърби те? Това вероятно означава, че заздравява. — Той млъкна за секунда, но все пак твърде дълго, за да остане незабелязано. — Дали не е по-добре да я погледна?

Тя доверчиво вдигна очи към него:

— Както прецениш, Джейк.

Той отдръпна одеялото и чаршафа. Когато видя дребната ѝ фигура само в нощница, която очертаваше формите ѝ, гърлото му се сви. Той се изкашля шумно.

— Искаш ли да ъ-ъ-ъ...?

Той направи описателно движение с ръце и се обърна с гръб.

Бенър оголи раната.

— Готово — каза тя тихо.

Джейк се обърна. Очите му се задържаха върху превръзките без да срещнат нейните. Колкото можеше по-нежно, той отстрани бинтовете.

Бенър въздъхна.

— Причиних ли ти болка?

— Не. — Тя гледаше надолу към розовата линия, пресечена от шевове. — Чак сега осъзнах, че наистина съм била разрязана. — Затвори очи и преглътна тежко, борейки се с отвращението, което я разтърси. — Толкова е грозно.

— В сравнение с някои рани, които съм виждал да зашиват, Хюит го е направил майсторски. — Той внимателно опипа областта около разреза. Не намери следи от подуване или зачервяване. — Виж тези мънички ивици от здрава кожа. Това е, което те сърби. Заздравява нормално.

— Изненадана съм, че доктор Хюит не дойде да ме види. Не смяташ ли, че е малко странно?

Джейк реши, че не е нужен толкова голям бинт и го замени с парче мека марля, която докторът беше оставил. Когато свърши, се изкашля смутено:

— Бенър, трябва да ти кажа нещо.

Тя гледаше косата му, която отразяваше светлината от лампата като слънце. Тя можеше да почувства дъха докосващ леко корема ѝ.

— Какво?

— За доктора.

— Да?

— Доведох го тук под дулото на пистолета. — Устните ѝ леко се разтвориха, но тя остана безмълвна. Джейк почувства нужда да ѝ разкаже подробностите. — Той се съгласи да дойде едва когато му казах кой е пациентът. Но след като те прегледа и постави диагнозата стомашна треска, той беше готов да те натъпче с лауданум.

— Не е искал да ме оперира?

— Не до момента, докато не извадих пистолета и не го заплаших, че ще го убия, ако не го направи.

Тя сложи ръце на гърдите му. Ако досега не се беше влюбила в него, щеше да го обикне сега. Дължеше му живота си. Той покри ръката ѝ със своята и я притисна към твърдата извивка на гърдите си.

— Този проклет шарлатанин нямаше намерение да направи нищо, щеше да те остави да умреш, и да утешава родителите ти след това — каза Джейк напрегнато и очите му станаха твърди и студени при спомена.

— Когато свърши, измъкна се като опосум. Не ми даде никакви указания за възстановяването ти, защото мислеше, че няма да има такова.

— Но ти направи всичко?

Очите му потънаха в нейните:

— Да.

— Докторът може да те обвини по-късно за това, Джейк.

— Нека да посмее само! Ще направя отново същото. Щях да го убия, ако не се беше съгласил.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ти си създаде всичките тези неприятности, за да ме спасиш, Джейк.

Като взе лицето ѝ в ръце, той се вгледа в него, поглъщайки всяка любима черта.

— Не бих те оставил да умреш. Бих дал собствения си живот, за да те спася.

И подчинявайки се на жаждата, която го измъчваше от дни наред, той притисна уста към нейната. Езикът му проникваше в устата ѝ на бавни, нежни тласъци, които превръщаха усещанията ѝ в хаос. Той склучи ръце около ата ѝ. Притискаше я все по-дълбоко във възглавницата покри горната част на тялото ѝ със своето. Тя усещаше с гърдите си натиска на неговите гърди. Пулсиращият ритъм на сърцето му отекваше в нейното.

— Бенър, Бенър — шепнеше той във врата ѝ — не мога да ти позволя да умреш. Нуждая се от теб.

Те се целунаха отново буйно, като притискаха силно уста, докато останаха без дъх. Джейк повдигна глава погледна сочните ѝ устни и се усмихна. Това беше уста предназначена да дава и да получава страстни целувки и той нямаше намерение да се отказва.

— Забравих да те питам дали си гладна... — Той взе кичур от косата ѝ, който се нави около пръста му така естествено, както невидими нишки се увиваха около сърцето му.

— Умирам от глад. Ще получа ли малко истинска храна тази вечер?

Той стана от леглото и се запъти към кухнята:

— Гореща супа.

— Джейк? — той се обърна. — Не искам доктор Хюит или който и да било друг да се грижи за мен. Ти се справяш чудесно.

Очите му се изпълниха с вълнение, но той само кимна с глава преди да излезе.

След тази нощ всичко се промени. Те не криеха чувствата си един от друг. Той я целуваше, но ласките не отиваха по-далеч от това. Нито един от тях не предложи да спят заедно. Времето да се любят не беше настъпило, но приближаваше. И двамата го знаеха. Междувременно те изчакваха, а желанието продължаваше да се натрупва.

Всяка сутрин той ѝ даряваше по една целувка. Когато се приближаваше до леглото, тя протягаше ръка за неговата. Вечер сядаше на стола и четеше книгите за развъждане на добитък, които беше поръчал от Форт Уърт. Тя шиеше калъфки за столовете, с които се надяваше да обзаведе дневната.

— Джейк? — той вдигна глава — интересна ли е книгата?

— Не, ако вместо това мога да си говоря с теб.

— Не искам да те разсейвам.

Той буйно се засмя.

— Мис Коулман, ти ме разсейваш месеци наред.

Тя се изчерви.

Той затвори книгата и я остави настрана. Беше надвечер. Тя на два пъти успя да отиде до кухнята и върна, държейки се изправена. Имаше само неприятни усещания в корема при по-резки движения.

— Кога си се научил да четеш? — попита го тя. — Не се обиждай, моля те, но повечето каубои не могат.

Той се усмихна:

— Това е заслуга на Лидия. Тя започна да учи Анабет, докато пътувахме по време на преселването. После Анабет реши, че и аз трябва да уча.

Очите му се отправиха към прозореца, докато си спомняше усърдието, с което сестра му беше учила него и другите, обърканите комбинации, които те правеха с думите.

— Отначало си мислех, че е загуба на време, но тя ми напомняше, че Рос знае да чете. Всичко, което правеше Рос исках да правя и аз.

— Защо отиде при нея?

Въпросът беше толкова далеч от контекста и беше зададен с такъв разстроен глас, че той бързо обърна глава:

— При коя?

— При онази, Уоткинс. Защо ме остави в хотела след чудесния ден, който прекарахме заедно и отиде при нея?

Той беше едновременно объркан и уплашен от сълзите в очите ѝ. Коленичи до леглото и взе ръцете ѝ.

— Видяла си ме да излизам?

— Да.

— Не отидох за това, което мислиш, Бенър.

— Каква друга причина може да накара един мъж да промъкне в публичен дом посред нощ? Можеше да правиш това с мен. Само трябваше да поискаш.

— Шт, шт, Бенър. Не, не можеш. Не тогава. Не беше редно.

— А беше ли редно с проститутка?

— Чуй ме — каза той убедително, като разтърси ръката ѝ. — Мика и Лий се върнаха и аз се събудих. Мика ми каза, че е видял

Грейди Шелдън в „Райските градини“. Безпокоеше ме, че той е в града. Бях го предупредил да стои далеч от теб. Всичко, което знаех, беше, че те е последвал във Форт Уърт и планира да те отвлече. Отидох при Присила, за да видя дали не мога да открия какви са намеренията му. — Той реши, че е по-разумно да не ѝ казва, че Присила и Грейди поддържат толкова близко приятелство.

— И това беше единствената причина? — попита рязко тя — не си ли...

Той положи ръка на косата ѝ, и тя изпълни шепата му.

— Не, не съм.

— Но на другата сутрин тя се държеше сякаш... е ти знаеш.

Устните му се разтегнаха от раздразнение.

— Каквото и да е казала, е било лъжа. Тя иска да те нарани, за да ме върне към себе си.

— Мислех, че сте приятели.

— Не такива, каквито мислиш. Казвал съм ти и преди, че не спя с Присила.

Тя усукваше една изтеглена нишка от одеялото.

— Грейди каза, че момичетата в публичните домове говорят за теб. Че си легенда.

Той показва задоволството си с усмивка. Но кога видя развълнуваното ѝ изражение, лицето му стана сериозно.

— Бенър, не съм бил с друга жена от онази нощ, когато ти дойде при мен в конюшната.

— Истина ли е това? — попита тя с хриплив шепот. Той поднесе ръката ѝ към устните си и целуна дланта ѝ. Устните му се движеха по нея, докато изричаше:

— Трудно е за вярване, но се кълна, че е истина.

— А сега ще продължи ли онова, което стана онази нощ?

— Зависи от теб — каза той тихо. — Как искаш ти?

— Никога не съм го крила, Джейк.

Той изучаваше пода между обувките си. Преди няколко дни, когато тя беше пред прага на смъртта, беше осъзнал, че не само физическото желание е това, което го държи в мъртва хватка. Той копнееше да се потопи в тялото ѝ, да, но искаше също да слее сърцето си с нейното.

Отдавна беше престанала да бъде за него дъщерята на Рос и Лидия. Тя беше Бенър. Жена, *жената*, от която той имаше нуждаеше, която щеше да запълни празнотата в душата му. Ако имаше някой, който можеше да го излекува от цинизма и горчивината, то това беше Бенър. Той беше уморен да се бори със себе си. Тяхното съвместно бъдеще беше вече предопределено, въпреки че само той знаеше това.

Когато я погледна отново, той се усмихна.

— Искаш ли баня в леглото?

XXI ГЛАВА

— Баня в леглото?

Тя гледаше как той отива до тоалетната маси връща се с купа топла вода и две меки парчета плат. Как ги поставя на масичката до леглото, как се навежда над нея. Очите му разглеждаха лицето ѝ. Той се пресегна, докосна с пръст върха на дръзкото ѝ носле и се усмихна:

— Казвал ли съм ти въобще какво си помислих за онази нощ в конюшната?

Тя мълчаливо поклати глава. В къщата беше тихо, долавяше се единствено звука от дишането му, шумоленето на дрехите, хипнотизиращата дрезгавост на гласа му.

— Помислих си, че си дяволска жена. Не са онези, които могат да отидат при мъж и да направят което направи ти.

— Беше ли шокиран?

— Да. За мен винаги си била сладката Бенър, хлапе с разплетени плитки и ожулени колене. Дори в на сватбата ти мислех за теб по този начин.

Той сложи пръст на брадичката ѝ и го плъзна надолу по шията до нежната ямичка между ключиците.

— Но онази нощ те видях в друга светлина. Ти си истинска жена, Бенър. Знаех, че никога повече няма да те сменя за нещо друго. Беше ужасно да живея близо до теб и да си спомням онази нощ. Съжалявах за нея.

Той се усмихна накриво:

— Изпитах удоволствие, хиляди пъти пожелавах да се случи отново. — Той се наведе и я целуна. Целувката му беше нежна, но завладяваща. Устните му се движеха върху нейните, разтваряха ги за нежното проникване на езика му.

Когато вдигна глава и я погледна, очите ѝ искряха.

— Искам да се чувстваш добре. Мисля, че трябва да те изкъпя в леглото.

— Трябва ли да съблека нощницата?

— Не — отговори той, усмихвайки се нежно. — Аз ще я съблека.

Сърцето ѝ скочи в гърлото, когато ръцете му посегнаха. Цяла редица копчета, които продължаваха от врата под талията. Той ги беше закопчал, докато тя беше в безсъзнание. Дори сега поруменя при тази мисъл. Бързите му ловки пръсти разкопчаха нощницата, но не я разтвориха. Очите му с жар преминаха по тясната ивица плът, която се показва в отвора, без да я докосва.

— Можеш ли да седнеш, без да те заболи?

Тя седна. Той се премести зад нея. Постава ръце на раменете ѝ и бавно, сантиметър по сантиметър започна да смъква нощницата. Бенър измъкна ръце от дългите ръкави, но задържа крехкия щит бродирана батиста пред гърдите си. Джейк спусна дрехата до първата нежна извивка на ханша. Кожата ѝ изглеждаше гладка на светлината на лампата, гладка и мека. Той потопи парчето плат в купата и го изстиска. Отмятайки косата ѝ настрани той го сложи на рамото и започна да я мие бавно, описвайки кръгове. Придвижи го надолу по продължение на гърба до двете вдлъбнатини в основата, след това отново нагоре. Главата ѝ беше отпусната настрана и косата свободно се спускаше върху едното рамо.

— Добре ли е?

— Да — въздъхна тя.

Той увеличи натиска, масажирайки изтръпналото ѝ от дългото лежане тяло. После смени парчето със сухо и я разтърка, докато кожата стана суха и заблестя. Вратът ѝ беше твърде крехък, за да може да му устои. Като се наведе напред, той обгърна кръста ѝ и долепи устни до кадифената кожа.

— Ти си толкова красива. — прошепна той, докато я вкусваше с устни, а езикът му си позволяваше волности с ухото.

Обходи с устни шията ѝ, чак до бузата, за да стигне до устата. Тя отпусна глава на ръката му, а той я придърпа надолу така, че половината от тялото ѝ се отпусна в скута му. Той жадно я целуна, впивайки език дълбоко в нейната уста. Когато целувката стана посилна, той се извърна така, че тя отново да легне върху възглавницата. Пръстите ѝ стискаха силно тази част от нощницата, която покриваше гърдите, но не от страх, или свенливост, а от страст.

Тя искаше не само устата му. Когато я целуна, тя го почувства с цялото си тяло. Усещанията достигаха всеки нерв, докосваха я

навсякъде, изгаряха, галеха. Всичко проблеми на света сякаш в един миг се разрешиха. Тя беше обградена с броня от възторг, където враждебността бе забравена, а Джейк беше създателят и източникът на цялото удоволствие.

Но той отново потопа плата в купата. Изми шията и гърдите ѝ, като не отиваше по-далеч от това, като оставяше открито, притискайки нощницата към гърдите си. Той взе слабата ѝ ръка и я разтърка по цялата дължина. После повтори процедурата с другата. Когато стигна под мишницата, тя смутено обърна глава.

— Всичко в теб е красиво, Бенър — прошепна той. — Не се срамувай.

След като я изсуши, сложи едната ѝ ръка върху устните си, целуна дланта ѝ, всеки пръст; после я подразни като взе с устни кутрето и го засмука. Зъбите му стиснаха възглавничката.

— Джейк! — то беше вик на лека уплаха. Необичайните ласки предизвикваха малки експлозии в долната част на тялото ѝ. Река от усещания бушуваше в гърдите ѝ, карайки връхчетата им да се втвърдят. Никога не беше предполагала, че върховете на пръстите ѝ са свързани с онези части от тялото ѝ, които пулсираха топли.

Сега той целуваше вътрешната страна на китката ѝ и устните му тръгнаха нагоре по ръката. Той притисна отворената си уста върху вътрешната страна на лакътя и тя почувства влажните бързи докосвания. Зъбите му потънаха в плътта на ръката и над лакътя и тя изстена. Той сподави въздишката ѝ с главозамайваща целувка, която започна от устата и завърши с поредица от горещи целувки по шията и гърдите.

Той седна. Очите му изглеждаха невероятно сини, когато я погледна. Хладният въздух погали трескавата ѝ кожа, когато той отмести нощницата от гърдите ѝ.

— Мили Боже, Бенър! — каза той с хриплив глас. — Ти си толкова хубава.

Това, което беше видял само на лунна светлина, сега блестеше, позлатено от потрепващата светлина на лампата. Толкова хубава, млечно бяла. Нежно розова. Така съвършена!

Той взе дясната ѝ ръка и я подгъна под главата ѝ, след това лявата, докато ръцете обвиха короната от буйна коса. Ръцете ѝ лежаха

разтворени, с леко свити пръсти, а гърдите бяха открити, достъпни жертви. Тя вече не се страхуваше.

Лежеше спокойна, позволяваше му да ѝ се възхищава.

Той едва успя да откъсне очи, само колкото да намокри изтривалката. После започна да я мие, движейки леко плата върху възвишенията на гърдите, по ребрата, в пространството между тях. С друго парче плат я подсушаваше. Залюбува ѝ се като творец, създал най-хубавото произведение в живота си.

— Не мога да повярвам, че съм тук с теб по този начин. Това е прекалено хубаво. Очаквам всеки миг някой да се втурне и да те отнеме от мен.

— Няма да си отида, Джейк.

— Никога не съм бил с жена по този начин, Бенър — нежно и смирено. Обладявал съм ги, използвал съм телата им, но никога не съм им се наслаждавал. Може би няма да мога да направя това, както трябва — с любов. Може би съм твърде стар, за да се уча сега? Но бих искал да опитам. Позволи ми да поиграя с теб.

Сърцето ѝ се изпълни и преля от любов така, както очите ѝ се напълниха със сълзи от дълбоко вълнение. Тя е нещо повече за Джейк от проститутките, които е имал. Той не ѝ каза, че я обича, но говореше за любов, това са близки неща. С двете си ръце обхвана гърдите ѝ ги моделираше с длани. Той ги стискаше, очертавайки цялата пълнота на малките глобуси, които олицетворяваха женствеността.

— Бенър, Бенър — устните му се движеха, но от тях едва излизаше звук.

— Значи ли това, че ме харесваш? — попита плахо тя.

— Дали те харесвам? — засмя се той леко. — Да, харесвам те.

И отново наведе очи към гърдите ѝ. Сега леко прокарваше пръсти по тях. Беше удивен колко мека е кожата ѝ, колко отзивчиви са зърната ѝ. Когато станаха като кадифени топчици, той отпусна глава върху тях.

Тя беше омагьосана от първото докосване на устните на Джейк. Беше родена за този миг, да даде това удоволствие на Джейк като дар. Звучите, които той издаваше бяха хлипове на неутолим глад и задоволство, въздишки на копнеж и удовлетворение, стонове от желание и успокоение.

Главата на Бенър потъваше във възглавницата при всяко галещо движение на гъвкавия му език. Нежното притискане на устните му докосваше струни в стомаха, сърцевината на женствеността ѝ.

Тя свали ръце и прокара пръсти през косата му, усещайки допира ѝ до кожата си. Мястото между бедрата ѝ се разтапяше от желание и копнеж, пулсираше от удоволствие.

Тя усещаше треперенето на крайниците му и знаеше, че той се измъчва също толкова, колкото и тя.

— Имах нужда от теб, Бенър. От години. През целия си живот.

Джейк се повдигна и бурно я целуна по устата. Когато се отдръпнаха изтощени, той положи леки целувки по устните ѝ и прокара пръсти през косата ѝ. Тя го погледна въпросително.

— Ти не се каниш да...

— Не, няма. Не, докато си още слаба и има опасност да те нараня — устните му бяха меки до нейните — но бих искал да бъда с теб през нощта.

— О, да — промълви тя.

Той стана от леглото и изгаси лампата. Чу шума от дрехите му. Когато се отпусна до нея под завивките, беше гол.

— О, Господи, — изстена той в косата ѝ. Вместо да оправи нощницата, тя я беше свалила. Неговата голота докосваше нейната, коприненото ѝ голо бедро галеше неговото.

— Бъди внимателна — предупреди я той, когато тя се изпъна, за да бъде по-близо до него.

— Не можеш да ме нараниш, Джейк — прошепна тя, обвивайки с ръка врата му и притискайки устни към пулсиращата вена между ключиците.

Ръцете му я държаха нежно, но това му струваше огромни усилия да запази разума си.

— За Бога, Бенър, стой мирно — простена той.

Тя се сви в неговата топлина и той усети прозявката ѝ до гърдите си.

— Лека нощ, Джейк — сънено промълви тя.

— Лека нощ, скъпа.

Докато все още размишляваше върху чудото, че тя лежи в прегръдките му, се случи ново чудо. Той заспа.

— О, велики Боже!

Джейк скочи от леглото, проклинайки. Дългите му крака се заплетоха в завивките. Той погледна през прозореца. Точно, както си и помисли, няколко конника влизаха в двора. По някое време през нощта дъждът беше спрял. Проблясваше слабо слънце.

Бенър седна, очите ѝ бяха уморени. Чаршафът се смъкна до кръста ѝ. Тя също беше съвсем гола. С непохватни движения нахлузи пантофите си.

— Какво става, Джейк?

— Работниците. Пресекли са реката — той погледна безпорядъка, към гърдите ѝ, розови и сънено топли, и въздъхна.

— Ако разберат за миналата нощ... — той остави изречението да увисне във въздуха, докато пъхаше ръце в ръкавите на ризата си.

Грабна чорапите и обувките, издърпа одеялото възглавницата от леглото и изтича в гостната. Разпъна постелките на канапето, разбутвайки ги като че ли е спал там.

Озова се до вратата точно когато Джим извика:

— Хей, има ли някой вкъщи?

С широка прозявка Джейк отвори вратата на къщата.

Той се разкърши, сякаш току-що се събужда. Не беше необичайно да го заварят рано сутрин без обувки и разкопчана риза.

— Говорете тихо — предупреди той, като се намръщи. Гледайки през рамо към затворената врата на стаята на Бенър, той даде на тримата ездачи достатъчно време, за да видят канапето. След това излезе на верандата, и затвори след себе си. Като говореше тихо, той каза:

— Бенър е много болна.

— Болна? — Ренди беше първият, който проговори. Той и останалите бяха онемели при появата на Джейк. Три чифта очи го гледаха подозрително.

— Трябваше да доведе доктор Хюит от града. Апандиситът ѝ щеше да се спуска. Той ѝ направи операция.

— Какви ужасии говориш? — промърмори Питър уплашено, поглеждайки към къщата. — А родителите ѝ дори не знаят?

— Нямахме как да им съобщя, нямаше брод през реката, а се страхувах да я оставя сама толкова дълго. — Той поклати глава и

предизвика съчувствието им.

— Тя беше много зле, не мога да ви опиша колко зле беше. Мислех, че ще я загубим.

Тримата каубои бяха огорчени. Когато видяха Джейк да излиза от къщата, бяха си помислили най-лошото, но сега той им казваше, че ако не се е погрижил за нея, сега би била мъртва. Смутен, Пит попита:

— Можем ли да направим нещо за нея?

— Не. Само приведете в ред това място след дъжда. Виждали ли сте някога толкова влажен юни? Аз не съм.

Той насочи разговора към страхотния дъжд.

— Как минахте през реката? — попита той.

— Започнахме да ковим един сал и го завършихме снощи. Не е много голям — каза Пит, изплювайки тютюнев сок в калта. — Но е достатъчен да превози през реката човек на кон. Рос ще дойде след малко.

— Така ли? — попита Джейк с привидно спокойствие, сърцето му уплашено подскочи. — Ще съм ви благодарен, ако някой се погрижи за Сторми и го оседлае. Ще отидем да проверим оградите, за да се уверим, че няма повреди. — Сега той се усмихна победоносно. — Трябва да видите стадото, най-хубавите крави и най-породистия бивол, който съм виждал.

— Къде са те? — възкликна Ренди.

— В града. Ще ги докараме утре. Нека изчакаме още един ден земята да изсъхне.

Получили инструкциите му, каубоите тръгнаха към конюшнията. Джейк се върна в къщата и завари Бенър подпряна на вратата. Косата ѝ беше все още разпусната, той с облекчение видя, че си е облякла пеньоар. Дори с подпухнали от съня очи, тя беше съблазнителна и дяволски възбуждаща. Той осъзна, че е рискувал работата и живота си, прекарвайки нощта, държейки я в обятията си.

— Как се чувстваш? — попита бързо той.

Независимо от сексапилността си, тя изглеждаше невинна като дете. Той се почувства отвратително, като перверзен тип, който, развъртава деца. И нямаше съмнение, това би помислил Рос за него.

— Добре.

— Сигурна ли си?

Миналата нощ той можеше да я има, но не го направи. А може би, ако беше го направил, тялото му нямаше преминава сега през самия ад. Неконтролируемата му възбуда го караше да ѝ се дразни, а още повече на себе си.

— Да, сигурна съм. Джейк, какво има?

Упоритостта на Бенър не ѝ позволи да покаже напиралците в очите ѝ сълзи. Тя изпитваше болка в гърлото от усилието да ги удържи. Беше очаквала на сутринта той да бъде също така мил, нежен и любящ, както през нощта. Вместо това, сега се мръщеше сърдито. Тя достатъчно добре познаваше твърдия израз на лицето му, за да се страхува от него.

— Няма нищо. Освен това, че Рос е на път.

Бенър мълчаливо гледаше как той си обува чорапите, закопчава си ризата, прибира я в панталона, облича коженото елече и завързва шалчето си.

— Татко? — попита тя високо.

— Да, баща ти. Сега, за Бога, иди си облечи нощницата и лягай. — След като щеше да разказва на Рос колко болна е била, то тя наистина трябваше да изглежда болна!

Той отиде в кухнята, вдигайки много излишен шум, докато свари кафе и пригответи закуска от овесено брашно. Когато ѝ занесе закуската, забеляза принадлежностите за бръснене върху тоалетната ѝ масичката.

— По дяволите! — той ги събра с едно рязко движени и ги отнесе в гостната. Сложи ги под другите си неща, надявайки се да убеди Рос, че живеят близо, но разделени.

Докато сновеше нагоре-надолу, Бенър не погледна към него. Тя избягваше очите му, дори не го погледна докато ядеше кашата в тягостната тишина. Нямаше съмнение, че се чувства засрамена, съжалява, че въобще го е поканила да сподели леглото ѝ.

След като се увери, че не е оставил следи в стаята, той отиде в кухнята. Остана там, дори когато видя Рос да идва.

— Бенър? — басовият му глас прогърмя, напомняйки на Джейк за Божия гняв.

— Тук съм, татко — чу я Джейк да отговаря слабо.

— Още в леглото, мързеланке? — това беше всичко, което чу Джейк преди обувките на Рос да отекнат през гостната към спалнята ѝ.

Той остана в кухнята и продължи да пие кафето си. Когато свърши, остави чашката на мивката и събирайки целия си кураж, се запъти към стаята.

— Не си спомням много след това — разказваше Бенър, когато той влезе.

Рос седеше на един стол до леглото ѝ, наведен напред с очи върху лицето на дъщеря си. Беше стиснал двете ѝ ръце в своите. Черните му вежди бяха смръщени.

— Другите неща научих — продължи Бенър — когато се събудих и Джейк, — очите ѝ се обърнаха към мястото, където той стоеше, облегал на рамката на вратата — ми каза, че докторът ми е направил операция и изрязал апандисита. Той се грижи за мен през цялото време.

Рос обърна глава и видя Джейк. Изправи се и тръгна него. Вече на няколко крачки от по-младия мъж, той вдигна ръце. Джейк трябваше съзнателно да направи усилие, за да не отстъпи.

Но Рос положи ръцете си на раменете му и каза сърдечно:

— Благодаря ти.

Джейк само сви рамене:

— Недей да ми благодариш още, Рос. Възможно е да причиня известни неприятности. Този проклет шарлатанин беше готов да я остави да умре, като каза, че не вярва в насилствените действия върху корема. Извадих пистолета и го заплаших, че ще го убия, ако не я оперира.

Рос разтегна устни под мустаците си:

— Бих направил същото.

Джейк кимна:

— И аз така мисля.

— Отдавна се опитваме да се освободим от Хюит. Има нов доктор...

— Да, но той не беше в града. Нямах избор.

— Не се безпокой. Аз ще се погрижа ако доктор Хюит вдигне шум.

Рос се обърна към Бенър.

— За Бога, принцесо. Не мога да повярвам, че си изстрадала това, без майката ти или аз да се погрижим за теб. Лидия ще припадне, като разбере. Тя искаше да дойде тази сутрин. Но както добре знаеш,

изпитва ужас от водата и беше немислимо да пътува със сал. — Кланси Ръсел, завареният брат на Лидия, беше създал у нея този страх от водата. Той я беше бутнал в реката още момиче. От двайсет години Рос си мислеше, че иска той да е човекът, убил Кланси. Надяваше се, че преди умре, ще открие кой е този благороден човек, за да благодари.

— Джейк се грижеше много добре за мен — каза тя предпазливо. Рос погледна Джейк:

— Признателен съм ти, Джейк. Ти й спаси живота.

Младият мъж вдигна равнодушно рамене и се отблъсна от рамката на вратата.

— Рос, не отивай далеч. Ако започнем да си благодарим един на друг за услугите, които сме си правили, ще прекараме тук цял ден. Трябва да се погрижа за работата в ранчото.

Счел, че има кой да се грижи за Бенър, той си тръгна. Първо се отби в гостната да събере останалите каубойски неща — ласото, чифт кожени ръкавици, кончовите, шпорите, шапката.

Бенър чу вратата да се хлопва след него. Той дори не я беше погледнал преди да излезе, не беше казал довиждане, не беше й кимнал. Толкова ли е доволен да се освободи от нея? Беше ли лъжа всичко, което й каза миналата нощ? Или появата на Рос му беше напомнила за жената отвъд реката, единствената, която той наистина беше обичал. Тя не можеше повече да сдържа сълзите си. Те се събраха в ъгълчетата на очите й, и баща й ги видя.

Той седна отново на ръба на леглото и я прегърна.

— Моята малка принцеса! Още ли те боли?

Да, болеше я, но не с тази болка, за която си мислеше Рос. Тя се притисна в безопасното прикритие на ръцете и зарови нос в рамото му.

— Добре съм, татко. Радостна съм, че те виждам. Толкова ми липсваше. Кажи ми какво става в Ривър Бенд.

Рос стоя при нея през по-голямата част от сутринта, създавайки атмосфера далеч от подходящата за почивка. Той съвсем не беше идеалната болногледачка, но усилията му бяха трогателни.

По обяд я остави да подремне и се върна в Ривър Бенд. Когато Лидия и Мама разбраха какво се е случило, се развъртяха като два урагана. Преди да е изтекъл обедът, Мика и Лий бяха натоварени с

храна и предупредени да внимават докато прекосяват реката. Въпреки ужаса ѝ от водата, Лидия искаше да отиде Бенър, но Рос и Мама я убедиха, че салът не може да осигури безопасно преминаване и за да се предотврати друга катастрофа в семейството, е по-добре да си остане вкъщи. Рос я уверяваше, че Джейк се грижи добре за дъщеря им.

Щом видя, че момчетата благополучно пресичат реката, Рос пое към Ларсен. Трябваше да се консултира с инженери за строителството на нов мост, с метални подпори. Искаше да го започне колкото може по-скоро. Тъй като се боеше, че ако срещне доктор Хюит може да завърши това, което Джейк беше започнал, той пусна парите за операцията в пощенската му кутия.

Когато Лий почука на вратата на спалнята, Бенър решише косата си.

— Бенър? — повика той.

Тя отвори веднага и той почти връхлетя вътре.

— Мислех, че си болна на легло — каза той бързо, докато тя и Мика се превиваха от смях.

— Болна съм, или по-точно бях. Но сега съм по-добре. Радвам се да ви видя.

— Вярно ли е, че онзи стар касапин те е оперирал? — попита неделикатно Мика.

— Наистина го е направил. Или така поне ми каза Джейк. Имам белег за доказателство. Искате ли да го видите? — подразни ги тя.

Двамата младежи, като знаеха приблизителното разположение на апандисита, се изчервиха до корените на косите си, и Бенър отново се разсмя.

— Не трябва ли да си в леглото? — попита Лий.

— Омръзна ми тази стая! — извика тя отегчено. Беше облякла рокля с цвят на праскова, част от чеиза ѝ. Дантела в екрю обточваше V-образното деколте и се спускаше под китките ѝ от камбановидните ръкави. Изчеткана коса блестеше като гарваново крило.

— Мисля, че нищо няма да ти стане, ако поседиш малко навън, на верандата — предложи Мика. Той погледна към Лий за мнението му.

— Можем да изнесем този люлеещ се стол навън. Ако седиш на стола, няма да ти е толкова горещо.

Очите на Бенър светнаха:

— Ще бъде чудесно!

Загрижеността им беше прекалена и комична, и след дълго стана досадна.

— Би ли махнал това одеяло от скута ми? — каза раздразнено, като отблъсна Лий, когато го обвини около коленете ѝ. — Нямам ревматизъм.

— Ако не кажем на Лидия и Мама, че сме се грижили за теб като за принцеса, ще ни се случи нещо — каза Лий оправдавайки се. Но като срещна бляскащия поглед Бенър, праметна одеялото през парапета на веранда.

— Старанията ви са забелязани и оценени както подобава. Простете ми, ако избухвам. Това е от дълготрайното седене вкъщи. Уморих се.

— Разбираме — каза Мика съчувствено. Той не познаваше някой друг, на когото са правили операция и гледаше Бенър с ново уважение.

— Благодаря за храната. Не знам как ще я изям всичката.

— Тя е също и за Джейк.

— Да, Джейк — сърцето ѝ се разкъса, като си помисли за незаинтересоваността, която Джейк беше показал към нея тази сутрин.

— Като говорим за ядене, вече приближава време за вечеря — каза Лий.

— Така е — Бенър се усмихна отново. — Ще се чувствам по-добре, ако пресечете реката на този сал, за който слушах толкова много, докато е още светло. Надявам татко да не построи моста преди и аз да съм преминала със сала.

Момчетата се смееха, докато яздеха обратно. Щяха спокойно да докладват в Ривър Бенд, че Бенър може и да преживяла голямо премеждие, но си е същата — готова премине реката със сал. Тя все още седеше в люлеещия се стол, когато Джейк и тримата работници влязоха в двора и спряха конете до верандата.

— Какво правиш тук? — попита той без предисловие.

— Дишам чист въздух — отвърна тя. Джейк беше раздразнен, че тя седи пред тях облечена в рокля, която би обърнала сърцето и на най-стабилния мъж. Тя изглеждаше толкова дяволски женствена,

досегаема, с кожа, блеснала от светлината на слънцето и коса, движена от бриза. Гаснещото на запад слънце образуваше ореол около главата ѝ.

Мъжете ѝ говореха с уважение, питаха я как се чувства. Ренди, както обикновено по-смел, се спусна от седлото и пристъпи на верандата с букет рози в ръце.

— Радвам се, че си излязла, Бенър. Тези рози едва са осмелили да покажат главичките си днес след онзи дъжд. Щях да помоля Джейк да ти ги даде. Сега мога сам да ти ги поднеса.

Бенър с удоволствие взе цветята. Тя ги поднесе към носа си и вдъхна мириса им:

— Благодаря ти, Ренди. Красиви са.

Тя го ощастливи с ослепителна усмивка, толкова силно действаща, че той преплете крака надолу по стълбите. Джейк стисна зъби.

Бенър прекрасно знаеше, че е красива като картина седнала тук, обвита в дантели и окъпана в слънчева светлина. Тя правеше нарочно така, за да го подлуди. Изглеждаше толкова уязвима, безпомощна и крехка като тези рози, които той трябваше да набере за нея.

— Утре ни чака тежък ден. Ще се видим на разсъмване, трябва да отидем в Ларсен за добитъка. — Явно управителят ги освобождаваше. Те повдигнаха шапки към Бенър и поеха. Копитата на конете им хвърляха нагоре бучки сълзеща кал.

Джейк слезе от коня, а Бенър се изправи. За първи този ден те се погледнаха право в очите.

— Как се чувстваш? — попита той.

— По-добре. Много по-силна.

— Безпокои ли те раната?

Тя поклати глава и тръгна към вратата.

— Ще сложа вечерята, докато се измиеш.

— Не трябва да го правиш, Бенър.

Тя ядосано се обърна към него:

— Изпратили са ни храна, достатъчна за цяла армия. Можеш да хапнеш и ти. — С това не особено вежливо продължение на поканата, тя влезе, тръшвайки вратата след себе си.

След малко Джейк нахълта в кухнята от задната врата. Беше се погрижил за Сторми. Атмосферата беше напрегната и враждебна.

Бенър го погледна когато влезе, но не каза нищо. Той хвърли злобен поглед към сложените в средата на масата рози.

Напоследък беше прекарал толкова дълго в кухнята ѝ, готвейки за нея, че се чувстваше вкъщи. Отиде до печката и си наля чаша кафе. Подпря се на мивката и отпи дълга глътка:

— Не забелязахме никакви сериозни щети от дъжда, въпреки, че земята е още влажна на сенчестите места.

— Утре ли ще докарате стадото?

— Да, но конете ще трябва да останат в Ривър Бенд докато построят новия мост.

— Е, — каза тя с въздишка — и без това сега не мога яздя.

— Не се шегуваше за храната — отбеляза той. Из кухнята се виждаха няколко кошници, покрити със салфетки.

— Ще ядем печено пиле тази вечер. Мика каза, че мама го е сготвила тази сутрин. Впрочем, тя пита за теб. Изпратих ѝ поздрав и казах на Мика да предаде, че добре.

Когато го погледна в очите, той долови въпрос, само кимна и отпи от кафето си.

Кошниците съдържаха буркани със зеленчуци и плодове, желета, няколко хляба, кейк и сладкиши за чай, посипани със захар, както ги обичаше Бенър. Тя вече ги беше опитала — топяха се върху езика като масло. Само Мама можеше да ги приготви така! Но удоволствието ѝ от вкусната храна се губеше от съдържаността на Джейк. Тя го разглеждаше изпод мигли. Той не беше свалил кончовите и те се мятаха отстрани, но там където бяха закрепени за краката, му прилягаха смущаващо точно. Тя си спомни как той я беше прегръщал предната нощ и стомахът ѝ сякаш олекна докато гледаше тесния му ханш. Ядосана на себе си, че толкова живо си спомня това, което той очевидно беше забравил, тя подхвърли рязко:

— Можеш ли да си свалиш поне кончовите, преди да седнеш на масата.

— Безпокоят ли те?

Да, безпокояха я, но не по начина, за който той мислеше.

— О, остави ги. Не ме интересува.

— Не, не — каза той. Измъкна закопчалките и дръпна връзките около краката си. — Не искам да разстройвам принцесата.

Хвърли ги на пода до задната врата и се отпусна на стола. Бенър сложи ръце на кръста си и го погледна сърдито:

— Защо си толкова лош към мен? Нищо ли не означава за теб миналата нощ? Тези седмици не промениха ли нещата между нас?

Той я погледна недоверчиво:

— Аз? Ти дори не погледна към мен тази сутрин.

— Защото ти не ми обърна внимание. Ти си нервен и намусен. Държиш се така, сякаш искаш аз да изчезна.

— Почакай за минута — отвърна ядосано той. — Ти се държиш така, сякаш се срамуваш, че съм бил в леглото ти. Сигурен съм, че мислиш, че си омърсена, че Принцесата на Ривър Бенд е унижила себе си, като е спала до един наемен работник.

Очите ѝ заблестяха от изпълнителната я ярост:

— О! — тя тропна с крак — Ти ме вбесяваш. Бих те убила за това, че си толкова глупав. Аз те обичам, Джейк Лангстън. Обичам те.

Сълзи, подобни на диамантчета, проблеснаха в очите ѝ. Тялото ѝ се разтрепери от вълнение, както стоеше изправена, с ръце, силно притиснати към хълбоците. Изглеждаше по-великолепна от всякога и желанието прониза Джейк като нажежено желязо.

С бързо движение ръцете му се стрелнаха напред, я хвана през кръста и я дръпна. Обгърна я и положи глава между гърдите ѝ.

— Наистина ли, Бенър? Наистина? — гласът му прозвуча неравно. Той идваше от дълбините на душата му, проправяйки си път през годините загубени илюзии и отчаяние, безпомощност и горчивина, самообвинения и разкаяние.

Тя се наведе над него и го приюти в косите си, обви с ръце любимата глава и я притисна.

— Да, да. Сляп ли си, Джейк? Как може да не разбереш?

Той повдигна глава и пронизителните му очи изтръгнаха истината. Той я видя да проблясва в дълбините очите ѝ. Обхвана главата ѝ отзад, прокара пръсти по косата ѝ, и я придърпа надолу за целувка, която сля душите им. Беше силна, почти груба страст.

— Бенър, Бенър. — Устата му се спускаше надолу. Тя се движеше гореща и влажна по кожата ѝ. Той отвърза връзките на роклята ѝ, и като отмести коприната, постави ръце върху гърдите ѝ. Отдолу тя носеше камизола. Прозрачната материя не правеше нищо, за

да скрие прелестите ѝ. Гърдите ѝ с тъмните си ореоли го привличай набъбнали под дрехата с дръзка покана.

Той я докосна, движейки ръцете си с жестове на благоговение, но твърде буйни, за да бъдат религиозни! Тялото ѝ отвърна. Тя изви гръб и се отдаде на търсещите му устни. Те я облизваха, потъркваха, захапваха, притискайки се и целувайки с дивашка алчност.

Тя вдигна едното си коляно до ръба на стола и го притисна до слабините му, лекичко го разтърка, от което той едва не падна от стола. С леки удари на езика докосваше връхчето на едната ѝ гърда и сякаш я разтърси мълния. Главата ѝ падна на рамото му; косата ѝ се разпиля по гърба. Тя беше така свободна и волна както ръцете, които разкопчаваха седефените копчета на камизолата ѝ.

Той правеше магия с устата си върху гърдите ѝ. Ръцете му се плъзнаха под дрехите и я обгърнаха. Той я придърпа по-близо и тя отвърна. Джейк захапа корсажа ѝ със зъби. После я взе на ръце и я пренесе през сумрачната къща в спалнята, порозовяла от залеза.

Положи я на леглото с грижовност, която не отговаряше на начина, по който издърпа ризата и жилетката си и ги хвърли на пода. Обувките бяха изритани от краката. Той смъкна панталона си и легна до нея. Притисна прекрасното ѝ тяло до своето.

Устните им се срещнаха в огнени целувки. Той я погали по тялото и повдигна края на камизолата. Бедрото ѝ беше гладко под дланта му.

Бенър се извърна по гръб. Посегна за ръката му и я смъкна върху себе си, поставяйки дланта му върху нежната си женственост.

— Боже мой — прошепна той, като стисна очи. Почувства непреодолима нужда да признае малкото си прегрешение. — Онази сутрин...

— Да?

— Когато се събудих...

— Зная.

Той отвори очи и я посипа със сини искри:

— Знаеш? — тя кимна. — Кълна се, не го направих нарочно, Бенър. Предполагам, че просто съм посегнал към теб през нощта и...

Тя спря потока от думи, слагайки пръсти върху устните му.

— Защо не каза нищо?

— Мислех, че сънувам.

— И аз си мислех същото.

— А какво би станало, ако не бях болна и ти знаеше, че съм будна?

— Както сега, например?

— Да, както сега.

Ръката му се вмъкна между бедрата ѝ. Те се разтвориха. Пръстите му започнаха да се движат. Той разтваряше и опипваше леко и нежно, докато я намери влажна топла. Тя въздъхна с неговото име. Пръстите му, плъзнали се в нея, бяха изкусни като езика върху гърдата ѝ. Те я милваха, докато тя започна да се извива неспокойно, с крака обвити около неговите. Той се премести внимателно и се настани между бедрата ѝ.

Очите ѝ бяха замрежени, но се отвориха, когато той я прониза.

— Кажи ми, ако те нараня.

Тя кимна.

Той проникваше в нея бавно и дълго. Безкрайно.

Клепачите ѝ се спуснаха. Чувствата бяха твърде буйни, за да ги съдържа. Джейк я изпълни, твърд и плътен, топъл и гладък. Движеше се. Галеше.

Ръцете се движеха сами върху бедрата и хълбоците му. Тя ги пъкна под дрехите му. Гладките му мускули настръхваха под дланите ѝ, докато тялото му ритмично се движеше в нейното. Джейк стискаше зъби, за да не стигне върха толкова бързо. Гледаше лицето на Бенър, любуваше се на възторга, който съзираше в него. Той се освободи от угризенията, че е обладал неопитна девойка. Това беше жена, негова жена, движеща се с него, отвърщаща, извиваща се под него.

Очите на Бенър широко се отвориха и тя стисна гърби му. Извика името му в момент на паника, когато тялото ѝ се стегна около неговото. Той проникна дълбоко, колкото можеше, добра се до самия вход на съкровено.

— Да, да, да — повтаряше той, усещайки как тялото ѝ се разтърсва.

Неговото собствено облекчение беше дълго, горещо и великолепно.

XXII ГЛАВА

— Ти, лъжец такъв! — Когато тя отвори очи, те бяха дълбоко зелени, но в тях проблясваха златисти точки.

— Какво? — засмя се той.

— Ти каза, че не си по-голям от другите мъже.

— Не, не съм. Казах, че не е твоя работа.

— Огромен си — прошепна тя.

— С кого ме сравняваш? — попита той, като се намръщи.

Тя буйно се разсмя и той трепна. Все още не можеше да си наложи да се отдели от нея. Все още тази копринена обвивка го обгръщаше.

— Нищо чудно, че всички дами приказват за теб.

Лицето му стана сериозно:

— Никога не съм бил с дама.

Тя сниши глас почти до шепот:

— Ти си легенда в правенето на любов.

Той я целуна нежно.

— А сега е първи път, когато любя.

С насълзени очи, тя повдигна ръка и докосна лицето и устата му.

— Винаги ли е така вторият път?

— Никога, Бенър. Никога преди не е било.

Той наведе глава да я целуне отново и въпреки нейната протестираща въздишка, се освободи от нея и се претърколи. Очите им се срещнаха и се впиха едни в други над възглавницата. Пръстите му леко опипваха копчетата на блузата ѝ.

— Красива си, Бенър Коулман!

— Ти също, Джейк Лангстън.

Той отрицателно поклати глава.

— Аз съм стар и очукан, като плашило. Скитник на кон.

Тя се наведе и го целуна нежно:

— Не и за мен. Ти винаги ще бъдеш моят Ланселот.

— Кой е той? — той повдигна едната си руса вежда.

Тя проследи извивката ѝ с пръст и леко се засмя:

— Трябва да прочетеш някой път за него. Но уверявам те, че ще бъдеш доволен от сравнението.

После усмивката ѝ премина в гримаса. Ланселот е обичал жената на краля. Дали Джейк обича Лидия все още след тази нощ? Бенър прогони тази мисъл. Няма да позволи нищо да помрачи тази нощ. Джейк е тук, люби я, приема любовта ѝ. Засега това е достатъчно. Тя докосна блестящата му коса:

— Ядосвам се, когато говориш така за себе си.

— Как?

— Че си стар и грозен. Не си такъв. Ти си красив. И защо казваш, че си скитник?

Той погледна неспокойно настрани.

— Не мисля твърде много за себе си.

— Но защо?

Тя се премести, пъхайки ръка под главата му загледа в тавана.

— Това се случи много отдавна, Бенър. В друго време от живота ми. Ти не би искала да чуеш за това, сигурен съм.

— Напротив. Искам!

Той обърна глава, улови любовта, така очевидно бляскаща в очите ѝ и въздъхна. Може би ще започне да мисли по-лошо за него, когато ѝ каже, но беше по-добре да разруши представата ѝ за себе си сега, отколкото по-късно. Беше таил в себе си това с години. В този момент, с нея, той почувства нужда да ѝ разкаже, да изтръгне всичко от гърдите си.

— Аз загубих невинността си и брат си в един и ден. Моя беше вината, че убиха Люк.

Бенър лежеше тихо, неподвижно. Джейк погледна лицето ѝ, за да види реакцията. После продължи уверено:

— Присила се домогваше до мен още от времето на преселването ни. Аз бях на шестнадесет години и разгонен като бик напролет.

Спокойно, почти беззвучно, той ѝ разказа историята за това, как Присила го беше въвлякла в сексуалната лудост онова лято, съблазнявайки го, примамвайки го.

— Един следобед аз оставих на Люк да свърши моята работа и се измъкнах, за да се срещна с нея. Когато се върнах след няколко часа,

майка ми настояваше да обясня къде е Люк и къде съм бил аз самият. После дойде Мозес, носейки брат ми на ръце. Гърлото му беше прерязано.

По бузите на Бенър се стичаха сълзи. Тя все още не бе проговорила. Джейк се откриваше пред нея така, както пред никой друг досега. Сега тя трябваше да остане безмълвна. Той отчаяно се нуждаеше от някого, за да бъде изслушан. Не да го осъди, нито пък да му съчувства. Само да слуша.

— Трябваше да живея с това през всичките тези години. Ако не бях с Присила тогава, брат ми вероятно щеше да е още жив.

Той седна и обгърна с ръце коленете си.

— Знам, че ти и всички останали мислят, че съм един от любовниците на Присила. Истината е, че сега не се докосвам до нея. Бил съм с нея още няколко пъти след онзи ден, но винаги, когато го правех, мразех себе си. Когато пристигнахме, групата се раздели и не бях я виждал с години. Срецнах я отново във Форт Уърт, минавайки оттам при едно дълго пътуване. Не се изненадах, че е в публичен лом. Тя искаше да продължим, но всеки път, когато я погледнех, виждах лицето на Люк — мъртво, бледо, с риза, покрита с кафяви, кървави петна. Той стана от леглото, отиде към тоалетната масичка си наля чаша вода. — Как му се искаше в този момент това да е уиски.

— Това не е всичко. Можеш да чуеш и останалото. Аз открих кой е убил Люк.

Той замълча за миг. Между него и Лидия се беше създала онази ненарушима връзка. Убиецът на брат му беше нейният заварен брат, нейният насилник, нейния мъчител. Джейк беше разчистил всички сметки.

— Аз го убих, наръгах го с нож и изпитах удоволствие да го направя. Бях шестнайсетгодишен. Шестнайсет — каза той през стиснати зъби.

Главата му се отпусна напред. Бенър, забравила за скорошната си операция, скочи от леглото и застана зад него. Той я чу и се обърна.

— Такъв е мъжът, когото ти току-що прие в леглото си — каза той, като посочи чаршафите.

— И не съжалявам. Човекът, когото си убил, е заслужавал да умре.

— А Люк? Нима и той е заслужавал?

— Вината не е твоя! Ти не си отговорен. Стечение на обстоятелствата, съвпадение. Не можеш да носиш вина за това до края на живота си.

Не можеше ли? Не беше ли го правил в продължени на почти двадесет години? И всеки един ден през тези години той беше презирал жените. Беше наказвал всяка една и всички, заради връзката на Присила с убийството на Люк.

До тази нощ.

Бенър не беше се отдръпнала отвратено от него, а го гледаше с разбиране и любов. Тялото ѝ го беше прочистило, след онова омърсяване през съдбоносния ден с Присила Уоткинс.

— Има и други, Бенър. Двама. Мъже с имена и лица, и аз ги убих.

— Разкажи ми за тях.

— Единият уби мой приятел. Той беше тръгнал на своето първо пътуване за добитък. Бях го взел под закрилата си. Той ми напомняше за Люк. Онзи, другият, беше драка. Той удари момчето в корема затова, че е разляло кафе на постелята му. Сигурно е получило вътрешен кръвоизлив. Умря по-късно през нощта. Аз се бих с убиеца му. Явно сме се били с часове. Накрая аз... му счупих врата.

Бенър сложи ръка на гърдите му:

— А другият?

— Другият беше играч от Канзас Сити, който мамеше мен, и почти всички други каубои. Той ни прилъгваше да играем покер, като ни позволяваше да спечелим няколко ръце и след това ни обираше с измама. Аз го предизвиках на двубой с пистолети. Този извади пистолета, но аз бях по-бърз.

Той погледна надолу към жената, плътно притисната до него. Горчива усмивка изви едното ъгълче на устата му.

— Ето, това е. Мръсният, нещастен живот на Джейк Лангстън.

Тя смело обвини ръце около него и прислони буза до гърдите му.

— Тези хора са наранили други, Джейк. Ти не си убиец!

Като я хвана за ръце, той я отблъсна леко:

— Но нима не разбираш? Можех да го направя отново, ако се беше наложило.

— Бих го очаквала от теб. Бих го очаквала и от баща си. Не знам дали някога е убивал, но знам, че би го направил, ако почувства, че е

справедливо.

— Може ли смъртта въобще да бъде справедлива?

— Да — каза Бенър меко. — Да, Джейк, вярвам, че понякога тя е справедлива.

Тогава той я притисна до себе си и зарови лице в косата ѝ:

— Не знам дали сме прави или не, Бенър, но ти благодаря, че каза това.

— Не го казвам само защото знам, че искаш да го чуеш. Мисля, че всеки от нас е способен на насилие, ако бъде предизвикан. Ти си убил в защита на семейството и приятелите си.

— Никога не съм го казвал на майка си.

— Може би е трябвало. Тя е мъдра, Джейк. И знае по-добре от мен какво да ти каже. — Тя протегна ръце и взе лицето му. Зная, че те обича и ще продължи да те обича независимо от това, какво си направил. Аз също.

Той отметна кичур коса от бузата ѝ:

— Чувствам се по-добре сега, след като ти казах.

— Доволна съм — тя погали гърба му, разтваряйки широко длани.

Той се наведе и потърси устните ѝ. Целувката благодареше. Беше отворил сърцето си и думите, толкова трудни за изричане преди, се бяха излели от него. Той усещаше свобода, каквато не беше чувствал от онова лято, в което загуби невинността си. Беше намерил надежда отново в това крехко олицетворение на женствеността, притиснало се доверчиво в него.

— Ти не хапна нищо на вечеря.

Тя се засмя:

— Тя беше прекъснатата, нали?

— Няма да ме чуеш да се оплаквам.

— И аз — каза тя в момента, когато устните му притиснаха към нейните за друга целувка.

Когато се откъснаха един от друг, тя каза:

— Оценявам галантността ти, но знам, че си гладен. Срамота е да оставим всичката тази храна да бъде хвърлена.

— Хайде. — Той лекичко я плесна отзад и я изведе от спалнята.

— Има ли повече от един начин?

Бенър вдигна очи над масата отрупана с храна, когато привършваха с яденето. Тя навлажни върха пръста си и обра трошичките от сладкиша по чинията. Когато ги събра, сладко облиза пръста си.

Джейк я гледаше изумено с нарастваща възбуда. Беше му трудно да преглътне.

— Повече от един начин за какво?

— Знаеш какво имам предвид.

Той се усмихна:

— А ти как мислиш?

— Не знам — каза тя дръзко, отмятайки косата. — Как бих могла? Ти си единственият ми любовник.

Той протегна ръка. Пръстите му разтъркваха ръката ѝ докато улови погледа ѝ.

— Съжалявам за онази първа нощ, Бенър. Трябваше да бъде по-внимателен. Опитах се, но... — той безпомощно сви рамене — ти ме превзе като ураган.

Тя се наведе напред, гледайки с любов как веждите блестят на светлината, докато останалата част от лицето му оставаше в сянка.

— А сега?

— Ти ме превземаш като ураган — прошепна той страстно.

Тя стана от стола и заобиколи масата. Седна в скута и обви с едната си ръка раменете му, а другата зарови в косата му. Той я прегърна. Другата му ръка отново разкопча камизолата и покри едната ѝ гърда. Тя беше все още възбудена от любенето. Целунаха се дълго и лениво, вкусвайки се един друг, поглъщайки се. Когато Бенър се отдръпна, тя започна да си играе с косъмчетата на гърдите му.

— Джейк?

— Хм? — той беше зает с привлекателните ѝ гърди, с тяхната форма, големина, с тяхната съвършена гладкост и твърди връхчета.

— Искам да ме научиш.

— Да те науча на какво?

— Как да... е, ти знаеш. Как да правя тези неща. Ръката ѝ се движеше по гърдите му, докосвайки бронзовите кръгчета на зърната му. Той задържа дъха си.

— Бенър, ти не се нуждаеш от никакви инструкции.

— За мен е важно да знам как да ти доставя удоволствие.

Джейк винаги си беше представял Лидия като любеща съпруга, която не оставя съпруга си незадоволен. Рос никога не беше споделял подробности от интимния си живот, но всеки, който го познава, можеше да забележи в него щастливия мъж. Рос беше страстен и мъжествен. Откакто се беше оженил за Лидия той не беше поглеждал друга жена. Джейк можеше да заложи живота си за това. Бенър беше дъщеря на хора, които се радваха на див брачен живот. Джейк все още беше удивен от нейната пламенност. Тя превъзхождаше всичко, което беше преживял с проститутките, които често симулираха отклик. Някои жени дори не знаеха, че са способни на такова страстно облекчение.

— Аз не искам да ходиш при друга за нещо, което не ти давам.

— Бенър...

— Ще ме научиш ли как да те любя?

Той докосна косата ѝ, спусна ръка през нея по рамото ѝ. Това беше дяволски привлекателно предложение, но тя все още се възстановяваше от операцията. Всемогъщи Боже, когато той си помисли как тя се извиваше под него и... Чудно, как не се отвориха шевовете. Къде, по дяволите, му е бил умът?

— Не тази нощ — каза той, като я освободи от прегръдката си. Притискането на нейните закръглени бедра към него правеше по-трудно да се устои на това решение. — Изглеждаш уморена. Отивай в леглото и ме остави измия чиниите.

Не беше умора това, което накара раменете ѝ да увиснат, когато излизаше от кухнята. Беше разочарование.

Когато след половин час Джейк отвори вратата на спалнята, тя беше още будна.

— Мислех, че вече спиш.

— Чаках те. — Раменете ѝ бяха голи над завивките. Пламъкът на лампата беше намален. Тя изглеждаше прекрасна. Следите от изтощение, които правеха тъмни кръгове под очите ѝ, само увеличаваха тяхната красота. Джейк усети пристъп на вина, затова че я беше изтощил. В същото време желанието гореше в него.

— Не можем да спим повече заедно, Бенър. Тази сутрин почти ни хванаха.

— Готова съм да поема риска.

Той твърдо поклати глава:

— Но аз не съм. Заради теб, не заради себе си. Не искам името ти да се разнася из бараката на работниците.

— Ще ме целунеш ли поне за лека нощ?

Той се усмихна, зъбите му уловиха светлина от лампата и проблеснаха на тъмното му лице.

— Това ще направя.

Дюшекът потъна от тежестта му, когато седна накрая на леглото. Привличането и желанието ѝ да бъде близо притиснаха Бенър към него. Чаршафите, които я покриваха, паднаха настрана и когато Джейк погледна към нея след дългата целувка, видя розовото връхче на едната ѝ гърда да надничва предизвикателно към него. Той изстена тихо:

— Не играеш честно, Бенър.

— Винаги нарушавам правилата.

Той наведе глава:

— Защо не мога да ти се наситя?

Устата му не се поколеба. Той я докосна с език. Едно опитване не беше достатъчно. Премести се върху другата ѝ гърда и я облиза дълго и страстно, така че Бенър въздъхна от желание.

— Моля те, Джейк! Не се ли чакахме един друг достатъчно дълго?

Той я загледа замислено. Беше толкова невероятно хубава, с коси, разпуснати над белите, гладки рамене. Гърдите ѝ блестяха все още влажни от целувките му, надничайки през буйните черни къдрици. Устата ѝ беше набъбнала и зачервена.

Той бавно стана от леглото и свали ризата си. Откопча панталоните. Бенър гледаше с благоговение неговите силни гърди и мускулите на ръцете му. Със сигурност, нямаше друга жена, която да има такъв любовник като него. Беше слаб, всяко ребро се очертаваше, но мускулите на корема му бяха опънати и твърди. Вените прорязваха мускулестите му ръце и при най-малкото движение.

Той смъкна панталоните по краката си и се наведе леко, за да се освободи от тях. Като се изправи, Бенър въздъхна тихо. Впечатлението от неговата голота беше изцяло чувствено. Той беше красив на светлината на лампата, проблясваща върху бронзовата му кожа и златистобелите косъмчета по тялото. Очите ѝ проследиха гърдите, които преминаваха в плосък корем и тесен ханш. Бедрата му бяха

дълги и слаби, но прасците — твърди и закръглени. Очите ѝ се плъзнаха нагоре, към члена където русите косми ставаха по-тъмни и по-гъсти.

Джейк се наведе и отдръпна завивките, намирайки я както си беше мислил — гола. Легна до нея, придърпа към себе си, държейки я нежно, като внимаваше за превързаната ѝ рана. Но от това целувката им не беше сдържана. Тя беше дива, напълно непокорна, страстна, разюздана. Той сложи ръце на гърдите ѝ, любейки отначало с пръстите си, а после с устата си. Той целуна пъпа ѝ, започвайки интимно с език и лекичко притискайки зъби. Премести устни към превръзката на корема и целуна с изключително внимание.

Треската в кръвта му растеше. Биенето на сърцето му се усили, пулсирайки в слепоочията. Пръстите на Бенър се вплитаха в косата му. Това, което преди я плашеше, сега я възбуждаше, силното вълнение, което преминаваше през тялото ѝ като водите на придошла река. Непознатото чувство от докосването на устните му по тялото ѝ беше шокиращо, но неговата грижовност обещаваха само удоволствие и неописуем екстаз. Той зарови носа и брадичката си в корема ѝ. Отново целуна бялото квадрати парче марля, а след това се премести по сенчестата вдлъбнатина между бедрото и корема. Прокара език по нея.

Като повдигна леко глава, той се загледа в гнездото от черни копринени косъмчета. Отначало я докосна дъхът му, после устните му, които шепнеха ласкави думи. Дишайки тежко, той погледна към нея.

— Бенър, никога не съм правил това преди, но ... — думите увиснаха във въздуха като недовършен въпрос.

— Не си правил какво? — гласът ѝ беше пропит от страст.

Джейк коленичи до леглото и я придърпа към ръба му. Той целуна триъгълника на нейната женственост. Тя изви гръб и сграбчи чаршафите под себе си с неспокойни ръце. Той бавно разтвори бедрата ѝ и ги сложи върху раменете си. Обръщайки глава, притисна устни към меката вътрешност на бедрото ѝ. И отново. Сладката ласка продължи безкрайно.

Чак след това си позволи да я вкуси. Вдъхна аромата запечатвайки го в паметта си завинаги. Покри я с устата и лекичко я засмука. Езикът му беше смел изследовател, който прониква дълбоко и сладко. Когато се отдръпна, погали пулсиращата плът с гъвкави движения, от които тя обезумя. Тази благословена, черна кадифена

пропаст се разтвори и Бенър се притисна към него още повече. Като мълвеше името му, тя се загуби в експлозията от брилянтна светлина. Цялото ѝ съзнание беше разтърсено от мисълта, че съществува такова върховно човешко изживяване.

Джейк се беше заричал, че няма да я обладае още веднъж днес, но беше безсилен да се съпротивлява, когато ръцете ѝ се повдигнаха и го потърсиха. Той се изпъна над нея и се зарови дълбоко.

— Опитвам колко прекрасна си. — Той я целуна.

Бедрата ѝ се извиваха гъвкави като вълни под тласъците на тялото му. Неговият връх дойде точно когато тя достигна нов предел. Джейк трепереше от излелите се чувства, когато семето му я изпълни. Те се притиснаха един в друг, оцелели във вихъра на бурята.

Когато най-накрая събра достатъчно сили да излезе от нея, той погледна лицето ѝ. Прокара пръст по сенките под очите, но не можа да почувства съжаление. Моментът беше прекрасен.

— Никога не съм знаела... — прошепна тя.

— Нито пък аз.

Те се целунаха нежно. Той придърпа одеялото. Телата им си подхождаха, сякаш бяха създадени на небесата един за друг. Когато тя се унасяше в съня, той я чу да прошепва:

— Обичам те, Джейк.

Остана буден още дълго, заслушан в лекото ѝ дишане, усещайки го върху гърдите си, където беше отпуснала глава.

Не можеше да вземе никакво друго решение. Утре ще трябва да ѝ каже.

Тя дълго се мъчеше да отвори очи, после примижа за да фокусира погледа си. Спалнята беше замъглена сивата утрин.

— Какво правиш? — попита тя сънено.

Джейк, напълно облечен, готов за дневната работа, седна на ръба на леглото. Той навиваше кичур коса около пръста си и гъделичкаше с него носа ѝ, за да я събу.

— Мъжете ще дойдат рано. Днес ще докараме добитъка вкъщи, госпожице шеф. — Той я потупа по брадичката — Не искам да тръгвам без да ти кажа довиждане.

Тя леко нацупи устни.

— Иска ми се да мога да дойда и да докарам добитъка с теб.

— Следващият път — той се наведе да целуне връхчето на носа ѝ, целувка, която продължи надолу, включително устните. Обичам да се събуждам до теб, Бенър.

— Аз също.

— Но не можем да продължаваме така. — Той стана от леглото и отиде до прозореца, където сивото на хоризонта отстъпваше място на блестящо розово. Сърцето на Бенър ехтеше с погребален звън. Тя отхвърли завивката, грабна дрехата си и стана от леглото.

— Какво искаш да кажеш? — тя се уви в пенъоара си.

— Не можем да продължаваме да спим заедно. Твърде много държа на теб. Освен това аз лъжа Рос и Лидия всеки път, когато те докосна. Те те повериха на мен.

Сърцето ѝ биеше силно от страх. Не можеше да каже по такъв начин, че си отива. Ако го направи, тя умре на място.

Той бавно се обърна. Нервно мачкаше периферията на шапката си между пръстите си.

— Бенър, аз мисля... — той спря, за да прочисти гърлото си.

Тя потисна риданието си.

— Мисля, че трябва да се оженим.

Облекчението ѝ беше толкова дълбоко, че го остави да се излее в дълбока въздишка. Хвърли се към него, обви ръце около шията му и покри лицето му с целувки.

— О, Джейк, Джейк! Аз... о, да, да.

— Искаш ли?

— Мили Боже, да. Ако ти не ме беше помолил да стана твоя жена, аз щях да те помоля. Помислих си, че ме напускаш.

Той се усмихна на ентусиазма, с който тя прие. Изпускаяки шапката си на пода, той отклони мечешката прегръдка:

— Внимавай. Може да се отворят шевовете.

— О, Джейк, кога? Кога?

— Колкото е възможно по-скоро. — Той я отстрани леко и надникна в лицето ѝ, като усмивката му внезапно изчезна. — Бенър, нямаме време за пищна сватба. Аз вече съм взел документите. Уредих всичко, когато ходих в града за храна. Имаш ли нещо против, ако намерим свещеник и се оженим без суетене, без дори да кажем на вашите, докато всичко не бъде свършено?

— Не, разбира се, че не, — отвърна тя с недоумение. — Не искам да разтръбявам за друга официална сватба. Но защо не трябва да казваме на родителите си? Защо казваш, че нямаме време?

— Има бебе, Бенър. — Тя го погледна глупаво, без да успее да отговори. — Ти носиш моето дете.

Бебе! Дете на Джейк!

— Трябва да е станало онази първа нощ в конюшната — продължи той. — Докторът ми каза, когато беше тук. Това беше една от причините, поради които не искаше да оперира. Страхуваше се, че операцията може да навреди детето.

Аз ще имам бебе! Бебе, което Джейк и аз сме направили.

Неописуема радост премина през нея, бълбукайки като фонтан и искрейки като скъпо шампанско.

Но после смисълът на това, което ѝ беше казал, я връхлетя незабавно и напълно пресушавайки реките от щастие, които течаха през нея. Тя се измъкна от ръцете му и отстъпи. Лицето ѝ от щастливо стана празно, после ядосано, после разярено. Преди Джейк да може да се предпази, ръката ѝ полетя и го удари силно и болезнено по скулата.

— Ти, копеле! Не се нуждая от твоето съжаление или твоето милосърдие. О, като си помисля... — тя говореше бързо и несвързано. Това, че той я беше любил и ѝ предлагаше женитба от съжаление беше твърде унижително, за да го понесе.

— Съжаление? Милосърдие? За какво, по дяволите, говориш? — попита той, като разтъркваше челюстта си.

— Излез оттук и ме остави сама. Махай се! — изкрещя тя. Джейк беше виждал много пъти нервните избухвания в детството ѝ, и знаеше, че тя не се шегува. А и беше лишен от избор като чу, че мъжете влизат в двора.

— Ще поговорим по-късно.

— Върви по дяволите!

С широки крачки той напусна къщата.

Бенър го последва до вратата на спалнята и я затръшна с такава сила, че прозорците звъннаха. После покривайки лицето си с ръце, тя се свлече надолу. Разтърсиха я тежки ридания.

Тя се чувстваше по-унижена, отколкото в деня на сватбата, повече, отколкото след случая в конюшната, повече от когато и да било в живота си.

Унижена и нещастна.

XXIII ГЛАВА

Грейди Шелдън се беше възстановил. Ребрата не се забиваха във вътрешностите му всеки път, когато се движеше. Разклатените зъби се бяха закрепил. Белезите по лицето му бяха преминали през различни оттенъци на пурпурното и сега представляваха малки петънца, забележими само на силна светлина.

Физическите рани бяха зараснали. Но омразата в него беше прясна като открита рана.

Проклет каубой!

Рос Коулман беше заплашил живота му пред целия град. Това беше достатъчно унизително. Но бебче като Бенър Коулман да предпочете един скитник пред него, Грейди Шелдън, беше немислимо! Лангстън беше много по-стар. Сигурно нямаше пукнат грош. Беше не само немислимо, беше непростимо!

Дни наред той прекара потънал в летаргичен сън в хотелската си стая, лекувайки раните и омразата си. Официално, защото това беше необходимо, а всъщност, защото в омразата му се фокусираше целият му живот. Всички те щяха да си получат заслуженото и дори това да му струваше живота, Грейди щеше да се погрижи то да стане.

Той торможеше камериерките в хотела, ръмжейки към тях като звяр, който се спотайва в дупката си всеки път, когато почукваха на вратата и питаха дали се нуждае от услугите им. Той живееше на уиски. Не се къпеше, не се бръснеше и не правеше нищо друго освен да се търкаля в омразата си към Джейк Лангстън и всички Коулманови.

Този ден се събуди от пиянския сън със остър махмурлук, от който го болеше всичко — от космите косата до ноктите на краката. Той се измъкна от пропитите с пот чаршафи, изкъпа се в стаята и постепенно започна да се превръща в човешко същество.

Сега, когато влезе в „Райските градини“, той отново се почувства самоуверен. Беше имал лош късмет, което се случва и на други. Това щеше да се промени.

Бузите му бяха розови след първото бръснене от седмици насам. Наеният му костюм беше изпратен и върнат изгладен и почистен. Чернокожият младеж, който причакваше клиентите на ъгъла, беше льснал обувките му. Шапката беше стилно нахлупена на главата му.

Грейди потрепера при мисълта за уиски, но си поръча на бара бира. Докато си проправяше път през задимената гостна и игралните салони, той не забеляза знака, който барманът направи на един от пазачите. Пазачът се обърна и се насочи към стаята на собственицата. Присила се отзова на повикването, влизайки в бара с по-малко театрална ленивост от обикновено. Тя с нетърпение очакваше да разбере къде е бил Грейди Шелдън. Никой не го беше виждал няколко седмици. Беше изпратила писмо до Ларсен, но то остана без отговор. Това, което имаше да му каже, не можеше да чака повече. Сега, като го видя наведен над бара да отпива от пяната, тя се спусна към него.

— Грейди! — тупна го тя с ветрилото по ръката. — Ти непослушник! Къде беше? Умирах да те видя.

Той се загледа към нея. Беше ѝ липсвал толкова много, нали? Сърцето му се изпълни с гордост, прочутата и ненаситна проститутка в щата го желаше страстно.

— Имах известни неприятности — за миг кафявите му очи се помрачиха от спомена за всеки удар, който беше получил от юмрука на Джейк, както и за решителния отказ на Бенър. Няма съмнение, че добре са се посмели за негова сметка след това.

Усетила лошото му настроение, Присила успокоително положи ръка върху неговата и притисна бюст към гърдите му.

— Надявам се, че вече всичко е свършило. — Думите ѝ идваха нежни и успокоителни за наранената му душа.

— Не още — той се усмихна лениво — Но ти можеш да отвлечеш мислите ми от проблемите, нали?

Тя съблазняващо се вгледа в устните му:

— Сигурно мога. Ти ми липсваше.

Всъщност, това беше истина. Напоследък в живота ѝ забележимо липсваше мъжка компания. Очевидно Дъб ѝ се сърдеше и се държеше настрана от нея. Той не беше идвал в „Райските градини“ откакто тя го спря на улицата.

Тя не беше имала мъж откакто... откакто Джейк я беше отблъснал. Тя го наричаше с обидни имена в мислите си, но тялото ѝ

изгаряше от желание при спомена за дългите му, силни бедра, възседнали ваната ѝ.

Тя вдигна глава и загледа Грейди с копнеж. Пръстите ѝ се движеха под сакото и жилетката му и тя лекичко подраскваше по ризата.

— Ела с мен, Грейди. Ще те направя щастлив тази нощ — тя облиза с език устните си. — По повече от един начин.

Тя го поведе към стаята си. На вратата прошепна нещо на пазача, който я беше осведомил, че Грейди е в салона. Грейди влезе преди нея, но в момента, в който тя затвори вратата, той се обърна и я погледна. Тя се разтапяше в ръцете му, извивайки вълнуващо тялото си под него.

— Господи, красива си — въздъхна той, останал без дъх, когато дългата им целувка премина във влажно докосване на устни.

Устните ѝ леко докосваха неговите, но мозъкът ѝ работеше бясно.

— Ако направя нещо за теб, Грейди, ти ще направиш ли нещо за мен?

— Какво например? — попита той разгорещено.

— О, не съм решила още. Само питам.

— Разбира се — той би се съгласил на всичко, докато езикът ѝ докосваше устните му по този начин. — Всяка услугата се отвърща с услуга.

— Знаех, че ще кажеш това.

Присила беше в пауново син сатен. Гърдите ѝ преливаха над деколтето. Ръцете на Грейди се плъзнаха по гладките възвишения, устните му ги последваха.

— По дяволите! — той вдигна глава от заниманието си което го беше погълнало, когато някой почука на вратата.

Присила го погали по бузата:

— Нещо важно за нас, двамата, скъпи. Вярвай ми. Няма значение какво казвам, играй според това.

В шепота ѝ имаше предизвикателно обещание, така че той нямаше сили да ѝ противоречи, когато тя се изплъзна от прегръдката му и отида да отвори.

Беше малко изненадан, когато Присила покани една от проститутките. Не можеше да разбере как тази жена с подпухнало

лице и рошави коси може да представлява някакъв интерес, а още повече да е важна за него.

Но Присила я хвана за ръка и я дръпна навътре, затваряйки бързо зад нея. Тя я покани на един от смешните въртящи се столове около малката масичка за чай. Жената се възползва от шишето с уиски. Тя си наля дося голяма доза и вдигна чашата към устните си, като гледаше подозрително Грейди над ръба на чашата.

— Шугър, това е мистър Грейди Шелдън, юристът, когото ти говорих.

Грейди отправи към Присила недоумяващ поглед но тя беше невъзмутима, когато седна срещу Шугар и посочи на Грейди другия стол.

— Ще пийнете ли, мистър Шелдън?

Той се отпусна, забравил решението си и промърмори:

— Да, моля.

— Виждала съм го тук преди. Мислех, че е един от вашите — промърмори тя упорито.

Напоследък Мадам Присила се отнасяше с нея по-добре. Тя получаваше уиски винаги, когато искаше. Ако не се чувстваше разположена да приема клиенти, можеше да остава горе в стаята си. Дори получи нова рокля, с която беше тази вечер. Присила ѝ я даде като награда за дългогодишната ѝ работа. Шугар искаше да приеме това специално отношение за чиста монета. Но ако човек познава живота, така както тя го познаваше много добре, трябваше да знае, че нищо не се дава даром. Какво имаше предвид Присила, като я запознава с този човек? Той не приличаше на служителите, които Шугар познаваше. Беше прекалено нервен и блед. Дали Присила не иска да ѝ пришие някакво престъпление? Дали не я намазваше с масло, само за да я опече?

— Мистър Шелдън е един от любимите ми клиенти, — каза нежно Присила. — но тази вечер е тук по работа. Както знаеш „Райските градини“ и въобще „Дяволското място“ привлича някои криминални елементи. Мистър Шелдън често комбинира работата с удоволствие, тъй като напрежението му е огромно.

— Каква работа? — Шугар небрежно наклони шишето над чашата и си наля още уиски.

— Да проследява търсени престъпници, разбира се.

Присила видя нарастващото подозрение в замъглените очи на Шугар, докато тя изучаваше Грейди. После продължи:

— Спомняш ли си историята, която ми разказа за Рос Коулман? Мистър Шелдън би искал да я чуе.

— Как? — попита нагло Шугар.

— Той иска да я провери. Срамота е да оставим наградата да пропадне.

— Награда? — за пръв път, откакто беше влязла в стаята, Шугар прояви някакъв интерес. Дори чашата ѝ спря между масата и отпуснатите ѝ устни.

— Колко каза, че е наградата, Грейди? — попита невинно Присила.

— Ъ-ъ-ъ, петстотин — импровизира той.

— Струва ми се, че каза хиляда.

— О, да, да, хиляда. — Грейди нямаше представа за какво се отнася, но щом засягаше Коулман, значи засягаше и него. А това как Присила го представяше, не вещаеше нищо добро за Рос Коулман. Интересът му беше също толкова остър, като интересът на Шугар. Той с удоволствие би заплатил кралски, за да разбере какво ще каже старата проститутка.

— Вие ще ми дадете хиляда долара, за да ви разкажа историята за Рос Коулман? — възкликна Шугар, като положи ръка на гърдите си. — Господи, защо?

— Това може да се окаже много важно — отклони отговора Присила.

Моментният ентузиазъм на Шугар се изпари и тя враждебно ги изгледа. Те наподобяваха хищни птици готови да се нахвърлят на жертвата.

— Не искам да причинявам неприятности на никой.

— И по-скоро би оставила престъпника на свобода?

Грейди извърна глава и впи очи в Присила. Коулман е престъпник? Всемогъщи боже!

Той се прокашля и каза, като се стараеше да звучи авторитетно:

— Ако имате някаква информация, която може да ми помогне за залавянето на престъпник и я укриете, ще се считате за съучастник.

Присила го погледна с уважение. Тя тайно му се усмихна, поздравявайки го.

— Не искам да причиня на никого неприятности, — повтори нерешително Шугар.

Тя започна да разбира. Спомни си за двете момчета, които се отнасяха към нея с уважение, дори когато облекчаваха страстта си. И Джейк, който винаги е бил мил с нея.

Но тя искаше да доживее дните си в „Райските градини“. Между това място и глада стояха приютите и бордеите зад конюшните. Тя не искаше да умре като момиче от бордей. В края на краищата в „Райските градини“ имаше покрив, легло, а понякога и бутилка уиски.

Тя беше проституирала почти през целия си живот. Един път повече нямаше да е от значение.

Присила успокоително положи ръка на рамото ѝ.

— Просто разкажи на мистър Шелдън това, което каза на мен.

Шугар погледна към Грейди отново. Той прие строго изражение, въпреки че му се искаше радостно да се засмее. Обещанието на Присила не е било напразно. Тя му подаряваше оръжие срещу Коудманови.

— Работех в един мръсен град на железопътната линия в Арканзас — започна тихо Шугар. — По време на възстановяването.

— 1872, — уточни Присила, защото това беше годината, в която тя и родителите ѝ емигрираха от Тенеси в Тексас. Годината на нейното освобождение.

Шугар кимна.

— Работех за онази мадам на име Ла Рю. Това не беше истинското ѝ име. Тя беше...

— Разкажи само онази част, за Рос Коулман — подкани я Присила, като се опитваше да скрие нетърпението си. — Кога го видя за пръв път?

— Е, добре. Ние, ъ-ъ-ъ, нашият фургон се развали. Група преселници бяха спрели наблизко, при потока. Изпратиха един мъж да ни помогне. След като ни измъкна от калта, той дойде с нас в града. Ние всички го забелязахме, защото беше много хубав и въобще... Но не мисля, че е бил с някоя. Ние и без това бяхме заети с онези мъже. Бяха разгонени като бикове. Повече не съм го виждала.

Грейди въпросително погледна Присила. Едно посещение в публичен дом не е криминално престъпление. В противен случай

почти цялото мъжко население щеше да е зад решетките. Присила любезно се усмихна:

— Продължавай, Шугар — обади се коварно тя. Шугар се подкрепи с нова доза уиски.

— Щяхме да забравим този Рос Коулман, ако не беше дошъл един служител на властта да го търси по-късно. Пинкертън. С него беше и тъстът на Коулман, не помня името му.

— Бащата на Лидия? — попита Грейди.

Присила поклати глава.

— Не, това трябва да е бил бащата на първата жена на Рос Коулман.

— Майката на Лий — съобрази Грейди — Защо търсеха Рос Коулман?

Шугар неделикатно се почеса под мишницата.

— Едно от нашите момичета беше убито. Никой никога не разбра кой го е направил. Не е мистър Коулман защото не беше там през онази нощ.

— Все още не разбирам — каза Грейди, като клатеше удивено глава.

— Странното беше, че те казаха, че името Коулман всъщност не е Коулман.

— Не е Коулман? — Грейди се изпъна на стола и са наведе над масата.

— Името му е Кларк, струва ми се. Сони Кларк. Бил е с братята Джеймс. Представяте ли си колко възбуждащо беше за нас, момичетата, че сме се докосвали до един от гангстерите на Джеймс. Те бяха известни тогава. Оная кучка, Ла Рю, успя да се възползва от факта, че той е бил при нея. Разбира се, след като беше убит, тя...

— Убит?

— Тук започва да става интересно — измърка Присила. — Кажу ми това, което каза на мен, Шугар.

— След известно време, може би месец или два, Мадам Ла Рю получи писмо от този детектив, с което се казваше, че Сони Кларк е умрял от огнестрелни рани. Ние всички си помислихме колко е тъжно, че е убит — толкова хубав и с такава хубава жена и въобще...

Тя отново отпи от чашата си:

— Не бях си спомняла за това с години. Когато Присила ме нае и открихме, че тя е била със същия керван и заговорихме за това. Стори ми се странно, когато тя спомена, че Коулманови живеят в Източен Тексас. — Тя сви рамене. — Но това не ми влизаше в работата. Аз само видях него и жена му през онзи ден. Ако после не се беше вдигнал шум около името му, изобщо нямаше да си спомня за това.

Грейди Шелдън седеше съвършено неподвижен. Той се опита да организира в някакъв ред информацията, която получи от Шугар и да я осмисли. Рос Коулман — разбойник от бандата на братя Джеймс? Бандит? Убиец? Живеещ под чужда самоличност през всичките тези години.

Прииска му се да затанцува от радост, да се затъркаля по килима от щастие. Но направи сериозна физиономия, когато се обърна към Шугар:

— Има ли още нещо?

— Не.

— Много ни помогнахте, мис...?

— Далтън — каза тя скромно.

— Ще получите наградата си утре.

— Благодаря, Шугар — каза Присила, като стана и каза, че разговорът е завършен. Тя придружи жената до вратата. — Изглеждаш уморена, скъпа. Знам, че това беше прекеждие за теб. Защо не се качиш в стаята си да си починеш?

— Бих могла да пийна.

— Ще изпратя едно от момчетата да ти донесе бутилка.

След като затвори вратата след нея, Присила се обърна към госта си с победоносна усмивка.

— Е?

Грейди се спусна през стаята, вдигна я и я завъртя в лудешки танц.

— Присила, ще те обвия с кожи и ще те покрия с диаманти за това!

Тя се засмя.

— Ще поискам партньорство в бизнеса ти с дървен материал. Мисля, че идеите ти са новаторски. Аз също имам някои идеи. Мога да внеса една добра сума за разширяване на бизнеса.

Грейди престана да танцува и бавно я пусна на пода.

Той никога не беше помислял да си вземе за партньор проститутка. Но щеше да се оправи с това по-късно. Сега беше в настроение да празнува.

— Ще ти дам всичко, което искаш, Присила. Ти ме направи най-щастливият мъж.

После усмивката му изчезна.

— Ами ако това са само дрънканици на една пияна проститутка, която иска да привлече вниманието?

Всичко, което Шугар беше казала, пасваше. Винаги му е било любопитно защо Коулманови нямат никакви роднини. Характерът на Рос не беше характер на обикновен човек. Грейди добре си го представяше като безгрижен разбойник. Но той нямаше да предприема никакви драстични мерки, докато не провери думите на Шугар.

— Вече съм проверила документите — увери го Присила. Очите ѝ оживено светеха, докато му разказваше какво е открила.

— Тукашният шериф ми е приятел. Той провери списъка. Попаднахме на следа в Мемфис. Има търсен престъпник на име Сони Кларк.

— Той е бил не повече от едно буйно дете, когато е бил в бандата на братя Джеймс. Изчезнал е и е бил обявен за мъртъв през 69-та. След три години отново се появява под името Рос Коулман. Докладвано е от Пинкертън, детектив на име Мейджърс, че е бил убит.

— Трябва да е било през 1872.

— Годината съвпада с историята, разказана от Шугар.

Грейди се разхождаше напред-назад из стаята, удряйки длани една в друга.

— Все още има големи дупки в тази история, този детективът го е обявил за мъртъв, с което е приключил случая завинаги?

Присила дълго беше мислила. Тя нямаше да позволя на развейпрах като Грейди да направи погрешна стъпка и да развали всичко. Нуждаеше се от него за мръсната работа — да отмъсти на Джейк за това, че я беше отблъснал, а също и на онова момиче с котешките очи и черни коси, в което той си въобразяваше, че е влюбен.

— Кой знае? — извика тя. — Кого ли ще интересува това, когато вече бъде унищожен? Представи си само! — каза тя, разпалвайки въображението му. — Всички тези хора, които ти се надсмиваха, че си се оженил за дъщерята на онзи контрабандист, вече ще те гледат със

страх и почит. Ти ще си разкрил един от бандата на братя Джеймс! Ще си известен! — Тя се притисна към него, очите ѝ светеха в лицето му. — Оставам без дъх щом застана до теб.

Устата му се впи в нейната. През тялото му преминаха желание, мощ и надежда за мъст и се концентрираха в слабините му. Той я отнесе в спалнята и направо разпори по шевовете дрехата, докато я сваляше. Присила го съблече също така неистово.

Когато голите им тела се озоваха в леглото, Присила въздъхна:

— Знаеш какво трябва да направиш, нали, Грейди, скъпи?

Той проникна в отдаващото се тяло, шепнейки диво:

— Да. Заминавам за Ларсен утре.

Тя сграбчи косата му толкова силно, че в очите му бликнаха сълзи. Зъбите му се впиха в плътта на рамото ѝ, и те заедно извикаха, когато облекчението ги спои в сплав от омраза.

На Мама Лангстън това не ѝ хареса. Ни най-малко. Нещо не беше наред. Тя можеше да го помирише, да го усети, както животните усещат смяната на сезоните. Тя пристигна при Бенър, след като бяха докарали добитъка. Упорито настоя да използва сала и измина цялото разстояние до къщата пеш. Тя ту мърмореше, ту съчувстваше на Бенър, докато ловко я освобождаваше от шевовете с ножичка за маникюр. Провери разреза и се успокои, че зараства добре. За касапин като Хюит работата беше свършена отлично. Когато Бенър падна върху огромните ѝ гърди и се разплака неудържимо, Мама я потупа успокоително по гърба, мислейки си, че тя е още разстроена от операцията.

Пийнаха чай и побъбриха. Скоро след това възрастната жена се приготви да си тръгва.

Тя беше неспокойна, усещайки, че нещо тревожи момичето, но все още не можеше да си изясни какво е то. Дали ѝ беше мъчно за майка ѝ? Каква беше причината за сълзите на Бенър?

Едва когато Джейк я настигна на кон по пътя към реката, за пръв път я споходи усещането, че това е нещо повече от тъга по дома.

— Мамо, защо не се качиш на Сторми? — предложи Джейк, като слезе от коня.

— Ха! Мисля, че моите крака са здрави като неговите. Ще повървя, благодаря.

— Как е Бенър? — Джейк изравни крачки с нейните, като водеше Сторми за юздите.

— Не знаеш ли?

— Не я видях снощи. Тази сутрин не ми остана време за закуска.

— Горедолу. Раната зараства добре. Само дето нещо не е в настроение. — Мама заслони очите си с ръка и се вгледа в сина си. — Изглеждаш изтощен. И си се надул като жаба. Какво става с теб?

Зъбите му стиснаха пурата:

— Нищо.

— Да не те боли стомах?

— Не.

— Или си ядосан на някого?

— Не.

— Хм! — повтори Мама, давайки му да разбере, че не му вярва.

Стигнаха реката, и тя се настани безопасно на сала. Преди да вземе дългия прът, за да се отблъсне, се провикна:

— Грижи се за момичето, чу ли?

— Тя може да се грижи сама за себе си — промърмори той.

— Не бъде толкова сигурен — Мама се чудеше дали е твърде голям за един добре заслужен бой. — Още не е достатъчно силна. Отслабнали са и тялото, и душата ѝ. Изплака си очите тази сутрин.

Джейк не срещна погледа на майка си, докато премяташе юздите на Сторми през пръстите си.

— Каза ли нещо?

— Трябваше ли?

Той вдигна рамене, внезапно обезпокоен от острата забележка на майка си.

Той потопи дългия кол във водата и когато докосна тинестото дъно, се наклони с всичката си тежест върху него. Е, добре, нещо не е в ред. И това е нещо между тях двамата. Залагаше живота си за това.

Но каквото и да беше, явно и двамата бяха решили да премълчат. Тя изпрати към Джейк последна поръка:

— Гледай да не се изморява прекалено много!

Никой от тях нямаше да е доволен да види как Бенър мъкне тежкото корито с мокри дрехи към простора. Сутринта, след посещението на Мама, тя реши, че прането не може да чака нито ден повече. Трябваше да се изпере. Пък и работата я отвличаше от мрачните мисли.

Тя не искаше да ги прогони.

Джейк не я обича. Той я съжалява. Всички ласки, нежната му загриженост, разкъсващите душата целувки са били породени от съжаление, не от страст.

О, по дяволите!

Какво трябва да направи сега?

Бенър знаеше какво мислят хората за момичетата, които живеят „семеино“, преди да са омъжени. Вече не ги замеряха с камъни по улиците, но репутацията им... Най-често мъжът, който беше баща на детето, оставаше анонимен и незасегнат, докато момичето потъваше в срам. Родителите предприемаха пътуване в Европа или при болни роднини, за да извинят отсъствието ѝ. Но всички знаеха, че заминава, за да роди извънбрачно дете. Често нито майката, нито детето се връщаха.

Родителите на Бенър никога нямаше да я изоставят. Тя беше сигурна в любовта им, за да се бои, че ще се откажат от нея. Независимо от позора, който им навличаше. Но щяха да са непоправимо разочаровани. Не беше ли ги наранила достатъчно с една гибелна любовна история? Могат ли да понесат друга?

А може ли тя?

Трябва. Дори да ѝ се иска да умре, тя трябва да живее заради бебето. Остави коритото под възето и спрял прокара ръка по корема си. Беше страшно, и прекрасно, и вълнуващо да мисли, че носи дете в себе си. Дете на Джейк.

Тя подсмръкна, когато една сълза се търкулна по бузата ѝ. Не трябваше да мисли за това... Той беше станал неин управител по задължение, а не защото го искаше. И остана от чувство за отговорност, заради това, което се случи в конюшнията.

Е, добре, тя не се нуждае от съжалението на нещастник като Джейк Лангстън! Кой си въобразява, че е той, за да съжалява нея?

Той беше разрушил всичко. Тя дори не усети радост, докато гледаше стадото от къдрави, червеникави Хиърфорди да влиза в

ограденото пасбище. Заради работниците се беше усмихвала, махала и подсвирвала, когато та прекараха стадото покрай къщата. Хвърли на Джейк само един студен поглед, който съдържаше всичко, което изпитваше към него. Той беше разбрал и дори не приближаваше къщата.

Джейк, Джейк, Джейк.

Защо не иска да напусне съзнанието ѝ? Защо не може да забрави сладостта на ласките му, мекия му глас, докосването на ръцете, вкуса на устните? Тя нямаше гордост. Тялото ѝ копнееше за него, дори когато го отхвърляше в мислите си. Защо е толкова глупава да продължава да го обича, след като трябва да го презира?

Тя се наведе и посегна към кошницата с бельото, мръщейки се, когато се изправи твърде бързо и опъна нежната плът около белега. Преметна полата на въжето и задържа ръцете си там, за да си почине, поемайки дълбоко дъх. Обзе я слабост.

Разбира се, тя се беше чудила, защо е прекъснал месечния ѝ цикъл. Беше го отдала на стреса след сватбата и на многото работа по ранчото. Това, че носи дете на Джейк изобщо не ѝ беше минало през ума.

Но като че ли да докаже, че е реалност, бременността ѝ започна да напомня за себе си. Задъхването и прилошаването не бяха следствие от операцията и остатъчни ефекти от етера. Понякога я разлюляваха вълни от замайване.

Както сега...

XXIV ГЛАВА

— Какво, по дяволите, беше това?

Тримата мъже, заети с белязване на ухото на една крава, се откъснаха от заниманието си. Кравата успя да се освободи от разхлабените въжета, докато те стояха, замръзнали на място. Пръв Ренди беше изказал гласно мисълта, която тревожеше всички.

— Прилича на три пистолетни изстрела — предположи Пит.

— Това беше — започна Джейк, докато тичаше към Сторми, когото беше завързал точно зад оградата. Той се промуши под телената мрежа, но забелязал, че и другите тичат след него, каза:

— Вие останете тук. Изстрелите дойдоха откъм къщата. Ако Джим или аз не се върнем до пет минути, един от вас да премине реката и да доведе хора от Ривър Бенд, а другият да се промъкне до къщата, за да види какво става.

Той скочи на седлото и пришпори жребеца в галоп. Само преди няколко минути беше изпратил Джим до плевнята за инструменти. Дали изстрелите бяха призив за помощ? Дали се е случило нещо с Бенър?

Тази мисъл отекуваше в него с всеки удар на копитата на Сторми. Когато влезе в двора, видя че е най-лошото от предположенията му. По-възрастният каубой се беше надвесил над една фигура, просната под въжето за дрехи. Преди още конят да е спрял напълно, Джейк вече тичаше нататък:

— Какво се е случило?

— Не зная, Джейк. Видях я да лежи така, когато излязох от плевнята. Изглежда зле. Стрелях, за да ви извикам по-бързо.

— Правилно си постъпил — каза Джейк, успокоен, че изстрелите са били само сигнал. Той коленичи на земята и кончовите се опънаха върху краката му. — Бенър? — той сложи ръка под главата ѝ и лекичко я повдигна. — Донеси малко вода. — Джим се спусна да изпълни поръчението.

Джейк беше разтърсен от бледността ѝ. Под гъстите, подобни на ветрила мигли, личаха тъмни, виолетови сенки. Бенър не трябваше да върши тежка работа. Откъде, по дяволите, ѝ е хрумнало точно сега да пере?

Джим се върна с кофа изворна вода и Джейк напръска лицето ѝ. Очите ѝ потрепнаха и тя тихо въздъхна. Той я напръска отново. Този път тя повдигна ръка, за да изтрие с опакото на дланта капчиците от лицето си.

— Идва на себе си — прошепна Джим.

Тя с мъка отвори очи. После примижа от силната светлина.

— Какво става?

Железният обръч, стегнал сърцето на Джейк, се отпусна.

— Тя е добре — обърна се той към Джим. — Предполагам, че просто е припаднала. Върни се да кажеш на другите преди да са вдигнали целия окръг.

Джим ги остави. Джейк подпъхна едната си ръка под коленете ѝ, другата под гърба ѝ и я вдигна до гърдите си.

— Мога да ходя.

— Не можеш дори и да пълзиш.

— Пусни ме.

— Не.

— Сега съм добре.

— Млъкни! — изръмжа Джейк.

— Не ми говори така.

— Ще ти говоря както искам, по дяволите — той внимателно я настани в люлеещия се стол, оставен на верандата и започна без предисловие:

— Защо си излязла на слънце да переш?

— Имах нужда от чисти дрехи.

— Можеше да ме помолиш за помощ.

— Не, няма да те моля за нищо.

— Защо?

— Защото не искам да завися от теб. Не ми е нужно съжалението ти! Мога и сама да се грижа за себе си!

— А ранчото? А бебето?

Тя вдигна брадичка:

— Щом трябва!

Той изруга тихо, после вдигна пръст към нея.

— А сега ме слушай, малка госпожице, и слушай добре. Ти си едно разглезено хлапе. Упорита като муле. Твърдоглава. Безразсъдна. И горда. Но в този спор губиш, Бенър. Ние ще се оженим. Днес ти припадна, за Бога! Това може пак да се случи. Хората ще започнат да говорят и операцията може да бъде оправдание само за известно време. — Той замълча, за да си поеме дъх. — Много скоро някой ще открие истинската причина. А когато започне да ти личи? Какво мислиш да правиш тогава?

Устните ѝ се разтрепериха:

— Ще измисля нещо — каза смело тя.

— Няма да има нужда, защото дотогава ще сме женени — очите му светнаха. — И като твой съпруг ще убия всеки, който промълви лоша дума за теб.

Той се изправи в цял ръст и добави строго:

— Сега иди да се облечеш в подходящи за сватба дрехи, защото отиваме в града. Днес. Това е всичко. И още нещо — продължи той, като разцепи въздуха с пръст. — Ако още веднъж ме удариш, както оня ден, добре ще си платиш.

— Обичаш ли ме, Джейк?

Кроткият въпрос отне всичката му твърдост. Раменете му се сведоха. Строгите линии около устата забележимо омекнаха. Той се спусна на едно коляно пред стола и сложи ръце върху нейните, без да обръща внимание на кожените работни ръкавици, които все още носеше.

Поклати глава и тихичко изрече:

— Ако не те обичах, бих ли се държал така с теб?

Тя водеше битка с усмивката му, но загуби:

— Ако съдех само по предложенията, то трябваше да приема предложението на Грейди. Неговото беше много по-романтично и прелъстително. — Тя посегна надолу и свали шапката му. Пръстите ѝ преминаха през косата му, бяла като лунната светлина. — Той дойде да ме ухажва с цветя и бонбони и ми каза, че съм красива. Каза, че Бог е лишил Небесата от един ангел, като ме е изпратил на земята.

— Този тъпак е казал всичко това? — усъмни се скептично Джейк.

— Нещо в този дух.

Той разглеждаше лицето ѝ. После захапа ръкавицата, издърпа я със зъби и сложи ръка на бузата ѝ. Когато заговори, гласът му трепереше от възмущение:

— Мисля, че си красива. Ти си жена. Аз споделих с теб леглото си. За първи път това за мен означава нещо. Искам да заспивам до теб всяка нощ и да се събуждам до теб всяка сутрин. Искам да гледам как кърмиш моето бебе.

Той се наведе и нежно целуна гърдите ѝ, после притисна лицето си в меката плът. Спусна глава надолу и я зарови в скута ѝ.

— Когато докторът ми каза, не можех да повярвам. Бях твърде обезпокоен да не те загубя. Дори не можех да мисля за бебето. Но покъсно, докато седях до теб, когато ти спеше, аз мислих за него и усетих такава топлина в себе си, че ми се прииска да плача. Никога не съм мислил, че ще имам свое собствено дете. Ако е момче, надявам се, че ще замести Люк. А ако е момиче, ще убия всеки кучи син, който ѝ направи това, което аз ти направих. — Той леко целуна корема ѝ, после вдигна очи към лицето:

— Реално погледнато, не съм подходящ за съпруг, Бенър. Нямам какво да ти предложа. Но съм готов да превивам гръб, за да направя от това място нещо за нас и нашето дете. Сега, ако си съгласна да приемеш един такъв скитник, ще бъдеш мисис Джейкъб Лангстън, преди да настъпи нощта.

Думите му звучаха като поезия. Бенър ги чуваше като най-сладката лирична любовна песен. Тя би се съгласила веднага, за да няма време той да размисли, но гордостта не ѝ позволи:

— Ти не се жениш само заради бебето, нали? Не искам мъченик до себе си в студените зимни нощи, Джейк, нещастен, че не е на запой с приятелите си каубои.

— Познаваш ли поне един мъж, в чиито вени тече кръв, а не вода, който би предпочел да пие с каубоите, вместо да отиде в леглото с Бенър Коулман? — предизвикателните му думи изгладиха бръчката между веждите ѝ, но той продължи вече сериозно: — Не, Бенър, не е заради бебето. — И наведе глава. — Да ти кажа истината, доволен съм, че се появи бебе — едно извинение за женитбата ни. Обмислял съм това и преди, но все ми се струваше невъзможно.

Тя се отпусна от стола, така че и двамата се озоваха на колене на верандата.

— Джейк, обичам те толкова много!

Те се целунаха — отначало леко, изпробвайки примирието помежду си. После желанието, което присъстваше живо постоянно в тях, разтопи устните им в гореща целувка.

Когато най-после Джейк се отдръпна, той каза с усмивка:

— Иди и направи каквото е нужно за една булка преди сватбата. Ще съобщя на мъжете, че отиваме в града.

— С колко време разполагам?

— С половин час.

Бенър се спусна вътре да се приготви. Но докато решише косата си тя осъзна, че всъщност Джейк не ѝ беше признал, че я обича.

— Къде отиваме?

— Само стой мирно, мисис Лангстън. Искам да ти покажа нещо.

— Те бяха в каруцата.

Джейк беше поел по друг път за вкъщи.

— Изненада?

— Счита го като сватбен подарък.

— Вече имам един — каза тя, като вдигна гордо лявата си ръка, на която Джейк беше сложил тънък златен пръстен. — Кога го купи?

— Същия ден, когато взех документите.

— Значи си бил напълно уверен, че ще кажа „да“.

— Надявах се — възрази той и се наведе към устните на булката. Но почувствал топлото, влажно докосване на езика ѝ върху устните си, изстена: — Нямах ли срам?

— Не, когато се отнася за теб. И никога не съм имала. — Тя огледа за момент околността. — Предполагам, че не съм по-добра от Уанда Бърнс.

Джейк обърна глава:

— Трябва да те плесна за това сравнение.

— Истина е. Тя щеше да роди бебе от мъж, за когото не беше омъжена. Аз също. Каква е разликата?

— Съществуват безброй разлики — извика той. — Ти си била само с един мъж. Това е основната разлика.

Желанието за спор я напусна. Денят беше прекалено хубав, а тя — прекалено щастлива, за да спори. Сгуши се до ръката му и положи

глава на рамото му.

— Да, била съм само с един мъж. И сигурно вече съм те обичала, когато дойдох в конюшната през онази нощ. Иначе никога нямаше да мога да направя това.

— Радвам се, че бях там — прошепна той в ухото ѝ, преди да го целуне.

Малко по-късно той спря пред арка, направена от дървета, съединени отгоре с дъска. Тя беше поставена над пътя, който водеше към къщата им. Бяха отишли по друг път до града, така че тя я виждаше за първи път.

— Какво е това?

— Изненада.

Когато тя се приготви да скочи от каруцата с привичното си нетърпение, Джейк се спусна:

— Трябва да бъдеш внимателна отсега нататък, любима.

Обзе я вълнение от допира на загорялата му ръка до корема ѝ, когато той леко го притисна. Той я целуна нежно по устата, докато пръстите му галеха мястото, където спеше тяхното бебе. Топлите усещания още танцуваха из тялото ѝ, когато той прекъсна целувката и я поведе под арката, а после я обърна, така че да може да погледне, назад към нея.

— Джейк! — тя притисна с ръце устата си. В очите ѝ бликнаха сълзи. В дървото на табелката бяха издялани думите:

„Ранчо Плъм Крийк“

— Ти си променил мнението си за името?

— Не, — каза той, печално поклащайки глава — продължавам да мисля, че това е дяволски глупаво име за ранчо, в което ще се развъжда добитък.

— Тогава защо? Не мога да повярвам, че си си направил този труд.

Той сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си:

— Искях да направя нещо, от което да бъдеш щастлива; нещо, което да те накара да се смееш, а не да плачеш. Аз ти донесох много нещастия, макар и неволно. Искам да те направя щастлива!

Той завладяващо обви ръце около нея и я притисна към себе си. Зарови лице в шията ѝ, вдъхвайки парфюма, който ухаеше на жасмин и слънце. Дълго останаха неподвижни, преди той да я отмести.

— Ще си направим ли пикник? Кошницата, която жената на свещеника ни приготви е пълна.

Тя кимна нетърпеливо и загледа как той отвежда коня и настанява каруцата под дървото.

Интересно, как беше успял да осигури кошницата...

Джейк предвидливо беше потърсил свещеник извън Ларсен. Ако бяха отишли при пастора на църквата, към която принадлежаха Коулманови, слухът щеше да се разнесе като горски пожар и Рос и Лидия щяха да научат за женитбата преди той да е готов за това. За щастие, свещеникът не познаваше нито него, нито Бенър и беше доволен да извърши обреда.

Жена му свиреше на органа, а високата им дъщеря играеше ролята на свидетел. Когато си тръгнаха получиха кошница и благословии за дълъг и щастлив живот.

— Явно съм направил добро впечатление! — отговори Джейк на неизказания въпрос на Бенър, спирайки под един орех. Камбанките и боровете ухаеха. Нежният южен бриз и сенките от разпрострените над тях клони ги предпазваха от горещината.

— За жена му ли говориш или за дъщеря му? — попита лукаво Бенър. — Тя поглеждаше завистливо към теб с половин око.

— Не съм забелязал. Бях зает с друго.

Той се отпусна върху детелината и я придърпа към себе си. Не ѝ остави време дори да му възрази. Устните му се движеха горещи и сигурни върху нейните. Езикът му галеше страстно, предизвикателно. Той леко разтриваше гърдите ѝ. Бенър се движеше под него неспокойна и изпълнена с желание. Когато той седна, тя простена:

— Джейк, върни се.

— Ако те любя тук, ще се развали хубавата ти рокля.

Тя недоволно хвърли шапката си настрана.

— Не ме е грижа за роклята.

Той я ощипа по носа.

— Тогава, не си пораснала още. Спомням си, че на всяка твоя рокля или липсваше копче, или имаше дупка, или пък подгъвът висеше.

Тя се засмя, докато сваляше фибите от косата, която се спусна свободно по гърба в непокорни катраненочерни къдрици.

— Не е джентълменско сега да ми го припомняш. Кошницата, великодушно подарена им от добрите хора, наистина беше изненада — парченца шунка, топъл хляб, пресен сладкиш с праскови, който беше толкова пръхкав, че се трошеше между пръстите. Като облиза засъхналите трохи, полепнали по ръцете му, Джейк каза:

— Приличаш на жълтурче, както си седнала.

Тя беше с жълта, нежно-пастелна рокля, която образуваше меки и едри гънки върху зелената трева.

— Благодаря, съпруже.

Как е могла изобщо да си представи, че е възможно да се влюби в Грейди, или в когото и да било друг, докато Джейк ходи по тази земя? Той беше висок и слаб, целият мускули и сухожилия. Движеше се с олюляващата се походка на каубой, но под привидната леност се криеше сила, която я накара да потрепери от очакване.

Веждите му блестяха почти бели от годините, прекарани на слънце и бяха като щит между света и очите му, толкова сини, че понякога беше болезнено сладко да гледа в тях. Тя обичаше всяка изсечена от времето черта на лицето му, силата на характера, дори упоритостта му.

Тя въздъхна лениво, гледайки го.

— Уморена ли си?

Не беше уморена. Беше щастлива. Усмихнат, той подпря гръб на дървото:

— Легни. — Той взе главата ѝ в скута си. Беше лято. Топло, но не горещо. Току-що бяха хапнали от превъзходната храна. Край тях, в чашките на жълтурчетата жужаха пчели. Бели и пухкави като памук облаци се носеха спокойно над тях.

Двамата влюбени се предадоха на умората, но твърде силно усещаха присъствието си един до друг, за да заспят. Тежката коса на Бенър се простираше върху него като черна копринена мантия. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха при всяко дихание. Пръстът на Джейк с възхищение повтаряше линиите на лицето ѝ.

— Ще трябва да се върна вкъщи и да се заловя за работа, но точно в момента нямам никакво желание — призна той.

— Сериозно ще си помисля за уволнението ти.

Той се усмихна, после прошепна:

— Великолепна си, Бенър Коулман — и се наведе да я целуне. Но преди устните му да обхванат нейните, тя го поправи:

— Бенър Лангстън.

Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре към врата му, докато притискаше устни в неговите и се извиваше под силното му тяло.

Като разкопча само няколко копчета от роклята ѝ той я разтвори, така че връхчето на гърдата ѝ се показа като тичинка на прекрасно цвете от чашка от прозрачна батиста, дантели и сатен.

— Ти, сладко, сладко момиче — галеше я той с върха на пръстите си. После с устните. После с езика. Нежно, еротично, влажно.

Бенър изхлипа от животинско удоволствие.

Внезапно Джейк вдигна глава. Той силно притисна гръб в ствола на дървото, а главата му натисна кората, така че от нея се посипа кафяв прах. С въздишка на протест, затова че беше спрял, Бенър обърна лице в скута му.

И почти веднага разбра причината за стенанието му.

— Джейк? — гласът ѝ потрепера. Тя предпазливо докосна панталона му.

Дъхът му изсвистя през стиснатите зъби:

— Ще се оправя след минута, само...

— Само какво?

— Бенър, — каза той хрипливо — дръпни главата си от мен.

— Защо?

— Всеки път, когато се помръднеш... О, Господи,... и усетя дъхати. Това не оправя положението, скъпа.

Тя се вгледа за момент в измъченото му лице. Колебанието ѝ продължи не повече от миг. Тя го целуна леко.

— О-о-о... — Той зарови пръсти в коса ѝ, но я отстрани от себе си. Приличаше на човек, който не може да вземе решение, на човек, разкъсан от агония, но изпитващ екстаз от нея. Дъхът му излизаше накъсан през стиснатите зъби.

Бенър го целуна отново.

От гърлото на Джейк излязоха несвързани звуци, докато устните му най-после изрекоха името ѝ. Той го повтаряше отново и отново, при всяко преминаване на устните ѝ по хълмчето на неговата мъжественост.

Ръцете ѝ се движеха бързо и леко като крилца на пеперуда. Кукички, копчета, нищо не я спираше. Дори небето чу ниския звук, който издаде Джейк, когато почувства дъха ѝ върху голата си плът, първото леко плъзване на нейните меки, меки устни, плахото докосване на езика.

— Бенър, Бенър...

Името ѝ беше промълвено с най-съкровения му глас. Ласките ѝ бяха така сладки, че той искаше да умре, защото животът нямаше да му предостави втори път такова удоволствие.

Той измъкна едната си ръка от косата ѝ и я прокара по шията ѝ надолу, докато стигна гърдите. После, проправяйки си път под полите на фустата, той намери коляното, гладкото дълго бедро, дантеления ръб на бельото. Ръката му сляпо се придвижваше напред, справяйки се с връзки и копчета, докато срещна плът, топла и гладка, като сатен.

Гнездото от тъмни косъмчета улови в себе си ласкавите му пръсти така сигурно, както тя беше пленила сърцето му. Той я намери мека и отдаваща се, влажна под пръстите му, отговаряща на ласките му с движения, първични и стари като времето.

Устата ѝ му подари продължителен проблясък от небесата. Но един мъж трудно можеше да издържи на такова блаженство и сърцето и слабините на Джейк се пръскаха от него. Когато почти преминаваше границите на издръжливостта си, я преобърна и покри тялото ѝ. Той намери онзи сладък проход само с един бърз тласък.

Очите им се срещнаха и останаха така дълго, докато бавните тласъци го водеха дълбоко и го връщаха на изхода, само за да се потопи в нея отново.

Никога любовта им не бе означавала толкова много за тях. В тялото ѝ проехтяваше всяко негово любещо движение. Сякаш се люлееха в огромна люлка. Тя ги преобръщаше и потапяше в нова сияйна вселена, където времето беше спряло. Те плуваха, издигаха се високо, сърцата им пееха. Празникът изглеждаше безкраен. После се върнаха обратно в този свят.

Събудиха се, за да се видят обгърнати с ръце, с неприятно прилепнали към телата дрехи.

Джейк изтощено повдигна глава. Върху лицето ѝ играеха сенки и светлини при всеки полъх на вятъра. Тя блажено отвори очи. Зелено-златистите водовъртежи в тях улавяха всеки слънчев лъч.

Все още обгърнат от нея, той прошепна:

— Ти си моята жена, Бенър. Никоя друга. Ти!

Тя се усмихна колебливо и с треперещи пръсти докосна устните, изрекли тези думи. Любовта се разливаше в нея като златно вино.

Но подобно на кутре, което не може да бъде изгонено или успокоено, една мисъл не я оставяше. Дали признанието му включваше нейната собствена майка...

Бенър успя да изчисти съчките и листата от косата си, но нищо не можеше да направи със зелените петна по жълтата рокля.

— Мисля, че трябва да отидем и да кажем на родителите ти — Джейк беше изчакал да тръгнат, за да направи предложението. Веднага, щом изрече думите, той се обърна да види реакцията ѝ.

— Искам да го направим! Искам да го извикам на целия свят!

Той не беше толкова оптимистично настроен:

— Те може да не го приемат така добре, Бенър. Трябва да го съобщим внимателно, и може би да запазим новината за бебето за друг ден.

— Те те обичат, Джейк. Винаги са те обичали, откакто те познават.

— Но не като зет. Безпокоя се най-вече за реакцията на Рос, — продължи той като се намръщи.

Бенър самоуверено се усмихна:

— Остави аз да се справя с татко. — После тя нежно сложи ръка на бедрото му. — Няма никакво значение дали одобряват или не. Ти си мой съпруг и нищо не може да промени това.

Оптимизмът ѝ беше заразителен. Когато преминаваха реката на нестабилния сал, Джейк вече чувстваше облекчение, че повече няма да е нужно да крие чувствата си. Ще може да я докосва винаги, когато иска, без първо да се оглежда през рамо. За Бога, тя е негова жена и го по-вече не можеше да чака. Искаше всички да го узнаят.

Той ѝ помогна да се изкачи по склона и задържа ръката си около кръста ѝ, когато влязоха в двора. Пред портата се наведе и леко я целуна.

— Много зле ли изглежда косата ми?

Той измъкна едно листо от непокорните кичури.

— Не.

— Лъжец! Мислиш ли, че ще се досетят какво сме правили по пътя от града?

— Има ли значение?

— Не — тя се засмя.

Той я прегърна силно.

— Какво, по дяволите става тук?

Гласът на Рос прогърмя съвсем близо до тях. Те виновно отскочиха. Рос седеше на верандата и пушеше лулата, която Бенър му беше донесла от Форт Уърт, ката ги видя да идват през поляната. Доволен, че се прибират тъкмо за вечеря, той скочи да ги посрещне. Но преди да е успял да ги поздрави, стана свидетел на ласките им.

Той не видя дъщеря си със своя стар приятел. Не видя нежния любящ израз върху лицата им. Всичко, което видя беше дъщеря си в прегръдката на мъж, който нямаше право да я докосва по този начин. Кръвта му вече беше достигнала точката на кипене, когато прекрачи през портата и застана пред тях гневен като бог на войната.

— Свали ръцете си от нея!

— Татко, човекът на когото говориш е Джейк!

— Много добре знам на кого говоря.

— Рос... — започна Джейк.

— Бенър, влез вкъщи — заповяда Рос. Той имаше намерение да нареди добре Буба Лангстън и не искаше дъщеря му да гледа.

— Няма. И престани да ни гледаш така. Не съм дете, татко, и...

— Ти си мое дете — изръмжа той. — И няма да те оставя в лапите на този мъж. Не си общо момиче.

— Достатъчно, Рос — спря го Джейк кратко. — Успокой се и нека да ти обясня.

— Няма нужда от обяснения. Знам какво видях.

— Ние сме женени — обяви Джейк. — Ожених се за Бенър днес следобед.

Рос пристъпваше заплашително напред, но спря толкова внезапно, че се олюля.

— Женени? — очите му сновяха между тях. Гърдите му се надигаха тежко. Той изпусна лулата в праха и ръцете му се свиха в юмруци.

— Ти си на възраст, на която можеш да й бъдеш баща.

— Но не съм. Аз съм й съпруг. Нека да влезем...

— Сигурно си имал дяволски важна причина да искаш да се ожениш — подхвърли той. — Знам какво е отношението ти към жените. Те са само една играчка за...

— Татко, спри! — извика Бенър.

Няколко каубоя, чули виковете, излязоха от бараката за да видят какво става. Бенър се огледа с пламнали бузи.

— Не подхожда на стила ти да си съпруг, Буба. Има само една причина, поради която би си взел жена, и за Бога, по-добре ще е това да не се е случило. Има ли...? Дали ти...? Ти, копеле, сигурно си го направил! — той се спусна към тях. — Ти беше длъжен да се грижиш за нея! Ти, долен кучи син!

Той замахна и ударът се стовари глухо върху челюстта на помладия мъж. Бенър извика, когато Джейк политна назад и оградата го спря.

— Какво става? — Лидия, с вдигната почти до коленете пола, тичаше по стълбите на верандата, все още с кърпа в ръце. Лий и Мика се спуснаха към Бенър.

Джейк не беше успял да се съвземе от първия удар, когато юмрукът на Рос намери корема му. Той се вдигна на колене и разтърси глава, за да я проясни. Болеше го навсякъде, но въпреки това би трябвало да е благодарен, че Рос не носеше пистолет. Сега със сигурност щеше да е мъртъв.

— Рос, не искам да се бия с теб, но ако ме удариш пак — той не можа да довърши. Друг мощен юмрук полетя към главата му. Той го отклони преди да е успял да нанесе повече поражения, освен да разцепи устната му.

Това беше всичко, което нервите му можеха да понесат, без да отвръща. Като се преви надве, той полетя в Рос. Те паднаха на земята в меле от удрящи крайници, летящи юмруци, ритаци крака и впиващи се колене. Кръв и пот се смесиха в праха под извиващите се, вкопчени тела.

Наблюдателите стояха онемели при вида на двамата довчерашни приятели. Лидия кършеше ръце. От очите на Бенър се стичаха сълзи. Мика стоеше с болезнено изражение на лицето, интуитивно усещайки за какво се бият. Мама споделяше интуицията му със стиснати устни. Лий не можа да повярва на очите си.

Всички следяха боя, така че никой не забеляза конника, който спря точно до портата. Той също беше изненадан от зрелището, което го посрещна. Но се усмихна. След няколко минути борбата им щеше да е безсмислена. Той продължи незабелязан. Миг след това извика високо:

— Сони Кларк!

Рос рязко вдигна глава. Той замаяно огледа лицата които го обграждаха в полукръг. Очите му се спряха на Лидия. Като в сън всичко около него бавно се задвижи. Той видя невярващо разширените ѝ очи, видя как цветът напусна лицето ѝ, видя ужасения ѝ поглед, когато тя вдигна очи от него към една точка зад рамото му.

После изстрелът разцепи въздуха.

Лидия и Бенър извикаха.

Някои от работниците се наведоха, за да се прикрият. Други посегнаха за оръжие.

Джейк беше единственият, чийто рефлекс проработи. Той се хвърли към Мика. Бутна момчето на земята, измъкна пистолета от кобура му и претъркулвайки се, застана на едно коляно.

Със съвършен изстрел, научен от Рос Коулман, той заби куршума точно между очите на Грейди Шелдън.

XXV ГЛАВА

Шелдън беше мъртъв. Злорадото му изражение стана негова смъртна маска.

Джейк не дочака да види колко време тялото му ще се задържи върху коня, преди най-после да се смъкне на прашната земя. Той се обърна и се спусна към Рос. Лидия се беше навела над него и го викаше, неистово стискайки ръцете му. Джейк отстрани смаяните каубои от пътя си.

— О, Исусе! — въздъхна Джейк. — Той беше изумен, че Шелдън е успял да направи такъв сполучлив изстрел. Ако куршумът изобщо не е засегнал сърцето на Рос, то е било на косъм. Той беше пробил малка, но ясно открояваща се дупка в средата на гърдите, близо до другия белег отляво. Джейк потрепера при мисълта как изглежда гърбът му.

— Лидия? — неестествен, бълбукащ звук излезе от устата на Рос.

Лидия вдигна глава. Лицето ѝ нямаше цвят. Очите ѝ бяха празни и помръкнали.

— Той е ранен, Буба. Направи нещо — помоли тя почти беззвучно.

Джейк посегна към приятеля си. Очите на Рос бяха затворени. Но той не беше мъртъв. Все още.

— Да го внесем. — Той побутна брат си и още няколко от работниците да му помогнат. Лий изглеждаше вцепенен от шока. Той стоеше наблизко и гледаше баща си така, сякаш никога не го беше виждал. Бенър беше бяла като платно.

Джейк осъзнаваше риска, който поемат, пренасяйки Рос, но не искаше да остави приятеля си да умре в праха.

Двама от мъжете го подхванаха под раменете, други двама под хълбоците, а Джейк поддържаше главата му. Повдигнаха го бавно и с отмерена стъпка го внесоха в къщата. Лидия ги следваше.

Те не посмяха да се изкачат по стълбите, а внесоха Рос в кабинета му. Мама, отгатнала предварително какво смята да прави

Джейк, вече беше постлала одеяло върху коженото канапе. Мъжете внимателно положиха Рос върху него.

— Идете за доктор, онзи, по-младия — нареди Джейк, без да се обръща специално към някого. Той разкъса окървавената риза на Рос. — И шерифа! — добави вече по-тихо.

Каубоите тръгнаха, обсъждайки ситуацията.

— Какво ти е нужно? — Мама си проправи път към леглото, където Джейк се занимаваше с Рос. Той не обърна внимание на раната над собственото си око, подутата устна и кървящото охлузване на бузата. Дори не си спомняше, че са се били.

Джейк погледна майка си. Очите му казаха, че нищо не може да се направи. После премести поглед върху Лидия, бледа, колкото Рос, и сякаш по-жестоко наранена. Лицето ѝ беше унило. Заради нея той каза:

— Гореща вода и бинтове.

Мама без коментар се насочи към вратата. Тя извика на помощ безкрайната си издръжливост. Беше погребала пет деца и съпруг. Погледна назад към Лидия и отправи молитва, по-младата жена да намери същия извор на сила да преживее това, което ѝ е отредила съдбата.

— Ще извадиш ли куршума? — попита Лидия Джейк със слаб, тънък глас като на дете.

Погледът му улови нейния.

— Не, Лидия. Твърде близо е до сърцето. Това със сигурност ще го убие.

От треперещите ѝ устни се изтръгна ридание и тя падна на колене. Отново стисна ръцете на Рос.

— Той е силен. Той ще живее. Зная.

Рос беше изпаднал в блажено безсъзнание. Но внезапно очите му трепнаха и се отвориха. Изглежда, му беше трудно да се съсредоточи върху някой друг, освен върху жена си. Очите му безпогрешно отиваха все към нея. Той събра сила, вдигна ръка и докосна косата ѝ.

— Остани с...

— Да, да. От очите ѝ потекоха сълзи, спуснаха се по бузите към устните. Тя ги облиза и се наведе да целуне Рос.

— Никога няма да те оставя. Винаги ще бъда с теб. Винаги.

Бенър стоеше до канапето с ръце, склучени под брадичката. Тя гледаше масивните гърди на баща си. Кожата, обикновено със здрав,

хубав тен, сега изглеждаше сива и бледа. Раната беше под белега, който винаги беше предизвиквал любопитството ѝ. Родителите ѝ бяха казали, че е от войната между щатите. Сега в нея възникна съмнение. Всички бяха чули, че преди да стреля Грейди беше извикал друго име.

Сони Кларк.

Баща ѝ беше вдигнал глава. Беше откликнал на името. Майка ѝ също. Каква беше тайната, която ги свързваше? Кой беше баща на бебето, което майка ѝ беше родила в гората преди Джейк да я намери? И кой всъщност беше баща ѝ?

Имаше ли значение? Господи, защо се спира на това след толкова много години? Защо се оставя да я безпокои такова незначително нещо? Баща ѝ умираше и какво значение имаше какво е името му, или как се е оженил за майка ѝ. Тя го обича и една жива част от нея щеше да умре с него.

Живот без баща, без неговата сила, без блясъка на усмивката му под мустаците, които я гъделичкаха, когато я целуваше? Не!

О, господи, те бяха спорили точно преди Грейди да го застреля. Грейди, Грейди, дано изгориш в ада — крещеше душата ѝ. Сълзи замъглиха погледа ѝ. Тя затвори очи и те неконтролируемо потекоха на тънки ручейчета па бузите. За втори път правеше опит да се ожени и той също завършваше трагично.

Джейк проми раната с водата, която Мама Лангстън донесе в малка купичка. Той спря кървенето с ивици от стар чаршаф. Гърдите на Рос се издигаха и спускаха като стари мехове. Той се бореше за всяка глътка въздух.

Но сега беше в съзнание, разбираше всичко, което става около него. И следователно чувстваше и болката. Той погледна към Джейк. Зелените очи бяха замъглени от болка, но не бяха празните очи на бълнуващ. Рос имаше да свърши няколко неща, преди да умре. Той щеше да се погрижи да бъдат направени.

— Извикайте Лий и Бенър — простена той. Струваше му всичките сили да изрече дори само това, но никой не дръзна да му противоречи. Мама побутна Лий напред и той тръгна с преплитащи се крака, още по-тромав заради сълзите в очите. Не можеше да възприеме, че баща му, който винаги изглеждаше висок и силен като дъб, способен да се справи с всяка опасност, сега виси на ръба на живота.

Бенър се свлече на колене до майка си. Лий се изправи до тях.

Рос спря очи на Лий. Той кимна одобрително към прекрасния син, който му беше останал от Виктория Джентри. Лий сам се беше борил за живота си през онези първи дни след като се роди. Той беше станал силен.

Зелените очи се преместиха върху Бенър. Рос се усмихна при спомена за това как тя пропълзваше в скута му и го молеше да ѝ разкаже приказка. Той и сега усещаше миризмата на фланелената ѝ пижамка, свежа от прането, спомняше си допира на кръглите, розови петички, докато ги топлеше в шепи. Сега тя беше жена, красива жена, чувствителна като майка си.

Лидия. Той погледна към нея. Лицето ѝ изпълваше помръкващия му поглед. Господи, колко я обичаше! Как не искаше да я напусне. Нищо на небесата не можеше да се сравни с радостта, която намери с нея.

За първи път се разгневи на това, което се беше случило. Яростен, безсилен гняв премина през умиращото му тяло. Ако не се беше сбил с Джейк, ако носеше пистолета си, ако нямаше какво да крие на първо място... Ако, ако, ако...

Това бяха безсмислени разсъждения и той нямаше време да им се отдава. Трябваше да умре преди двайсет години, когато го направиха на решето куршумите при банковия обир. Господ беше решил да го остави жив, беше му предоставил втори шанс, беше му направил великолепия дар да живее с Лидия. Той няма да оспори волята на Всевишния.

— Кажим им... — думите, излезли през накъсаното му дишане изискваха всичката сила, която можа да събере.

Лидия разбра без да пита нищо.

— Сигурен ли си?

Той затвори очи в потвърждение. По-добре децата му да разберат защо е трябвало да умре от насилствена смърт, отколкото да останат завинаги в догадки. Каква полза да пази тайната сега? Щяха ли да го обичат по-малко? Той погледна насълзените им очи. Не. Не мислеше.

Лидия докосна косата му. Пръстите ѝ едва преминаха през гарвановочерните кичури, посребрени на места. Тя обичаше допира им. Призрачна усмивка се мярна на устните ѝ.

— Обичам те, Сони Кларк. — Тя целуна челото му, после погледна към децата. — Истинското име на баща ви е Сони Кларк. Израснал е в бордей. След войната е бил обявен извън закона, защото е бил от бандата на Джеси и Франк Джеймс.

С твърд, почти лишен от чувства глас, тя им разказа невероятната история на живота му — как е бил изоставен умиращ, как го е спасил сред хълмовете на Тенеси един отшелник на име Джон Сакс.

— Когато вече е бил достатъчно добре, той е сменил самоличността си и е отишъл в долината да търси работа. Бил е нает в имението на Джентри. Там е срещнал майка ти, Лий. Тя е била от аристократично семейство, но се е влюбила в него. Разбирам я — добави Лидия, поглеждайки към съпруга си.

Тя разказа как Рос се е оженил за Виктория, за неодобрението от страна на баща ѝ, как са решили да емигрират в Тексас и да поемат земята, приписана на Рос от Джон Сакс. Тази земя сега се нарича Ривър Бенд.

— Виктория явно не е била така уверена в бъдещето и е взела кесия със скъпоценности, когато са тръгвали. Баща ѝ предположил, че Рос ги е откраднал и тръгнал след тях.

— Той дори не е знаел, че тя е бременна с теб — каза Лидия на заварения си син. — Нито, че е умряла при раждането ти. Той не вярваше, че си негов внук и се опита да убие баща ти, за да отмъсти за смъртта на Виктория. Детективът от Пинкертън, на име Мейджърс, го застреля.

Рос леко побутна ръката ѝ.

— Застреля... теб — прошепна той.

Лидия наведе глава, после погледна невярващите лица на децата си.

— Белегът на рамото ми... — каза тя неловко. — Опитах се да спася живота на Рос.

Настъпи тишина. Единственият звук беше тиктакането на часовника в ъгъла.

— Какво е станало с този детектив, Мейджърс? — попита хрипливо Лий.

— Никога повече не го видяхме — отговори тихо Лидия и се усмихна на Рос. — Той ни пусна. Мисля, той разбра, че баща ви не е престъпник. Той не беше Сони Кларк. Той беше вече наистина Рос

Коулман. Тези скъпоценности са у нас, Лий. Запазихме ги за теб, тъй като принадлежаха на майка ти и нейното семейство. Смятахме да ти ги дадем като навършиш 21.

— И никой друг ли не знаеше за миналото на татко? — попита Бенър.

— Никой, дори Мама — каза Лидия, поглеждайки към по-възрастната жена, която хлипаше. Мама я потупа по рамото.

— А Джейк? — прошепна Бенър, като търсеше очите на мъжа си.

— Отчасти — отвърна тихо той. — Не всичко.

— А как е разбрал Грейди? — зададе Бенър въпроса, който се въртеше в главите на всички. Не последва отговор. Тогава тя продължи:

— Мамо, имала ли си друго бебе преди да срещнеш татко?

От лицето на Лидия се отдръпна и малкото цвят, който беше останал. Объркана, тя погледна въпросително Мама, която поклати отрицателно глава. Джейк отговори на неизречения въпрос:

— Присила трябва да ѝ е казала.

— Присила? — повтори Лидия. — Присила Уоткинс? Кога? Как?

— Във Форт Уърт. Причакала Бенър на улицата. Говореха, като ги заварих.

Всичко в Лидия посърна. Тя политна напред. Нейният най-голям срам, срамът, който искаше да заличи, я споходи в този най-лош ден от живота ѝ. Тя почувства как Рос стисна ръката ѝ. Приблужи ухото си до устните му.

— Това... никога не е имало значение за мен. — Сълзите ѝ падаха солени върху лицето му. Сега тя открито плачеше от любов. Сърцето и душата ѝ бяха препълнени с нея и тя се изливаше навън.

— Рос, Рос — плачеше тя умолително. За момент положи глава на корема му.

Бенър приглади косата ѝ, толкова разкошна, колкото и нейната.

— Всичко е наред, мамо. Всъщност няма значение. Наистина няма. Аз те обичам. Бях любопитна, това е всичко.

Лидия поклати глава:

— Не, най-добре е всичко да бъде казано — тя замълча, за да си поеме дъх. — Аз бягах, когато припаднах в гората и родих бебето. Мислех, че съм убила баща му. Той беше мой заварен брат. Не моя

кръв — побърза да каже тя, като видя ужасените им лица. — Майка ми се омъжи за човек, на име Отис Ръсел, когато бях около десетгодишна. Той и Кланси превърнаха живота ни в ад.

Тя се опита да разкаже за насилието на Кланси.

— Той... той... аз забременях от него. Когато мама умря, избягах, но той тръгна след мен. Намери ме и аз се опитах да го убия. Мислех дори, че съм успяла, но продължавах да бягам, защото се страхувах да не ме обвинят за смъртта му. Не съжалявах, че бебето се роди мъртво — самата аз исках да умра. Но когато се свестих, Буба беше там.

Лидия погледна към него и се усмихна. Нещо удари Бенър болезнено като суха пръчка.

— Лангстънови се погрижиха за мен — продължи Лидия. — После, когато млякото ми дойде, ме заведоха при Рос. Виктория току що беше умряла и го беше оставила с бебето. Аз те кърмех, Лий. Винаги съм те обичала като собствено дете.

— Зная. — Младежът се опита да се пребори с немъжките сълзи, но не успя.

— Но Кланси не беше умрял. Той ме откри в пътуващия керван. По някакъв начин той също беше разкрил самоличността на Рос. Знаеше за скъпоценностите, които подозираха, че е откраднал Рос. Заплашиха ме. Бях ужасена. Страхувах се, че може да стори нещо на Рос или Лий. — Тя погледна младежа. — Имаше време, когато дори подозираше, че ти си негово дете и че аз го лъжа, че неговото бебе е умряло. Той беше способен на жестокост, знаех го.

Тя стана и отиде до Мама Лангстън. Взе ръцете ѝ в своите и се вгледа в покритото с бръчки лице, което обичаше от толкова отдавна.

— Мама, моят заварен брат Кланси беше този, който уби Люк. Прости ми, че не ти казах. Но не можах. Толкова се срамувах.

Единствената реакция на Мама беше кратко помръдване на устните. Тя протегна ръка и придърпа Лидия към себе си. После успокоително я потупа по гърба.

— Ти нямаш нищо общо с това. Не виждаш ли, че няма значение кой убива. Нито тогава, нито сега.

Лидия се отдръпна:

— Кланси уби и Уинстън Хил. Той умря, защитавайки ме. Това беше другото бреме, с което трябваше да живея.

— Какво стана с него? — попита Бенър, мразейки човека, когото за щастие, не познаваше.

— Той е мъртъв. — В гласа ѝ звучеше окончателност, която никой не посмя да наруши. С изключение на един.

— Аз го убих.

Трите думи отекнаха в стаята. Всички очи се обърнаха към Джейк. Дори Рос реагира. Цялото му тяло потрепера, когато се опита да обърне глава към Джейк.

— Дочух го да заплашва Лидия, че ще доведе хората на закона при Рос, същата вечер, когато пристигнахме в Джеферсън. Той се хвалеше, че е убил Люк. Проследих го в града и изчаках, докато остане сам на тъмната алея и разпорих корема му със собствения нож на Люк.

Той се обърна към майка си:

— Мамо, ако това може да е някакво утешение, убиецът на Люк е наказан преди години.

Тя се приближи и погали най-големия си син по бузата. После, загубила самообладание, го обгърна с пълните си ръце. Това обясняваше толкова много неща, горчивината, отчуждението от хората, самотата, която сам си беше наложил. Той беше поел бремето на семейството върху себе си, когато беше още почти момче и тя страдаше заради него.

— Буба.

Хрипливият глас дойде откъм дивана. Джейк бързо се спусна към Рос. Сякаш по безмълвно споразумение всички се отдръпнаха, оставяйки ги сами. Джейк коленичи:

— Рос?

— Благодаря ти. — Думите, макар и едва изречени, бяха искрени. Изумрудените очи сега бяха замъглени не само от болката. Те блестяха от сълзи на благодарност. — Исках... аз да... бях го убил.

Джейк се усмихна горчиво:

— Говориш, като че ли вече много пъти си го правил.

Рос се опита също да му се усмихне, но излезе повече като гримаса на болка:

— Извинявай за...

Джейк поклати глава.

— Знам, че не си искал да се биеш с мен, Рос. Не си струва да се извиняваш.

— Бенър... ти ще...

— Аз я обичам, Рос. Не мислех, че това ще се случи, но...

— Е, добре — той хвърли поглед към Лидия — понякога се случва така.

— Но ти беше прав. Тя носи бебе от мен. — Зелените очи внезапно се избистриха, после отново се напълниха със сълзи. Джейк бързо продължи. — Не мога да ти кажа колко съм горд, че ще имам дете с твоята кръв, Рос. То ще бъде особено, необикновено дете.

Устните на по-възрастния мъж трепереха, но той се усмихна.

— Ти и аз, аха?... Сигурно ще излезе опасен кучи син.

Джейк се засмя:

— Сигурно.

— Пази... пази щастливата новина за Лидия. Тя ще има нужда от това. Очите на Джейк също блестяха от сълзи. Той кимна.

— Ти стана... добър човек, Буба.

Джейк затвори очи и ги стисна силно, за да спре сълзите. Когато ги отвори, видя лицето на приятеля си през потрепваща влага.

— Запомни това, което ти казвам. Никога не съм обичал мъж така, освен, може би, брат си. — Рос се усмихна и помръдна глава в подобие на потвърждение. — И това продължава още. Дяволски ще ми липсваш.

Двамата мъже стиснаха ръцете си. Годините приятелство и мълчаливо разбиране преминаха между тях.

— Грижи се за Лидия и...

— Да.

— Сбогом, приятелю.

— Сбогом, Рос.

— Лидия... — каза Мика от вратата. — Докторът току що дойде. Джейк, шерифът иска да те види.

Присила движеше паличката около нокътя си, оформяйки острия му връх. Тя беше изкъпана, напарфюмирана и напудрена, приготвяйки се за посещението. Пеньоарът ѝ беше красиво ушит, в любимия ѝ нюанс на светло-виолетово. Тя беше вдигнала косата си високо. Изглеждаше изискано.

Ликуваща усмивка изкриви устните ѝ, а очите ѝ хитро се присвиха като си помисли, че само преди няколко седмици беше загрижена за бъдещето. Сега пред нея се очертаваха светли години.

Ако Грейди Шелдън си мисли, че ще напусне жив източен Тексас, след като застреля Рос Коулман, както бе заявил, че ще направи, то той е по-голям глупак, отколкото беше подозирала. Тя го беше напомпала със самоувереност, гъделичкайки гордостта и омразата м, докато той достигна до такъв фанатизъм в желанието си да убие Рос Коулман, че заприлича на самурай, хвърлил се в самопожертвувателна мисия.

Присила беше чувала, че Ривър Бенд е впечатляващ. Коулман не беше земевладелски барон в сравнение с други в щата, но несъмнено имаше своята малка армия от конници, които нямаше да стоят и гледат как го убиват без да се намесят. А дори и да не беше така, Джейк нямаше да остави Шелдън да поеме и дъх след смъртта на Рос.

Присила беше сигурна, че партньорът ѝ не е за дълго на този свят.

Тя се беше подsigурила преди той да напусне будоара ѝ предишния ден. С помощта на довереник, верен покровител от години, те бяха подписали договор. Грейди беше толкова опиянен от сила и страст, че дори не прочете всички клаузи от договора. Една от тях гласеше, че в случай на смърт на единия партньор, целият капитал се прехвърля върху другия. Тя можеше уверено да предскаже, че без дори да е похарчила и един цент за инвестиции щеше да притежава и контролира процъфтяващия бизнес с дървен материал утре по това време.

Затананика си тихичко, като остави пилата настрана.

— Какво има? — извика тя, когато на вратата се почука.

— Гостът Ви е тук, мис Присила — обяви пазачът.

— Покани го да влезе.

Шумът от салона се засили, после — със затварянето на вратата — отново стихна. Присила не каза нищо, докато не видя сянката на Дъб Абърнати да преминава през гостната. Представляваше картина на пълното женско съвършенство, когато той влезе в стаята.

Тя отметна глава назад и го погледна през спуснатите си ресници.

— Сърдиш ли ми се? — попита тя тихо.

Сърдеше се. В продължение на седмици след срещала им на улицата, не се беше появявал. Дързостта на проститутката го беше ужасила. Лесно би ѝ извил врата. Тя беше превърнала живота му в ад. Едва тази седмица си беше възвърнал благосклонността на жена си, след като ѝ обеща почивка в Ню Йорк. Този следобед беше получил скромна, написана на ръка бележка, в която тя го молеше да дойде да я види.

Всяка черта на Присила изразяваше съжаление, когато уморено остави лака за нокти и стана. Тя се увери, че полите на виолетовия ѝ пеньоар падат точно както трябва, докато пристъпваше колебливо към бившия си покровител.

— Съжалявам, Дъб. Беше от ревност — каза тя, като разпери умолително ръце. — Жена ти те има през цялото време. Видях как я качваш в кабриолета и побеснях. Не е честно тя да живее с теб, а аз да чакам удобен момент, за да те видя. — Тя се придвижи още и застана достатъчно близо, за да може да го докосне. — Съжалявам, ако съм те разстроила или съм ти донесла някакви неприятности. Моля те, прости ми.

Дъхът ѝ го докосна. Ухаеше на бренди. Любимата му марка бренди. Тялото ѝ беше гладко като слонова кост, но топло като прясна сметана. Устните — влажни, блестящи и пухкави. Беше с високи токове и чорапи, както той обичаше, но под корсета нямаше нищо. Гърдите ѝ прелива над сатенените чашки. Ако поемаше по-дълбоко дъх, връхчетата щяха да се покажат. Тази мисъл предизвика горещ гейзер в слабините му, а горната му устна започна да се изпотява. Беше проститутка, но нямаше равна на себе си.

Той хвърли шапката и бастуна си на канапетото. С учудваща подвижност за мъж с неговото телосложение грабна Присила и я придърпа към себе си, притисна с ръка косата ѝ и болезнено я опъна.

— Никога повече не прави така! — Устните му връхлетяха върху нейните. Той не прояви и следа от нежност или ласка, а брутално проникна с нараняващ език в устата ѝ. Когато се отдръпнаха един от друг, очите на Присила блестяха от възбуда.

Тя се освободи от дрехата и я остави да се плъзне по тялото ѝ на пода. Дъб разкопча кукичките на корсета и го отвори. Кокалчетата на пръстите му се забиваха в меката плът. Както в мечтите му, гърдите ѝ се изсипаха в очакващите му шепи, със зачервени и вече твърди от

нетърпение зърна. Той безжалостно ги засмука, причинявайки ѝ болка, но тя ликуваше от нея.

Ръцете ѝ се движеха неистово, разсъбличайки го. Когато беше вече гол, се преместиха на леглото. Той се отпусна по гръб и я дръпна да го възседне. Проникна в нея брутално, но не по-диво отколкото тя го яхаше, докато достигнаха кулминацията извиващи се, удрящи, стенещи, останали и двамата без дъх.

След няколко минути, Присила, загърнатата само в прозрачен пеньоар, дойде в леглото с бутилка брэнди, и я подаде на Дъб. Той отпи, като гледаше как тя се отпуска на възглавницата до него. Посегна към нея и разтвори дрехата ѝ.

Тя отново обви ръце около главата си и изви гръб в нагло безразличие към горещия поглед, който обхождаше голотата ѝ.

— Харесва ли ти? — измърка тя.

Той потопи пръст в брэндито, след това го прокара около зърното на гърдата ѝ и го облиза.

— Хареса ми.

— Жалко, че за последен път сме заедно.

Той беше толкова зает с това, което правеше, че изминаха секунди, преди да вдигне глава и да я погледне в очите. Те вече не блестяха от страст, а от нещо по-пламенно.

— Какво искаш да кажеш?

Тя го отблъсна от себе си и стана. Отиде до масата, взе четката и като извади фибите от косата си, спокойно започна да я разресва.

— Продавам „Райските градини“ и напускам града.

— Продаваш? Не разбирам. Къде отиваш?

— Това си е моя работа, Дъб — каза тя на вцепененото му отражение в огледалото. Той наистина изглеждаше смешен, както седеше гол в леглото с глупаво изражение на лицето, като жаба, попаднала в светлината на лампата.

Беше решила да се премести в Ларсен. Независимо дали Грейди остане жив или не, тя имаше намерение да се заеме с компанията отсега. Между другото, в Ларсен беше Джейк. Той може да си мисли, че всичко между тях е свършено веднъж завинаги, но, по дяволите, тя по-добре знае. Нямаше да спре, докато Джейк сам не застане пред леглото ѝ като просяк, молещ за късче хляб.

— Преминавам на работа в друга област.

Дъб се засмя, стана от леглото и започна да се облича.

— Е, желая ти късмет, но се съмнявам, че в другото ще бъдеш така добра, както в това.

Присила изпъна гръб и го погледна лукаво:

— Радвам се, че се забавляваш днес. Може би няма да ти е толкова весело утре, мистър Абърнати. В утрешната поща ще има писмо от мен до свещеника. В него признавам всичко и особено това, как съм отклонявала от правия път такива като теб.

Дъб замръзна с ръце върху жилетката.

— Не си го направила! — изръмжа той.

Тя се усмихна сладко:

— О, да, направих го. Моля го, разбира се, да прочете молитва за прокълнатата ми душа. Но в същото време съм посочила имена. Твоето оглавява списъка, написано е с главни букви. — Тя отметна глава назад и се изсмя. — Бях добра за следобедно развлечение, но ти не помогна онези диваци да се махнат от главата ми. По-скоро би ме видял да загина, отколкото да се помръднеш. На улицата гледаше сякаш през мен. Е, вече е време ти и другите като теб, лицемерни кучи синове, да си платите за услугите.

— Ти, проклета кучка — извика той.

— Ако ме удариш, ще отида да покажа лично на свещеника белезите. — Думите изскочиха бързо в момента, когато той тръгна към нея с вдигната ръка, готова да я удари. Той отпусна ръката си, но лицето му се изкриви от ярост, а гърдите му тежко се повдигаха, търсейки изход от обзелата го злоба.

С вдървени пръсти той дозакопча палтото си.

— Да не си забравиш шапката и бастуна, скъпи — извика тя сладко, докато той се препъваше към вратата. Смехът ѝ остана да звучи след него, докато затръшваше вратата.

Присила затанцува из стаята. Накрая се тръшна на леглото сред купчината объркани завивки. Трудно ще е да се справят с Мадам Присила Уоткинс.

В този миг за Дъб Абърнати целият свят беше окъпан в червено от ярост, докато си пробиваше път през тълпата в салоните. Очите му светнаха при вида на едно потно лице. Той направи движение с глава, и малко след като излезе от „Райските градини“ беше последван по

тротоара от една сянка. Разговорът беше кратък, инструкциите бяха дадени ясно.

Мъжът се върна в салона, а Дъб Абърнати отиде пеш до мястото, където беше оставил кабриолета си. Той се качи и изцъка с език на конете. Подкара в спокойната нощ към къщи, където го чакаше семейството му.

Шугар Далтън се събуди по-рано от обикновено. Още не беше се разсъмнало, когато се размърда с горчив вкус в устата и болка в лявата ръка, която не ѝ даваше да спи.

Уморено седна на ръба на леглото. С разтреперани ръце хвана главата си, превивайки се на две в усилието си да стане от пропадащия дюшек, където беше прекарала години, развличайки толкова много мъже, твърде много, за да знае точния им брой.

Какво беше яла снощи, та ѝ беше така зле? Или по-скоро — кога беше яла за последен път? Като получи обещаната награда, ще я изхарчи за уиски.

Тя се запрепъва надолу по тъмните стълби, решила, че има нужда да излезе навън. Премина през полутъмните стаи и се озова на задната врата.

Почувства студената, влажна роса с босите си крака, докато преминаваше тясната ивица трева между вратата и тоалетната. Повдигна края на роклята си и пристъпи леко. Когато вдигна поглед, викът застина в гърлото ѝ.

Сивата, неясна утрин придаваше още повече мистичност на ужаса, който срещнаха очите на Шугар.

Мадам Присила беше прикована към стената на тоалетната. Камата, инструмент на убийството, още стърчеше от врата ѝ. Лицето ѝ беше синьо. Устните и езикът, който се показваше, бяха виолетови. Очите ѝ бяха грозно изблещени. Кичурите пепелно руса коса ужасяващо се полюляваха от слабия ветреца и изглеждаха печални и сиви като див мъх, висящ от клоните на изсъхнало дърво. Кръвта беше засъхнала на ръждиви петна по китките и стъпалата, където беше прикована към стената.

Тя беше гола.

Шугар се опита да извика. От гърлото ѝ излезе само хриптене, а лявата ѝ ръка сякаш се откъсна от тялото от болката, преминала през нея. Тя се опита да побегне, но коленете ѝ се подгънаха. Сърцето, натоварвано с алкохол години наред, беше спряло да бие още преди меката, влажна земя да поеме тялото ѝ.

По-късно през деня свещеникът беше учуден, че пощата в дома му не се получи. Такова недоглеждане беше непростимо и той щеше да го каже на началника на пощата. Но донякъде се успокои от заглавията на вестниците. Отвратителната смърт на Присила Уоткинс и Шугар Далтън щеше да му осигури гориво за адски огън и сѳра за проповедта, която пишеше за неделната служба.

Жителите на Форт Уърт тъжно клатеха глави над ужасите, описани във вестника. Две мръсници бяха умрели, едната — от насилствена смърт. Жалко беше за тях, но писано е, че всеки жъне това, което е посял. По-късно през деня новината за смъртта на Присила и Шугар беше вече остаряла.

Няма нищо истински ново. В „Дяволското място“ постоянно умираха проститутки.

Това беше чудо. Рос беше още жив.

Нощните часове пълзяха бавно. Лидия чуваше биенето на часовника, чуваше как с всяка изминала минута дишането му става все по-затруднено.

С върховно усилие успя да се сдържи да не закрепци, когато докторът тъжно поклати глава след като прегледа раната му и меко каза, че нищо не може да се направи. Дори Джейк, когото лекарят отбягваше, чул за характера му от своя колега, не се опита да спори. Очевидно беше за всички, дори за Лидия, че ако Рос не беше толкова силен, би умрял веднага след попадението на куршума.

Рос също го знаеше. Преди няколко часа се беше простил с децата си. Бенър беше плакала неудържимо, вкопчена в баща си. Лий се беше опитал да бъде по-сдържан, но в очите му имаше сълзи, докато излизаше от къщата. Мика го беше последвал с думите:

— По-добре да сме заедно. — Те излязоха на конете си от двора и повече не ги видяха.

Лидия не се боеше за Лий. Той щеше да се справи.

Тя беше по-загрижена за дъщеря си. Болеше я за Бенър, защото нямаше радост за нея в сватбения ѝ ден. Лидия беше развълнувана от новината, че Джейк е вече част от семейството.

— Рос е реагирал като баща. Ако беше имал време да помисли, щеше да е доволен като мен.

— Ние вече сключихме своя мир — беше ѝ казал Джейк. Когато Рос разговаря за последен път с Бенър. Той взе ръката ѝ, потупа я и се усмихна:

— Радвам се за теб и Джейк. Бъдете щастливи — прошепна той.

Вместо да я направят щастлива, думите на баща ѝ само задълбочиха призрачния, отсъстващ поглед в очите ѝ.

Тя не можеше да бъде успокоена дори от мъжа си. Най-накрая Мама Лангстън я накара да полегне на дивана в гостната. Джейк седна до нея.

Лидия се беше върнала в кабинета на Рос и се беше отделила от целия останал свят. Ако това трябваше да бъде тяхната последна нощ заедно, те щяха да я прекарат сами.

Сега, сякаш го беше повикала безмълвно, той отвори очи и я погледна с ясен поглед. Бог предоставяше своите неочаквани милости. На Рос беше позволено да може да благодари на Джейк за това, че е убил Кланси. Сега беше благословен с достатъчно сили, да каже сбогом на жената, която обичаше повече от живота си.

Без видимо усилие, той вдигна ръка и прокара пръсти през косата ѝ.

— Помниш ли... как винаги се смеех... на това.

Тя наведе глава, налагайки си да не съсипе тези прекрасни мигове в плач. Когато вдигна глава, очите ѝ искряха.

— Да. Обичаше да се закачаш.

— Обичам и сега — пръстите му си играеха с непокорните кичури.

— Обичам те — прошепна тя.

— Зная — отговори той спокойно. Придвижи ръка от косата към бузата ѝ. — Спомням си първия момент, в който те погледнах. Аз се изгубих в теб, Лидия.

Ридание разкъса гърлото ѝ. Тя се насили да се усмихне с треперещи устни.

— Ти имаше нужда от бръснене.

— Спомням си всичко.

— Аз също. Всеки миг с теб беше прекрасен. Не бях живяла преди да те срещна. — Тя потърка челото си в неговото. — Ако Джейк не беше убил Шелдън, аз щях да го направя. Все пак, защо ли го направи?

— Шт, шт... Това можеше да се случи по всяко време през последните 20 години. Ние имахме толкова време да бъдем заедно, колкото не очаквахме. Нека не бъдем егоисти.

— Когато се отнася до теб, винаги ще бъда егоистка. Никога няма да ти се наситя. — Тя горещо целуваше ръцете му.

Тялото му се сгърчи от болка и тя се отпусна от стола, на който седеше, на колене. Сложи едната си ръка върху корема му. Другата обви около главата му. Косата му беше къдрава и жива под пръстите ѝ.

Когато най-лошото от болката премина, той погледна към нея:

— Как ще понасям небесата, докато ти дойдеш?

— О, Рос! — лицето ѝ се изкриви и агонията, която тя с такава мъка се опитваше да крие, не можеше повече да бъде сдържана. Сълзите ѝ рукоаха.

— Времето ще мине бързо за теб. Но аз? Как ще живея? Не мога. Нека да дойда с теб.

Той поклати глава и вдигна ръка да я успокои. Мислеше за внучето, за което тя дори не знаеше.

— Не може. Децата ни се нуждаят от теб. Лий ще бъде объркан и наранен. Помогни му да се справи с това. Бенър...

— Бенър има Джейк. Те се обичат.

— Желая им... това, което имахме ние.

— Никой не може да има това, което имахме ние.

Той се усмихна:

— Всички влюбени мислят така.

— В нашия случай е истина — настояваше тя, докато пръстите ѝ се плъзнаха по устните, които обичаше, над гъстите му мустаци. — Заради теб.

Очите му се замъглиха от болка:

— Не, моя любов, заради теб. — Той сляпо посегна към нея. Тя сграбчи ръката му и я сложи на гърдите си. — Лидия... Лидия... Лидия...

Остави го спокойно да се плъзне в другия живот, защото не можеше да гледа болката, която понасяше в този. Но часове след това тя остана все тъй неподвижна.

Бенър се събуди внезапно. Сънят я напусна с брутална жестокост. Тя разбра всичко изведнъж. Розовата утринна светлина се процеждаше през пердетата на гостната, тихото похъркване на Мама Лангстън се чуваше откъм стола, където най-последно си беше позволила да откъдне. Тя знаеше, че баща ѝ е мъртъв.

Разбра, че Джейк вече не е в стаята. Отметна одеялото, с което я бяха покрили, когато най-сетне се беше съгласила да легне и безшумно, по чорапи, тръгна към коридора.

Спря на вратата.

В бледата светлина на новото утро, която се процеждаше през стъклото на вратата, стояха майка ѝ и съпругът ѝ.

Лидия се беше притиснала към него и плачеше на рамото му. Той я беше прегърнал и успокоително я галеше с ръце, а устните му се движеха в косата ѝ.

Бенър се върна преди да я забележат.

XXVI ГЛАВА

— Лий и аз ще предприемем пътуване до Тенеси. Заминаваме утре.

Спокойно изречените думи произведоха огромен ефект върху всички, които закусваха в кухнята на Ривър Бенд.

Лидия попи устните си със салфетка и отпи от кафето, докато Джейк, Мама и Мика я гледаха безмълвни. Единствен Лий не беше изненадан от изявлението.

Джейк остави вилицата и подпря лакти на масата:

— Тенеси? Защо?

Лий се изкашля шумно като избягваше да гледа Мика, който се взираше в него така, сякаш за първи път го вижда.

— Искам да видя откъде е дошла майка ми — каза Лий притеснено. — Може да имам далечни роднини, които още живеят там. Лидия каза, че иска да дойде с мен и да ми покаже местата, за които татко ѝ е разказвал. Вероятно ще отсъстваме няколко месеца.

Бяха изминали две седмици от погребението. Всяко споменаване на Рос все още предизвикваше неловка тишина и всички преживяваха болката от загубата отново.

— Лидия, сигурна ли си, че искаш да заминеш? Сега? — попита Джейк.

Бенър сведе очи и здраво стисна ръце в скута си. И малкото апетит, който имаше, изчезна и тя почувства ужасно гадене. Бременността само отчасти беше виновна за неразположението ѝ. Всеки път, когато Джейк погледнеше към Лидия с питащи, заинтересовани очи, Бенър усещаше болезнено присвиване в сърцето.

— Сигурна съм — отговори меко Лидия. — Пътуването ще се отрази добре на Лий. Нека види майчината си земя. — Тя въздъхна:

— За мен също ще е добре да замина. Тази къща, тази земя... те са Рос. — Очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи. — Спомените са твърде пресни.

Лий отмести стола си и стана:

— Мика, ще дойдеш ли с мен в Ларсен днес? Трябва да си купя някои неща за пътуването.

Приближаваха едновременно вратата. Посегнаха за шапките си на закачалката едновременно и главите им се сблъскаха.

— Извинявай — изрекоха учтиво в един глас. Обикновено в такива случаи те шумно се шегуваха с несръчността си. Но вместо това, сега очите им неловко се срещнаха. Лий се чувстваше виновен, че не е казал на приятеля си за пътуването, но Лидия го беше помолила да го пази в тайна. Мика се чувстваше отблъснат и предаден.

Той преглътна горчивата буца в гърлото си, тупна Лий по гърба и каза:

— Ще ни известиш къде си и какво правиш, нали? Чух, че имало много хубави момичета в Тенеси. Може би ще доведеш една за мен, а?

Прегърнати през раменете, те излязоха.

— Джейк, бих искала да прегледаме някои неща в кабинета — каза Лидия, като ставаше. — Искам да съм сигурна, че всичко е в ред, преди да тръгна.

— Готов съм. — Той отмести стола и хвърли салфетката до чинията си.

Когато излизаха от кухнята, ръката му беше на гърба на Лидия. Така тръгнаха по коридора към кабинета, в който Рос беше умрял.

С болка в сърцето Бенър гледаше как излизат. Тя отпи от чая си. Беше напълно безвкусен. Унило отмести чашата. Загледа се през прозореца с отсъстващ поглед. Не усещаше нищо друго, освен собственото си нещастие. Мама отпусна едрото си тяло върху стола до нея.

— Какво те тревожи, момиче?

— Мъчно ми е за татко.

— И какво друго?

— Нищо.

— Прасето може ли да лети? — Мама положи месестите си ръце на коленете ѝ и се наклони към нея. — Помниш ли как те завързвах към стола, докато не си изядеш зеленчуците? Е, мога да опитам това пак, ако не ми кажеш какво става.

Бенър повдигна гордо глава:

— Загубих баща си преди две седмици. Видях как го застреляха пред очите ми.

— И аз не искам да се веселиш, млада лейди. Знам, че смъртта на баща ти беше ужасна. Това се разбира от само себе си. Но ти си още булка, а не се държиш като такава. Или поне — като щастлива булка. Има нещо, което не е в ред и сега ти ще ми кажеш какво е то. Какво става между теб и Джейк?

— Нищо — увери я Бенър. Тя нямаше намерение да обсъжда чувствата на Джейк с когото и да било.

— Казала ли си му за бебето?

Бенър я погледна с разширени очи:

— Откъде знаеш?

Мама изпръхтя:

— Била съм в това положение достатъчно пъти, за да различавам признаците. Ако майка ти не беше толкова разстроена напоследък също щеше да забележи. Джейк знае ли?

— Да — отговори Бенър тихо. Тя увиваше салфетката, докато ъгълчето ѝ стана като точица и я смачка с показалец. — Затова се ожени за мен.

— Съмнявам се.

— Истина е. Той не ме обича. Той обича... — тя преглътна обратно думите, които барабанияха в главата ѝ непрекъснато откакто баща ѝ беше умрял. „Той обича майка ми.“

— Кого обича той?

— О, не зная — каза Бенър нетърпеливо и скочи. Отиде до прозореца преди Мама да е видяла сълзите ѝ. — Но не и мен. Ние сме като куче и котка.

— Същото беше с майка ти и баща ти отначало след като се ожениха.

— Било е различно.

— Познавам само два души по-упорити от тях двамата и това сте вие с Джейк.

Тя се приближи до Бенър и я обърна към себе си:

— Излез малко от тази къща днес и покажи на слънце това лице. Среши хубаво косата си. Усмиввай се на Джейк постоянно. Бродиш наоколо като призрак. Смяташ ли да кажеш на майка си за бебето?

Бенър поклати глава. Джейк ѝ беше казал, че Рос е умрял, знаейки за бебето и е бил радостен от това. Решили да запазят новината за Лидия още малко.

— Не искам да казвам на мама точно сега. Особено сега. Тя може да отмени пътуването си, а знам колко е важно то за нея и Лий.

Мама я потупа по рамото:

— Аз ще се грижа за теб. Тя страшно ще се гордее като се върне.

— Ще ни се сърди, че не сме ѝ казали.

— Но това ще ангажира мислите ѝ. А точно от това се нуждае тя сега. Да знаеш, че ако не е бебето, майка ти никога няма да се поправи без Рос Коулман.

Гърлото на Бенър се сви:

— Да, Мама, зная.

— Излез малко на верандата. Чистият въздух ще ти дойде добре.

Докато Бенър минаваше през спокойните хладни стаи, мислеше че съветът на Мама Лангстън е добър и заслужава внимание. Тя беше омъжена за човек, който обича друга. Такива неща се случват по-често, отколкото хората го признават.

Не можеше да прекара остатъка от живота си в скръб, така душата ѝ щеше да се съсипе. Бенър Коулман Лангстън щеше да се превърне в празна черупка. Тя виждаше какъв е животът, който я очаква. Щеше да се опитва да прави всичко възможно да продължава да обича Джейк, приемайки факта, че тя е вторият избор на сърцето му.

Решението ѝ трая само до заминаването на Лидия на другата сутрин.

Тъжната групичка се беше събрала на сянка под ореха.

— Аз избрах мястото на къщата заради дървото — каза Лидия, като погледна нагоре през гъстите клони. — Тогава то не беше толкова високо. Рос ми се смееше и казваше, че ще падат орехи на покрива през цялото време. — Тя колебливо се усмихна през сълзи. Всички стояха скръбни около нея.

— Е, — каза тя бързо, преглъщайки мъката си — по-добре да тръгваме. Не искам да изпуснем влака.

Тя прегърна Мама. Както винаги, Лидия изглежда черпеше сили от нея.

— Наглеждай ги, докато ме няма.

— Не се безпокой. Ще те чакаме да се върнеш.

Лидия се обърна към Джейк. Прегърнаха се без думи.

Лидия зарови лице в яката на ризата му. Очите му се притвориха. Когато се отдръпнаха, останаха загледани един в друг дълго.

После Лидия взе Бенър в прегръдките си. Сърцето на Бенър се късаше от това, на което току-що беше станала свидетел, но това не намаляваше любовта ѝ към двамата. Тя се притисна към жената, която ѝ беше дала живот и го беше направила толкова щастлив. Освен за смъртта на Рос, тя скърбеше заради майка си.

Лидия отстрани дъщеря си и се загледа в лицето ѝ. Вдигна ръка и я погали по веждите, които се извиваха като черни криле над очите.

— Очите ти все повече заприличват на очите на Рос.

Устните ѝ започнаха да треперят и тя ги стисна силно.

— Не забравяй да се грижиш за неговия... неговия гроб.

— Разбира се, че няма, мамо.

— Да... — После слабата ѝ усмивка изчезна и тя отново прегърна силно дъщеря си. — О, Бенър, той ми липсва толкова много. Моля се на бога ти и Джейк винаги да бъдете заедно и никога да не познаете тази болка.

Майка и дъщеря се притиснаха една към друга и захлипаха. Накрая Лий каза меко:

— Мамо, ще закъснеем.

Бенър, без да се срамува, избърса сълзците си, размазвайки ги по бузите. Лий помогна на Лидия да се качи в каруцата. Бенър забеляза новопридобитата зрелост у брат си. Той беше загрижен, изглеждаше много по-сериозен, отколкото преди смъртта на баща им.

Бенър се беше сбогувала с брат си преди това, като обви ръце около врата му и намокри ризата му със сълзи.

— Ще сме се върнали преди да си разбрала, Бенър — беше я успокоил Лий. — Знаеш ли, изненадан съм за теб и Джейк, но съм и доволен, чу ли? Искам да кажа, че ако можех да си избира по-голям брат, щеше да е той.

— Благодаря, Лий. Грижи се за себе си. И за мама.

Мика скочи при тях. Той щеше да върне каруцата в Ривър Бенд след като ги изпрати. Лидия беше убедила останалите да не идват до града.

Тя се обърна да им помахва, докато излизаха през портата. Бенър я видя да изпраща лека целувка към пресния гроб на хълма.

Да, щеше да ѝ бъде трудно да се раздели с това място, където беше живяла щастлива и обичана. Но още по-трудно щеше да ѝ бъде да остане.

— Какво правиш тук в тъмното, Джейк?

Мика се приближи до брат си и постави крак на последната пречка, както беше направил Джейк.

— Мисля. Ще запушиш ли?

— Благодаря — Мика взе пурата, която Джейк му подаде и запали. — Отпътуваха — каза той като изпусна струйка дим и размаха клечка кибрит. Джейк само кимна. — Лий и аз се държахме като глупаци. Щяхме да се разплачем.

Джейк се усмихна и зъбите блеснаха на тъмното му лице. Луната току що се беше показала над върховете на дърветата.

— Няма нищо лошо в това. Особено за приятел — завърши Джейк и отново се загледа към пасбището. Връхчето на пурата му припламна червено, когато дръпна от нея.

— Ужасно съжалявам за Рос, Джейк. Заради теб, искам да кажа. Зная, че беше най-добрият ти приятел.

— Да, така беше. Отвратителен начин за един мъж да умре — да го застрелят в собствения му двор — поне застрелях онзи кучи син.

— Какво каза шерифът?

Всички бяха толкова улисани около Рос през онзи следобед, че после никой не попита за Грейди Шелдън.

— Каза, че си е чиста самоотбрана. Пръстите на Грейди бяха още върху спусъка. Шерифът ме оправда. — Джейк нерадостно се усмихна. — Пък и неизяснените причини за пожара в дома на Барнс...

— Предполагам, че си прочел за Присила Уоткинс?

— Не знам дали е така, но ми се струва, че има някаква връзка между нея и убийството на Рос.

— В такъв случай те и двамата са заслужили смъртта си.

— Мисля, че е така.

Известно време пушиха в тишина. Най-после Джейк се обърна и опря лакът на оградата.

— Прекарахме няколко дни с Лидия в кабинета с книгата. Тя искаше да знам всичко за Ривър Бенд от времето, когато с Рос са се преместили тук. Направи ме управител на Ривър Бенд и Плъм Крийк.

— Какво, по дяволите, е Плъм Крийк?

Джейк се усмихна.

— Това е ранчото на Бенър, и за твое добро ще е да не коментираш името. Между другото, ще съм затрупан от работа докато Лий се върне и реши какво иска да прави. Ще ми помагаш ли?

— Разбира се, Джейк. Иска ли питане? Мисля, че Лий ще ми липсва. Ще имам нужда от работа, която да ме отвлича.

— Лидия иска Мама да се премести в къщата. Нищо няма да ти стане, ако спиш една-две нощи седмично в къщата вместо в бараката.

— Мика кимна. — Бенър и аз си отиваме вкъщи утре.

Мика пристъпваше от крак на крак:

— Аз, е, исках да кажа...

— Изплюй камъчето.

— Бях изненадан, че вие двамата се оженихте — избърбори Мика.

— Е, това донякъде е изненадващо и за мен самия — усмихна се Джейк накриво.

— Колко дълго... искам да кажа кога... кога започна това?

Джейк сви рамене:

— Преди известно време.

Той разглеждаше брат си на лунната светлина и живо си спомни себе си на тази възраст. Напоследък Мика също беше усетил горчивия вкус на живота.

— Тя е бременна, Мика. — Той видя как брат му преглътна с труд, но не каза нищо. — Бебето е мое, но не то беше причината да се оженим. Обичам я. Направи ми една услуга — ако чуеш някого да прави забележки по отношение на...

— Нямаше нужда да ме молиш за това, Джейк — каза Мика твърдо. — Ако някой кучи син каже нещо за нея... ще му отрежа езика.

Джейк сложи ръка на рамото на брат си:

— Благодаря. Изглежда, че бъдещето ми ще е свързано с това място. Бенър и аз никога няма да напуснем Плъм Крийк и Ривър Бенд. Няма да мога да използвам онези 160 акра, които ми е приготвил съпругът на Анабет. Защо да не ги припиша на теб?

Мика го зяпна.

— Нима наистина искаш да кажеш това, Джейк?

— Разбира се. Ти си прекарал там повече време, отколкото аз. Ще имам нужда от теб тук, но винаги когато пожелаеш да започнеш самостоятелно, кажи ми и ще го уредя официално.

— О, Господи! Не знам какво да кажа.

— Кажи „лека нощ“. Става късно, а утре ни чака много работа.

— Благодаря, Джейк. — Мика протегна ръка.

— Лека нощ. — Той се насочи към бараката, оставяйки брат си в нежното безмълвие на нощта.

Бенър седеше свита до прозореца и гледаше съпруга си.

Колко пъти беше седяла тук като дете, съзерцавайки звездите, луната, размишлявайки за бъдещето, чудейки се какво ѝ е приготвило то. Колко пъти беше мислила за Джейк Лангстън? Тя се питаше къде е той, какво прави и кога отново ще дойде.

Но никога не си беше представяла, че ще се омъжи за Джейк, че ще го обича. Че ще има дете от него.

Сложи ръка върху корема си. Част от Джейк расте в нея. Тя все още изпитваше смирено благоговение пред това чудо. Тялото ѝ с всеки изминат ден все повече се изпълваше с новия живот. Очевидно, операцията не се беше отразила на бебето. С женската си интуиция тя усещаше, че нейното бебе ще бъде най-здравото и хубаво бебе на света.

Дали ще има тъмни коси като нейните и на баща ѝ? Или ще бъде русо, с къдрави коси като Лангстънови, като Джейк? Тя си представяше сламенокосо момче със светлосини очи да тича по двора, следвайки по петите Джейк. Бенър тържествуваше при тази мисъл. Щеше да бъде чудесно бебе. Тя нямаше търпение да го притисне до себе си, да вдъхне сладката му миризма, да го кърми, да го обича.

Но моментното щастие угасна със същата категоричност, с която пурата очерта огнена дъга в тъмнината и угасна. Джейк... Какво прави той там? Нима предпочита самотата, вместо да бъде в една стая с нея.

Беше странно Джейк да спи в леглото, в което тя преди беше сама. На никого не се струваше неестествено, че сега спят в нейната спалня. На никого, освен на тях двамата. Разговаряха рядко когато оставаха сами.

Той я заварваше най-често в леглото, когато се прибираще от кабинета. Той се отнасяше загрижено към нея, но не си разменяха интимности. Спяха с гръб един към друг, гледаха настрани и избягваха случайните докосвания като непознати.

Една вечер той тихо произнесе името ѝ. Тя се престори, че спи. Усети ръката му в косите си, лекото погалване по рамото, усети

горещия му дъх във врата си. Копнееше да се озове в прегръдката му. Тялото ѝ жадуваше за неговото.

Но не можеше да забрави, че той прекарва всеки буден час с Лидия; не можеше да забрави как я беше прегърнал и шепнеше в косата ѝ онази сутрин, когато Рос умря.

О, нищо нередно не се е случило между тях. Бенър дори и не помисляше за това. Джейк знаеше, че Лидия обича Рос с цялото си същество. Той също бе обичал Рос и нямаше да направи нищо, което да нарани Лидия, или да накърни паметта на приятеля му.

Но от това не я болеше по-малко, че Джейк копнее за това, което беше недостижимо. И когато Лидия замина, Джейк беше мрачен, потиснат, ако се съдеше по позата му. С часове го беше гледала Бенър как се взира в тъмнината, сякаш копнеещ да я разкъса, за да види през нея образа на Лидия.

Бедният Джейк. Каква ирония! Беше се оженил за дъщерята часове преди майката, която той всъщност желаше, да стане достъпна. Как ли проклина сега съдбата.

Бенър се разгневи на съдбата. Тя изигра на нея същия мръсен номер. И това ставаше за втори път!

Е, тя ще сложи край на шегите на провидението. Беше уморена от печалното лице на Джейк. И ѝ приляваше до смърт от неискреността му.

„Как се чувстваш, скъпа?“

„Изглеждаш уморена. Защо не полегнеш?“

„Сигурна ли си, че си добре? Изглеждаш бледа.“

Не! Тя не може, няма да живее с него до края на живота си, докато той копнее за друга жена. Вече му беше казала, че не иска до себе си мъченик. Да, сигурна беше, че не иска мъченик и в леглото. Ако не може да има Лидия, нека си намери друга, която да я замести. Бенър Коулман няма да служи за това. Тя скочи от перваза, отлетя до вратата и я отвори. Не взе нито шал, нито пеньоар, за да покрие бялата си нощница, която се развяваше като въздушен воал, докато тичаше по стълбите.

Беше видяла майка си да напуска смело човека, когото обича, оставяйки го студен в земята. Тя осъзна, че Лидия не може да остане да гледа пресния гроб всеки ден. Това би ѝ напомняло постоянно за действителността — прекалено мъчителна, за да може да я понесе.

Бенър също не искаше да напуска Джейк. Би било все едно да изтръгне сърцето си и да си отиде от него, докато то все още бие. Но тя ще го напусне преди да е пожертвала целия си живот, оставайки. Тя не може да стои и да гледа спокойно как той се измъчва по майка ѝ. Един ден у него щеше да се настани негодуванието. И той ще започне да я мрази. Или още по-лошо, когато тялото ѝ натежи от детето, ще започне, може би, да я съжалява.

Не! Тя има гордост. Беше го преследвала, хвърлила се беше в краката му, спореше, молеше, но повече — не. Никога повече няма да се подложи на унижение. Не може да го накара да я обикне. Няма сила на земята, която да го накара. По-добре да си отиде сега, отколкото да прекара години в безплодно преследване.

Тя изтича, дишайки тежко от напрежение. Джейк я чу още преди да го хване за ръкава и се обърна. Той примигна от изненада. Нощницата ѝ белееше в тъмнината като платно на призрачен кораб. Очите ѝ улавяха светлината на луната и блестяха в нощта. Косата обхващаше като буен венец главата и се спускаше на черни навити кичури. Тя приличаше на неземна красива и гневна богиня.

— Щом искаш нея, върви след нея — извика тя. — Няма да те спра. Обичам те. Искам те. Но не по този начин. Не мога да гледам лицето ти с този неприкрит копнеж по някоя друга. Просто си върви.

Тя се обърна и закрачи твърдо към къщата, но рязко спря, когато той я сграбчи за бялата нощница.

— Остави ме!

— Охо — каза той, като я дръпна назад и я завъртя към себе си. — Време е някой да те накара да си свиеш перушината, Принцесо Бенър. Ти започна тази борба, сега я докарай до край.

Като му хвърли гневен поглед през рамо, тя издърпа нощницата от ръката му, но не се помръдна.

— Добре тогава — каза той по-тихо. — Какво има?

— Като начало, омръзна ми да си намусен през цялото време.

— Аз ли съм намусен? Ти не си казала и две думи през последните дни.

— Омръзна ми да любезничиш. Предпочитам да крещиш, вместо да ми слагаш възглавнички под краката.

— Аз не... какви... възглавници! — просъска той.

— Мисля, че трябва да се преместиш в бараката, щом предпочиташ компанията на конете пред моята.

— Кой е казал такова нещо? И ще спя в къщата, благодаря.

— Ти не искаш да спиш в една стая с мен!

— Не искам! Защо мислиш, се разхождам намусен и се държа с теб като с кралска особа? А? Искам си моята жена обратно.

Войнствеността ѝ се изпари и тя го загледа с празен поглед:

— Какво?

— Казах, че си искам жената обратно. Какво се е случило с нея? В деня, когато се оженихме, баща ѝ умря. Е, добре. Мога да разбера да се държи неприятели няколко дни, но минаха цели две седмици — той правеше усилия да не повишава глас. — Търпението ми се изчерпва, Бенър. Време е да започнеш да се държиш като съпруга. Бих искал да се върнем към онзи следобед, когато се оженихме и да започнем оттам отново.

Той развълнувано поклати глава:

— Помниш онзи пикник, след венчавката, нали? Какво направи с мен? Какво правихме заедно? О, господи, Бенър, ти ставаш ту гореща, ту студена. Един ден ме любиш както тогава, а на следващия се измъкваш. Не разбирам. Как, по дяволите, трябва да се държа?

— Но ти обичаш нея.

— Коя, за бога?

— Майка ми.

Той се отпусна назад върху оградата. Ръцете му висяха край тялото, докато я гледаше недоумяващо.

— Как очакваш от мен да играя ролята на съпруга, да те любя, когато знам, че обичаш нея. Видях как я беше прегърнал онази сутрин, когато татко умря. Не си се отделял на повече от три крачки, освен когато беше принуден да спиш до мен.

По лицето ѝ се търкаляха сълзи. Тя ги изтри с юмруци.

— Гледах те как ѝ казваш „довиждане“ днес. Знаеш колко съм горда. Напомнял си ми го достатъчно често. Как можеш да мислиш, че искам да прекарам остатъка от живота си с мъж, който обича друга жена? Особено, когато тази жена е моя майка. Тя притежава сърцето ти от 20 години. Не мога да се съревновавам с това. Няма.

— Свърши ли? — попита той спокойно. Единственият отговор беше дълго подсмъркване с нос. — Ето за какво било всичко. Ти

мислиш, че обичам Лидия.

— Да.

— Да, обичам я. Винаги съм я обичал, също както и Рос. Между нас има нещо, което е невъзможно да се обясни. Лидия ми е по-близка отколкото сестрите ми. Когато Рос умря, ние скърбяхме заедно.

— Това не е онази любов, за която говоря, и ти го знаеш.

Той раздразнено потупваше бедра:

— Разбира се, като дете поставях Лидия на пиедестал. Мислех, че е хубава, че е всичко, което трябва да бъде една жена. Тя беше за мен идеал и с години съм си въобразявал, че съм влюбен в нея. Да, и ревнувах, че Рос има такава жена всяка нощ в леглото си. — Той дълбоко пое дъх. — Но аз не съм влюбен в нея сега, Бенър. Не така, както в теб. Никога не съм я обичал така, както теб.

Цялото ѝ тяло потрепера и тя леко въздъхна. Отвори уста да заговори.

— Ти си влюбен в мен?

Той комично вдигна очи към небето.

— Какво си мислиш ти? Още от онази нощ в конюшната. Защо мислиш, се държах така ужасно през цялото време? Борих се срещу това. Онази нощ се почувствах като посечен и не можех да се отърся от това. Ти беше дете, дъщерята на най-добрите ми приятели. — Той протегна ръка и каза тихо: — Ела!

Тя се устреми към него — булка, в дълга бяла нощница. Той протегна ръце и я придърпа към себе си, притискайки я.

— Бенър... — той вдъхна свежия аромат на слънце от косата ѝ. — Господи, колко беше сладка онзи първи път. Ти ме разтърси. Луд съм по теб оттогава. Вероятно дълго преди това. Вероятно през цялото време, докато си растяла, но аз не си позволявах да го забележа.

— Никога не си ми казвал, че ме обичаш.

— Не съм? — той поклати глава. — Е, казвам го сега. Обичам те, Бенър.

Той притисна устни до нейните и простена.

— Години наред живях като истински гамен. Всичко ми носеше горчилка, защото пораснах твърде бързо — смъртта на Люк, всичко. Предполагам, че някои мъже са ме уважавали, че съм добър каубой, че съм ловък с картите и пистолета, но никой не ме е видял такъв, какъвто съм. Само ти, Бенър.

— Да, аз. Аз видях човека зад тези студени сини очи. — Тя го целуна. — Характерът ти не ме уплаши.

Той се засмя.

— Точно ти споменавах за характери! Наслаждавах се на борбата помежду ни.

— И аз.

— Бях толкова самотен преди да се появиш. Господи, никога не искам да се повтаря! — Той зарови лице във врата ѝ.

— Ти не би позволил на никого да се приближи до теб. Но сега имаш мен и нашето бебе.

— Предполагам, че ще трябва да започна да разширявам къщата. — Той я отмести, за да може да гледа тялото ѝ. — Още не мога да повярвам.

— Аз усещам как се променям.

— О, така ли? — той плъзна ръце по гърдите ѝ. — Мисля, че си права — каза той като ѝ намигна.

Устните им се срещнаха за друга целувка. Когато се отдръпнаха, Бенър отпусна глава на гърдите му и въздъхна:

— Джейк, толкова те искам...

Той повдигна брадичката ѝ и се взря в премрежените ѝ очи.

— Знаеш ли какво означава това?

— Разбира се. Чух го от...

— Знам, знам. Целуни ме преди да си казала още нещо...

Тя се подчини, повдигна се пръсти и се притисна към пулсиращото му тяло. След въздържанието през последните две седмици, той пулсираше от необходимостта да се облекчи.

— Бенър, скъпа, ако не спрем, ще те обладая тук до оградата.

Очите ѝ проблеснаха и тя се усмихна:

— Можем ли?

Той я плесна:

— Безсрамница! Не и на луна като тази.

— Някой друг път?

Той се усмихна и зъбите му проблеснаха в тъмнината:

— Да, но сега ела. Имам по-добра идея.

Той я взе и я пренесе през двора. Когато тя осъзна, че посоката е конюшната, засрамено зарови глава в яката му:

— Какво си помисли за мен онази нощ?

— Че си засегнато малко момиче, което търси съчувствие. След това, че си изкушение, което Дяволът ми е изпратил. Или някой Ангел...

Той затвори вратата и ги лъхна мирис на сено. После седна, но ръцете му останаха около кръста ѝ.

— А после? — прошепна тя.

Езикът му целуваше тъгълчетата на устата ѝ.

— После си мислех, че сигурно съм си го въобразил. Защото това беше най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало. — Той я притисна по-силно. — Обичай ме, Бенър — прошепна той настойчивата си молба в ухото ѝ.

Паднаха заедно на сеното. Устните им се сляха. Копчетата на нощницата ѝ паднаха под пръстите му. Той плъзна ръка и обхвана гърдата ѝ. Върхчето ѝ беше набъбнало от страст. Мек и влажен, езикът му галеше, докато Бенър си мислеше, че ще умре от удоволствие.

Той дръпна нощницата над главата ѝ и се опияни от голотата ѝ.

Стана бързо и свали дрехите си. Когато най-накрая легна върху нея, намери я гладка и свършена.

— Обичам те, обичам те — шепнеше той, докато ѝ се отдаваше. Тя трескаво повтаряше думите.

Облекчението дойде бързо и бурно.

По-късно той направи дюшек от хвърлените дрехи. Спаха голи и прегърнати. На сутринта, точно когато слънцето се издигаше на хоризонта, Джейк потърси своята порозовяла от съня жена отново. Този път се любиха без да бързат... меко, сладко, в празника на утрото, което щеше да продължи до края на живота им.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.